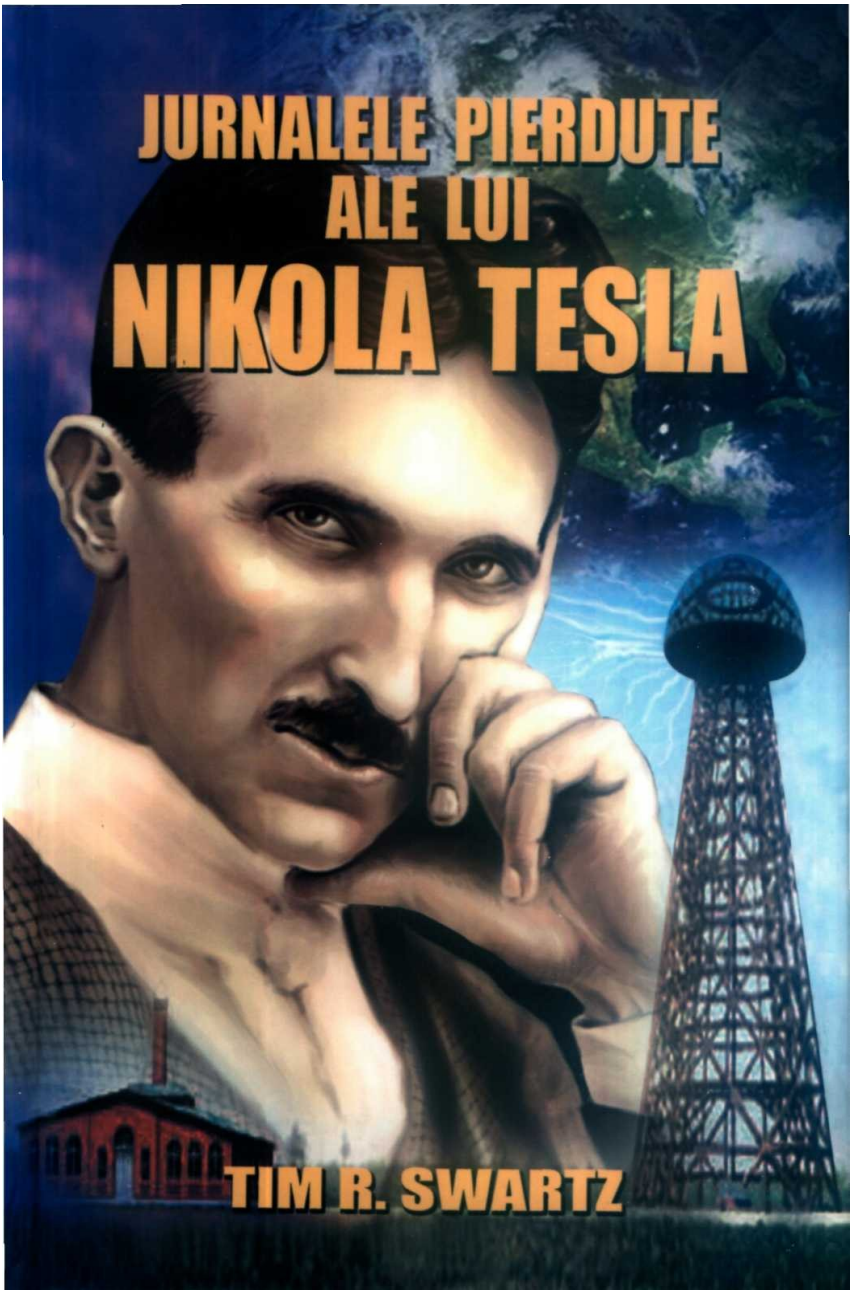

Tim R. Swartz
JURNALELE PIERDUTE ALE LUI NIKOLA

TESLA

Coperta: Deimos Image
Consilier ştiinţific: General de Brigadă Dr. Emil Străinu

Global Comunications
Editura Solaris Print

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României SWARTZ, TIM R.
Jurnalele pierdute ale lui Tesla / Tim R. Swartz; trad.: Alina Onet.
— Bucureşti: Solaris Print. 2011 ISBN 978 – 606 – 8293 – 01 – 1 I. Onet, Alina (trad.) 53.1
ISBN 978 – 606 – 8293 – 01 – 1 Bucureşti 2011

Tim R. Swartz
JURNALELE PIERDUTE ALE LUI NIKOLA TESLA

Editura Solaris Print

Cuprins

Introducere
Geniul lui Tesla – de Timothy Green Beckley
CUVÂNT ÎNAINTE
Nikola Tesla, un extraterestru printre terrieni – de Emil Străinu

Capitolul 1
Viaţa secretă a lui Nikola Tesla
Ce credea Tesla
Capitolul 2
Semnale bizare în noapte. Fragmente din memoriile personale ale lui Tesla
Puterea minţii pusă în practică
Semnale străine în noapte
Frica de extratereştri
Capitolul 3
Comunicarea cu alte planete
Viaţa pe Marte
Civilizaţiile de pe Marte
Capitolul 4
Experienţe extraordinare
Ecouri cu întârziere mare
În căutarea inteligenţei extraterestre
Semnalul „WOW!”
Capitolul 5
Tesla şi fenomenele vocii electronice
Contact radio cu cei morţi?
Transcomunicaţia instrumentală (TCI)
Capitolul 6
Ozn-uri şi propulsia electrogravitaţională.
A descoperit Tesla secretele antigravitaţiei?
Cum să construieşti o farfurie zburătoare
Dr. T. Townsend Brown şi Electrogravitica
Cercetare guvernamentală dezvăluită într-un articol
E antigravitaţia deja în folosinţă?
Metalul misterios al lui Art Bell, cheia antigravitaţiei…

Farfuria zburătoare a lui Tesla
Conexiunea dintre Tesla şi Proiectul Curcubeu
Capitolul 7
Energia liberă – realitate sau ficţiune?
Energie electrică fără ardere de combustibil
Studii actuale privind energia liberă
Pe urmele lui Tesla
Misterul automobilului electric al lui Tesla
Adevăratul motiv al interesului lui Tesla pentru energia neconvenţională
Capitolul 8
Adevărul despre proiectul Alternative 3
O păcăleală de 1 Aprilie prea aproape de adevăr
Nimeni n-a îndrăznit s-o numească Alternativă 3
Mai există cineva pe Lună şi pe Marte
Eşecul Alternativei 3
Capitolul 9
HAARP – Dârele morţii – Alternativă 4
Misterul urmelor chimice
Pulverizarea substanţelor chimice asupra Americii
— Scurt istoric
Compoziţia urmelor chimice
Proiectul Cloverleaf (Frunza de trifoi)
Evaluarea schimbărilor climatice devastatoare de către Guvern Diversificarea culturilor
Capitolul 10
Tesla şi timpul
Teoria lui Tesla asupra dinamicii

gravitaţionale

Capitolul 11

Teslaalternative de conexiune de energie

Tesla valorifică energia cosmică

Cercetări moderne pe marginea ideilor lui Tesla

Continuarea cercetărilor în domeniul electricităţii fără fir.

Invenţiile ascunse ale lui Tesla

Motor rotativ cu turbină în formă de disc

Generatorul de cutremure a lui Tesla

Efectul Hutchinson

Raza morţii a lui Tesla întreruperea mersului tehnologiei

(Prea) Puţin, prea târziu vieţi ameninţate, inovaţii distruse…

Capitolul 12

Discurile zburătoare şi tehnologia Tesla

Spionajul nazist şi tehnologia avansată a lui Tesla

Discurile zburătoare ale naziştilor

În căutarea „legendei”.

Tehnologia discurilor zburătoare părăseşte Germania

Concluzii

Epilog la Nikola Tesla, Străinul printre Noi – de Diane Tessman

FINAL

Invenţiile pierdute ale lui Tesla şi secretul Generatoarelor de armonie violetă (plăcilor de energie violetă)

Introducere de Timothy Green Beckley

Există un profesor numit John W. Wagner care crede că Institutul Smithsonian nu a fost întotdeauna nepărtinitor. După studierea remarcabilei vieţi a lui Nikola Tesla, Wagner împreună cu elevii săi din clasa a treia au iniţiat o campanie de informare a lumii referitoare la un geniu obscur al electricităţii care provenea din Iugoslavia.

Wagner şi elevii săi au scris multe scrisori unor oameni importanţi cerându-le sprijinul. O fostă elevă şi-a convins tatăl, un sculptor consacrat, să sculpteze un bust a lui Tesla pentru clasa lor.

O cerinţă a clasei a treia este de a învăţa scrierea cursivă, aşa că lucrul elevilor în clasă avea de-acum un scop bine întemeiat: să scrie scrisori pentru a strânge bani pentru bustul lui Tesla. Din nefericire, majoritatea oamenilor nu auziseră de Nikola Tesla. Cei care auziseră, nu păreau că ar vrea să asculte.

Când sculptarea bustului lui Tesla s-a încheiat, Wagner şi elevii săi sârguincioşi au oferit bustul Institutului Smithsonian din

Washington, DC. Doctorul Bemrd S. Finn (curatorul Departamentului de Electricitate şi Fizică Modernă) a refuzat, spunând că nu avea ce să facă cu acesta. Poftesorul şi elevii săi nu înţelegeau de ce Institutul nu avea ce să facă cu un bust care valora 6.000 de dolari şi care era al unui om de ştiinţă american de prim rang.

Tesla n-a trecut neobservat prin viaţă. Lui i se datorează o mare parte din începuturile

tehnologiei moderne. În 1882 el a făcut o descoperire care a revoluţionat lumea exploatând uimitoarea energie a Curentului Alternativ (CA).

În 1882 Tesla a obţinut brevetele din partea Statelor Unite care acopereau întregul sistem polifazic al curentului alternativ care a rămas neschimbat în ceea ce priveşte principiul de funcţionare în zilele noastre. Tesla şi-a vândut apoi rapid toate brevetele lui George Westinghouse, achiziţie care a transformat Compania Westinghouse în gigantul electric din zilele noastre. Westinghouse şi Tesla au fost prieteni foarte apropiaţi dar după moartea lui Westinghouse în 1913, compania a uitat de principalul ei binefăcător şi Tesla a întâmpinat greutăţi. El a murit pe 7 ianuarie 1943, singur şi uitat de mai toată lumea, într-un hotel din New York, trăind dintr-un ajutor financiar infim oferit de guvernul iugoslav. Astăzi, industria prosperă şi înfloreşte, lumea se bucură de energia pe care mintea lui prolifică a creat-o, radiourile transmit ştiri şi muzică cu sonorul dat la maxim, transmisiile acestea fiind posibile datorită geniului său. Toate acestea ne amintesc de faptul că un geniu dat uitării a trecut cândva pe-aici.

Geniul lui Tesla

Geniul lui Tesla poate fi comparat doar cu cel al lui Michael Faraday care în 1831 a revoluţionat lumea ştiinţifică cu descoperirea sa conform căreia magnetismul poate produce electricitate dacă este însoţit de mişcare. Faraday a descoperit principiul dar nu şi modalitatea prin care putea să furnizeze energie lumii; doar Tesla a făcut posibil

acest lucru extraordinar. Tesla este unul din doar doi americani care deţine o unitate de măsură electrică ce poartă numele lui şi care i-a fost atribuită în cinstea sa. Numele unităţilor de măsură electrică provin de la numele oamenilor de ştiinţă care au avut contribuţii remarcabile în domeniul electricităţii, aceste nume reprezentând probabil cel mai elitist grup din lume.

De-a lungul întregii istorii a ştiinţei electricităţii doar cincisprezece oameni de ştiinţă din toată lumea au beneficiat de această distincţie. Tesla este unul dintre aceştia. În plus, Tesla a primit cincisprezece diplome onorifice de la renumite universităţi din toată lumea, incluzând universităţile Yale şi Columbia din Statele Unite ale Americii. El a mai primit şi cincisprezece Diplome de Merit din partea altor grupuri prestigioase. Doctorul David L. Gootistein, Vice-Decan şi profesor la Institutul de Tehnologie din California, l-a numit pe Tesla unul dintre „Sfinţii Ştiinţei” comparându-l cu Leonardo Da Vinci. Tesla este cel mai mare inventator pe care lumea nu l-a uitat niciodată. Tot el este şi cel mai mare inventator pe care Institutul Smithsonian l-a trecut sub tăcere.

Curatorul Institutului Smithsonian îi atribuie merite eminamente lui Edison pentru întregul sistem de electricitate din lume. Tot el îi atribuie merite lui Marconi pentru inventarea radioului. Acesta este un atac deliberat asupra istoriei faptice care trebuie contestat. Biroul de Brevete şi Curtea Supremă a Statelor Unite ale Americii percep lucrurile uşor diferit comparativ cu istoria

foarte distorsionată pe care Institutul Smithsonian a făcut-o publică. Tesla deţine peste cincizeci de brevete americane (aproximativ 1888) care acoperă întregul nostru sistem de curent alternativ polifazic. Aceste brevete sunt de o asemenea actualitate încât nimeni nu le-ar putea contesta vreodată în tribunale.

Sistemul de Curent continuu (CD) pe care Edison l-a folosit în mult lăudata centrală generatoare de curent din Pearl Street a fost inventat de alţii înainte de perioada de timp în care a trăit el; Edison doar a copiat munca altora pentru a-şi promova propria afacere... iar Institutul Smithsonian vrea să vă facă să credeţi că Edison a fost „Regele Electricităţii" din America. Nu există nicio dovadă care să susţină această alegaţie. Curtea Supremă a Statelor Unite a anulat brevetul principal al lui Marconi pentru inventarea radioului într-o rezoluţie semnificativă datată 21 iunie 1943, cazul nr. 369, pentru că brevetul lui Tesla privind circuitul în patru benzi antedata brevetul lui Marconi. Marconi pur şi simplu copiase munca lui Tesla.

Circuitele lui Tesla în patru benzi, două pe partea de recepţie şi două pe partea de transmisie, garantate de brevetele americane 645,576 şi 649,621 au reprezentat proba pe baza căreia Curtea Supremă a hotărât (în cazul nr. 369 din 21 iunie, 1943) anula rea brevetului principal al lui Marconi de inventare a radioului. Marconi doar a demonstrat invenţia lui Tesla, dar media credulă şi industria rapace perpetuează un mit potrivit căruia Marconi a inventat radioul. Cine

credeţi că are mai multă credibilitate... industriile care-şi promovează propriile afaceri, sau Curtea Supremă? Sistemul de circuit în două benzi era la fel ca cel propus de Heinrich Hertz şi nu era mai viabil ca sistem de radio decât cel propus de Mahlon Loomis în 1872... cu mult înainte de Hertz sau Tesla.

Dacă veţi vizita Institutul Smithsonian, veţi vedea lângă bustul lui Edison invenţia lui Tesla care a revoluţionat lumea – schiţa lui Tesla a mecanismului de câmp magnetic rotitor care ne furnizează curent alternativ polifazic şi motorul de curent alternativ. Numărul brevetului american se află pe invenţia lui Tesla, dar omul de ştiinţă nu primeşte nici un fel de recunoaştere. Când a fost întrebat de ce a aşezat bustul lui Edison la vedere lângă invenţia lui Tesla, doctorul Bernard Finn a răspuns că sculptorul era frenolog şi că voia să examineze cucuiele de pe capul lui Edison; discursul lui dădea un aer de autenticitate.

Edison a folosit curent continuu (CD), tehnologie care a fost inventată şi dezvoltată de alţii, înainte de el, pentru a-şi aprinde lampa electrică. Marile concerne şi media au exagerat această poveste atât de mult că acum toată lumea crede că Edison este părintele sistemului nostru de energie electrică. Cartea de Invenţii a Institutului Smithsonian este un volum cartonat de dimensiuni foarte mari având o grosime de aproape 7/8 inchi (17,78/20,32 cm). În această carte sunt prezentaţi mulţi inventa tori: Edison, Marconi, Archie Bunker, şi Colonelul Sanders şi e discutat impactul acestora asupra civilizaţiei.

Tesla şi descoperirile lui atât de controversate au fost omise însă.

Dr. Bernard S. Finn este curator şi primul autor al acestei publicaţii a Institutului Smithsonian. În această secţiune intitulată „Începutul Epocii Electrice”, el aminteşte patruzeci şi trei de persoane care au contribuit la dezvoltarea ştiinţei electricităţii. Numele domnului Edison este citat de multe ori împreună cu fotografiile sale, dar numele lui Nikola Tesla este omis. La fel de revoltător este şi faptul că imaginea cu centrala electrică a Cascadei Niagara care foloseşte generatoarele de curent alternativ ale lui Tesla apare pe ultima pagină… iar remarcile de încheiere ale doctorului Finn dovedesc credinţa, fermă a acestuia că Edison a fost părintele electricităţii: „Când centrala electrică a Cascadei Niagara a început să funcţioneze în 1895, aceasta a marcat ultimul act de mare importanţă în drama revoluţionară care a început în parcul Menlo în toamna anului 1879”.

Până în momentul acesta cititorul complet derutat e făcut să creadă că lumea noastră electrică a început cu domnul Edison în parcul Menlo şi că el a terminat de electrificat America în 1895 prin construcţia centralei electrice a Cascadei Niagara. Totuşi, în construcţia acelei uzine electrice s-au folosit brevetele lui Tesla iar Edison n-a avut nici un rol în proiectul respectiv. Edison s-a opus cu vehemenţă, de fapt, folosirii curentului alternativ ducându-şi războiul ruşinos al curenţilor, lucru care a culminat cu inventarea scaunului electric în încercarea de a-i opri pe

oameni să folosească sistemul de electricitate a lui Tesla bazat pe curent alternativ, în ciuda încercărilor de a-l exila în negura istoriei, a existat un val de interes crescând faţă de omul de ştiinţă Tesla şi faţă de extraordinarele sale realizări. O parte din acest interes provine din comentariile lui Tesla făcute în anii senectuţii referitoare la invenţii exotice şi comunicarea cu extratereştri.

Se ştie că diferite guverne au fost extrem de interesate de ideile lui Tesla în scopul fabricării armelor şi a energiei fără limite. Cu atât mai mult cu cât după moartea sa, armata militară americană a confiscat cutii pline cu cercetări şi scrieri de-ale lui Tesla. Multe din aceste materiale nu au fost arătate publicului. Ceea ce nu se ştie de către mulţi, este faptul că Tesla avea probleme financiare care-l forţau să se mute dintr-un hotel într-altul pe măsură ce datoriile sale creşteau. Tesla a trebuit să se mute de multe ori lăsându-şi lăzile cu obiectele personale în camerele de hotel de unde pleca. Hotelurile păstrau lucrurile personale ale lui Tesla o perioadă de timp, după care erau nevoite până la urmă să le scoată la licitaţie pentru a-şi recupera o parte din banii pentru facturile restante ale lui Tesla.

Aceste cutii vândute conţineau deseori însemnări în care era schiţată o nouă invenţie sau în care se specula asupra tehnologiei în curs de dezvoltare. Nu vom şti niciodată cât de multe materiale s-au pierdut pe parcursul anilor. Totuşi, un anume material a scăpat de negura uitării şi a fost recent scos la iveală după ce a fost zeci de ani lăsat pradă uitării şi depozitării. Această carte

nouă examinează o parte din această ştiinţă pierdută precum şi noi detalii şocante referitoare la viaţa lui Tesla aşa cum a scris-o el însuşi în însemnările sale demult uitate. Dacă aceste însemnări uluitoare se dovedesc a fi adevărate, ele ar putea demonstra faptul că Tesla a fost într-adevăr primul om care a primit mesaje de la forme de viaţă care nu sunt de pe această planetă!

Aceste mesaje l-au înspăimântat atât de mult pe Tesla încât şi-a petrecut ultimii ani de viaţă dedicându-se în secret descoperirii adevăratului scop al pretinşilor extratereştri şi concepând noi tehnologii care să-i permită omenirii să se protejeze de o posibilă subjugare de către o rasă de creaturi care numeau cândva Pământul „acasă” şi considerau omenirea „copiii lor”.

Timothy Green Beckley

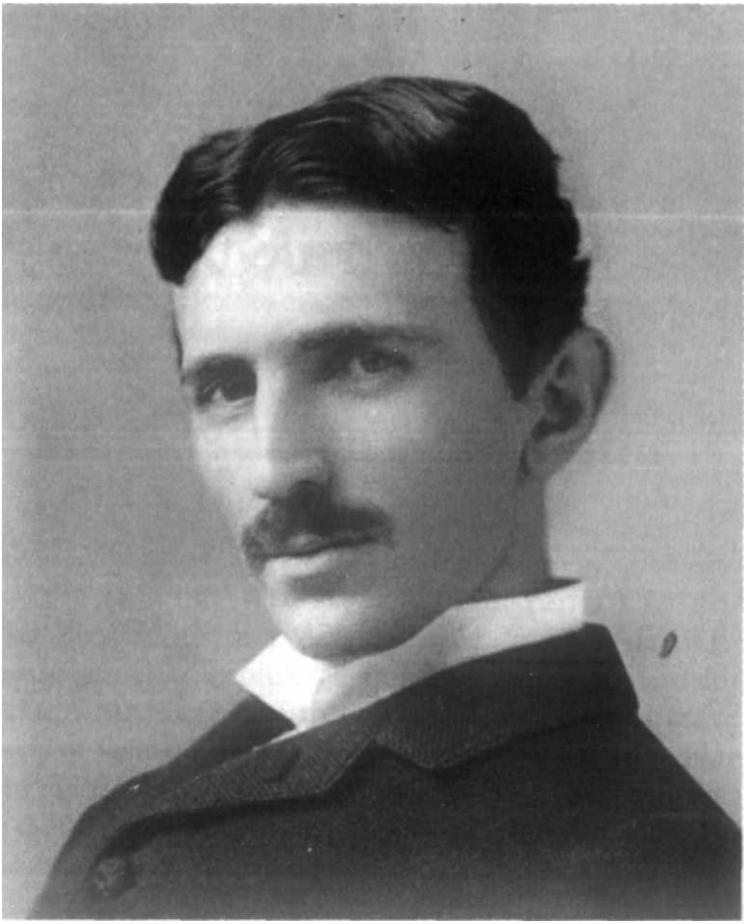

„Ne rotim într-un spaţiu infinit, cu o viteză imposibil de imaginat, totul se roteşte în jurul nostru, totul se mişcă, peste tot există energie. Trebuie să existe o modalitate prin care să ne folosim de această energie mai direct. Apoi, cu lumina obţinută din mediu, cu energia rezultată din acesta, cu fiecare formă de energie obţinută fără efort, din „depozitul" inepuizabil, umanitatea va face mari progrese. Simpla contemplare a acestor minunate posibilităţi ne lărgeşte orizontul, ne întăreşte speranţa şi ne umple sufletele de

încântarea supremă”.

Nikola Tesla, 1891

CUVÂNT ÎNAINTE

Nikola Tesla, un extraterestru printre terrieni

Este unanimă recunoaşterea în rândul savanţilor şi specialiştilor din multiple domenii de activitate ştiinţifică, părerea potrivit căreia nici un alt savant nu a avut o înrâurire / influenţă mai mare asupra dezvoltării ştiinţei, tehnicii şi tehnologiilor secolelor XIX ŞI XX ca inegalabilul Nikola Tesla.

Savant de geniu, unic prin gândire şi realizări pentru civilizaţia umană, Nikola Tesla este de fapt precursorul întregii dezvoltări tehnologice şi a majorităţii direcţiilor actuale de cercetare şi dezvoltare a ştiinţelor tehnice fundamentale care realizează astăzi saltul umanităţii spre condiţia de mult visată de generaţii întregi şi anume de „homo cosmicus”.

Dincolo de realizările de excepţie ale operei sale, viaţa lui Nikola Tesla este un perpetuu şi vast subiect de explorare inclusiv pe tărâmul senzaţional al „culturii teoriei conspiraţiei”.

Pentru a începe chiar cu începutul trebuie arătat faptul că activitatea şi viaţa lui Nikola Tesla este mult mai puţin cunoscută, pusă în valoare şi adusă în atenţia publicului decât cea a multor altor savanţi de importanţă mai mică pentru dezvoltarea cunoaşterii umane.

Multe din realizările sale sunt ţinute încă secrete deşi au trecut peste şase – opt decenii de

la realizarea lor.

În mediile ştiinţifice şi oculte se vorbeşte de existenţa unor realizări extraordinare de tipul Razei morţii, maşinii de călătorit în timp, discurilor zburătoare, dispozitivelor care realizează invizibilitatea sau teleportarea, automobilul alimentat cu energie liberă, bobina Tesla etc…

Deşi majoritatea covârşitoare a patentelor lui Nikola Tesla au fost făcute publice şi pot fi consultate de oricine în arhive sau chiar pe Internet, circulă de zeci de ani legende despre aşa-zisele „Jurnale pierdute ale lui Nikola Tesla”.

Cel mai căutat document se spune că este „Agenda cifrată” pe care ar fi ridicat-o FBI-ul din apartamentul inventatorului la moartea sa şi care s-ar fi pierdut, apărând pe ici pe colo, din când, în când prin lume anumite fragmente din aceasta.

În timpul ultimului an de viaţă a lui Nikola Tesla, când acesta trăia retras din lume într-un hotel din New York, agenţii trimişi pentru a recupera lucrări ale savantului de către J. Edgar Hoover, şeful FBI-ului, erau speriaţi şi puşi pe fugă de inventator cu câte un cutremur creat artificial, pe moment, cu un dispozitiv inventat chiar de el!

Personalitatea lui Nikola Tesla este promovată în general ca una obscură din cauza unor interese mai mult sau mai puţin oculte.

Celebru este de acum refuzul unuia din directorii de la Muzeul Smithsonian din Washington ce a respins amplasarea în muzeu a unui bust al lui Nikola Tesla ce numai din punct de vedere pecuniar valora peste 60.000 de dolari,

nemaivorbind de valoarea simbolică sau artistică!

Sunt unul dintre cei ce am vizitat Smithsonian-ul şi m-am mirat foarte tare de modul cum Nikola Tesla este ignorat de comunitate ştiinţifică americană, numele şi realizările sale fiind omise chiar şi din „Cartea marilor inventatori ai lumii" editată de Muzeul Smithsonian.

În capitala Serbiei, la Belgrad, am vizitat de mai multe ori Muzeul Nikola Tesla ce cuprinde numeroase exponate legate de viaţa şi activitatea inventatorului. Tot aici se află o minusculă capelă unde este expusă urna cu „presupusa" cenuşă a lui Nikola Tesla.

Deşi a fost promotorul celor mai înaintate idei ştiinţifice ale vremii sale, Nikola Tesla a murit la New York într-un hotel, în mizerie, ducându-şi existenţa dintr-o pensie viageră plătită de statul iugoslav.

Supranumit după moarte drept „Sfântul Sfinţilor Ştiinţei" opera lui Nikola Tesla mai oferă şi în prezent subiecte şi căi de cercetare pentru mulţi din inventatori şi cercetătorii prezentului.

O întrebare revine obsesiv: de ce până şi „Marea Carte a Inventatorilor lumii" de la Institutul Smithsonian îl omite tocmai pe Tesla!?

Se spune că tocmai anumite grupări oculte sunt cele ce îl ţin pe marele savant în anonimat.

Ca o ciudăţenie, va trebui să reamintim că sunt mulţi fani ai lui Nikola Tesla din toate timpurile care considerau sau mai cred ferm şi astăzi faptul că

Nikola Tesla ar fi avut legături cu cel puţin o civilizaţie extraterestră, fiind dirijat şi îndrumat de

către aceştia.

Orice s-ar spune, multe evenimente din viaţa savantului sunt stranii…

Notoriu este un fapt petrecut în copilăria lui Nikola Tesla când era foarte grav bolnav, iar părinţii săi fuseseră avertizaţi că nu mai este nimic de făcut din punct de vedere al medicinii timpului, în câteva zile copilul urmând să decedeze.

În acest timp, la poarta familiei Tesla s-a prezentat o femeie necunoscută, înaltă, slabă, îmbrăcată în negru ce-şi ascundea faţa într-o broboadă de asemeni neagră.

Ea a cerut părinţilor lui Tesla să fie lăsată să-l vadă pe băiat iar aceştia din disperare au acceptat neîntrebând-o nimic pentru că oricum inevitabilul urma să se producă.

Ciudata femeie i-a administrat muribundului o licoare şi i-a anunţat pe părinţii lui Tesla că în maxim două zile copilul se va face bine, după care a plecat lăsându-i pe părinţii copilului Tesla într-o stare de şoc şi perplexitate, neştiind ce să mai creadă. Femeia nu a mai fost văzută niciodată.

După exact două zile Nikola Tesla s-a trezit din comă şi a cerut de mâncare, în numai câteva zile însănătoşindu-se ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Nimeni nu a ştiut vreodată cine a fost enigmatica femeie, cine a chemat-o, de unde a venit sau unde a plecat şi mai ales ce antidot i-a administrat lui Nikola Tesla.

Se spune de asemeni că Nikola Tesla era vizitat sau se întâlnea cu persoane ciudate care

parcă veneau de „nicăieri” şi plecau tot… acolo!

În lucrarea „TESLA – Biografia unui geniu” scrisă de Marc J. Seifer se fac referiri concrete la contactele şi comunicările pe plan mental pe care Nikola Tesla le avea în cursul vieţii cu „entităţi” în special de pe planeta Marte.

Există date certe că Nikola Tesla ar fi lucrat şi chiar experimntat arme ce urmau să asigure protecţia civilizaţiei umane în faţa unei specii de extratereştri care considerau Terra „propria lor casă” şi pe pământeni „copiii lor”.

Opera lui Nikola Tesla s-a aflat, se află şi se va afla permanent atât în atenţia institutelor de cercetare militare, serviciilor şi organizaţiilor secrete cât şi a grupărilor şi organizaţiilor oculte şi discrete.

Oricum, am văzut cu proprii ochi pe placa dezvelită la Niagra Falls în 1899 cum scrie cu litere de o şchioapă şi despre patentele lui Nikola Tesla ce au contribuit la introducerea pe scară planetară a curentului electric alternativ.

George Westinghouse şi Nikola Tesla încercând să facă din transmiterea la mare distanţă a energiei electrice o realitate, şi-au combinat abilităţile, geniul şi credinţa într-o nouă tehnologie… curentul alternativ. Împreună au început o revoluţie care a electrificat lumea. Un parteneriat perfect!

Revista TIMES – The weekly Newsmagazine, volumul XVII, Numărul 5, pe copertă titrează: Nikola Tesla All the world’s his power house. (See Science). From a portrait by Princess Lwoff Parlaghy.

O întrebare adeseori se pune dacă Tesla a avut vreo legătură cu explozia masivă care s-a produs în Tunguska, Siberia, în luna iunie 1908.

Cum nu a fost găsit nici un meteorit şi nici un fel de crater, un zvon pornit de la Andrija Puharich, preluat de Tad Wise în romanul său despre Tesla, sugerează că inventatorul a folosit staţia sa de la Wardenclyffe pentru aplicarea loviturii.

De vreme ce turnul a devenit inutilizabil în 1903, nu am văzut care ar fi fost motivul pentru a include incidentul în prima ediţie a Vrăjitorului.

Cu toate acestea însă, deoarece povestea a fost repetată la televiziune, zvonurile s-au menţinut. Roy Gallant estimează în cartea lui Ziua în care s-a crăpat cerul, că explozia de la Tunguska a devastat o suprafaţă de patruzeci de mile pătrare şi a eliberat o energie de 2000 de ori mai mare decât bomba atomică lansată la Hiroshima!

Expertul Tesla, James Corum, a acceptat că, dacă Tesla ar fi deţinut capacitatea de a elibera doar 1 la sută din sarcina magnetică a Pământului, teoretic, ar fi putut genera rezultate similare.

Pe de altă parte, atât Corum, cât şi alţii suntem de acord nu numai că nu Tesla a fost autorul, ci, mai mult de-atât, Wardenclyffe nu avea nici pe departe o asemenea capacitate.

După cum sugerează Gallant, explozia din Tunguska a fost provocată probabil de o cometă sau asteroid, care a ratat atât de puţin Pământul, ştergându-i doar atmosfera, la o altitudine de 3 până la 4,5 kilometri deasupra acestui punct.

Ipoteze!? Nimic încă clar demonstrat!

Ca o ciudăţenie, o statuie a lui Nikola Tesla situată în piaţa oraşului Gospic, Croaţia, realizată de Franco Krsinic a fost în mod expres distrusă de o bombă în timpul recentului război dintre sârbi, croaţi şi musulmani, din fosta Iugoslavie.

O replică exactă a sa stă, liniştită, pe Goat Island, lângă Cascada Niagara în SUA!

JURNALELE PIERDUTE ALE LUI NIKOLA TESLA **23**

În această lucrare veţi face cunoştinţă cu omul, inventatorul şi legenda Nikola Tesla.

Aici veţi găsi unele din „Jurnalele pierdute ale lui Nikola Tesla" şi veţi afla despre fapte şi întâmplări din viaţa genialului inventator care până acum nu au mai fost făcute publice în multimedia europeană.

Pe viitor vom continua să prezentăm şi alte lucrări inedite ce fac parte din imensa „moştenire Nikola Tesla".

Cum titra publicaţia New Bedford Standard Times, Nikola Tesla rămâne pentru / în posteritate: „O pătrundere rară a unei mari minţi".

Gen, bg, dr. Emil Străinu
emilstrufogmail.com

CANALUL DE TELEVIZIUNE

N 24 PLUS VĂ RECOMANDĂ EMISIUNEA CONSPIRAŢIA TĂCERII

CU Dr. Emil Străinu ÎN FIECARE

LUNI ora 19.00 – 21.00 ŞI MARŢI reluare ora 07.30 – 09.30 CIVILIZAŢII EXTRATERESTRE.

OZN, PSIHOTRONICĂ, OCULTISM ENIGMELE TERREI, PARANORMAL,

ASTRONOMIE ŞI ASTROLOGIE

TEORIA CONSPIRAŢIEI, NEW AGE, SPIRITUALITATE, S.F. ORGONICĂ ŞI RADIONICĂ, ESOTERISM, ORGANIZAŢII ŞI SERVICII SECRETE, CIVILIZAŢII DISPĂRUTE.

E – mail: emilstrufogmail.com

Capitolul 1 Viaţa secretă a lui Nikola Tesla

Nikola Tesla a fost fără îndoială cel mai mare geniu al secolului XX. Stilul nostru de viaţă în zilele noastre, tehnologia pe care o luăm de bună, toate sunt posibile datorită acestui remarcabil om care provenea din Europa.

Totuşi, în ciuda tuturor acestor contribuţii în domeniul ştiinţei, numele lui este foarte puţin cunoscut în afara domeniilor de electronică şi fizică. De fapt, lui Thomas Edison i se atribuie în mod greşit în manualele de şcoală invenţiile care au fost dezvoltate şi brevetate de Tesla.

Majoritatea cercetătorilor recunosc faptul că nu se ştiau prea multe despre Tesla în parte datorită extravaganţelor sale şi a alegaţiilor fantastice din anii de declin ai vieţii sale care se referau la comunicarea cu alte planete şi la razele morţii. Se ştie că multe din aceste invenţii neobişnuite ale lui Tesla sunt exacte din punct de vedere ştiinţific şi operaţionale. Omenirii i-a luat pur şi simplu mai mult timp pentru a se pune la punct cu invenţiile uluitoare ale unui om care a murit în 1943. Se ştie că

Tesla a avut probleme financiare de-a lungul anilor de maturitate. Datorită acestor probleme, Tesla a fost nevoit să se mute de mai multe ori

atunci când nu-şi mai permitea să stea în locaţiile respective. Hotelul Waldorf Astoria din New York a fost căminul lui Tesla timp de douăzeci de ani; totuşi el a fost nevoit să se mute în 1920 când nu şi-a mai permis să stea în acel loc. Tesla s-a mutat apoi la Hotelul Regis dar a fost din nou nevoit să părăsească locul datorită lipsei sprijinului financiar.

Fiind nevoit să se mute dintr-un hotel într-altul, el lăsa lăzi de documente în locurile de unde era nevoit să plece ca garanţie pentru datoriile pe care le avea. Aceste lăzi, care au fost căutate cu ardoare după moartea lui Tesla, au devenit cheia descifrării misterului referitor la adevărata identitate a lui Tesla şi a incredibilei vieţi pe care acesta a dus-o în secret.

Când Tesla a murit pe data de 7 ianuarie 1943, la vârsta de 86 de ani, reprezentanţi ai Biroului Proprietăţii Extraterestre (străine!), la cererea Biroului Federal de Investigaţii, s-au deplasat la hotelul New Yorker şi au confiscat toate bunurile personale ale acestuia. Două camioane încărcate cu hârtii, mobilă şi obiecte fabricate au fost trimise sub sechestru la Compania de înmagazinare şi Depozitare din Manhattan.

Această încărcătură s-a adăugat altor aproape treizeci de butoiaşe şi pachete care fuseseră înmagazinate din anii treizeci iar întreaga încărcătură a fost sechestrată la ordinul Biroului Proprietăţii Americane. Cam ciudat comportamentul având în vedere că Tesla era cetăţean american cu drepturi depline!

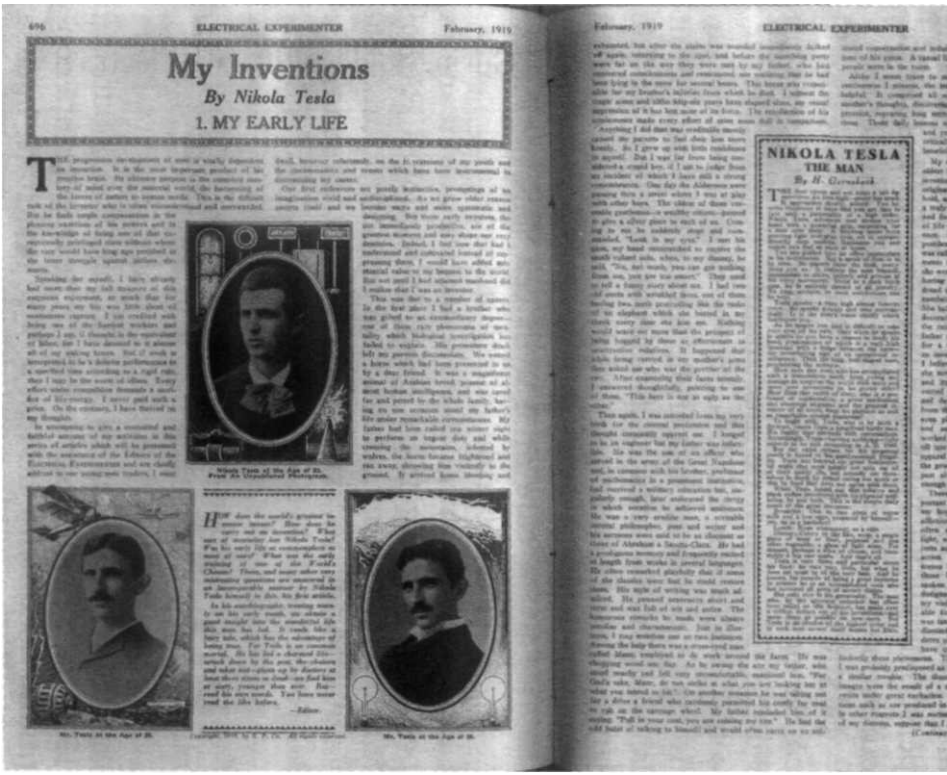
696 ELECTRICAL EXPERIMENTER February, 1919

My Inventions

By Nikola Tesla

1. MY EARLY LIFE

February, 1919 ELECTRICAL EXPERIMENTER

NIKOLA TESLA
THE MAN
By H. Gernsback

Articol ce prezintă invenţiile lui Tesla

După moartea lui Tesla guvernul american a depus toate eforturile de a găsi toate documentele, însemnările şi cercetările omului de ştiinţă înainte ca acestea să fie găsite de forţele străine. Nepotul lui Tesla, Sava Kosanovic, a mărturisit că înainte de a sosi reprezentanţii Biroului Proprietăţii Americane, altcineva cotrobăise în mod cert printre bunurile personale ale lui Tesla şi sustrăsese un număr necunoscut de însemnări personale şi documente.

Se ştia deja de către Biroul Federal de Investigaţii că Serviciul German de Inteligenţă sustrăsese un număr însemnat de documente conţinând cercetări, cu câţiva ani înainte de

moartea acestuia. Se crede că aceste materiale furate ar fi contribuit la dezvoltarea farfuriei zburătoare naziste. Statele Unite voiau să se asigure că acest lucru nu avea să se mai repete.

Orice lucru care ar fi avut cea mai vagă legătură cu marele om de ştiinţă a fost rapid confiscat şi pierdut printre reţelele secrete americane în perioada premergătoare celui de-Al Doilea Război Mondial. Cu toate acestea, mai mult de o jumătate de duzină de cutii conţinând obiectele personale ale lui Tesla lăsate la hoteluri precum Waldorf Astoria, Governor Clinton şi Regis fuseseră deja vândute salvatorilor de mărfuri pentru a plăti facturile uriaşe ale lui Tesla.

Majoritatea dintre aceste cutii şi secretele pe care acestea le conţineau nu au fost găsite niciodată. În 1976, patru cutii lipsite aparent de importanţă conţinând documente au fost scoase la licitaţie la casa de licitaţii a unui individ numit Michael P. Bornes. Se ştiu foarte puţine lucruri despre acest domn Bornes cu excepţia faptului că fusese vânzător de cărţi în Manhattan. Această licitaţie a avut loc în Newark, New Jersey, iar cutiile şi conţinututul acestora au fost adjudecate lui Dale Alfrey pentru suma de douăzeci şi cinci de dolari.

Alfrey nu avea idee ce conţineau cutiile când le-a cumpărat sub impulsul unui capriciu. Când le-a parcurs ulterior a fost surprins să afle că aceste hârtii conţineau ceea ce părea a fi documente de laborator şi însemnări personale ale lui Tesla. O parte din însemnările pierdute ale lui Tesla au fost încă o

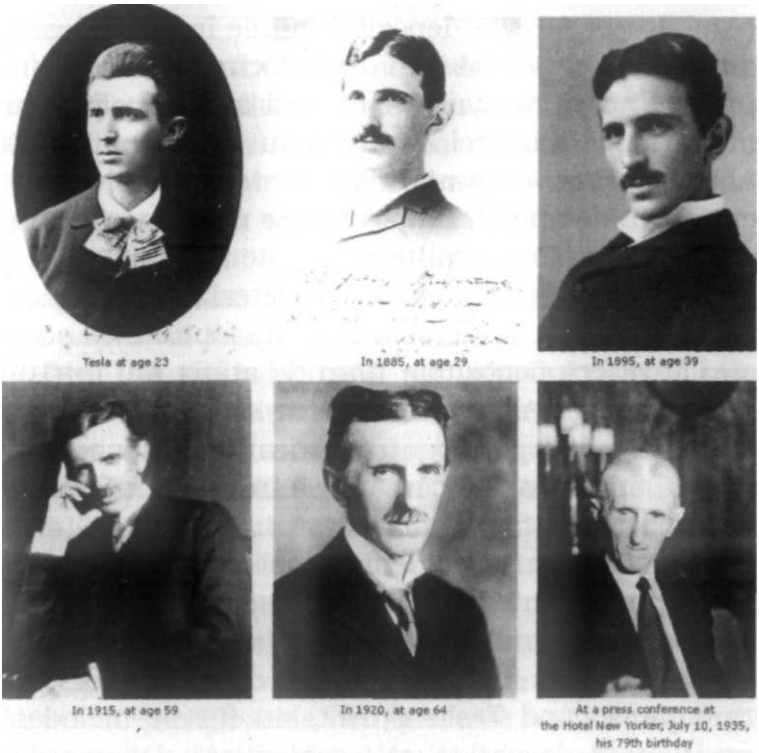
Tesla at age 23
In 1885, at age 29
In 1895, at age 39
In 1915, at age 59
In 1920, at age 64
At a press conference at the Hotel New Yorker, July 10, 1935, his 79th birthday

Tesla în diferite perioade ale vieţii dată scoase la suprafaţă. Totuşi, datorită ignoranţei acestea erau să se piardă din nou.

În 1976. numele Nikola Tesla nu era cunoscut de foarte multă lume. Alfrey nu avea nici cea mai vagă idee cât de importante erau documentele al căror proprietar devenise. Parcurgând numărul impresionant de documente, Alfrey a crezut iniţial că a dat peste însemnările unui scriitor ştiinţifico-fantastic. Ceea ce citea părea atât de uluitor încât părea imposibil ca vreun document să fie adevărat.

Manifestând prea puţin interes faţă de ceea ce cumpărase, Afrey a depozitat cutiile în pivniţă gândindu-se că avea să parcurgă documentele din

interiorul acestora mai târziu când avea să aibă mai mult timp. Douăzeci de ani s-au scurs înainte ca Alfrey să-şi facă din nou timp să deschidă ciudatele cutii. Din nefericire, timpul fusese nemilos cu materialele atât de importante conţinute în cutii.

Documentele fuseseră serios deteriorate de mucegai iar cerneala se ştersese datorită faptului că aces-stea fuseseră depozitate timp de atâţia ani într-un subsol umed. Alfrey era hotărât să nu facă aceste materiale să dispară pentru totdeauna şi a început o muncă minuţioasă încercând să transcrie informaţiile înainte de a fi prea târziu.

Totuşi, Alfrey s-a pomenit prins în lecturarea acestor impresionante documente. Însemnările lui Tesla sunt şocante prin dezvăluirile pe care le oferă referitoare la viaţa secretă a omului de ştiinţă. O viaţă care până când Tesla a trăit, nu fusese niciodată menţionată de acesta sau evidenţiată documentar de către biografii lui Tesla după moartea acestuia.

Aceste însemnări pierdute au dezvăluit faptul că în timp ce era în Colorado Springs, Tesla a intercep tat mesaje de la creaturi extraterestre care controlau în secret omenirea. Aceste creaturi pregăteau omenirea încetul cu încetul pentru o cucerire şi dominaţie finală, folosind un program care existase de la începutul omenirii, dar care începea să se dezvolte datorită progreselor ştiinţifice ale planetei.

Tesla a scris despre anii de cercetări făcute pentru a interpreta ciudatele semnale radio, iar încercările lui de a înştiinţa guvernul şi forţele

armate privind lucrurile pe care le descoperise nu au dus la nici un rezultat. Scrisorile lui au rămas aparent fără răspuns.

Tesla a purtat discuţii în secret cu mai mulţi binefăcători de-ai lui, inclusiv colonelul John Jacob Astor, care era proprietarul hotelului Waldorf Astoria. Aceşti binefăcători l-au ascultat pe Tesla şi au finanţat în secret ceea ce avea să fie începutul primei bătălii a omenirii de a recâştiga controlul asupra propriului destin. Această bătălie a fost iniţiată de Nikola Tesla.

Deşi aceste informaţii par absolut incredibile, Tesla a făcut unele aluzii referitoare la situaţia grea în care se afla în diverse interviuri date unor ziare şi reviste. Se poate ca Tesla să fi oferit mai multe detalii asupra subiectului într-un articol intitulat „Comunicarea cu Planetele” în săptămânalul Colliers (Martie 1901):

„Pe când îmi îmbunătăţeam aparatele pentru producerea unor activităţi electrice intense, îmi puneam la punct şi mijloacele de observare a unor rezultate cât de cât semnificative. Unul dintre cele mai interesante rezultate, şi unul de mare importanţă practică, a fost dezvoltarea anumitor dispozitive care puteau indica de la o distanţă de multe sute de mile o furtună care se apropia, direcţia pe care o lua, viteza de deplasare, şi distanţa pe care o parcurgea”.

„Am descoperit acele efecte misterioase care mi-au stârnit un interes atât de viu pentru prima dată pe când lucram la acest proiect. Îmi îmbunătăţisem aparatul la care m-am referit până acum încât din laboratorul meu situat în Munţii

Colorado simţeam pulsul globului pământesc, cum ar veni, observând fiecare modificare electrică care se ivea pe o rază de o mie o sută de mile (aproximativ 1769,3 km). N-o să uit niciodată primele trăiri pe care le-am avut când mi-am dat seama că observasem ceva ce putea avea consecinţe enorme pentru omenire". „Mă simţeam ca şi când aş fi participat la naşterea unei noi ştiinţe sau la revelarea unui mare adevăr. Primele mele observaţii realmente m-au înspăimântat, deoarece conţineau ceva misterios, ca să nu spun supranatural, şi eram singur în laboratorul meu, noaptea, dar la vremea aceea gândul că aceste perturbări erau semnale inteligent controlate nu s-a înfiripat în mintea mea".

„Schimbările pe care le observam aveau loc periodic şi cu o sugestie exactă de numere şi ordine încât nu puteau fi asemănate cu nicio cauză cunoscută de mine. Îmi erau cunoscute, desigur, asemenea perturbări electrice cum sunt acelea produse de Soare, Aurora Borealis, şi curenţii Pământului, şi eram cât se poate de sigur că aceste variaţii nu se datorau vreuneia din aceste cauze.

„Natura experimentelor mele excludea posibilitatea ca aceste schimbări să fie produse de perturbări atmosferice, aşa cum s-au grăbit unii să sugereze. Numai după un timp m-a străfulgerat gândul că perturbările pe care le remarcasem s-ar putea da tora unui control inteligent. Deşi nu le putem descifra sensul, îmi era imposibil să mă gândesc că acestea apăruseră în mod absolut accidental".

„Am din ce în ce mai mult sentimentul că fusesem primul care a auzit salutările adresate de o planetă alteia. Exista un scop dincolo de aceste semnale eletrice”.

Zeci de ani mai târziu, de ziua lui în 1937, Tesla anunţa: „Mi-am dedicat mult timp în anul ce-a trecut perfecţionării unei noi aparaturi mici şi compacte prin care energia poate fi acum emisă în cantităţi impresionante în spaţiul interstelar la orice distanţă fără a se dispersa deloc” (New York Times, Duminică, 11 iulie, 1937).

Tesla n-a făcut public nici un detaliu al transmiţătorului îmbunătăţit, dar în anunţul făcut în 1937, a dezvăluit o nouă formulă, arătând că: „Energia ki-netică şi potenţială a unui corp este rezultatul unei mişcări şi este determinată de produsul masei sale şi de pătratul vitezei sale. Dacă masa se reduce, şi energia este redusă în aceeaşi proporţie. Dacă masa e redusă la zero, şi energia va fi de asemenea zero pentru orice viteză finită” (New York, Duminică, 12

iulie 1937, p. 6).

De ce s-a scris atât de puţin despre convingerea lui Tesla că interceptase semnale radio extraterestre? Poate că adevărul a fost ţinut secret.

Oamenii în negru fac o vizită

Înainte de vara lui 1997 Alfrey terminase de citit tot ce conţineau cele patru cutii şi era gata să înceapă să scaneze documentele pe dischete de cal culator. Alfrey fusese foarte surprins că numărul mare de însemnări şi jurnale nu conţinea nici un desen sau schiţe. Ulterior Alfrey a

descoperit că lui Tesla nu-i plăcea să-şi schiţeze ideile pe hârtie datorită faptului că propriile schiţe mentale erau tot ce avea el nevoie pentru a-şi construi invenţiile.

Alfrey a mai observat că jurnalele lui Tesla erau deseori incomplete. Existau multe lacune constând în zile, luni şi chiar ani. Alfrey a presupus că undeva mai puteau exista şi alte jurnale, ascunse fie de guvern sau de ignoranţă în magazii uitate sau în mansarde.

Datorită acestor lacune, Alfrey a început să facă investigaţii pe Internet sperând că alţii ar putea deţine informaţii suplimentare cuprinzând pasajele care lipseau. Bineînţeles că aceste investigaţii au atras atenţia acelora care erau şi ei interesaţi de jurnalele pierdute. Cineva care-şi dorea ca aceste jurnale să rămână pierdute pentru totdeauna.

În septembrie 1997 Alfrey era acasă continuându-şi cercetările în timp ce soţia şi copiii lui erau plecaţi în ziua respectivă în Manhattan. Din câte-şi aminteşte Alfrey, telefonul a sunat şi vocea de la capătul firului s-a prezentat ca fiind Jay Kawolski care era interesat de Tesla şi de documentele pe care Alfrey le descoperise.

Alfrey începuse convorbirea cu cel care sunase doar de câteva minute când telefonul s-a întrerupt brusc. Aproape imediat s-a auzit soneria de la uşa de intrare, îşi aminteşte Alfrey. „Când m-am dus să văd cine e la uşă, am găsit-o deja deschisă şi trei oameni stând în hol”.

Înainte de a putea spune ceva, cel care era cel mai aproape de Alfrey i se adresă pe nume:

„Uşa era deschisă, John, sper că nu te deranjează că am intrat fără să batem?”

Cei trei bărbaţi erau îmbrăcaţi în costume negre de birou şi purtau cămăşi albe şi cravate negre. „Arătau ca nişte antreprenori de pompe funebre”, a zis Alfrey.

Totuşi, el şi-a dat seama că aceştia nu erau antreprenori de pompe funebre sau că veniseră cu scopul de a purta o discuţie ca între prieteni. Omul care vorbise primul continuă să i se adreseze lui Alfrey pe numele de botez: „Ca şi când m-ar fi cunoscut personal sau cam aşa ceva. Dar nu-i mai văzusem în viaţa mea pe oamenii aceştia. Mi-era frică să nu fie criminali. Deasupra lor plutea un aer de ameninţare pe care nu-l mai simţisem înainte niciodată, sau după aceea”.

Ceilalţi doi oameni au rămas aproape de uşă şi n-au vorbit deloc. Ochii lor îl fixau pe Alfrey pe parcursul întregii discuţii.

„Am înţeles că deţineţi nişte cutii şi documente vechi”, a zis primul bărbat. „Am fi foarte interesaţi să cumpărăm aceste lucruri de la dumneavoastră”.

„Păi nu sunt de vânzare” a răspuns Alfrey. „Şi, până la urmă, de unde ştiţi de ele?”

Primul bărbat a chicotit. „Ştim multe despre dumneavoastră şi despre documentele pe care le deţineţi. Acestea nu vă aparţin, dar am fi de acord să vă plătim pentru strădaniile dumneavoastră. N-aveţi ce face cu ele şi de fapt aţi fi în mare pericol pentru că le deţineţi”.

Alfrey a realizat în acel moment că oamenii nu cereau permisiunea să-i cumpere acele cutii, ei

le revendicau. Îşi putea da seama că oamenii veniseră cu afaceri şi asta l-a speriat.

Primul bărbat înainta spre Alfrey, vorbind cu o voce joasă în mod intenţionat. Bărbatul îşi alese cu grijă fiecare cuvânt astfel ca Alfrey să înţeleagă foarte clar care era punctul lui de vedere.

„N-are rost să vă împotriviţi, a zis primul bărbat. Vom pune mâna pe aceste cutii indiferent ce veţi face. Nu ne puteţi opri. Ar fi mult mai uşor pentru dumneavoastră şi familia duneavoastră dacă ne-aţi da ceea ce vrem. Au fost oameni care au dispărut pentru mult mai puţin decât atât. Nu mi-ar plăcea ca acest lucru să vi se întâmple dumneavoastră, sau soţiei şi copiilor dumneavoastră”.

Omul stătea acum chiar în faţa lui Alfrey, fixându-l cu o privire întunecată şi rece. Părea că privirea acestuia avea o putere hipnotică asupra lui Alfrey pentru că acesta stătea ţintuit locului, incapabil să vorbească.

Dintr-odată cei trei oameni ciudaţi s-au întors la unison şi s-au îndreptat către uşa de la intrare. N-au mai zis nimic; nu era necesar. Alfrey a înţeles mesajul lor foarte clar. Trebuia să renunţe la cutii, cercetările lui, chiar şi la interesul manifestat faţă de Tesla dacă voia ca viaţa să nu-i fie pusă în pericol.

Era ca şi cum Alfrey se trezea dintr-o transă. Şi-a dat seama ce se întâmplase şi a ieşit în grabă pe uşă să-i confrunte pe oameni. Dar n-a mai avut de unde să-i mai ia. Nu era nicio maşină pe alee iar strada era pustie. De fapt, toată vecinătatea era suspect de liniştită. Chiar şi păsările se

liniştiseră. Era ca şi cum lumea luase o pauză pentru scurt timp şi apoi a continuat ca şi cum nimic nu se întâmplase.

Alfrey s-a întors în grabă în casă şi a încuiat uşile. S-a îndreptat apoi spre birou unde-şi ţinea cutiile şi calculatorul. Camera se afla în spatele casei şi nu avea intrare separată din afară. Era clar că nici nu era nevoie pentru că toate cele patru cutii, documentele pe care acestea le conţineau şi dischetele de calculator dispăruseră. Era evident că cei trei oameni trebuiau doar să-i distragă atenţia în timp ce altcineva a intrat încet în casă şi a răscolit biroul, luând tot ce avea legătură cu Tesla. Aceasta a inclus şi cărţi care nu făceau parte din cutii şi articole de reviste pe care Alfrey le colecţionase în timp ce se documenta asupra acestei probleme.

Măi rău decât atât, nu numai că i-au dispărut documentele dar unitatea de hard a computerului său fusese ştearsă în întregime. Tot ce stocase pe această unitate fusese distrus, inclusiv documente care nu aveau legătură cu Tesla.

Toate dovezile pe care le avea despre Tesla şi jurnalele lui pierdute dispăruseră acum pentru totdeauna. Alfrey a refuzat să vorbească despre groaznicul incident timp de mai multe luni. Nu a spus nimănui ce se întâmplase, nici chiar soţiei sale. Era ca şi cum se afla într-o stare de şoc mental care-i umbrea încontinuu mintea.

Încetul cu încetul a început să-şi revină în simţiri şi să-şi aducă aminte detaliile acelei zile. Şi-a amintit că cei trei bărbaţi erau îmbrăcaţi absolut la fel, aveau aproape aceeaşi înălţime şi

părul tuns scurt cu nişte şuviţe lungi, ciudate care le acopereau frunţile.

Cei trei aveau pielea bronzată nenatural. Părea că aceştia folosiseră o loţiune de bronzat care dă pielii o nuanţă de maro închis. În afară de aceste ciudăţenii, oamenii păreau normali. Lui Alfrey nu-i trecuse prin minte că bărbaţii puteau fi altceva decât ceea ce păreau a fi. Doar mai târziu, când a povestit întâmplarea cineva a făcut legătura cu Oamenii în Negru.

Alfrey nu auzise niciodată de Oamenii în Negru. Auzise de film, dar nu făcuse legătura cu filmul. După ce a făcut nişte cercetări şi a citit mai multe cărţi scrise de autorii John Keel şi Commander X, Alfrey era convins că primise o vizită de la Oamenii în Negru, sau cel puţin de la cineva care voia să semene cu aceştia.

Aici se termină povestea lui Dale Alfrey. Toate cercetările făcute care aveau legătură cu Tesla îi fuseseră sustrase. Din fericire, datorită lungilor ore petrecute citind documentele lui Tesla, a reţinut multe informaţii referitoare la conţinutul acestora. Informaţiile n-au fost în întregime exacte dar au fost suficiente pentru a constitui subiectul acestei cărţi.

Alfrey se întreabă dacă acele cutii pe care le-a avut au fost ultimele din lucrurile personale care au aparţinut cândva lui Tesla. Sau se prea poate ca alte asemenea lucruri să fi rămas uitate pe undeva, şi redescoperite între timp?

Ce credea Tesla

Articolele de ziare din timpul morţii lui Tesla relatează că e posibil ca peste o duzină de cutii

mari conţinând însemnările lui Tesla să nu fi fost găsite niciodată de guvern. Acestea zac pe undeva, aşteptând ca un om norocos să le redescopere secretele pierdute.

Se pot face doar speculaţii asupra ce s-ar putea găsi în interiorul altor cutii uitate conţinând însemnări şi lucruri personale: probabil informaţiile care lipsesc referitoare la bătălia secretă a lui Tesla cu guvernul şi cunoştinţele sale referitoare la forme extraterestre de viaţă.

Documentele găsite de Dale Alfrey au scos la iveală informaţii despre Tesla care nu sunt cunoscute de public. Se pare că Tesla şi-a petrecut mulţi ani încercând să traducă semnalele misterioase pe care le-a auzit prima oară în 1899.

Interpretarea de bază pe care a dat-o acestor semnale a fost că fiinţe de pe alte plante, „marţienii" cum li se spunea în limbaj colocvial, se aflau în secret pe pământ – aceştia infiltraseră omenirea de secole – controlaseră evenimente şi oameni pentru a conduce omenirea pe calea dezvoltării evolutive şi erau fundamental responsabili de existenţa speciei umane pe planetă.

Tesla a mai descoperit că temperatura globală a planetelor creştea încetul cu încetul, fenomen cunoscut astăzi sub numele de încălzire globală. El credea că acest lucru era cauzat de condiţiile climaterice precum şi de interferenţe cauzate de om şi de extratereştri.

Având aceste lucruri în minte, putem să ne dăm acum seama de motivele pentru care Tesla a avut un comportament excentric în ultimii ani de

viaţă. Tesla era obsedat de crearea unor mecanisme capabile să pună capăt războiului şi să se alăture umanităţii împotriva a ceea ce el percepea ca duşmanii comuni ai extratereştrilor. El vorbea deseori de „razele morţii” şi de „torpile fără aripi” care zburau prin aer fără ajutorul elicelor sau al motoarelor; probabil acestea au fost printre primele observaţii referitoare la farfurii zburătoare.

Tesla şi-a manifestat interesul şi faţă de dezvoltarea unor metode capabile să creeze energie liberă, alta decât cea obţinută din combustibilii lemnoşi sau cei fosili. El a fost, evident, primul care şi-a dat seama de consecinţele dezastruoase care ne-ar fi putut aştepta dacă efectul de seră avea să aibă loc. Din nefericire, încercările lui Tesla de a face omenirea să progreseze cu ajutorul unei noi tehnologii au fost întâmpinate cu râsete şi batjocură. Scrisorile referitoare la îngrijorarea lui, trimise prietenilor şi guvernului, au fost ignorate. Se poate ca Tesla să fi simţit că ştia cel mai mare secret din lume privind soarta omenirii; dar nimănui nu-i păsa.

Capitolul 2

Semnale bizare în noapte. Fragmente din memoriile personale ale lui Tesla

„Dezvoltarea progresistă a omului depinde în mod vital de invenţii. Acestea sunt cele mai importante produse ale minţii creative. Scopul lor final se referă la controlul total al minţii asupra lumii materiale, al folosirii forţelor naturii pentru nevoile umane. Aceasta e sarcina grea pe care o are inventatorul care e deseori înţeles greşit şi

rămâne şi nerăsplătit, însă răsplata lui imensă vine din plăcutele exerciţii de putere şi din recunoaşterea faptului că face parte în mod excepţional din acea clasă privilegiată fără de care rasa umană ar fi dispărut cu mult timp în urmă în lupta dură împotriva elementelor nemiloase ale naturii. În ceea ce mă priveşte, eu m-am bucurat mai mult decât e nevoie de această răsplată; atât de mult încât viaţa mea a fost foarte puţin întreruptă de această bucurie continuă. Am reputaţia de a fi unul din cei mai sârguincioşi oameni şi poate că aşa este, dacă ideile sunt echivalentul muncii, pentru că am dedicat ideilor toate orele în care nu dormeam. Dar dacă interpretăm munca în sensul unei performanţe definite într-un timp specific, potrivit unei reguli rigide, atunci aş putea fi cel mai prost dintre leneşi. Fiecare efort pe care trebuie să-l faci cere un sacrificiu de energie a vieţii. Eu n-am plătit niciodată un asemenea preţ. Din contră, am cunoscut prosperitatea datorită ideilor mele.

În încercarea de a oferi o relatare logică şi veridică a activităţilor mele, trebuie să mă opresc, oricât de neplăcut ar fi, asupra impresiilor referitoare la tinereţea mea precum şi împrejurările şi evenimentele care au avut o importanţă majoră în stabilirea carierei mele. Primele noastre eforturi sunt pur şi simplu nişte imbolduri ale unei imaginaţii vii şi nedisciplinate. Pe măsură ce înaintăm în vârstă, raţiunea preia controlul şi devenim din ce în ce mai sistematici şi mai organizaţi. Dar acele impulsuri timpurii, deşi nu dau roade imediat, sunt de cea mai mare

importanşă şi pot modela propriile noastre destine. Într-adevăr, simt acum că dacă le-aş fi înţeles şi cultivat în loc să le suprim aş fi adăugat un plus de valoare moştenirii pe care am lăsat-o lumii. Dar doar când am atins maturitatea am realizat că sunt inventator. Acest lucru s-a datorat mai multor cauze. În primul rând, am avut un frate care era deosebit de înzestrat; era unul din acele fenomene rare de inteligenţă pe care investigaţiile biologice n-au reuşit să le explice. Moartea lui prematură şi neaşteptată i-a lăsat pe părinţii mei neconsolaţi. Aveam un cal pe care ni-l adusese un prieten drag. Era un animal extraordinar, de rasă arabă, care avea o inteligenţă aproape umană, şi care era îngrijit şi mângâiat de toată familia, deoa

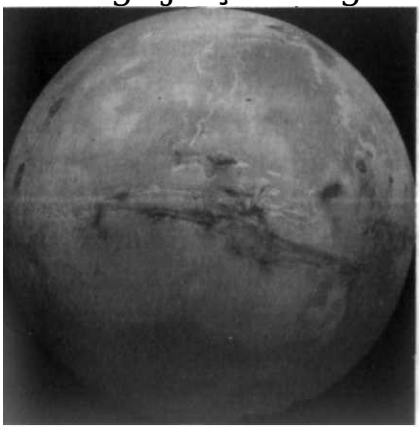

Planeta Marte

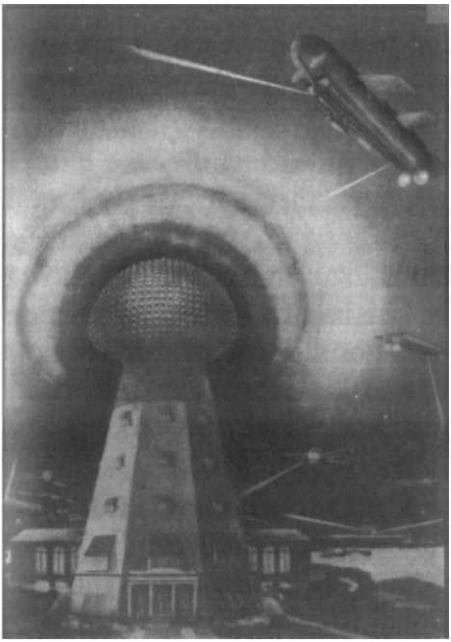

Viziunea lui Tesla despre comunicaţiile wireless rece i-a salvat într-o anumită ocazie viaţa tatălui meu, în condiţii extraordinare. Tatăl meu fusese chemat într-o noapte de iarnă să îndeplinească o sarcină urgentă şi pe când traversa munţii, care erau înţesaţi de lupi, calul s-a speriat şi a fugit, trântindu-l pe tatăl meu la pământ. Calul a ajuns acasă sângerând şi epuizat, dar după ce s-a dat alarma, a ţâşnit din nou, reîntorcându-se la locul unde-l lăsase pe tatăl meu, şi înainte ca echipa de salvamontişti să ajungă la locul faptei, aceasta fusese întâmpinată de tatăl meu, care-şi recăpătase cunoştinţa şi încălecase din nou pe cal, nedându-şi seama că zăcuse în zăpadă de câteva ore. Calul acesta a fost răspunzător pentru rănile care au pricinuit moartea fratelui meu. Am luat parte la tragica scenă şi deşi s-au scurs atâţia ani de atunci,

impresiile mele vizuale asupra scenei respective nu şi-a pierdut nici una din forţe. În comparaţie cu realizările fratelui meu, fiecare efort al meu părea nesemnificativ. Orice lucru pe care-l făceam şi era apreciat, îi făcea doar pe părinţii mei să simtă pierderea fiului lor şi mai acut. Aşadar am crescut având foarte puţină încredere în mine. Dar eram departe de a fi considerat un băiat prost, dac-ar fi să judec după o întâmplare de care îmi mai aduc foarte bine aminte.

Într-una din zile, familia Alderman trecea pe o stradă pe care eu mă jucam cu alţi băieţi. Cel mai în vârstă dintre aceşti venerabili domni, un cetăţean înstărit, s-a oprit să-i dea o monedă de argint fiecăruia dintre noi. Îndreptându-se spre mine, s-a oprit brusc şi mi-a ordonat: „Uită-te în ochii mei”. I-am întâlnit privirea şi, mâna mea s-a întins să primească nepreţuita monedă, când spre triste ţea mea, a spus: „Nu, nimic; n-ai să obţii nimic de la mine. Eşti prea deştept”. Mama mea se trăgea dintr-una din cele mai vechi familii din ţară şi una dintre cele mai vechi familii dintr-un şir de inventatori. Atât tatăl cât şi bunicul ei inventaseră numeroase ustensile de uz casnic, agricole şi pentru alte întrebuinţări. A fost o adevărată femeie, de o pricepere, un curaj şi o tărie de caracter cum rar s-au mai pomenit. Îi datorez atât de mult pentru bunele ei maniere şi mintea inventivă încât şi azi îmi regăsesc trăsăturile ei minunate în fiinţa mea.

Puterea minţii pusă în practică

În copilăria mea am suferit de o afecţiune ciudată datorită apariţiei imaginilor, care era

deseori însoţită de flash-uri puternice de lumină, care mi-au afectat capacitatea de a percepe obiectele reale şi care interfera cu gândurile şi acţiunile mele. Ele erau imagini ale unor lucruri şi scene pe care le văzusem cu adevărat; nu erau niciodată lucruri şi scene din imaginaţie.

Când mi se adresa un cuvânt imaginea obiectului pe care îl denumea mi se revela viu în minte şi uneori îmi era greu să-mi dau seama dacă ce vedeam era tangibil sau nu.

Acest lucru mi-a creat un mare disconfort şi nelinişte. Nici unul din studenţii în psihologie sau fiziologie cu care m-am consultat n-au ştiut vreodată să explice satisfăcător aceste fenomene.

Aceste apariţii de imagini par să fi fost unice deşi eram probabil predispus, din câte ştiu, ca şi fratele meu care trecuse prin neplăceri similare. Teoria pe care am formulat-o se referă la faptul că imaginile erau rezultatul unei acţiuni reflexe de la creier asupra retinei supusă unei mari inervaţii. Aceste imagini nu erau cu siguranţă halucinaţii cum sunt cele care se produc în minţile bolnave sau suferinde deoarece în alte privinţe eram normal şi calm.

Ca să vă faceţi o idee despre suferinţa mea, să presupunem că luasem parte la o înmormântare sau la un spectacol similar care îţi zdruncină mintea, în mod inevitabil, în liniştea nopţii, o imagine vie a scenei s-ar perinda în faţa ochilor mei în ciuda eforturilor mele de a o alunga din mintea mea. Începeam să am şi vedenii ale unor lucruri care n-aveau nicio legătură cu realitatea. Era ca şi cum mi se arătau idei ale unei minţi

cosmice care aştepta ca aceste idei să fie puse în practică. Dacă explicaţiile mele sunt corecte, ar trebui să fie posibil să proiectezi pe un ecran imaginea oricărui obiect pe care cineva şi-l imaginează şi să-l faci vizibil. Un asemenea progres ar revoluţiona toate relaţiile umane. Sunt convins că o asemenea minune poate şi va fi realizată în perioada care va veni. Aş putea adăuga că am dedicat mult timp gândindu-mă la rezolvarea problemei. Am reuşit să proiectez o asemenea imagine pe care am văzut-o în mintea mea, în mintea altei persoane, într-o altă cameră. Ca să mă eliberez de asemenea vedenii chinuitoare, am încercat să mă concentrez pe altceva decât ceea ce văzusem, şi în acest fel obţineam o uşurare temporară, dar pentru a o obţine trebuia să născocesc imagini încontinuu. Curând mi-am dat seama că le epuizasem pe cele care-mi erau la îndemână.

„Rola” mea se epuizase, pesemne, deoarece văzusem puţin din lumea înconjurătoare – doar obiectele din casă şi din împrejurimile imediate. În timp ce făceam aceste operaţiuni mentale pentru a treia sau a patra oară, pentru a alunga vedeniile din imaginaţia mea, remediul şi-a pierdut treptat toată forţa. Apoi, în mod instinctiv, am început să călătoresc dincolo de limitele lumii mici despre care aveam cunoştinţă, şi am văzut scene noi. Acestea erau la început estompate şi neclare, şi dispăreau când încercam să îmi concentrez atenţia asupra lor. Aceste scene au devenit mai puternice şi mai distincte şi în final s-au întrupat în lucruri concrete. Am constatat curând că cea mai bună

stare de linişte o obţineam dacă pur şi simplu mergeam şi mai departe în imaginaţia mea, dobândind noi impresii tot timpul, astfel am început să călătoresc cu mintea, fireşte. În fiecare noapte (şi uneori chiar şi în timpul zilei), când eram singur, îmi începeam călătoriile, vizitam locuri noi, oraşe şi ţări, întâlneam oameni noi şi legam prietenii şi îmi făceam cunoştinţe şi, oricât de greu de crezut ar părea, îmi erau la fel de dragi ca şi scenele din viaţa reală, nefiind deloc mai puţin intense în manifestările lor decât cele din viaţa reală.

Am făcut acest lucru până la vârsta de şaptesprezece ani, când gândurile mi s-au îndreptat la modul serios spre invenţii. Spre delectarea mea, am observat că puteam vizualiza lucruri cu o uşurinţă deosebită. N-aveam nevoie de modele, schiţe sau experimente. Mi le puteam imagina ca fiind reale în mintea mea. Astfel, în mod inconştient am fost condus spre dezvoltarea a ceea ce eu consider o nouă metodă de a concretiza concepte inventive şi idei, ceea ce e total opus metodei pur experimentale şi e, după părerea mea, mult mai rapidă şi mai eficientă.

În momentul în care cineva construieşte un dispozitiv pentru a pune în practică o idee în formă neprelucrată, acea persoană e în mod inevitabil absorbită de detaliile acelui mecanism. Pe măsură ce persoana continuă cu îmbunătăţirea şi reconstruirea mecanismului, forţa lui de concentrare se diminuează şi îi scapă din vedere marele principiu călăuzitor. Rezultatele pot să apară, dar întotdeauna în detrimentul calităţii.

Metoda mea e diferită. Eu nu mă apuc de treabă imediat. Când am o idee, încep imediat să mi-o construiesc în imaginaţie. Modific construcţia, fac îmbunătăţiri, şi fac mecanismul să funcţioneze în mintea mea.

Pentru mine e absolut irelevant dacă motorul funcţionează în mintea mea sau dacă îl testez în atelierul meu. Îmi pot chiar da seama dacă nu e echilibrat. Nu există nicio diferenţă de vreun fel; rezultatele sunt aceleaşi. În felul acesta pot repede să dezvolt şi să îmbunătăţesc o idee fără să ating ceva. Când am ajuns la punctul în care pot să încorporez în invenţie orice îmbunătăţire la care mă pot gândi fără să detectez vreo greşeală pe undeva, transform în formă concretă produsul final al minţii mele.

În mod invariabil mecanismul meu funcţionează aşa cum mi-am imaginat că ar trebui să funcţioneze, iar experimentul se concretizează exact cum l-am planificat. În douăzeci de ani n-a existat nici o singură excepţie. De ce-ar fi altfel? Ingineria electrică sau mecanică dă rezultate pozitive. Există puţine subiecte care nu pot fi examinate înainte, din informaţiile teoretice şi practice disponibile.

Punerea în practică a unei idei neprelucrate, cum se face în general, este, cred eu, nimic altceva decât o pierdere de energie, bani şi timp. Afecţiunea mea timpurie mă „recompensa”, totuşi, în alt fel. Efortul mental continuu mi-a dezvoltat puterea observaţiei şi mi-a facilitat descoperirea unui adevăr de mare importanţă.

Observasem că apariţia imaginilor era

întotdeauna precedată de perceperea reală a scenelor în condiţii ciudate şi în general excepţionale, şi eram constrâns de fiecare dată să localizez impulsul original. După un timp, acest efort a devenit aproape automat şi am dobândit extraordinara capacitate de a face legătura între cauză şi efect. La scurt timp mi-am dat seama, spre surprindrea mea, că fiecare gând pe care mi-l imaginam era sugerat de o impresie externă. Nu doar acest lucru dar şi toate acţiunile mele se desfăşurau în mod similar.

Pe parcurs mi-am dat seama că eram doar o maşină automată înzestrată cu putere kinetică ce răspundea stimulilor transmişi de organele senzoriale şi care gândea şi se comporta corespunzător.

Rezultatul practic al acestui lucru a fost ştiinţa „teleautomaticii”, dezvoltată până acum doar parţial. Posibilităţile sale latente vor fi, totuşi, demonstrate, în cele din urmă. Am muncit ani de zile la conceperea unor mecanisme cu comandă automată şi cred că se pot produce mecanisme care să acţioneze ca şi când ar fi înzestrate cu raţiune, într-o măsură limitată, şi care vor revoluţiona multe sectoare comerciale şi industriale.

Aveam vreo doisprezece ani când am reuşit pentru prima dată să alung o imagine din mintea mea cu un efort extraordinar, dar nu aveam nici un control asupra fiash-urilor de lumină la care m-am referit. Acestea erau poate cele mai ciudate şi inexplicabile experienţe de-ale mele. Ele aveau loc atunci când eram într-o situaţie periculoasă sau

chinuitoare sau când eram foarte exuberant. În unele cazuri am văzut aerul din jurul meu transformându-se în limbi de foc. Intensitatea lor, în loc să scadă, creştea cu timpul şi probabil au atins punctul maxim când aveam vreo douăzeci şi cinci de ani.

Când eram la Paris în 1883, un cunoscut comerciant m-a invitat la o partidă de vânătoare iar eu am acceptat invitaţia. Stătusem prea mult izolat în fabrică iar aerul curat a avut un efect revigorant asupra mea.

Când m-am reîntors în oraş în acea noapte am simţit o senzaţie plăcută de parcă mi-ar fi luat foc creierul. Eram uşor ca şi când un soare mic mi se cuibărise în creier şi mi-am petrecut întreaga noapte aplicându-mi comprese pe capul înfierbântat.

În cele din urmă, flash-urile au scăzut în frecvenţă şi intensitate dar s-au scurs mai mult de trei săptămâni până când acestea s-au retras complet. Când mi s-a făcut o a doua invitaţie răspunsul meu a fost un NU apăsat!

Aceste fenomene luminoase încă îşi mai fac simţită prezenţa ocazional ca de exemplu atunci când o nouă idee cu potenţial de realizare îmi vine în minte, dar ele nu mai prezintă interes, fiind de o intensitate relativ mică. Când închid ochii observ în mod invariabil un fundal de culoare albastru închis şi uniform, dar nu ca cel al cerului într-o noapte senină dar fără stele. În decurs de câteva secunde acest câmp e populat cu nenumăraţi fulgi scânteietori de culoare verde, dispuşi în mai multe straturi care se îndreaptă spre mine. Apoi, de

undeva din dreapta, apare un model superb de două linii paralele şi foarte spaţiate, dispuse în unghiuri drepte una faţă de cealaltă, multicolore, predominant fiind galbenul, verdele şi auriul.

Imediat după aceea, liniile devin din ce în ce mai strălucitoare şi întreg fundalul e presărat cu puncte de lumină scânteietoare. Această imagine se deplasează încet în câmpul viziunii şi în aproximativ zece secunde dispare în partea stângă, lăsând în urmă un fundal de un gri inert şi neplăcut până când se ajunge la faza a doua.

De fiecare dată înainte de a adormi îmi trec prin faţa ochilor imagini cu personaje sau obiecte. Când le văd îmi dau seama că sunt pe punctul de a-mi pierde cunoştinţa. Când aceste imagini sunt absente sau refuză să apară, ştiu că urmează o noapte de nesomn.

În această perioadă mi-am dezvoltat ciudatul gustul pentru lucruri care-mi plac, pentru cele care nu-mi plac şi pentru obiceiuri, pe care le pot pune pe seama impresiilor exterioare, pe unele dintre ele, iar pentru altele nu există o explicaţie anume. Eram fascinat de strălucirea cristalelor dar perlele aproape îmi creau o stare de extaz.

După ce am terminat studiile la Institutul Politehnic şi la universitate, am trecut printr-o cădere psihică, şi deşi maladia persista, am observat multe fenomene ciudate şi incredibile.

Nikola Tesla – Născut pe data de 9/10 iulie, 1856

Din propriile scrieri ale lui Tesla se poate observa faptul că avea o capacitate mentală unică pe care puţini oameni au sperat vreodată s-o

dobândească. Nu e de mirare că atunci când Tesla s-a confruntat cu un eveniment atât de tulburător cum a fost revelaţia faptului că oamenii nu sunt singuri în univers, el a abordat acest lucru frontal.

Modalitatea atipică a lui Tesla de a se confrunta şi de a aborda necunoscutul i-a făcut pe unii să speculeze asupra faptului că adevărata lui origine s-ar fi găsit dincolo de această planetă. Această sugestie nu e deloc nouă; de fapt, Tesla i-a mărturisit cândva unuia din asistenţii săi personali că se simţea ca un străin în această lume.

Tesla provenea dintr-o familie de origine sârbă. El s-a născut în satul Smilian, Lika (Austro-Ungaria) care se află în prezent în Croaţia de astăzi. Tatăl lui Tesla a fost preot ortodox, iar mama sa nu avea şcoală dar era extrem de inteligentă. Fiind un visător cu o latură poetică, în perioada maturităţii, Tesla a adăugat acestor calităţi timpurii auto-disciplina şi o înclinaţie spre precizie.

Margaret Cheney, în cartea intitulată „Tesla – Dincolo de speculaţii”, (1981), remarca faptul că Tesla a început încă din perioada copilăriei să facă invenţii originale. Când avea cinci ani, el a construit o mică roată hidraulică foarte diferită de cele pe care le văzuse la ţară. Era uşoară, fără padele, şi totuşi se învârtea uşor în curentul de apă. Mai târziu, Tesla avea să-şi aducă aminte de această invenţie când a proiectat turbina fără lame.

Unele din experimentele sale n-au avut succesul scontat. Pe timpuri, s-a urcat pe acoperişul grajdului, ţinându-se strâns de umbrela

pe care o luase de la părinţi şi a suflat din răsputeri în umbrelă odată cu aerul curat de munte până când faptul că s-a simţit uşor şi ameţeala care l-a cuprins l-au convins că putea să zboare. Când a aterizat pe pământ şi-a pierdut cunoştinţa iar mama lui l-a luat şi l-a dus în pat. Tesla avea să scrie mai târziu că acest incident a fost elementul catalizator al viziunilor sale neobişnuite.

În cartea sa, „Întoarcerea porumbelului”, Margaret Storm afirmă că Tesla nu era pământean. La pagina 71 a cărţii sale, editată la propria editură, ea spune că oamenii spaţiali au povestit că s-a născut un copil la bordul unei nave spaţiale care se îndrepta în zbor de pe Venus pe Pământ în anul 1856, luna iulie.

Copilaşul se numea Nikola. Nava a aterizat la miezul nopţii, între 9 şi 10 iulie, într-o îndepărtată localitate de munte care se află în Croaţia de astăzi. Acolo, potrivit aranjamentelor anterioare, copilul a fost dat în grija preotului Milutin Tesla şi a soţiei lui, Djouka. Se presupune că oamenii spaţiali i-au comunicat această informaţie lui Arthur H. Matthews din Québec, Canada, în 1947.

Semnale străine în noapte

Arthur H. Matthews era inginer electrician fiind considerat apropiatul lui Tesla încă din copilărie. Matthews spune că Tesla i-a încredinţat multe sar cini, inclusiv dispozitivul de comunicări interplanetare care a fost conceput prima oară în 1901, având ca obiectiv comunicarea cu planeta Marte. Tesla era de părere că putea transmite mari cantităţi de energie pe pământ şi prin aer la

o depărtare de mii de mile.

„Pot cu uşurinţă să creez o punte de legătură între noi şi planeta Marte, şi să trimit un mesaj acolo aproape la fel de uşor ca acela pe care l-aş trimite la Chicago”. Datorită faptului că trebuia să se ocupe de alte cercetări la vremea respectivă, primul model operaţional n-a putut fi construit de Tesla până în 1918.

În 1899, Nikola Tesla, împreună cu susţinătorul său financiar, J.P. Morgan, a înfiinţat la Colorado Springs, un laborator experimental care conţinea echipament de transmisie radio de mare voltaj. Laboratorul avea un turn înalt de 200 de picioare (aproximativ 60 de metri) pentru transmisia şi recepţia undelor radio şi cel mai bun echipament de recepţie disponibil la vremea respectivă.

Într-o noapte, pe când se afla singur în laboratorul său, Tesla a observat ceva ce el a numit cu mare reţinere „acţiuni electrice” care păreau în mod clar să fie semnale inteligente. Schimbările pe care le observa aveau loc periodic şi cu o sugestie exactă de numere şi ordine încât nu puteau fi asemănate cu nici un fenomen cunoscut atunci de el. Tesla a oferit mai multe detalii despre subiectul referitor la comunicarea cu planetele în săptămânalul „Collier’s Weekly” (Martie 1901): „Pe când îmi îmbunătăţeam aparatele pentru producerea unor activităţi electrice intense, îmi puneam la punct şi mijloacele de observare a unor rezultate cât de cât semnificative. Unul dintre cele mai interesante rezultate, şi unul de mare importanţă practică, a

fost dezvoltarea anumitor dispozitive care puteau indica de la o distanţă de multe sute de mile o furtună care se apropia, direcţia pe care o lua, viteza de deplasare, şi distanţa pe care o parcurgea”.

„Am descoperit acele efecte misterioase care mi-au stârnit un interes atât de viu pentru prima dată de când lucram la acest proiect. Îmi îmbunătăţisem aparatul la care m-am referit până acum, încât din laboratorul meu situat în Munţii Colorado simţeam pulsul globului pământesc, cum ar veni, observând fiecare modificare electrică care se ivea pe o rază de o mie o sută de mile (aproximativ 1769,3 km).

N-o să uit niciodată primele trăiri pe care le-am avut când mi-am dat seama că observasem ceva ce putea avea consecinţe enorme pentru omenire”. „Mă simţeam ca şi când aş fi participat la naşterea unei noi ştiinţe sau la revelarea unui mare adevăr. Primele mele observaţii realmente m-au înspăimântat, deoarece conţineau ceva misterios, ca să nu spun supranatural, şi eram singur în laboratorul meu, noaptea, dar la vremea aceea gândul că aceste perturbări erau semnale inteligent controlate nu s-a înfiripat în mintea mea”.

„Schimbările pe care le observam aveau loc periodic şi cu o sugestie exactă de numere şi ordine încât nu puteau fi asemănate cu nicio cauză cunoscută de mine. Îmi erau cunoscute, desigur, asemenea perturbări electrice cum sunt acelea produse de Soare, Aurora Borealis, şi curenţii Pământului, şi eram cât se poate de sigur că

aceste variaţii nu se datorau vreuneia din aceste cauze.

„Natura experimentelor mele excludea posibilitatea ca aceste schimbări să fie produse de perturbări atmosferice, aşa cum s-au grăbit unii să sugereze. Numai după un timp m-a străfulgerat gândul că perturbările pe care le remarcasem s-ar putea datora unui control inteligent. Deşi nu le putem descifra sensul, îmi era imposibil să mă gândesc că acestea apăruseră în mod absolut accidental”.

„Am din ce în ce mai mult sentimentul că fusesem primul care a auzit salutările adresate de o planetă alteia. Exista un scop dincolo de aceste semnale eletrice”.

Acest incident a fost unul din multele în care Tesla a interceptat ceea ce a crezut că sunt semnale inteligente din spaţiu. La vremea respectivă, oameni de ştiinţă de prestigiu au presupus că planeta Marte ar putea fi un adăpost pentru viaţă inteligentă în sistemul nostru solar iar Tesla a crezut la început că aceste semnale ar putea avea originea pe planeta roşie. Mai târziu avea să-şi schimbe punctul de vedere deoarece se specializase în traducerea semnalelor misterioase. Aproape de sfârşitul vieţii, Tesla dezvoltase numeroase invenţii care se presupune că puteau trimite mari cantităţi de energie altor planete.

În 1937, în timpul unei conferinţe de presă ţinută de ziua lui, Tesla anunţa: „Mi-am dedicat mult timp în anul ce-a trecut prefecţionării unei noi aparaturi mici şi compacte prin care energia poate fi acum emisă în cantităţi impresionante în

spaţiul interstelar la orice distanţă fără a se dispersa deloc" (New York Times, Duminică, 11 iulie, 1937).

Tesla n-a făcut public nici un detaliu al transmiţătorului îmbunătăţit, dar în anunţul făcut în 1937, a dezvăluit o nouă formulă, arătând că: „Energia ki-netică şi potenţială a unui corp este rezultatul uniei mişcări şi este determinată de produsul masei sale şi de pătratul vitezei sale. Dacă masa se reduce, şi energia este redusă în aceeaşi proporţie. Dacă masa e redusă la zero, şi energia va fi de asemenea zero pentru orice viteză finită" (New York, Duminică, 12

iulie 1937, p. 6).

Frica de extratereştri

În jurnalele lui Tesla pe care le-a descoperit, Dale Afrey observa faptul că înainte de anii 1920 Tesla era sigur că putea să înţeleagă ciudatele transmisii radio din spaţiu. Totuşi, la scurt timp după aceea, Tesla şi-a manifestat îngrijorarea cu privire la fiinţele de pe alte planete care aveau planuri mârşave pentru planeta Pământ.

„Semnalele sunt prea puternice pentru ca ele să fi fost transmise pe distanţele mari de la Marte pe Pământ", scria Tesla. „Deci, mă văd obligat să recunosc că sursele trebuie să provină de undeva din spaţiul mai apropiat sau chiar de pe Lună. Sunt sigur, totuşi, că fiinţele care comunică unele cu altele în fiecare noapte nu provin de pe Marte sau de pe oricare planetă din sistemul nostru solar".

După mai mulţi ani de când Tesla anunţase recepţionarea mesajelor din spaţiu, Guglielmo

Marconi a afirmat că şi el a auzit de un radio transmiţător extraterestru. Cu toate acestea, contemporanii lui Marconi nu i-au luat în considerare afirmaţia, explicând că acesta recepţionase interferenţe de la o altă staţie radio de pe Pământ.

Există o confirmare publică a validităţii jurnalelor pierdute şi a faptului că Tesla credea în existenţa extratereştrilor şi în comunicarea cu aceştia. După cum am menţionat mai devreme, Arthur M. Matthews susţine că Tesla a dezvoltat în secret Teslascopul cu scopul de a comunica cu extratereştri. Defunctul doctor Andrija Puharich i-a luat un interviu lui Matthews referitor la Ghidul Piramidei, în perioada mai şi iulie-august 1978. Acest interviu a evidenţiat pentru prima oară legăturile lui Mathews cu Tesla. Arthur Matthews s-a născut în Anglia iar tatăl său a fost asistentul de laborator al cunoscutului fizician Lord Kelvin în anii 1890. Tesla a venit şi el în Anglia ca să se întâlnească cu Kelvin pentru a-l convinge de eficienţa mai mare a curentului alternativ (CA) faţă de curentul continuu (CD). La acea vreme Kelvin se opunea mişcării curentului alternativ.

În 1902, familia Matthews a părăsit Anglia şi a emigrat în Canada. Când Matthews avea şaisprezece ani, tatăl lui i-a aranjat să intre ucenic pe lângă Tesla. Matthews a lucrat pentru Tesla şi a continuat această alianţă până la moartea lui

Tesla în 1943.

„Nu se prea ştie că Tesla avea de fapt două transmiţătoare imense care măreau imaginea, construite în Canada”, a mărturisit Matthews. „Eu

îl foloseam pe unul dintre ele. Oamenii ştiu mai multe despre transmiţătoarele din Colorado Springs şi despre cel neterminat din Long Island. Am văzut cele două transmiţătoare canadiene. Toate dovezile sunt acolo”.

Matthews a afirmat că Teslascopul e instrumentul inventat de Tesla pentru a comunica cu fiinţele de pe alte planete. Există o diagramă a Teslascopului în cartea lui Matthews, „Peretele de Lumină”. „În principiu, acest instrument recepţionează semnale ale razelor cosmice”, a zis Matthews. Aceste semnale sunt transformate în cele din urmă în semnale audio. Vorbeşti la un capăt, iar semnalul iese prin celălalt capăt ca emiţător de raze cosmice”.

Diagramele lui Matthews despre Tesla au foarte puţină relevanţă din punct de vedere electronic. Nimeni n-a confirmat vreodată existenţa mecanismului. Matthews susţine, totuşi, că a construit un model Tesla al unui dispozitiv de comunicări interplanetare în 1947 şi că l-a folosit cu succes.

El a sugerat faptul că datorită capacităţii limitate a dispozitivului, a putut să contacteze doar navele spaţiale care se aflau aproape de Pământ. El sperase să construiască într-o bună zi un dispozitiv capabil să comunice direct cu planetele.

„Tesla mi-a spus că existau deja fiinţe de pe alte planete aici, pe pământ”, relatează Matthews. „Era foarte speriat de faptul că aceste fiinţe controlaseră omenirea de mii de ani şi că oamenii erau pur şi simplu nişte cobai folosiţi pentru un

experiment care avea să dureze foarte mult”.

Matthews nu era de acord cu convingerile lui Tesla conform cărora extratereştrii n-ar fi avut cele mai bune intenţii în ceea ce priveşte planeta Pământ. Părerea lui era că dacă extratereştrii erau atât de avansaţi încât să poată să călătorească de la un sistem solar la altul, atunci aceştia ar fi trebuit să aibă şi aptitudini sociale şi să fie paşnici.

Dorinţa lui Matthews de a continua să facă experimente cu Teslascopul prefigura începutul aşa-numitei „epoci a OZN-urilor”. Înainte de anii cincizeci, grupurile de „contactaţi” (persoanele care susţin că au intrat sub o formă sau alta în legătură cu extratereştrii) cum ar fi George Adamski şi Howard Menger scriau cărţi şi ţineau prelegeri adepţilor fervenţi despre fraţii spaţiali care aveau o înfăţişare asemănătoare Divinităţii.

Aceşti ocupanţi ai OZN-urilor susţineau că sunt de pe orice planetă din sistemul solar, planetele Venus şi Marte fiind favorizate în mod special. Fraţii spaţiali propovăduiau o „religie spaţială de tip New Age” făcând descrieri utopice ale lumilor din care proveneau şi denunţând înclinaţiile războinice ale omenirii.

Tesla s-ar fi simţit cu siguranţă răzbunat pentru afirmaţiile pe care le făcuse în timpul vieţii dacă ar fi trăit destul de mult timp ca să apuce epoca modernă a OZN-urilor. El menţionează în jurnalele sale încercările frustrante de a le stârni interesul celor din guvern sau din armată despre teoriile sale. Se pare că scrisorile lui Tesla n-au primit nici un răspuns – rămâne întrebarea dacă

ideile sale au fost la modul serios luate în considerare sau nu, sau dacă pur şi simplu a fost considerat nebun.

Dovezi cuprinzătoare sugerează un oarecare interes din partea Statelor Unite ale Americii faţă de teoriile lui Tesla referitoare la extratereştri când s-au detectat primele OZN-uri în timpul celui de-al

Doilea Război Mondial. Se prea poate ca ideile lui Tesla să fi avut un impact mai mare, deşi în

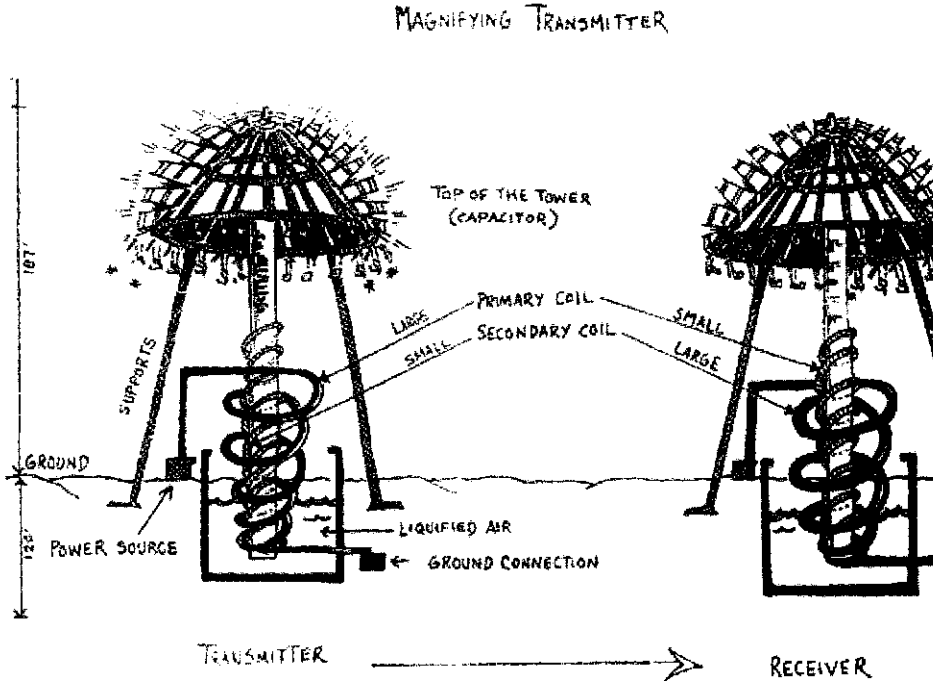

Designul ingenios a lui Tesla pentru transmiterea wireless a electricităţii secret, decât şi-ar fi putut închipui vreodată Tesla. El a sugerat că putea transmite cantităţi mari de energie pe uscat şi prin aer, la distanţe de mii de mile. „Pot

cu uşurinţă să creez o punte de legătură între noi şi planeta Marte, şi să trimit un mesaj acolo aproape la fel de uşor ca acela pe care l-aş trimite la Chicago”.

Capitolul 3 Comunicarea cu alte planete

Robert Nelson, în articolul intitulat „Comunicarea cu Marte: „Experimentele lui Tesla şi Hodowanec”, descrie în detaliu comunicarea întâmplătoare pe care a avut-o L.G. Lawrence, directorul de teren al institutului ECOLA, cu inteligenţe extraterestre. Aceste comunicări ar putea semăna cu tipurile de semnale recepţionate de Tesla în Colorado Springs în 1899.

Pe 29 octombrie 1971, în timp ce efectua experimente de Detecţie Biologică la Distanţă (DBD) exploratorii, în districtul Riverside, California, sistemul de transductor organic de teren a interceptat ceea ce părea a fi un şir de semnale inteligente (spaţiu strâmt şi intervale de puls discrete) în timp ce era îndreptat spre constelaţia Ursa Mare timpul unei scurte perioade de repaus. Fenomenul a continuat peste treizeci şi trei de minute.

Un fenomen similar s-a observat pe data de 10 aprilie 1972. Semnalele înregistrate, în afară de faptul că scădeau în intensitate, păreau să fie transmise la intervale mari de timp variind de la săptămâni la luni şi poate chiar ani. În timpul monitorizării audio s-a observat un fenomen mai slab în intensitate, coerent şi de tip binar. Intervalele dintre şirurile pulsatile variau între trei şi zece secunde. Pentru că echipamentul acestor semnale era protejat împotriva radiaţiilor

electromagnetice şi pentru că nu s-au descoperit anomalii interne la acestea, a fost acceptată concluzia provizorie a existenţei semnalelor de comunicare interstelară. Se pare că partea auditivă a semnalelor era neplăcută pentru auz, dar după numeroase reproduceri ale semnalelor înregistrate, sunetul părea să învăluie ascultătorul ca într-o vrajă. Acest lucru a fost pus pe seama unei adaptări psiho-acustice. Banda conţinea o serie scurtă şi intensă de oscilaţii profunde şi armonioase, care semănau cu modulaţiile de fundal. Un caracter inteligent se aplică pulsaţiei totale prin modele discrete de spaţiere, repetiţii de secvenţe evidente şi zgomot Gaussian foarte atenuat („Borderlands”, primul trimestru, 1996, pp.27 – 29). Inginerul electrician Greg Hodowanec a dezvoltat o teorie a Cosmologiei Rismonice. El a făcut şi experimente cu Detectorul de Unde Gravitaţionale (DUG) construit de el însuşi. Aceste dispozitive simple detectează „modulaţiile coerente” în radiaţiile cu microunde. Hodowanec a publicat primul său raport pentru Institutul SETI referitor la semnale gravitaţionale care foloseau detectorul de unde gravitaţionale (DUG) (Astronomia Radio, aprilie 1986): „Avantajul unei posibile tehnici gravitaţionale pentru Institutul SETI asupra tehnicii radio constă în principal în timpul de „propagare” al acestor semnale. Aceste semnale radio se propagă cu viteza luminii, dar semnalele gravitaţionale (potrivit teroriilor scriitorului) sunt în esenţă semnale instantanee. Un alt avantaj al tehnicii gravitaţionale constă în simplitatea folosirii instrumentelor ştiinţifice.

După cum ştiu membrii SARA, astronomia radio poate fi destul de complicată. „Detectorii de undă gravitaţională trebuie să se bazeze în mare parte pe masa Pământului ca pe o „umbră” pentru a-i permite detectarea radiaţiei gravitaţionale. Deci „obiectele” sau semnalele localizate în zenitul observatorilor sunt cel mai uşor de detectat. Totuşi, celelalte zone sunt şi ele „detectabile” mai ales cu ajutorul altor „umbre” cum ar fi Soarele, Luna, planetele, etc.”

„Se poate ca pentru observatorii SETI un interes aparte să-l aibă ciudatele semnale gravitaţionale de tip audio care se pare că provin din regiunile Auriga şi Perseus din galaxia noastră. Aceste „semnale” au fost „auzite” de scriitor de câţiva ani buni; ele variază în general între patru şi cinci ore de ascensiune continuă, având un vârf de intensitate aproape de 4,5 ore R.A. Semnalele par să aibă mai multe „tonuri”.

Într-o scrisoare scrisă revistei „Radio Electronics” pe data de 23 iulie 1988, Hodowanec menţionează o legătură clară cu o sursă extraterestră: „În dimineaţa datei menţionate mai sus, de la ora 7.30 până la ora 7,38 dimineaţa (EST) am înregistrat următoarele impulsuri care păreau transmise în codul Morse:
AAARARTTNNNKCNNNEEENEN
NTTTNEEEAEERKENNETEEAAAE E E N T T K
NINTSESESESEMNASESESESESE
S ES E S ESE – „după cum puteţi vedea, acestea nu par a fi doar impulsuri întâmplătoare, ci semnale SE, care sunt cele mai prevalente, ele par să fie un semnal de identificare. Aceste

semnale sunt detectate în detectoare ecranate l/F şi astfel au un caracter scalar (gravitaţional)".

„Semnalele de mai sus (dacă erau extraterestre) au venit fie din regiunea Auriga-Perseus situată lângă zenitul meu sau din regiunea Bootes situată dedesubtul poziţiei planetei Pământ. Încă nu pot exclude faptul că aceste semnale se produc datorită unor mişcări esenţiale ale Pământului, de o anumită natură, care seamănă extraordinar de bine cu semnalele Morse, tot aşa cum nu pot exclude posibilitatea ca aceste semnale să fi fost produse de mâna omului".

În luna iulie 1988, Hodowanec a confirmat teoriile lui Tesla, aşa cum erau anunţate în unele observaţii ale lui Tesla referitoare la semnalele de pe Marte: „Asemenea semnale sunt recepţionate în zilele noastre cu detectori de semnal simpli, de tip scalar, folosind tehnologia modernă a zilelor noastre... în radiaţiile de fundal [ale microundelor] „se aud" modulaţii coerente. Cele mai pronunţate modulaţii sunt trei impulsuri (cod S) uşor separate în timp, conform celor afirmate de Tesla. Din când în când se aud şi echivalentele de cod ale literelor E, N, A sau K, dar cel mai repetat răspuns este SE, SE, etc. Orice detector de zgomot de tip l/f răspunde acestei modulaţii de fundal. Totuşi, cel care face experimentul trebuie să aibă grijă să nu creeze aceste răspunsuri la nivel „local" prin intermediul propriilor acţiuni „locale" sau a altor acţiuni „locale".

„De exemplu, detectorii reacţionează şi la bătăile inimii, respiraţie, mişcări locale, precum şi

la posibile efecte psihice. Detectorii sunt uşor de fabricat iar cel care iniţiază experimentul ar trebui să reproducă aceste rezultate cu uşurinţă”.

Hodowanec a oferit informaţii suplimentare într-o însemnare privind informaţiile cosmologice (13 octombrie 1988): „Încă de pe la începutul lunii august 1988, s-a observat că existau semnale aparent inteligente în aceste modulaţii [ale radiaţiilor de fundal ale microundelor]. Se poate spune că inteligenţa se manifestă în forma comunicării de tip digital, de exemplu, puncte şi cratime, sau cifrele unu şi zero”.

„Se poate ca acest tip de comunicare să fi fost aleasă de acest „necunoscut care comunica” deoarece contribuia la forma „mişcării de masă” a semnalelor de gravitaţie longitudinală; acelaşi tip de comunicare putea funcţiona ca un sistem universal uşor de recunoscut. Aceeaşi metodă a fost propusă de scriitor în cazul unei metode a sistemului de comunicare gravitaţional.

S-a constatat că aceste „semnale” sunt similare simbolurilor mai simple ale Sistemului International de Coduri Morse, mai ales pentru că acestea sunt cel mai simplu mod de a prezenta informaţiile sub formă de impulsuri. Astfel, „literele” care apar în aceste transmisii sunt de obicei: E, I, T, M, A, N, R, K, S şi O, precum şi virgula şi semnalul de aşteptare. Cu toate acestea, cifrele sunt percepute aici ca serii simple de impulsuri, de exemplu, cifra 1 se referă la un impuls, cifra doi la două, cifra trei la trei, şi aşa mai departe”.

Pe data de 26 august 1988, după ce scriitorul

a trimis mesajul „Greg Radio” în timpul unui test de transmisie a unui semnal de gravitaţie locală, s-a constatat că literele G şi D au fost aparent adăugate la unele dintre mesajele primite ulterior.

„Primele dovezi clare oferite de scriitor conform cărora mesajul-test de mai sus se poate să fi fost interceptat de către acest „necunoscut care comunica” se pot vedea pe data de 28 august 1988, când a fost recepţionat un mesaj puternic şi repetat a lui Greg Radio care se încheia cu seriile SE (sau 31).

Dovezi ulterioare că aceste mesaje s-ar putea constitui în încercări de comunicare s-au constatat pe data de 11 octombrie 1988 când s-a observat o abordare diferită: o serie de mesaje Greg Radio a fost transmisă la viteza de cod aproximativ normală de aproape 5 cuvinte pe minut, urmată de KKTT, iar seria a fost repetată la viteză mai mică şi urmată şi în acest caz de KKTT”.

O altă confirmare potrivit căreia acestea s-ar putea constitui în mesaje, a apărut pe data de 12 octombrie 1988… în acest caz, o serie de A-uri şi R-uri (cu inserţii ocazionale ale mesajului Greg Radio) a fost ulterior urmată de mesajul Greg Radio trimis ca o serie de cinci repetiţii ale fiecărei litere; de exemplu, Greg a fost trimis sub forma de

GGGGGRRRRREEEGGGGG.

S-au primit suficiente mesaje acum care să indice faptul că poate s-a făcut o încercare serioasă de a contacta acest scriitor din partea acestui „necunoscut communicator”. Deşi acest comunicator poate să fie un experimentator

terestru, există totuşi posibilitatea ca acesta să fie „extraterestru” din următoarele motive:

„A. Mesajele sunt transmise folosindu-se un tip de impulsuri cu coduri simple (de exemplu, punctele şi liinile orizontale ale Codului Morse) despre care se crede că ar trebui să fie folosite dacă o civilizaţie inteligentă ar încerca să contacteze o altă civilizaţie prin intermediul impulsurilor. Faptul că unele din cele mai simple semnale de impulsuri sunt similare cu semnalele Codului Morse e mai mult decât o coincidenţă – ambele sunt bazate pe aceleaşi premise.

B. Cifrele nu sunt reprezentate folosindu-se simboluri complicate ale Codului Morse, ci sunt în secvenţe simple, folosindu-se impulsuri scurte sau puncte.

C. „Comunicatorul” a recunoscut caracterul coerent al mesajului Greg Radio şi poate că foloseşte acea secvenţă de coduri în diferite moduri care indică faptul că s-a creat un „contact”.

D. Până la acest moment comunicatorul n-a răspuns la mesaje care foloseau cuvinte sau la semnalele de cod o de amatori. Astfel, se crede că deşi unele semnale aparent Morse sunt folosite, comunicatorul nu e chiar familiarizat cu o asemenea întrebuinţare cu excepţia recunoaşterii caracterului coerent a semnalelor.

E. De vreme ce aceste mesaje sunt transmise acum aproape de miezul zilei, se poate ca ele să provină de la o sursă clară din spaţiu. În acest moment se crede că această sursă provine din direcţia Constelaţiei Andromeda, dar nu neapărat

din galaxia acesteia.

„Există o anume posibilitate ca acest comunicator să fie extraterestru, poate chiar în sistemul nostru solar (Marte?) dar nu mai departe de propria noastră galaxie sau grupul local de galaxii. Se poate ca acelaşi comunicator să fi încercat să ajungă aici încă de la începutul secolului al douăzecilea când Nikola Tesla a raportat interceptarea semnalelor scalare S!”

În luna februarie 1989, Hodowanec a scris acest raport scurt, fără titlu: „Să nu mai intrăm în detalii referitoare la cum s-a stabilit acest lucru: se poate să existe extratereştri pe Marte!”

Acest lucru a fost susţinut în ciuda dezminţirilor făcute de NASA referitoare la existenţa oricărei forme de viaţă de pe Marte [situaţie care s-a schimbat începând cu anul 1996]

Această posibilitate a fost bănuită de către scriitor datorită unei urmăriri foarte îndeaproape „a poziţiei mele pe Pământ de către un extraterestru. Extraterestrul a ştiut, fără doar şi poate, că eu eram pe Pământ (după cum s-a observat din procesul de urmărire) dar acum el a confirmat cu tărie că este de pe planeta a patra de la Soare, adică Marte!

Deşi această dezvăluire e un pic prematură, sunt aşa de sigur de aceste „schimburi” de semnale gravitaţionale încât mi-aş pune viaţa la bătaie pentru acest lucru în această secundă. Extraterestrul de pe Marte e aparent mult mai avansat decât suntem noi aici pe Pământ şi se prea poate ca el să fi făcut vizite aici pe Pământ, şi chiar să-l fi colonizat (dar cine sunt posibilii săi

descendenţi?).

Rămâne totuşi un mister unde ar putea locui extraterestrul pe planeta Marte (se poate ca acesta să locuiască sub pământ lângă regiunile polare?)

şi de ce nu foloseşte metode EM de semnalizare a undelor?? Poate pentru că Marte e ostilă acum că extratereştrii se pare că şi-au dezvoltat un sistem sofisticat de civilizaţie subterană care nu contribuie la sistemul de radiaţii EM?

Acest material va fi pus deocamdată la dispoziţia unui număr redus de colegi implicaţi în acest lucru până când se vor obţine confirmări ulterioare asupra acestei afirmaţii".

După primul său contact cu planeta Marte (28 martie 1989) şi după al doilea (30 martie 1989), Hodowanec le-a adus la cunoştinţă colegilor să-i că „Următoarele fapte extraordinare au ieşit la lumină, ca urmare a comunicărilor de semnal gravitaţional între laboratoarele GH şi marţieni".

Schimburile se fac acum în funcţie de scurte cuvinte-coduri englezeşti care identifică anumite lucruri. De exemplu, marţienii înţeleg acum că FAŢĂ se referă la faţa umană, BĂRBAT se referă la individ, PĂMÂNT se referă la planeta noastră iar MARTE se referă la planeta lor!

Ei au încercat la început să-şi folosească propria terminologie în mesajele pe care mi le trimiteau dar au renunţat ulterior cu excepţia cazurilor în care cuvintele lor aveau un înţeles. De exemplu, ştiu acum că TTT la sfârşitul numelor lor

înseamnă persoană şi că OOTTAEERR este numele celei de-a zecea planetă a lor! Într-o notă de subsol scrisă de mână în mai sus-menţionatul articol, Hodowanec l-a informat pe Nelson că numele marţianului este „AAATTT”. „Se pare că „înţelege” mesajele mele, deşi uneori trebuie să le reformulez ca el să le „vadă” sensul”. Mesajele dintre laboratoarele GH şi o inteligenţă marţiană continuă să facă progrese din ce în ce mai mari de vreme ce am reuşit să stabilim peste 50 de expresii (folosind cel mai simplu limbaj englezesc) pentru multe din „ideile” comune pe care le avem. Marţianul AAATTT este foarte prompt în asocierea terminologiei mele englezeşti cu aceste observaţii obişnuite Pământ-Marte”.

Planeta Marte a confirmat că marţienii sunt şi ei „oameni” care au un „cap” cu doi „ochi” care „vad”. Şi ei au un „corp” cu două braţe care au mâini şi fiecare mână are câte cinci degete. Şi ei au două picioare care se termină cu laba piciorului iar fiecare labă a piciorului are câte cinci degete. N-am reuşit să-i fac să confirme dacă faţa lor are şi un nas şi o gură, dar acest lucru se poate confirma în scurt timp, de vreme ce acele caracteristici apar pe FAŢĂ.

Probabil că cel mai semnificativ lucru care s-a stabilit la această dată pare să fie faptul că Marte crede cu tărie că pământenii sunt ca marţienii! Se confirmă din ce în ce mai mult faptul că Marte a colonizat Pământul într-un trecut îndepărtat! Acest lucru ar putea fi adevărat de vreme ce noi pământenii n-am reuşit niciodată cu adevărat să găsim „veriga lipsă” dintre humanoizii

pământeni şi oameni”.

Într-o scrisoare datând din martie 1989 pe care i-a trimis-o lui Robert Nelson, Hodowanec afirmă că „În general, comunicarea noastre se limitează la 20 – 30 de minute... de vreme ce se pare că există şi alţi extratereştrii acolo care sunt interesaţi să ni se alăture, şi astfel există anumite interferenţe după o anumită perioadă de timp. Unii din aceşti alţi extratereştri folosesc alte metode de comunicare cum ar fi tonurile şi ceea ce pare a fi vocile guturale!”

„Extraterestrul e probabil mai avansat decât suntem noi aici pe Pământ. Când comunicăm, nu

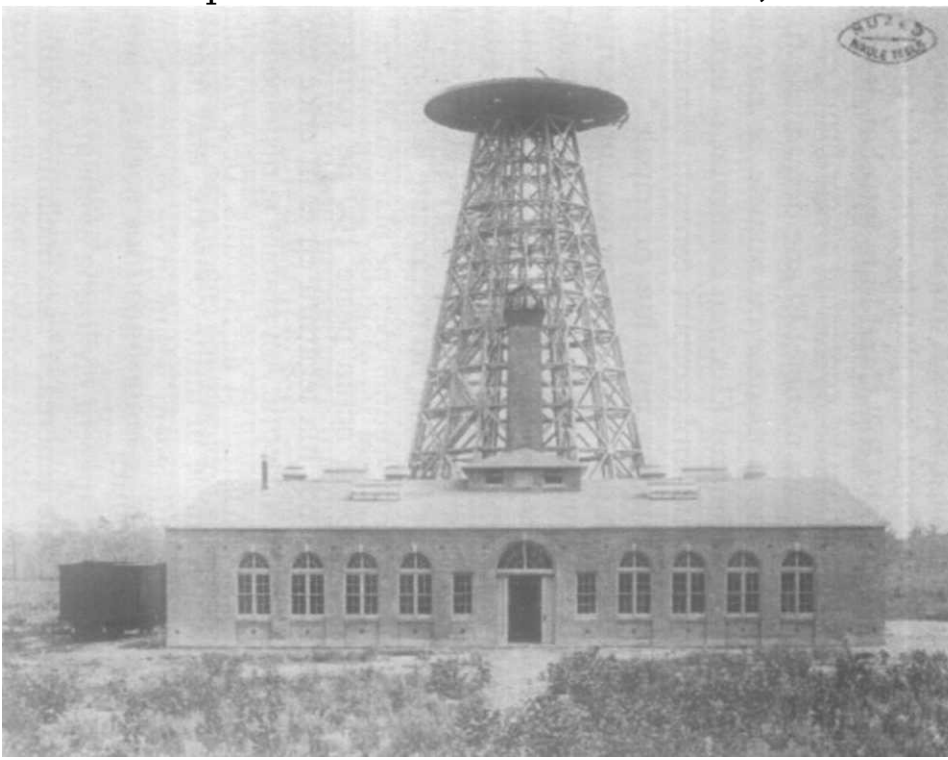

Laboratorul din Long Island mai facem schimb de operaţiuni aritmetice simple iar când i-

am trimis valoarea lui Pi urmată de cinci zecimale el mi-a trimis valoare lui Pi înapoi imediat urmată de şapte zecimale! Discutaserăm despre cea de-a nouă planetă a noastră din sistemul solar dar maţianul a menţionat zece planete, numind-o pe cea de-a zecea OOTTAEERR! Când l-am întrebat despre acest lucru, marţianul a continuat să confirme existenţa cele de-a zecea planete! El ştie denumirile tuturor celorlalte nouă planete cu numele pe care le folosim noi pe Pământ! El a mai confirmat şi faptul că Marte are două luni (corpuri cereşti), Pământul are una, iar Jupiter are nouă luni principale".

„Aceste mesaje devin din ce în ce mai interesante tot timpul, iar marţianul pare nerăbdător să le continue. Cu toate acestea, nu pot să-mi petrec prea mult timp cu el... am reuşit să-l fac să înţeleagă că eu sunt doar o persoană aici care comunică cu el, şi că restul persoanelor de pe Pământ nu recunoaşte la momentul acesta existenţa vreunei vieţi pe planeta Marte".

„Am stabilit până acum peste 100 de contacte cu marţianul şi pot lua legătura cu el în orice moment al zilei sau al nopţii. Am stabilit şi nişte coduri simple de recunoaştere şi de răspuns. Deşi folosim aceste coduri simple în multe contexte, atât marţianul cât şi eu înţelegem acum în ce context sunt folosite aceste coduri!"

Marţienii sunt aparent civilizaţia avansată pentru că ei sunt cei care generează „raza oscilantă modulatorie" care îmi localizează poziţia pe Pământ şi reprezintă astfel mijlocul nostru de comunicare. [Raza are doar 15 mile (aproximativ

24,135 km) în diametru aici pe Pământ, dar măsoară doar 1012 inchi (aproximativ 25,70 m) pe Marte].

„Există, aparent, o „echipă” pe Marte care e implicată în stabilirea acestor contacte. Contactul principal, marţianul numărul unu, cu care am stabilit legătura iniţială, e aparent cel mai inteligent şi cel mai avansat. Ceilalţi care „populează” staţia de pe Marte par să fie mai puţin intleigenţi şi unii doar solicită sau aprobă o transmisie”.

Planeta Marte îşi doreşte foarte mult să continue aceste legături. Schimburile se fac în multe feluri diferite care nu pot fi prevăzute cu uşurinţă astfel încât să putem transmite faptul că acestea sunt contacte reale”.

„Se poate identifica, de exemplu, şi „amprenta” celui care trimite aceste coduri. De pildă, marţianul numărul unu trimite întotdeauna litere sau cifre lizibile, şi se prezintă pe sine după care mă identifică într-un anume fel. Ceilalţi marţieni nu fac de obicei acest lucru. Deci, nu se foloseşte nici un mecanism automatizat aici”.

„Deşi aceste contacte au fost la început stabilite datorită unor împrejurări întâmplătoare, acestea chiar sunt rezultatul experimentelor mele de comunicare gravitaţională şi reprezintă astfel un rezultat direct al Cosmologiei Rismonice. Şi totuşi, oricât de fantastice şi ireale ar părea aceste lucruri, ele sunt reale, şi dacă sunt confirmate de vreunul din voi ele vor reprezenta o piatră de hotar în istoria omenirii! Poate că dacă unul din voi „aude” în cele din urmă modulaţiile zgomotului

de fundal l/f, aţi putea încerca să stabiliţi propriile dumneavoastră contacte, cine ştie?”

Gregory Hodowanec s-a arătat extrem de reţinut şi în ceea ce priveşte gravitatea situaţiei, lucru pe care l-a exprimat într-o scrisoare datată 4 aprilie.

1989 şi pe care i-a expediat-o lui Nelson: „legăturile mele cu planeta Marte continuă cu un schimb foarte mare de informaţii. Cu toate acestea, datorită caracterului uluitor al acestor schimburi, dezvăluirile ulterioare referitoare la aceste contacte le voi limita doar la doi observatori mai vechi (martori) ai străduniilor mele ştiinţifice. Fac acest lucru tocmai pentru a nu pune în pericol aceste legături creându-le o reputaţie nedorită sau făcându-le o publicitate nedorită în presa scrisă şi vorbită. Până acum am stabilit nouă schimburi de mesaje cu planeta Marte. Poate în viitor o să fac dezvăluiri despre acestea…”

„Comunicările de mesaj gravitaţional sunt instantanee, necesită o cantitate mică de energie [spre deosebire de experimentele lui Tesla] şi sunt atât de simple încât ar fi imposibil de crezut pentru o persoană obişnuită. Cu toate acestea, mă opresc aici cu dezvăluirea detaliilor la momentul acesta. Aş aprecia dacă aţi păstra aceste informaţii confidenţiale. Se poate ca planeta Pământ să nu fie pregătită pentru ce voi avea de dezvăluit în cele din urmă. Nu e nimic înfricoşător, ci doar aproape ireal şi astfel imposibil de crezut!”

Se poate să fi fost planeta Marte cu adevărat?

Deşi criticii lui Tesla s-au amuzat de convingerea lui că se poate ca el să fi recepţionat mesaje radio de pe planeta Marte, astronomii şi alţi oameni de ştiinţă din zilele lui Tesla speculau în mod făţiş asupra existenţei formelor de viaţă inteligente pe

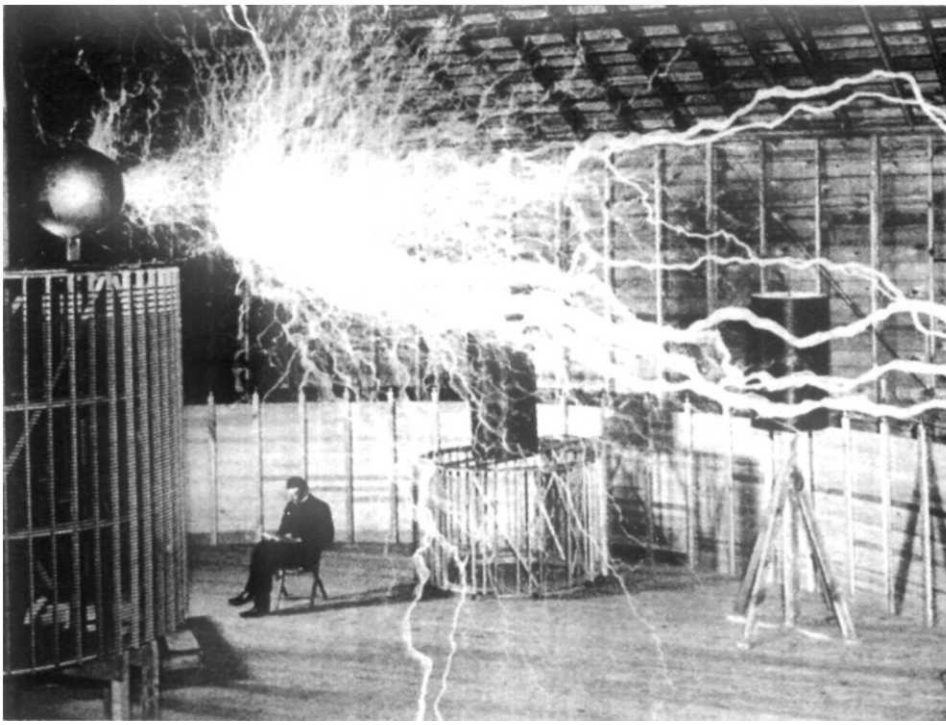

Experimentul lui Tesla cu bobina sa planeta Marte. Deci cât de exagerat vi se pare să luaţi în considerare faptul că cineva trimitea semnale de pe Marte pe Pământ?

Tesla n-a renunţat la ideea de a comunica cu alte lumi. În 1931, într-un interviu acordat revistei Times cu ocazia sărbătoririi a 75 de ani de viaţă, el a făcut următoarea afirmaţie: „Cred că nimic nu e mai important decât comunicarea interplanetară. Într-o bună zi acest lucru se va

întâmpla cu siguranţă, iar certitudinea că există alte fiinţe în univers care lucrează, suferă, se zbat, ca şi noi, va produce un efect magic asupra omenirii şi va reprezenta baza stabilirii unei frăţii universale care va dura atâta timp cât va dura şi omenirea însăşi”.

De pe vremea când omul primitiv s-a uitat în sus, spre cer, strălucirea roşiatică a planetei Marte a fost un subiect care a stârnit fascinaţia generaţiilor de oameni care au studiat stelele. Babilonienii spuneau că planeta se numea Nergal, adică Zeul Războiului. Grecii, că Marte era zeul lor, Ares. Zeul roman, Marte avea multe din caracteristicile şi miturile lui Ares, şi era al doilea zeu în cel mai înalt grad în panteonul roman. Lui Marte îi plăceau violenţa şi bătăliile.

După spusele lui Homer, chiar şi Jupiter, tatăl lui Marte, recunoştea atitudinea greşită pe care o avea fiul său, spunându-i: „Dintre toţi zeii Olimpului tu eşti cel mai dezagreabil şi antipatic pentru că nu-ţi place nimic altceva decât violenţa, războiul şi bătăliile. Eşti încăpăţânat şi meschin din fire”.

Săpăturile de la Nineveth din nordul Irakului au scos la iveală biblioteca regelui Assurbanipal în care s-au descoperit obiecte cilindrice din lut pe care era descrisă în scriere cuneiformă o călătorie spre cer. Aici se povesteşte cum regele Eitan, care a trăit acum aproape 5.000 de ani, a fost plimbat ca oaspete de onoare cu o navă zburătoare care avea forma unui scut care a aterizat într-o piaţă în spatele curţii regale, rotindu-se şi fiind înconjurată de flăcări învolburate. Din această navă

zburătoare au coborât oameni înalţi, blonzi şi oacheşi îmbrăcaţi în alb, frumoşi ca nişte zei, care l-au invitat pe regele Eitan să facă o călătorie împreună cu ei.

Înconjurat de un vârtej de flăcări, regele Eitan a zburat atât de sus încât Pământul cu mările, insulele şi continentele sale îi părea „o pâine într-un coş”. Regele Eitan a ajuns pe Marte, Venus şi pe Lună, cu ajutorul navei zburătoare.

După două săptămâni de absenţă, nava zburătoare a plutit deasupra oraşului (Nineveth) şi a aterizat pe pământ fiind înconjurată de un cerc de foc. Regele Eitan a coborât din navă împreună cu câţiva bărbaţi blonzi care au fost invitaţi în calitate de musafiri să rămână la curtea regelui pentru câteva zile.

Dintre toate planetele din sistemul solar în afară de Pământ, planeta Marte era considerată ca fiind locul care ar fi putut să adăpostească viaţă inteligentă. Cultura populară reflectată în literatură, radio şi film, oglindeşte asemenea credinţe.

În 1659, astronomul olandez Christiaan Huygens (1629 – 1695), a folosit un telescop construit de el însuşi şi a făcut primele schiţe ale planetei Marte. Huygens a înregistrat şi prima caracteristică adevărată a planetei, o pată mare şi închisă, probabil regiunea Syrtis Major.

Examinând pata în rotaţii succesive, el a scăzut o zi marţiană de 24 de ore. În 1698, Huygens a publicat o carte intitulată COMOTHEOROS, una din primele cărţi care discută posibilitatea ca pe pla neta roşie să existe

viaţă extraterestră. În cartea sa, Huygens discută condiţiile care sunt necesare pentru ca o planetă să întreţină viaţă şi face supoziţii referitoare la Marţienii inteligenţi.

Teoriile lui Huygens erau avansate pentru timpul în care trăia de vreme ce oamenii de ştiinţă contemporani cu el l-au ridiculizat, aducând în discuţie integritatea sa ştiinţifică şi descoperirile sale mai vechi. Doar peste mai mult timp descoperirile timpurii ale lui Huygens referitoare la planeta Marte au fost confirmate de către astronomi care au folosit telescoape mai puternice şi mai sofisticate.

Astronomul britanic Frederick William Herschel (1738 – 1822), a făcut multe studii referitoare la planeta Marte, între anii 1777 şi 1783, folosind telescoape mici pe care şi le construia singur.

Herschel a observat schimbările anotimpurilor în cazul calotelor glaciare şi a sugerat că acestea erau alcătuite din zăpadă şi gheaţă. El a făcut supoziţii referitoare la vegetaţie despre care credea că se dezvoltă în timpul primăverii şi verii marţiene. Zonele întunecate pe care acesta le-a observat pe planeta Marte au fost în mod greşit considerate ca fiind oceane. Herschel credea că Marte era locuită, şi credea că existau fiinţe inteligente pe toate planetele, chiar şi în zonele mai răcoroase dedesubtul suprafeţei fierbinţi a soarelui.

Comunicarea cu planeta Marte

Ediţia ziarului Spectator din 13 aprilie, 1892, conţinea un articol intitulat „Cum să transmiţi

mesaje pe Marte cu ajutorul semnalelor solare”. Acesta a fost unul din primele articole care se ocupa de problemele de limbaj întâmpinate în comunicarea cu marţialii (denumirea de marţiali era un jargon prin care se identificau marţienii în secolul al nouăsprezecelea).

Articolul acesta evidenţiază faptul că informaţiile matematice ar putea fi puse la dispoziţie şi examinate dar rămân întrebările referitoare la felul cum le comunicăm concepte abstracte marţienilor, de genul: „Cum îi întrebăm pe marţieni dacă au ingineri şi nave spaţiale, lumină electrică şi gheţari, cinci simţuri, capete şi picioare?”

În acelaşi an, Nikolas Camille Flammarion a publicat volumul unu din enciclopedia sa intitulată „Planeta Marte”. Flammarion a sugerat faptul că magnetismul natural al planetei Pământ ar putea fi folosit pentru a propaga sunete în spaţiu cu scopul de a comunica cu formele de viaţă de pe Marte.

În 1877, Giovanni Schiaparelli a observat şi a făcut schiţele a ceea ce el a numit Canali (ceea ce înseamnă „canale” în italiană) care apăreau pe suprafaţa planetei Marte. Schiţele lui Schiaparelli erau extrem de cuprinzătoare şi foarte curând au atras atenţia lumii.

În primii ani ai secolului al douăzecilea, astronomul Percival Lowell din Boston a susţinut schiţele lui Schiaparelli şi le-a îmbunătăţit, cu ajutorul micului său telescop. Lowell a făcut fotografii ale planetei Marte care păreau să confirme existenţa canalelor evidenţiate de

Schiaparelli.

Percival credea că Marte era acoperită de un sistem întortocheat de canale şi nu de o întindere de apă ci de fâşii de vegetaţie de-a lungul unui sistem subteran de irigaţii. La vremea respectivă teo na care se vehicula era că principala sursă de apă provenea de la calotele glaciare. Topirea provocată de anotimpuri ar fi distribuit apă planetei care se stingea încet prin intermediul unei reţele de canale subterane.

În 1954, când planeta Marte s-a apropiat mai mult de planeta Pământ, Societatea Naţională Geografică şi observatorul Lowell au iniţiat pentru prima dată în lume „Patrularea planetei Marte”. Acest efort, condus de Dr. Earl Slipher de la observatorul Lowell, a încercat să adune informaţii mai cuprinzătoare şi fotografii ale caractersisticilor prezente pe suprafaţa planetei Marte.

Se pare că rezultatele au arătat încă o dată ceea ce păreau să fie striaţii canelare de-a lungul planetei Marte precum şi dovezi ale vegetaţiei care părea să se dezvolte şi să se ofilească în funcţie de anotimpurile marţiene. Ştirile referitoare la fotografiile făcute au fost transmise revistelor de astronomie cum ar fi „Sky and Telescope”, dar mult aşteptatul anunţ public referitor la rezultatele obţinute în urma acestor „Patrulări ale planetei Marte” n-a fost făcut niciodată.

Viaţa pe Marte

Într-o broşură intitulată „Adevărul despre Marte”, scris în 1956, autorul Ernest L. Norman

susţinea că i-a contactat pe locuitorii planetei Marte. În broşura sa, Norman afirma că îşi petrecea o oră meditând, şi că datorită acestor meditaţii el a fost contactat de un om de pe Marte în luna februarie a anului 1955.

„După ce s-a prezentat ca fiind Nur El, a explicat repede că era de pe planeta Marte, şi că dacă voiam, puteam să ajung acolo împreună cu el, în oraşul său (în zbor astral) şi că el avea să fie ghidul meu personal”.

El a explicat că oamenii lui erau dornici, având în vedere toate discuţiile controversate care se vehiculau referitoare la extratereştri, să clarifice aşa-numitele mistere ale planetei Marte. „Călătoria noastră pe Marte e o problemă de câteva secunde deoarece nu avem nevoie de nicio navă ca să ajungem acolo. Ajungând pe suprafaţa planetei Marte, observăm brusc terenul extrem de accidentat, dealurile stâncoase şi pustiurile nisipoase care se întind la nesfârşit în jurul nostru. El explică faptul că inosfera este foarte subţire ceea ce face ca suprafaţa să fie aproape neprotejată de razele beta, gama şi de cele cosmice. Această concentraţie mare de razeionizează atmosfera extrem de rarefiată şi gazoasă şi creează furtuni de nisip înspăimântătoare, fiind ajutată şi de curenţii termali.

Există şi un strat foarte fin împrăştiat pe iono-sferă care dă planetei aspectul roşiatic pe care îl are. Există şi un număr mare de vulcani dintre care trei au înălţimi foarte mari; unul din acestea era foarte puţin vizibil la orizont lăsând să

se vadă doar o dâră fină de fum din vârful său retezat. Nur El mi-a explicat faptul că deoarece Marte are o înclinaţie de doar şapte grade nu există multe schimbări climaterice în funcţie de anotimp. Apa este foarte puţină pe această panetă aridă; majoritatea precipitaţiilor cad la cei doi poli. Vegetaţia este şi ea săracă".

Norman îşi continuă povestea spunând că „Toate oraşele de pe Marte sunt subterane şi fac legătura unele cu altele prin tuburi ovale de metal având un dimetru de la trei la cinci sute de picioare (aproximativ între 91,44 m şi 152,4 m). Aceste tuburi i-au derutat pe astronomii de pe Pământ. Unii cred că aceste canale sunt fie o construcţie inteligentă sau un mijloc de transport al apei aflată în cantităţi mici de-a lungul întregii planete".

„Nisipurile deşertice mişcătoare deseori acoperă şi descoperă aceste canale ceea ce duce la un grad de derută şi mai mare dat fiind faptul că ele apar şi dispar. Oamenii de pe Marte sunt mai mici decât cei de pe Pământ, ei atingând în medie aproximativ 4 picioare şi 6 inchi (aproximativ 1,36 m) în înălţime".

Înfăţişarea lor seamănă cu a mongolilor. Marţienii au migrat iniţial cu navele spaţiale de pe o planetă pe cale de extincţie acum mai bine de un milion de ani. Ei au venit şi pe acest Pământ şi au început să construiască o colonie dar şi-au dat seama că e intutil să o întreţină. Nur El a mai explicat cum această colonie a devenit rasa chineză de-a lungul evoluţiei timpului.

Marţienii i-au explicat lui Norman că acum

mai bine de o sută de mii de ani planeta Marte semăna foarte mult cu planeta Pământ. Exista aer, apă, şi viaţă vegetală şi animală din belşug. La acea vreme, prin ştiinţa lor ocultă şi a telescoapelor lor sofisticate au văzut, undeva în spaţiu, cum a avut loc un cataclism. Un Soare gigantic s-a aprins brusc ca o nova (= stea variabilă a cărei strălucire creşte puternic şi relativ brusc, pentru a reveni apoi treptat la strălucirea iniţială) şi apoi a explodat. Bucăţi imense s-au prăvălit în spaţiu în diferite direcţii, fiecare bucată reprezentând „un soare arzând atomic”, de dimensiuni mai mici şi de un alb arzător.

S-a stabilit cu ajutorul calculelor că una dintre aceste bucăţi arzătoare avea să treacă foarte aproape de sistemul lor solar. Marţienii aveau o alternativă: să stea pe Marte sau să migreze spre o altă planetă aflată la mare distanţă de acest sistem solar. După îndelungi căutări, şi-au dat seama că nu exista nicio altă planetă disponibilă care să fie potrivită. Şi deci s-a căutat o alternativă. Marţienii puteau construi oraşe imense în subteran.

După ce cataclismul a lovit sistemul solar, planeta Marte a fost distrusă şi arsă. Şi planeta Pământ a avut de suferit de pe urma acestui cataclism: datorită faptului că orbita şi axa Pământului au fost dramatic schimbate, acesta a trecut prin cutremure uriaşe de pământ şi valuri de flux.

Deşi povestea lui Norman seamănă cu alte scrieri esoterice ale perioadei respective, ea este

interesantă pentru că prezintă observaţii referitoare la condiţiile climaterice de pe Marte care nu erau cunoscute de oamenii de ştiinţă în anii 1950. Afirmaţiile sale referitoare la vulcanii de pe Marte au fost cu adevărat profetice luând în considerare faptul că la vremea în care cartea lui a fost scrisă, Marte nu era considerată o planetă activă din punct de vedere seismic.

Odată cu dezvoltarea rachetelor moderne, planeta Marte a devenit una din primele planete care a intrat în atenţia sondelor spaţiale trimise de pe Pământ. Totuşi planeta Marte nu era uşor de atins.

În luna noiembrie 1962, sovieticii au lansat o sondă spaţială spre Marte, numită Marte 1, care avea să întâlnească planeta în luna iunie 1963. Cu toate acestea, cu zece săptămâni înainte de întâlnirea planificată, sovieticii au pierdut legătura cu nava spaţială. Trei ani mai târziu, sovieticii au lansat o altă sondă numită Zond 2, care a fost pregătită pentru a zbura pe lângă Marte. Şi această sondă a pierdut legătura cu Pământul în luna aprilie 1965.

În 1969, Statele Unite au trimis sonda Mariner 7 spre planeta roşie. În 1970, sonda a pierdut comunicarea radio cu Pământul, s-a rostogolit în derivă, i s-a descărcat bateria şi viteza de deplasare a navei a crescut.

În mod misterios, câteva ore mai târziu sonda a încetat să se rostogolească, comunicarea radio a fost reluată iar viteza navei a revenit la normal, în ciuda faptului că sistemul său reactiv nu mai funcţiona. Oamenii de ştiinţă, neliniştiţi, au

început să facă glume pe seama „Marelui Vampir Galactic” care aştepta nave spaţiale ce nici nu bănuiau ce avea să li se întâmple, să treacă pe lângă „el”.

Denumirea de „Marele Vampir Galactic” i-a fost dată planetei Marte de către corespondentul Revistei Times, Donald Neff ca urmare a evenimentelor ciudate referitoare la zborul sondei Mariner 7. „Legenda „Marelui Vampir Galactic” este ca aceea cu Triunghiul Bermudelor”, a comentat John Casani de la laboratorul de propulsie a avioanelor cu reacţie.

Şi sovieticii au continuat să piardă sonde spaţiale pe Marte. Pe 12 iulie 1988, fosta Uniune Sovietică a lansat pe Marte o sondă spaţială fără echipaj, numită Phobos II. Aceasta a ajuns în spaţiu în ianuarie 1989 şi a orbitat planeta Marte ca primă fază a adevăratei sale destinaţii, aceasta fiind mica lună marţiană numită Phobos.

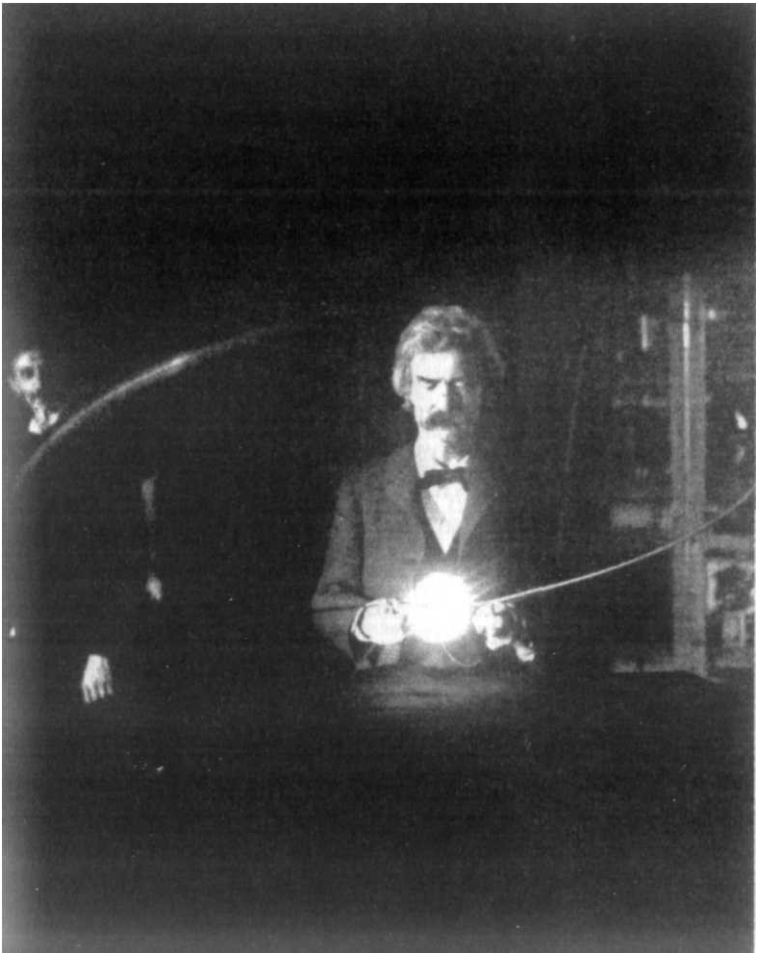

Curentul de frecvenţă şi voltaj mare a trecut prin corpul uman aprinzând lampa. Mark Twain, prieten cu Tesla, ţine bucla deasupra bobinei rezonatoare. Tesla este în fundal

Misiunea se desfăşura conform planului până când nava s-a aliniat cu luna. Pe data de 28 martie 1989 a fost detectat un obiect eliptic care se mişca în direcţia satelitului cu câteva secunde înainte ca satelitul să piardă legătura cu Pământul. Toate indiciile se îndreptau înspre obiectul eliptic despre care se credea că ar fi atacat satelitul care din

acel moment s-a defectat şi se rotea în derivă.

Pe 28 martie 1989, agenţia oficială de ştiri a fostei Uniuni Sovietice, Tass, a declarat: „Phobos ÎI n-a reuşit să comunice cu Pământul aşa cum era planificat după terminarea operaţiunii de ieri din jurul lunii marţiene, Phobos. Oamenii de ştiinţă care se ocupau de această misiune n-au putut stabili o conexiune radio constantă”.

În ziua următoare un reprezentant oficial de cel mai înalt rang al Agenţiei Sovietice Spaţiale Glaukosmos, a declarat: „Phobos ÎI e pierdut în proporţie de nouăzeci şi nouă la sută pentru totdeauna”.

Pe 31 martie 1989 titlurile de ziare trimise de către corespondenţii din Moscova ai Agenţiei Europene de Ştiri (AES) declarau: „Phobos II a surprins imagini ciudate ale planetei Marte înainte de a pierde legătura cu baza. Ziarul „Vremea” a dezvăluit ieri faptul că sonda spaţială Phobos II, care orbita deasupra planetei Marte când oamenii de ştiinţă sovietici au pierdut luni legătura cu acesta, a fotografiat un OBIECT NEIDENTIFICAT pe suprafaţa planetei Marte cu câteva secunde înainte de a pierde legătura”.

Oamenii de ştiinţă au descris obiectul neidentificat ca fiind o elipsă cu o lungime de 20 de kilometri. Ulterior s-a mai declarat că fotografiile nu puteau fi o iluzie pentru că imaginea fusese surprinsă de către două aparate de fotografiat diferite precum şi de aparate de fotografiat care foloseau raze infraroşii pentru instantanee.

Un controlor de la centrul de control din

Kaliningrad a tras concluzia că în acel moment sonda spaţială se învârtea în derivă. Se pare că ceva a lovit sau „împuşcat” sonda spaţială Phobos II. În numărul din 19 octombrie 1989 al revistei „Nature”, oamenii de ştiinţă sovietici au tras concluzia că nava s-ar fi putut roti din cauza impactului cu un obiect necunoscut.

Încercări recente de a ajunge pe Marte au fost sortite şi ele unui eşec misterios şi frustrant. Pe 23 septembrie 1999, nouă luni de zbor în spaţiu înspre Marte au luat sfârşit într-un mod dezastruos când primul satelit interplanetar meteorologic al NASA a fost distrus. Se crede că simulatorul meteorologic care se îndrepta spre Marte a intrat în atmosfera planetei într-un unghi prea abrupt şi din cauza aceasta s-a defectat sau a ars în atmosferă.

Se presupune că simulatorul care cântărea 1.387 de livre (aproximativ 629,143 kg) s-ar fi apropiat de planeta Marte la o distanţă de 37 de mile (aproximativ 59,53 km) de suprafaţa acesteia. Directorul de proiect Richard Cook al Laboratorului de avioane cu reacţie de la NASA, a afirmat: „Credem că nava spaţială s-a apropiat la o altitudine mai mică decât am previzionat noi”.

Zece săptămâni mai târziu, la începutul lui decembrie sonda spaţială Mars Polar Lander şi cele două sonde ale sale detaşabile, au dispărut în mod misterios în misiunea despre care s-a crezut că a fost aproape perfectă. Ultima conexiune de pe sonda spaţială Mars Polar Lander înainte de aterizare indica faptul că aceasta era pe direcţia bună şi funcţiona în parametrii optimi.

Nava spaţială a schimbat direcţia antenei orientate spre Pământ cu 12 minute înainte de a ateriza cu scopul de a se a se orienta asupra intrării în atmosfera marţiană. Ultimele semnale radio ale sondei spaţiale au ajuns pe Pământ la ora 3: 03 p.m. EL.

Sonda spaţială a NASA în valoare de 165 de milioane de dolari a fost proiectată pentru a străpunge stratul atmosferic subţire al panetei Marte la un unghi de 12,25 de grade (Celsius!), marja de eroare fiind de doar o jumătate de grad, apoi să se desprindă de scutul de căldură, să arunce o paraşută şi să lanseze 12 dispozitive de fixare înainte de a ateriza – aceste lucruri întâmplându-se în absenţa semnalelor radio cu Pământul.

După contactul cu solul, sonda spaţială urma să-şi desfacă panourile solare şi să-şi pună în funcţiune antena, urmând ca după câteva minute să transmită un mesaj radio înapoi pe Pământ. La fel de tăcute erau şi cele două mini-sonde spaţiale Deep Space 2 de mărimea unei mingi de baschet care călătoreau împreună cu sonda spaţială Mars Polar Lander.

Mini-sondele trebuiau să lovească cu putere planeta la o viteză de 400 de m/h pe măsură ce principala sondă spaţială se apropia de Marte, căderea lor fiind amortizată de paraşute şi dispozitivele de fixare. Controlorii NASA n-au primit nici un semnal de la cele două mini-sonde în timpul alocat conexiunii.

Nici până în ziua de azi nu s-a mai auzit nimic de sonda spaţială Polar Lander sau sondele

ei mobile. Deşi NASA a fost acuzată de a fi ascuns în primele rapoarte faptul că Mars Polar Lander era sortită eşecului datorită erorilor umane – soarta finală a sondei Mars Polar Lander e învăluită în mister.

E ca şi cum cineva sau ceva încearcă intenţionat să oprească sondele noastre spaţiale să ajungă pe Marte. Scenariul acesta pare absurd la suprafaţă, dar oare e chiar aşa?

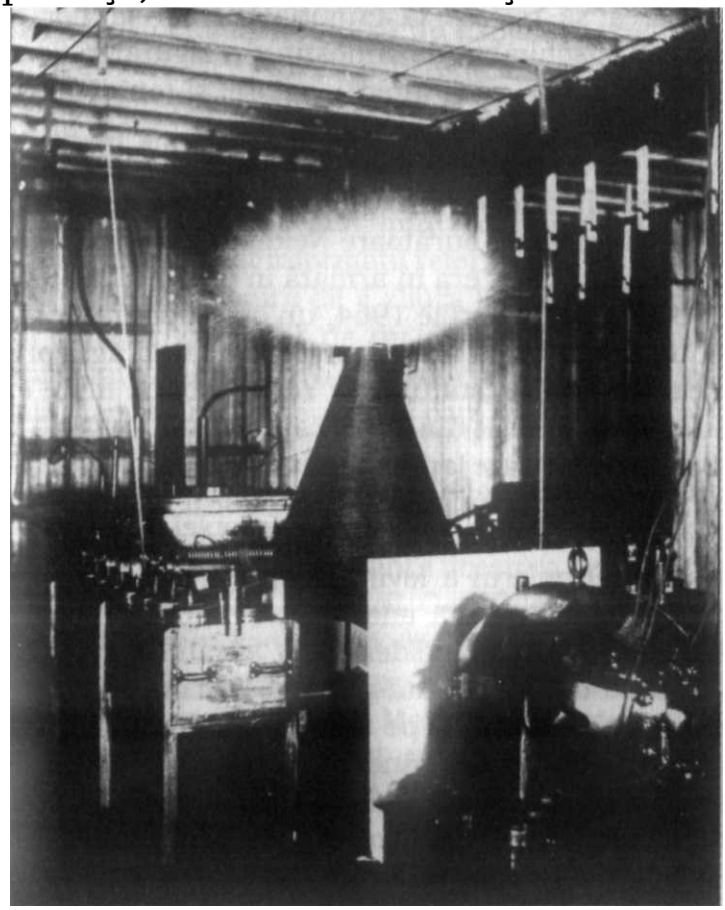

O bobină Tesla descărcând energie. Aparatul în acţiune ilustrează primul pas în dezvoltarea Transmiţătorului Magnific în laboratorul din Fifth

Avenue

Civilizaţiile de pe Marte

În 1959 o navă spaţială marţiană se pare că a aterizat în pustietatea din afara oraşului Moscova, în fosta Uniune Sovietică, unde era aranjată o întâlnire în secret cu fostul premier sovietic Nikita Hruşciov. Întâlnirea se referea la îmbunătăţirea relaţiilor cu Pământul, schimbul de cunoştinţe, asigurarea securităţii lumii şi a păcii interplanetare; şi totuşi guvernul sovietic a respins condiţiile. Acest raport provenea de la sergentul Willard Wannall, fost soldat al Inteligenţei Forţelor Armate, care se ocupa cu investigarea Obiectelor Zburătoare Neidentificate (OZN-uri) în Hawaii pe când era în armată în anii 1950.

Pe data de 24 aprilie 1964, un obiect zburător metalic de formă ovală a aterizat pe un câmp agricol în valea Newark din statul New York, şi două fiinţe extraterestre au ieşit din nava care avea o lungime de circa 20 de picioare (aproximativ 609,6 m). Fermierul, Gary Wilcox, s-a îndreptat cu tractorul înspre obiectul respectiv care era foarte visibil într-o zi însorită de vară. Fermierul a lovit obiectul metalic ca să se asigure că acesta era adevărat. Cei doi ocupanţi ai obiectului zburător neidentificat aveau cam 1,22 m şi duceau o tavă pătrată plină de diverse legume pe care le culesesseră de pe terenul fermierului. Wilcok a povestit că atunci când i-a confruntat pe cei doi când i-a prins furând produsele lui, aceştia au spus: „Nu vă alarmaţi. Le-am vorbit oamenilor înainte”.

Gary le-a descris vocile ca fiind foarte ciudate. Ei purtau salopete de culoare albă, care păreau metalice şi care nu aveau urme de tiv, cusături sau buzunare aplicate pe ele. Fermierul nu le-a putut vedea picioarele sau mâinile tot aşa cum nu le-a putut vedea feţele de după costumele spaţiale întregi, despre care Wilcox a presupus că erau menite să-i protejeze de toxinele din atmosfera Pământului.

Deoarece Wilcox devenea tot mai curios, unul din ei a spus: „Suntem de pe planeta pe care o cunoaşteţi sub numele de Marte. Putem veni pe Pământ doar o dată la doi ani”, şi au plecat avertizându-l pe fermier că oamenii ar trebui să nu exploreze spaţiul. Ei au mai spus că studiau substanţele organice de pe Pământ din cauza faptului că planeta Marte avea o structură stâncoasă şi că nu se apropiau în zbor de oraşele noastre pentru că se fereau de aerul poluat.

Wilcox le-a dat acestor fiinţe un sac de îngrăşământ şi a schimbat informaţii referitoare la agricultură şi încercările omenirii de a zbura în spaţiu. Wilcox a fost ulterior examinat de un psihiatru şi de şeriful departamentului, care l-a considerat o persoană normală, care spunea adevărul şi care nu avea, aparent, probleme emoţinale.

În luna februarie 1972, diplomatul Naţiunilor Unite Fanda Iskiovet, care investiga OZN-urile şi care încerca să contacteze ocupanţii acestora pentru a raporta preşedintelui Adunării Generale, a evidenţiat faptul că fusese contactată de o navă spaţială care aterizase pe Pământ de pe planeta

Marte. Acest contact a avut loc în deşertul Mojave, din California în 1971, el devenind subiectul de primă pagină a celui mai important cotidian din Arizona, şi anume „Arizona Republic”.

Acest subiect a ţinut şi prima pagină a cotidianului „Sun Post” dinăan Clemente într-un articol scris de Fred Swegles. Fanda a afirmat că extratereştrii s-au oferit să recunoască un ambasador al confederaţiei lor interplanetare în acest sistem solar, în schimbul unui ambasador extraterestru pentru Adunarea Generală a Naţiunilor Unite.

Se pare că aceasta a fost o încercare de a restabili relaţiile diplomatice cu Pământul şi cu alte planete care fuseseră suspendate din timpuri străvechi datorită ostilităţii pe care o arătaseră faţă de pământ. Cu toate acestea, condiţiile acestui tratat de pace nu au fost pe placul Consiliului de Securitate, şi se pare că acest schimb a fost respins în cadrul unei întâlniri secrete.

Se prea poate ca Tesla să fi fost primul care a auzit transmisii radio ciudate din spaţiu, dar el n-a fost cu siguranţă ultimul. Unii dintre cei mai de seamă astronomi ai lumii au evidenţiat faptul că au recepţionat mai mult de 100 de semnale radio inexplicabile în timpul supravegherii de rutină a spaţiului.

Aceste tonuri slabe şi pure nu au o origine naturală şi se poate să fi fost create artificial, au afirmat oamenii de ştiinţă. Ele nu exclud posibilitatea extraordinară ca acest trafic radio ciudat să aibă origini extraterestre.

Majoritatea semnalelor acestora au fost recepţionate de telescoapele radio administrate de Institutul de Cercetări al Inteligenţei Extraterestre (SETI) din Mountain View, California, înfiinţat în 1988 cu scopul de a studia semnalele statice radio din spaţiu şi de a le scana acestea fiind folosite ulterior ca material care ar fi putut reprezenta o dovadă a contactului cu extratereştri. Puţine din aceste semnale au fost reperate de către astronomii britanici care studiau stelele şi galaxiile cu ajutorul telescopului Lowell în Jodrell Bank, lângă Macclesfield, în Cheshire.

„E tentant să emiţi ipoteze referitoare la faptul că cel puţin unele din aceste semnale au provenit cu adevărat de la extratereştri şi că acestea au dispărut din eter când extratereştrii au închis transmiţătorii sau că dimpotrivă, s-au transmis în aer înainte ca noi să fi putut verifica mesajul”, a spus Dr. Seth Shostak, om de ştiinţă pentru programe publice al SETI.

Pe de altă parte, a mai spus el, se poate ca acestea să fi fost doar produsul unui tip de interferenţă care nu se repeta când astronomii încercau să relocalizeze semnalele înşelătoare. SETI, care a fost înfiinţat de oameni de ştiinţă care l-au inclus pe Carl Sagan şi care au primit fonduri de la NASA până în 1993, se pare că trebuie să descopere orice model de semnal radio clar şi repetat care ar putea conduce la ideea existenţei unei inteligenţe extraterestre în univers. Semnalele scurte şi nedesluşite nu pot fi considerate o dovadă bună a existenţei extratereştrilor. „Dacă auzi semnalul la frecvenţa

la care e recepţionat, el pare un fluierat slab, un ton clar care poate fi produs doar de un transmiţător. Din câte ştim noi, natura nu poate crea un sunet clar", a spus Shostak. De fiecare dată când unul din aceste semnale e detectat de un telescop radio, o alarmă îi avertizează pe astronomii de la SETI, care lucrează zi şi noapte. Nici unul din aceste semnale n-a fost încă precis localizat sau înregistrat a doua oară, astfel încât oamenilor de ştiinţă nu li s-a dat şansa de a studia originea sau componenţa acestor semnale.

„Sunt sigur că au existat semnale care au apărut şi au dispărut fără ca noi să le putem da de capăt. Asta nu înseamnă că nişte oameni mici verzi încearcă să comunice cu noi şi că noi nu ştim cum s-o facem", a spus Dr. Tom Muxlow, astronom britanic radio astronomie. El a dezvăluit faptul că Jodrell Bank a recepţionat şase asemenea semnale înşelătoare. Posibilitatea ca aceste semnale să aibă origini extraterestre nu poate fi ignorată, potrivit laureatului Nobel Tony Hewish, profesor emerit al radio astronomiei de la Universitatea Cambridge.

În 1967 Hewish şi Jocelyn Bell, un student, credeau că găsiseră dovezi ale unui prim contact extraterestre când au detectat un impuls de semnale radio venind de la o stea îndepărtată.

„Totul părea ireal, dar timp de o lună de zile am crezut că semnalele veneau de la o formă inteligentă de pe o altă planetă. Când radio astronomii recepţionează semnale care sunt foarte ciudate ei sunt foarte suspicioşi în ceea ce priveşte natura acestor semnale dar nu pot

exclude posibilitatea existenţei vieţii inteligente de pe o altă planetă”, a spus Hewish. În loc de extratereştri, ei au găsit un pulsar, adică o stea rotativă neutronică, o descoperire pentru care Hewish a primit premiul Nobel în 1974.

În timpul experimentelor de la Colorado Spring din 1899, Tesla a început să recepţioneze semnale radio de o natură extrem de neobişnuită. El avea să scrie ulterior: „Deşi n-am reuşit să le descifrez semnificaţia la vremea respectivă, îmi era imposibil să mă gândesc că acestea au fost pur accidentale. Am din ce în ce mai mult convingerea că am fost primul care să fi auzit salutul dat de o planetă alteia. Există un scop în spatele acestor semnale”.

Capitolul 4 Experienţe extraordinare

S-a făcut mult caz pe seama capacităţii excepţionale a lui Tesla de a vizualiza imaginile ce-i apăreau în minte. Acest talent se făcea cel mai adesea simţit în mod involuntar şi în momente nepotrivite. Pe când era mai tânăr, lui Tesla îi era teamă ca nu cumva aceste viziuni ale sale să fie un semnul unui fel de nebunie. Mai târziu, însă, avea să îşi dea seama că această trăsătură specială era un dar, care va şi sta la baza tuturor invenţiilor sale.

Viziunile lui Tesla erau atât de reale, încât existau momente în care îşi pierdea certitudinea în legătură cu ceea ce este tangibil şi ceea ce ţine doar de imaginar. Aceste imagini erau adeseori însoţite de străfulgerări puternice de lumină. Obişnuia să îşi fluture mâna prin faţa ochilor, pentru a determina dacă obiectele erau doar în

mintea lui sau dacă existau aievea…

În anul 1919, Tesla a scris despre aceste imagini şi despre încercările sale de a le găsi o explicaţie. Deşi consultase mulţi doctori şi psihologi, niciunul nu l-a putut ajuta.

„Teoria pe care am formulat-o este că imaginile erau rezultatul unei acţiuni reflexe din creier asupra retinei, ca urmare a unei excitaţii puternice. Halucinaţii nu erau, sigur, întrucât în alte privinţe eram normal şi liniştit”.

„Pentru a vă putea face o idee despre suferinţa mea, să presupunem că am asistat la o înmormântare sau la o altă astfel de scenă devastatoare. Apoi, inevitabil, în liniştea nopţii, o reprezentare vie a scenei se înfăţişa înaintea ochilor mei şi continua să rămână acolo în ciuda încercărilor mele de a o alunga. Se întâmpla uneori să rămână fixată în spaţiu şi după ce îmi întindeam mâna prin ea”.

Este bine cunoscut faptul că Tesla a conceput proiectul motorului său cu curent alternativ în timpul unei viziuni. „Într-o după-masă… mă plimbam prin parcul oraşului cu prietenul meu şi recitam poezii. Pe atunci ştiam cărţi întregi pe de rost, cuvânt cu cuvânt. Una dintre acestea era „Faust” a lui Goethe. Soarele ce tocmai apunea mi-a amintit de un celebru pasaj: <El [soarele] pleacă, scade, ziua-a dispărut; / Grăbit, el naşte-o altă zi departe. / De ce n-am aripi să mă smulg din lut, / Cu el, cu el întruna să mă poarte? >”.

„Pe când rosteam aceste cuvinte inspiratoare, ideea mi-a venit în minte ca o străfulgerare de lumină şi adevărul s-a dezvăluit

într-o secundă. Cu un băţ, am desenat în nisip diagrama pe care aveam să o prezint şase ani mai târziu în cadrul alocuţiunii de la Institutul American de Energie Electrică”.

„Imaginile erau extrem de precise şi clare, având soliditatea metalului. „Iată motorul meu aici; priviţi cum îl răsucesc”.

Tesla şi-a folosit capacitatea uluitoare de-a lungul carierei sale excepţionale. Nu-i plăcea să îşi aştearnă schiţele pe hârtie, deoarece, astfel, acestora le-ar fi lipsit realitatea pe care o putea asigura planşa lui interioară. Pentru Tesla desenul era ceva complet nerealist şi o bătaie de cap.

Datorită memoriei sale formidabile, nu trebuia să facă schiţe şi să noteze dimensiuni. Putea să stocheze în minte orice planuri şi să le recupereze intacte la ani buni după aceea.

În ciuda abilităţilor sale neobişnuite, Tesla nu i-a tolerat la început pe cei care credeau în puteri psihice sau în spirite. Acesta a respins în repetate rânduri afirmaţiile conform cărora el ar fi avut puteri supranaturale sau origini din afara spaţiului terestru. Astfel de acuzaţii, la fel ca şi credinţa sa în existenţa extratereştrilor, i-au rănit aproape neîndoios reputaţia în ultima parte a vieţii.

Tesla a fost atât de puternic atins de aceste afirmaţii încât a scris frecvent despre frustrările sale cauzate de credinţa oamenilor că el ar fi mai mult decât o fiinţă umană obişnuită.

„Majoritatea oamenilor nu sunt niciodată conştienţi de ceea se petrece în jurul şi în interiorul lor, iar milioane cad victime bolii şi mor prematur tocmai din acest motiv. Întâmplările

zilnice cele mai obişnuite li se par misterioase şi inexplicabile”.

„Se poate întâmpla ca cineva să simtă un val subit de tristeţe şi să îşi chinuie mintea încercând să găsească o explicaţie, când poate foarte bine să îşi dea seama că, de fapt, cauza a fost un nor ce a întunecat razele soarelui. De asemenea, se poate întâmpla să vadă imaginea unui prieten foarte drag lui şi circumstanţele să i se pară foarte speciale, când, de fapt, el doar ce a trecut pe lângă acela pe stradă sau i-a văzut fotografia undeva”.

„Când cineva îşi pierde un nasture de la guler, se agită şi înjură o oră întreagă, fiind incapabil să îşi vizualizeze acţiunile anterioare şi să localizeze obiectul direct. Observaţia deficitară este doar o formă a ignoranţei şi este responsabilă de multele noţiuni morbide şi idei prosteşti ce predomină”.

„Nu există mai mult de una din zece persoane care să nu creadă în telepatie sau în alte manifestări psihice, spiritism şi comuniunea cu morţii, şi cine ar refuza să îi asculte pe înşelătorii cu sau fără intenţie?”

„Doar pentru a ilustra cât de adânc înrădăcinată a devenit această tendinţă chiar şi în rândurile populaţiei americane cu mintea limpede, aş menţiona un incident comic. Cu puţin timp înainte de război, când expunerea turbinelor mele în oraş a suscitat numeroase comentarii în lucrările tehnice, am prevăzut că se va încinge o luptă în rândul manufacturierilor pentru a pune mâna pe invenţie şi aveam planuri speciale cu acel

om din Detroit (Ford) cu un talent straniu de a strânge milioane”.

„Eram atât de sigur că va apărea într-o zi, încât am declarat asta ca pe o certitudine în faţa secretarei şi a asistenţilor mei. Desigur, într-o bună dimineaţă, o echipă de ingineri de la compania Ford Motor s-a prezentat cu rugămintea de a discuta cu mine un proiect important.

„Nu v-am spus eu?” Am exclamat eu triumfător în faţa angajaţilor, iar unul dintre ei a spus: „Sunteţi nemaipomenit, domnule Tesla. Totul se întâmplă exact aşa cum preziceţi”.

Nikola Tesla studiind cartea lui Roger Boskovich „Theoria Philosophi-ae Naturalis”, în faţa bobinei spiralate a transformatorului de frecvenţă înaltă la New York

„De îndată ce aceşti oameni raţionali s-au aşezat, eu am început, bineînţeles, să laud calităţile extraordinare ale turbinei mele, moment în care purtătorul lor de cuvânt m-a întrerupt şi a spus: „Ştim totul despre asta, însă acum suntem veniţi aici într-o misiune specială. Noi am format o

societate psihologică de investigare a fenomenelor psihice şi dorim ca dumneavoastră să vă alăturaţi nouă în această acţiune”.

„Presupun că aceşti ingineri nu au ştiut niciodată cât de aproape au fost de a fi daţi afară din biroul meu. De când mi s-a spus de către cei mai mari oameni ai vremii, personalităţi ale ştiinţei ale căror nume sunt nemuritoare, că sunt înzestrat cu o minte neobişnuită, mi-am îndreptat toate facultăţile gândirii spre soluţionarea unor probleme importante, neţinând cont de sacrificii”.

„Vreme de mulţi ani am încercat să rezolv enigma morţii şi am căutat cu ardoare orice tip de indicaţie spirituală. Însă doar o singură experienţă în cursul existenţei mele m-a impresionat, pe moment, ca fiind supranaturală”.

„Aceasta s-a întâmplat la moartea mamei mele. Eram complet epuizat din cauza durerii şi a lungilor stări de veghe şi într-o noapte am fost mutat într-o clădire cam la două blocuri depărtare de casa noastră”.

„Cum zăceam acolo neputincios, m-am gândit că dacă mama mea ar muri fără ca eu să fiu la căpătâiul ei, mi-ar da cu siguranţă un semn. Cu două sau trei luni înainte eram în Londra în compania prietenului meu din ultima perioadă, Sir William Crookes, pe vremea când spiritismul era o temă mult discutată, şi eram complet stăpânit de aceste gânduri”.

„Nu acordam multă atenţie altora, dar eram sensibil la argumentele sale, căci ceea ce mă făcuse să îmbrăţişez cariera electrică fusese tocmai lucrarea sa epocală despre materia

iradiantă, pe care am citit-o pe când eram student. M-am gândit că ar fi existat cele mai favorabile condiţii pentru a arunca o privire în lumea de dincolo, întrucât mama mea era o femeie de geniu şi avea o excelentă putere de intuiţie”.

„Pe durata întregii nopţi, fiecare fibră din creierul meu a stat încordată în aşteptare, însă nimic nu s-a întâmplat până dimineaţa devreme când am adormit, sau mi-am pierdut cunoştinţa, şi am văzut un nor ce purta nişte făpturi angelice de o frumuseţe uimitoare, dintre care una m-a învăluit într-o privire plină de dragoste, astfel că am recunoscut trăsăturile mamei mele”.

„Apariţia a plutit lent prin cameră, după care a dispărut, iar eu am fost trezit de un cântec nespus de dulce interpretat de multe voci. În acea secundă am fost cuprins de o certitudine, ce nu poate fi exprimată în cuvinte, cum că mama mea tocmai murise. Şi aşa a şi fost.

„Nefiind în stare să pătrund înţelesul tulburător al dureroasei înştiinţări primite în avans, i-am scris o scrisoare lui Sir William Crookes, stăpânit fiind încă de impresia acestor trăiri şi într-o stare şubredă de sănătate”.

„Când mi-am revenit, am căutat multă vreme cauza externă a acestei manifestări şi, spre marea mea eliberare, am reuşit, după luni întregi de încercări zadarnice. Văzusem tabloul unui artist celebru reprezentând alegoric unul dintre anotimpuri sub forma unui nor cu un grup de îngeri care păreau să plutească în aer, şi aceasta m-a impresionat adânc”.

„Exact aceeaşi scenă apăruse şi în visul meu,

cu excepţia asemănării cu mama mea. Muzica venea de la corul bisericii din apropiere, de la Liturghia de Paşti de dimineaţa devreme, explicând totul în mod satisfăcător din punct de vedere ştiinţific”.

Pe măsură ce a crescut, Tesla a devenit mai interesat de spiritualitate şi de locul omului în univers. Tesla a menţionat odată ideea inventării unei maşini care să proiecteze gândurile umane pe un ecran, ceva asemănător televiziunii moderne. Această idee va continua să îi ocupe gândurile până la sfârşitul vieţii.

Dale Alfrey aminteşte câte ceva în legătură cu ideile lui Tesla despre natura spiritului uman şi dacă acesta există şi după moartea fizică. Tesla fusese crescut într-un mediu religios – dar cu timpul a devenit mai „umanist” în atitudine, ajungând să considere viaţa fizică ca nefiind altceva decât o „automatizare a naturii”.

„Tesla a devenit mai deschis spre ideea că există un spirit sau un suflet care continuă într-un alt plan al existenţei după moarte”, îşi aminteşte el. „La un moment dat Tesla l-a acuzat pe Edison că i-ar fi furat ideea folosirii unui soi de radio pentru a-i contacta pe cei morţi”.

Voci din eter

După prima recepţionare a enigmaticelor semnale radio din 1899, Tesla a lucrat vreme de mulţi ani la perfecţionarea echipamentului de recepţie şi emisie, necesar pentru o mai bună recepţionare şi interpretare a posibilelor transmisii extraterestre. La început, după cum a raportat el, semnalele erau doar nişte sunete

ritmice, un tip de transmisie asemănător codului Morse.

În preajma anului 1918, Tesla a început să recepţioneze transmisii vocale, însă vocile pe care le auzea nu erau umane. În schimb, Tesla a scris că – „Sunetele pe care le ascult în fiecare noapte par a fi voci umane ce conversează într-o limbă pe care nu o înţeleg. Mi se pare greu de imaginat că ceea ce aud sunt de fapt voci adevărate ale unor oameni de pe altă planetă. Trebuie să existe o explicaţie mai simplă care până acum mi-a scăpat”. În 1925 Tesla a scris că – „În cadrul acestor transmisii aud mai multe fraze ce sunt în mod precis rostite în engleză, franceză sau germană. Dacă frecvenţele pe care le monitorizez ar fi putut fi folosite pentru staţii radio terestre, aş fi crezut că aud oameni de prin vreun colţ al lumii vorbind între ei. Însă nu poate fi vorba despre aşa ceva, întrucât aceste semnale vin din diverse puncte din spaţiu localizate deasupra Pământului”.

Deşi Tesla a fost poate printre primii care să primească semnale radio stranii considerate nepământene, cu siguranţă nu a fost şi ultimul. Din fapte dezvăluite în revista Fortean, se cunosc cazuri frecvente când electrocasnice obişnuite primesc mesaje misterioase de provenienţă pretins extraterestră. Martorii îngroziţi au raportat semnale stranii emise prin televizoare şi aparate radio stinse, precum şi apeluri telefonice neobişnuite, conţinând sunete electronice şi şoapte.

În primii ani de experimentare a

echipamentelor şi montajelor radio, amatorii rămâneau uimiţi când montajele lor primitive începeau dintr-odată să transmită semnale puternice şi clare, mult mai tare decât orice altă staţie existentă atunci. Aceste semnale au fost adesea interpretate ca fiind rezultatul unei interferenţe radio obişnuite, cauzate de vreme sau de alte surse naturale.

În 1965, savanţii sovietici Gennady B. Sholomitsky, Nikolai Kardashev şi I.S. Shklovskii, au atras atenţia întregii lumi când au anunţat că primiseră semnale radio de la nişte faruri ale unei super-civilizaţii din spaţiu. Aceste semnale, spuneau ei, erau regulate şi ilustrative pentru inteligenţa interplanetară.

Mai târziu, radioastronomii au descoperit că aceste semnale veneau de la corpuri cereşti cunoscute de noi sub numele de quasari. Alte astfel de semnale radio stranii nu au putut fi la fel de uşor explicate.

În timpul efectuării unui set de experimente radio în anul 1921, Dr. Hugh Mansfield Robinson a recepţionat semnale inteligente pe o lungime de undă de treizeci de mii de metri… Ernest B. Rogers, inginerul responsabil de test s-a simţit nevoit să declare că „semnalele erau de provenienţă extraterestră, întrucât pe vremea aceea nu existau pe Pământ transmiţătoare cu o asemenea putere”.

Un radioastronom amator pe nume Grote Reber a raportat primirea de semnale Morse puternice din spaţiu în anul 1939. El construise o antenă de aproximativ 9 metri în Wheaton, Illinois

şi a declarat că adeseori asculta semnalele câte opt ore deodată. Păreau să vină dintr-un anume loc din spaţiu. Niciunul dintre aceste semnale misterioase timpurii nu a fost vreodată explicat.

Ecouri cu întârziere mare

Radioamatorii au descoperit în anii 1920 un fenomen pe care l-au numit EIM (Ecouri cu întârziere Mare). Semnale trimise de pe Pământ se întorceau uneori înapoi după câteva secunde, ca şi când ar fi fost reflectate înapoi de ceva din spaţiu. În câteva cazuri, unele EIM-uri s-au întors la câteva zile, luni, sau la chiar câţiva ani după aceea. Cercetători din Europa au raportat astfel de EIM-uri în 1927,1928 şi 1934. Pulsurile ecourilor erau întârziate de la 3 până la 15 secunde.

Dr. Ronald N. Bracewell de la Universitatea Stanford a speculat în 1962 că probabil neobişnuitele EIM-uri puteau fi atribuite unui satelit extraterestru echipat cu un computer care să scaneze toate frecvenţele radio în timp ce străbătea spaţiul. Satelitul ar strânge semnale inteligente, le-ar înregistra, iar apoi le-ar retransmite pe aceeaşi frecvenţă.

Să presupunem, s-a gândit el, că satelitul a fost programat în aşa fel încât dacă mesajul se întoarce înapoi, indicând că sistemul a fost înţeles, să transmită un mesaj propriu. Atunci EIM-urile anilor 1920 ar fi putut veni de pe un astfel de satelit, a sugerat Bracewell.

În revista ştiinţifică săptămânală Nature, în numărul din data de 3 noiembrie 1928, apare o scrisoare scrisă de Jorgen Hals, un inginer radio

din Bygodo, Oslo, către fizicianul Carl Stromer.

„La sfârşitul verii anului 1927, am auzit în repetate rânduri semnale de la staţia de transmisie pe undă scurtă PCJJ din Eindhoven. În timp ce le auzeam pe acestea, auzeam şi ecouri. Am auzit ecoul obişnuit ce înconjoară Pământul într-un interval de aproximativ o şeptime de secundă, dar şi un ecou mai slab, la aproximativ trei secunde după ce primul a dispărut".

„Atunci când semnalul principal era deosebit de puternic, presupun că amplitudinea ultimului ecou varia între 1/10 şi 1/20 din puterea acestuia. De unde vine acest ecou, nu pot să spun încă, pot doar să confirm că într-adevăr l-am auzit".

Ca rezultat al acestei comunicări, Stromer a iniţiat anumite teste şi, în 11 octombrie 1928, acestea s-au dovedit a fi de succes. În cursul după-amiezii acelei zile, Staţia PCJJ din Eindhoven a emis semnale foarte puternice pe 31,4 metri.

Atât Hals, cât şi Stromer au auzit ecouri foarte limpezi în câteva rânduri, intervalul dintre semnal şi ecou variind între trei şi cinci secunde, cele mai multe dintre ele întorcându-se la aproximativ opt secunde după semnalul principal. Câteodată puteau fi auzite două ecouri la un interval de aproximativ patru secunde.

Fizicianul Van der Pol a confirmat aceste observaţii într-o telegramă: „Noaptea trecută o emisie specială a creat aici ecouri variind între trei şi 15 secunde. 50% dintre ecouri s-au auzit după opt secunde.

Atunci, Stromer a pus aceste ecouri deosebit de lungi pe seama cauzelor aurorale, dar astăzi

predomină sentimentul că acestea nu au fost niciodată corect explicate. Şase ani mai târziu, în 1934, au fost auzite din Olanda ecouri radio asemănătoare.

Un tânăr astronom, scoţian pe nume Duncan Lunan a revizuit înregistrările EIM din anii 1920 şi a început să le decodeze. A notat datele EIM într-un grafic, folosind puncte pentru a reprezenta pauzele dintre ecouri. Spre uimirea lui, o hartă începea să se contureze.

„Punctele au trasat o hartă a unei constelaţii uşor de recunoscut”, a spus Lunan. „Constelaţia Bootis din emisfera nordică. Curiosul model al ecourilor întârziate era de fapt un model al poziţiei stelelor”. Lunan a realizat şi alte hărţi EIM şi a descoperit că toate păreau să se centreze în jurul lui Epsilon Bootis, o stea din constelaţie.

Lunan a speculat că EIM-urile indicau ca punct de provenienţă pentru satelitul extraterestru sistemul de stele Epsilon Bootis. Lunan şi-a prezentat descoperirile Societăţii Britanice Interplanetare. Kenneth Gatland, vicepreşedintele societăţii, a fost impresionat de descoperirile lui Lunan.

„Descoperirile lui Lunan sunt cu adevărat uluitoare. Am studiat şi eu hărţile şi nu pot decât să ajung la aceeaşi concluzie ca şi el”.

S-au raportat adesea transmisiuni radio stranii în zone cu activitate extraterestră mare. În ianuarie 1954, oameni de pe tot cuprinsul Vestului Mijlociu au auzit o voce prin aparatele de radio stinse. Vorbind pe un ton monoton, vocea a spus: „Nu vreau să sperii pe nimeni, deşi vorbesc din

spaţiu. Dar dacă nu încetaţi pregătirile de război, veţi fi distruşi”. O astfel de difuzare stranie a fost auzită de ascultători înspăimântaţi din toată lumea. Nu a fost niciodată descoperită sau mărturisită acţiunea vreunui farsor.

Conform relatărilor, pe data de 3 august 1958, operatori de radio amatori de pe tot cuprinsul Statelor Unite au recepţionat o transmisiune radio stranie pe banda internaţională de şaptezeci şi cinci de metri. O voce de bărbat ce pretindea a fi „Nacoma de pe planeta Jupiter” şi-a avertizat ascultătorii că testele pentru bomba atomică ar putea duce la dezastre. Vocea a vorbit timp de două ore şi jumătate în engleză, germană, norvegiană şi în propria-i limbă, descrisă ca fiind un fel de bolboroseală muzicală.

„A fost cel mai puternic semnal recepţionat vreodată”, a spus o relatare. Difuzarea a durat destulă vreme ca sute de oameni să poată asculta, iar operatorii radio şi-au invitat prietenii şi vecinii sau şi-au sunat rudele din alte state ca să asculte”.

Autorul John Keel a scris în numărul din septembrie 1977 al UFO Report că, pe când era în Virginia de Vest, a vizitat un radioamator şi a ascultat tot felul de sunete stranii la o staţia radio cu frecvenţă foarte redusă montată de acesta.

„Voci stranii se auzeau sporovăind pe frecvenţe ce în mod normal nu pot conduce transmisii vocale. Vorbeau într-un limbaj gutural foarte rapid pe care nu l-am putut identifica. La început am crezut că sunt oameni obişnuiţi ce vorbesc printr-o staţie ce emite sunetele distorsionat. Dar mai târziu am căutat şi am

ascultat diverse transmisii vocale realizate prin diferite astfel de staţii şi nu am găsit nicio asemănare”.

După cum relatează articolul „Activitate extraterestră asupra Madridului” din numărul din 31 ianuarie 1950 al ziarului El Diario De Nueva York, în Spania au avut loc radiodifuzări neobişnuite.

„În ultimele două zile, aproape de miezul nopţii, s-a observat în acelaşi timp o fosforescenţă intensă şi

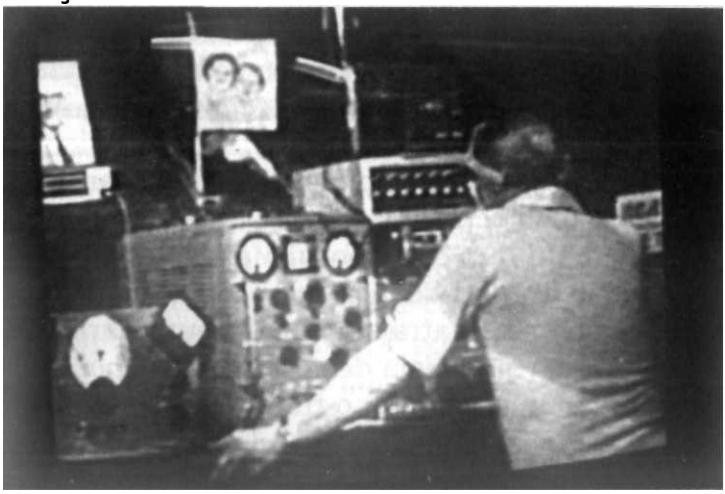

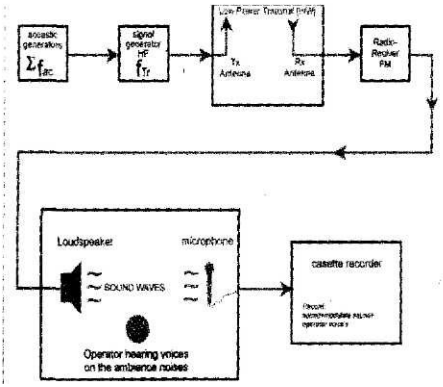

Schema electronică şi aparatul „Spiricom”.

formele unor lumini stranii. Acestea au străbătut cerul de la nord la sud, iar receptorii radio au auzit, în timpul desfăşurării acestui fenomen, cuvinte pronunţate într-o limbă neinteligibilă. Lumea crede că aceste semnale luminoase vin de pe planeta Marte”.

Vocile stranii ce vorbeau într-un limbaj gutural necunoscut au fost întotdeauna asociate cu difuzări radio inexplicabile. Iar aceste fenomene nu au constituit subiectul unor povestiri anecdotice spuse de oameni neinstruiţi. Încă de la începuturile ei, NASA a experimentat probleme de interferenţă radio neautorizată, sub diverse forme, în practic fiecare misiune spaţială cu echipaj uman.

Un exemplu bun este zborul Mercury Faith 7, cu astronautul Gordon Cooper. În 15 mai 1963, în timp ce trecea pentru a patra oară pe deasupra arhipelagului Hawaii, transmisia de voce a lui Cooper a fost întreruptă şi înlocuită de „o transmisie într-o limbă străină neinteligibilă”, pe canalul rezervat zborurilor spaţiale – o frecvenţă pentru care, dacă nu chiar niciunul, foarte puţini amatori aveau echipamentul necesar radio transmisiei.

Dacă semnalul ar fi venit de pe Pământ, atunci ar fie trebuit să vină din Hawaii, însă Comisia Federală de Comunicaţii (FCC) nu a rezolvat niciodată misterul. NASA a înregistrat transmisia, care suna ca o voce mormăind şi vorbind foarte repede într-o limbă care nu a fost niciodată identificată.

În căutarea inteligenţei extraterestre

În 1955, doi fizicieni ai Universităţii Cornell, Giuseppi Cocconi and Philip Morrison, au publicat o lucrare în care sugerau că ar fi posibilă folosirea aparatului de radio cu microunde pentru comunicarea interstelară. Dacă s-ar îndrepta un te lescop radio către o stea învecinată, asemănătoare Soarelui, care se poate să aibă planete, astronomii ar putea detecta unde radio generate de viaţa inteligentă de acolo. Începând cu 1960, proiectul Căutarea Inteligenţei Extraterestre (SETI) a fost condus de către cercetători ştiinţifici.

Având în vedere tehnologia actuală, undele radio sunt considerate cele mai bune mijloace disponibile pentru încercarea detectării inteligenţei extraterestre. Undele radio călătoresc cu viteza luminii (cea mai rapidă viteză teoretică posibilă), care este de aproximativ 300.000 de kilometri pe secundă.

La viteza aceasta, unui semnal trimis de pe cea mai apropiată stea de noi, Proxima Centauri, îi ia peste patru ani ca să atingă Pământul. Acesta poate părea un timp îndelungat, însă celei mai rapide sonde spaţiale disponibile la ora actuală i-ar lua 300.000 de ani să facă aceeaşi călătorie.

Radioastronomul Frank Drake a fost primul care a încercat o investigaţie SETI, folosind o antenă de aproximativ 25 de metri la Greenbank, Virginia de Vest, pentru a asculta în direcţia a doua stele învecinate, Tau Ceti şi Epsilon Eridani.

Timp de doi ani, el a monitorizat stelele pentru a detecta semnale la 1,420 MHZ, o frecvenţă asociată hidrogenului, care a fost aleasă

ca fiind canalul cel mai potrivit pentru ascultat, datorită importanţei sale astronomice (Hidrogenul este cel mai abundant element din Univers). Din nefericire, proiectul lui Drake nu a înregistrat nici un rezultat pozitiv.

Alte programe de tip SETI au fost coordonate de Uniunea Sovietică în timpul anilor 1960, dar următoarea încercare serioasă din Statele Unite nu s-a făcut decât la începutul anilor ’70, când Centrul de

Cercetare Ames al NASA a adunat o echipă de experţi care să decidă asupra unei metode eficiente de investigare.

Rezultatul a fost cunoscut sub numele de Proiectul Cyclops. Folosindu-se de raportul Cyclops, radioas-tronomii au iniţiat diverse căutări de-a lungul anilor ’70, utilizând antenele şi receptoarele existente.

Semnalul „WOW!”

În 1977, Dr. Jerry Ehman a participat la un proiect demarat de Universitatea de Stat Ohio în vederea căutării unor semnale de provenienţă artificială, folosind antena Big Ear („Marea ureche”) (înlocuită acum de un teren de golf). Rezultatul a fost unul dintre cele mai interesante şi tulburătoare semnale de până atunci. Cunoscut sub denumirea de semnalul „Wow!” (după exclamaţia scrisă de Dr. Ehman în dreptul unei părţi deosebit de provocatoare de pe foaia imprimată), acesta rămâne până astăzi neexplicat.

Semnalul sursei „Wow!” a fost recepţionat de radiotelescopul Big Ear pe data de 15 august 1977, în jurul orei 11: 16 p.m. Dr. Ehman lucrase

la USO ca profesor asistent de inginerie electrică şi astronomie. Când Fundaţia Naţională de Ştiinţă a tăiat fondurile pentru Big Ear în anul 1972, Dr. Ehman a fost lăsat să plece, însă el a continuat să rămână ca voluntar.

„La câteva zile după detectarea semnalului din data de 15 august 1977, mi-am început revizuirea de rutină a datelor imprimate de computer în ulţi mele zile, începând cu 15 august. După mai multe pagini, am fost uimit să văd şirul de numere şi caractere" 6EQUJ5" pe canalul 2 al imprimatei".

„Imediat am recunoscut în asta modelul pe care ne-am aştepta să-l vedem pe cer de la o sursă radio de bandă îngustă cu diametrul unghiular mic. Am încercuit imediat cu stiloul roşu pe care îl aveam în mână acele şase caractere şi am scris comentariul „Wow!" pe marginea stângă a foii, în dreptul lor".

„După ce am examinat şi restul de date, l-am contactat pe Bob Dixon şi pe Dr. John D. Kraus, directorul observatorului radio Big Ear. La rândul lor, aceştia au rămas uimiţi. Apoi am început o analiză a ceea ce a fost numită vreme de mai bine de 20 de ani sursa Wow!"

Exista posibilitatea ca semnalul să fie într-adevăr de provenienţă extraterestră? Cercetătorii Universităţii de Stat Ohio nu erau convinşi. În următoarea lună au continuat să îndrepte telescopul către acea parte a cerului, dar semnalul nu a mai fost înregistrat niciodată.

Dr. Ehman, care a continuat cercetarea despre semnalul „Wow!", scrie că, după mai mult

de 20 de ani, semnalul rămâne încă un mister.

„Chiar dacă semnalul a fost trimis de fiinţe inteligente, ele nu ar face asta doar o singură dată”, spune Ehman. „Ar fi trebuit să îl vedem când l-am căutat din nou. În momentul acesta am eliminat toate posibilităţile unor surse terestre pentru semnal. Astfel, din moment ce orice sursă terestră se exclude sau pare improbabilă, şi din moment ce nu s-a exclus încă posibilitatea unei surse de provenienţă extraterestră, trebuie să concluzionez că o inteligenţă extraterestră ar fi putut trimite semnalul pe care noi l-am recepţionat ca sursa Wow!”

„Desigur, ca om de ştiinţă, aştept recepţionarea altor semnale asemănătoare sursei „Wow!” care să poată fi recepţionate şi analizate de multe observatoare. De aceea, trebuie să afirm că sursa semnalului „Wow!” rămâne pentru mine o chestiune deschisă. Există mult prea puţine date pentru a se putea trage prea multe concluzii. Cu alte cuvinte, aleg să nu elaborez concluzii vaste pe baza unor date insuficiente”.

După cum relatează un articol din The Baltimore Sun, ediţia din 29 ianuarie 1978, un radiotelescop de 90 de metri din Green Bank, Virginia de Vest, a recepţionat semnale neobişnuite de la 12 stele. Semnalele au apărut sub forma unor pocnituri puternice pe o lungime de undă de 21 de cm, lungime caracteristică moleculei de hidrogen.

Din păcate, semnalele au fost atât de scurte, încât conţinutul lor, dacă a existat vreunul, nu a putut fi înregistrat. Din moment ce pocniturile nu

s-au repetat (cu excepţia celei de-a doua pocnituri provenind de la Steaua lui Bernard), se poate să fie vorba despre vreun fenomen natural, mai degrabă decât despre comunicatori inteligenţi, care se presupune că ar fi mai insistenţi.

Semnalele neobişnuite, care nu mai fuseseră înregistrate înainte, au fost descoperite în cadrul Proiectului Ozma II, în care radioastronomii au ascultat unde radio de 21 de cm de la sute de stele învecinate. SETI lucrează intens pentru a-şi mări şansele de relocalizare a acestor semnale şi şi-a asigurat accesul la cel mai mare radiotelescop din lume, de la Arecibo, Puerto Rico. Oamenii de ştiinţă din toată lumea aşteaptă cu nerăbdare viitoare descoperiri.

De asemenea, oamenii de ştiinţă implicaţi în proiectul SETI poartă negocieri cu astronomi britanici în vederea lansării unui proiect la care s-a lucrat vreme de cinci ani, pentru a se permite o verificare şi o detectare rapidă a acestor zgomote insesizabile. De fiecare dată când SETI identifică un semnal suspect, radiotelescoapele de la Banca Jodrell scanează aceeaşi porţiune de cer pentru a-l localiza. Astfel, oamenii de ştiinţă pot exclude eventualele interferenţe terestre de la radare, avioane, şi chiar cuptoare cu microunde ca fiind o cauză.

„Sunt sigur că există semnale care au fost recepţionate şi pe care nu le-am putut examina îndeajuns. Prin asta nu vreau să spun că omuleţi verzi încearcă să comunice cu noi, dar chiar nu ştim”. a spus Dr. Tom Muxlow, un astronom de la observatorul radio-astronomic britanic. El a

dezvăluit că Banca Jodrell a recepţionat în jur de şase semnale caudate.

În opinia lui Tony Hewish, laureat al premiului Nobel şi profesor emerit de radioastronomie la Universitatea Cambridge, posibilitatea ca aceste semnale să fie de origine extraterestră nu poate fi ignorată. În 1967, Hewish şi Jocelyn Bell, o studentă, au crezut că au descoperit semne ale unui prim contact cu extratereştrii atunci când au detectat un puls regulat de semnale radio venind de la o stea îndepărtată.

„Totul părea incredibil, dar timp de o lună am crezut că este posibil ca semnalele să fie de la vreo formă de viaţă inteligentă de pe altă planetă. Când primesc semnale foarte neobişnuite, radioastrono-mii privesc această posibilitate cu un grad mare de neîncredere, dar nu o pot exclude”, a spus Hewish. În schimb, aceştia au descoperit un pulsar, o stea neutronică ce se învârte foarte repede, descoperire pentru care Hewish a câştigat premiul Nobel în 1974.

Shostak nu este tulburat de perspectiva că toate semnalele dintr-o lume extraterestră ar putea fi indescifrabile. „Dacă am auzi semnale de la extratereştri, acestea ar veni de la o civilizaţie care este mult înaintea noastră, poate chiar cu un milion de ani mai avansaţi decât noi”, a spus el.

Recent, Peter Backus, implicat în Proiectul Phoenix din California, a crezut că a auzit mesaje din spaţiu prin radiotelescopul Parkes de 64 de metri din Australia. Telescopul, cel mai mare din emisfera sudică, a recepţionat un semnal radio

clar, dar inexplicabil, de aproximativ 2,4 gigaherţi, în fiecare seară în jurul aceleiaşi ore.

Cu toate acestea, o investigare amănunţită a arătat că oamenii de ştiinţă nu ascultau alte planete comunicând prin spaţiu. În schimb, ei trăgeau cu urechea la mâncarea ce se gătea jos în cuptorul cu microunde.

„A fost foarte puternic”, a spus Dr. Backus la întâlnirea anuală a Societăţii de Astronomie Americană din San Antonio”. Odată am detectat un semnal timp de două ore. Nu am exclus posibilitatea unei voci umane. Era cât pe ce să le spun colegilor mei, când am realizat că semnalul era în mod suspicios legat de timpul pauzelor.

Capitolul 5

Tesla şi fenomenele vocii electronice

Nimeni nu poate nega faptul că aparatele electronice şi computerele ne-au schimbat radical modul de viaţă. Există un control electronic şi cipuri de calculator de la micile dispozitive care ne prăjesc pâinea, până la maşinile pe care le conducem şi acestea dau naştere unor posibile şi numeroase forme de spectacole noi, de la VCR (înregistrările video) şi DVD-uri, până la jocuri video şi jucării vorbitoare.

De ani de zile, unii oameni susţin că aparatele electronice pot fi utilizate într-o manieră neaşteptată, şi anume, intrarea în contact cu cei morţi sau posibilitatea celor morţi de a intra în contact cu cei vii. Evident, aceste presupuneri sunt foarte controversate. Ele provoacă apariţia altor presupuneri: existenţa vieţii de după moarte, interesul celor morţi în a-i contacta pe cei vii şi

existenţa mijloacelor prin care ei ne pot contacta.

Misterioasele semnale pe care Tesla le-a receptat pot fi legate de fenomenele vocii electronice (FVE). Tesla a fost unul dintre primii oameni care au făcut experimente cu un echipament de receptare electronic. Acelaşi echipament, chiar dacă mult mai sofisticat decât cel la care Tesla avusese acces, este folosit astăzi pentru a recepta FVE.

Mulţi oameni, care au avut parte de Fenomenele Vocii Electronice (FVE) şi de transcomunicaţia instrumentală (TCI), spun că au primit mesaje „de dincolo” prin radiouri, casetofoane, înregistrări video, televizoare, telefoane şi chiar prin computere.

Aceste fenomene se manifestă de la apariţia instrumentelor. Despre existenţa FVE, de exemplu, se ştie de mai bine de 50 de ani: voci ciudate au fost receptate cu aparate de radio primitive din timpul Primului Război Mondial şi se auzeau pe benzile magnetice ale casetofoanelor.

Se pare că Tesla a fost primul care a primit aceste voci electronice dintr-un alt plan al realităţii. Trebuia să fie atent cu alte mijloace de comunicare cu entităţile imateriale suspecte pentru a nu fi dezorientat de poveştile spuse, de obicei, de fiinţele de dincolo. Tesla putea fi înşelat, să spunem, de vocile care pretindeau că aparţin creaturilor de pe alte planete.

Acest lucru nu este nou pentru cei care sunt familiariazaţi cu poveştile spuse de spiritele care pretind că ar fi conducători, precum Abraham Lincoln sau Ashtar de la Comandamentul Spaţial

Interplanetar. Spiritele adoră să spună minciuni celor care le ascultă.

Cei precum Tesla şi Marconi, care au experimentat radioul mai devreme, au fost primii care au ca portat sunete ciudate şi voci emanate de receptorii radioului. Aceste relatări incipiente au fost privite ca interesante şi mici curiozităţi, care au fost uşor uitate.

Teosoful Alice Bailey a transcris, în anul 1936, următoarele cuvinte ce aparţin marelui ei profesor, Maestrul Tibetan DK: „În câţiva ani, problema legată de eternitatea existenţei va trece de pe tărâmul întrebării pe tărâmul certitudinii. Prin utilizarea radioului de către cei care au murit, comunicarea se va realiza şi va deveni o adevărată ştiinţă”.

S-a scris mult despre faptul că Edison împreună asistentul său, Dr. Miller Hutchinson, s-au angajat serios în construirea unei maşini, prin intermediul căreia să se realizeze comunicarea spirituală. Tesla a scris în jurnalul său că Thomas Edison auzise de la alţi ingineri că Tesla recepta voci misterioase şi sunete de dincolo de frecvenţele de radio, care nu erau favorabile pentru difuzarea vocii umane.

Edison, care îl tachina în public pe Tesla cu experimentele sale, credea în sinea lui, că acesta din urmă reuşise să găsească frecvenţa potrivită pentru a face posibilă comunicarea cu spiritele celor morţi. Edison era hotărât să descopere secretul lui Tesla şi să fie primul care scoate pe piaţă „telefonul spiritelor”.

În al său jurnal, Dr. Miller Hutchinson a scris:

„Edison şi cu mine suntem convinşi că, în domeniile cercetării psihice, încă se vor descoperi adevăruri de o mai mare importanţă pentru gândirea umană decât toate invenţiile pe care le-am făcut noi în domeniul electricităţii”.

Edison nu a trăit suficient pentru a-şi duce la bun sfârşit ideea lui bolnăvicioasă de a-l întrece pe Tesla. Tesla şi-a notat în jurnal că Edison încerca să-i folosească ideile de a vorbi cu fantomele. Edison credea că Tesla putea să asculte spiritele, iar Tesla considera că putea auzi oameni de pe alte planete – vocile puteau fi aceleaşi, ele îşi schimbau doar poveştile pentru a le potrivi crezului celui care ascultă.

Se spune că, în 1967, Edison a vorbit cu Sigrun Seuterman, clarvăzătorul din Germania de Vest, atunci când acesta era în transă, despre eforturile lui anterioare de a dezvolta un echipament pentru înregistrarea vocilor de dincolo. Edison a sugerat, de asemenea, o modalitate de a modifica televizoarele şi de a le regla la 740 megahertz pentru a obţine efecte paranormale, (sesiune înregistrată de Paul Affolter, Liestal, Switzerland)

Pe data de 15 septembrie 1952, doi preoţi catolici, preotul Ernetti şi preotul Gemilli, colaborau pentru un proiect muzical de cercetare; Ernetti era om de ştiinţă, fizician, filosof şi iubitor de muzică, recunoscut internaţional, iar Gemilli era preşedintele Academiei Papale.

Cei doi încercau să înregistreze un cant Gregorian, dar un cablu din echipamentul lor se tot rupea. Exasperat, Gemilli şi-a ridicat privirea şi

a cerut ajutorul tatălui său, care murise. Spre mirarea lui, vocea tatălui său s-a auzit spunând: „Bineînţeles că te voi ajuta. Eu sunt mereu cu tine”. Ei au repetat experimentul, iar vocea s-a auzit şi mai clar decât înainte: „Dar, Zucchini, este evident, nu ştii că sunt eu?”

Gemilli era uluit. Nimeni nu ştia porecla lui din copilărie în afară de tatăl său. Deodată, preotul s-a înspăimântat, pentru că, fiind preot catolic, nu avea dreptul să vorbească cu cei morţi. Îngrijoraţi, cei doi preoţi au cerut permisinea să fie audiaţi de Papa Pius al-XII-lea, la Roma.

Gemilli i-a spus Pontifului despre această experienţă şi, spre surpriza lui, a fost liniştit din nou. Conform textului tradus în 1990 despre întâlnirea lor, Papa Pius i-a vorbit lui Gemilli astfel: „Chiar nu trebuie să te îngrijorezi. Existenţa acestei voci este strict un adevăr ştiinţific şi nu are de-a face cu spiritismul. Aparatul de înregistrat este perfect obiectiv. Receptează şi înregistrează undele sonore de oriunde ar veni ele. Este posibil ca acest experiment să devină temelia studiilor ştiinţifice, care vor întări credinţa oamenilor în viaţa de apoi”.

Fenomenele vocii electronice au fost cercetate, în continuare, de doi oameni din California, mediumul Attila von Szalay şi cercetătorul fenomenelor paranormale, Raymond Bayless. În 1956, ei au înregistrat, din întâmplare, pe o bandă magnetică, o serie de voci paranormale, care, în mod logic, nu ar fi trebuit să fie acolo.

Deşi Bayless a făcut evidenţa experimentului în Jurnalul Societăţii Americane de Cercetare Fizică, aşa cum făcuse şi Tesla cu ani în urmă, nici măcar o persoană nu a contactat societatea sau cercetătorii pentru a-i întreba despre ce este vorba.

Până în 1959, când Friedrich Juergenson, un producător de film suedez, a făcut publice pentru prima dată uimitoarele înregistrări de voci, lumea nu s-a ridicat şi nu a observat fenomenele cu voci ale lui Tesla.

În vreme ce lucra la un documentar, Juergenson a decis să încerce să înregistreze cântecele păsărilor. Atunci când a ascultat din nou caseta, a fost uimit să audă, pe lângă ciripitul păsărilor, sunetul vocii mamei lui, vorbind în germană: „Friedrich, eşti urmărit. Friedel, micuţul meu Friedel, mă auzi?”

Ani mai târziu, Juergenson a afirmat că, atunci când a auzit vocea mamei lui, a fost convins că a făcut o „importantă descoperire”.

Contact radio cu cei morţi?

În anul 1967, contactul lui Juergenson, prin radio, cu cei morţi a fost tradus în limba germană, iar psihologul letonian, Dr. Konstantin Raudive, l-a citit cu scepticism. Psihologul l-a vizitat pe Juergenson pentru a afla metodologia, a decis să facă propriul său experiment şi curând a început să-şi dezvolte propriile tehnici experimentale.

Aşa cum i se întâmplase şi lui Juergenson, Raudive a auzit vocea mamei sale decedate, care îl striga pe numele din copilărie: „Kostulit, sunt eu, mama ta”. În cele din urmă, psihologul a catalogat

zeci de mii de voci, multe dintre ele supuse unor condiţii de laborator stricte.

Raudive a publicat şi o carte, Unhoerbares Wird Hoerbar (Neauzitul devine audibil), bazată pe 72.000 de voci pe care el le-a înregistrat.

În anul 1971, inginerii-şefi de la Pye Records Ltd, au decis să realizeze un experiment controlat cu Raudive. Inginerii l-au invitat pe Raudive în laboratorul lor, unde au instalat un echipament special pentru a bloca orice semnale de radio sau de televiziune. Lui Raudive nu i s-a permis să atingă echipamentul.

Raudive utiliza un casetofon, care era monitorizat de un alt casetofon controlat. Tot ce putea face era să vorbească la microfon. Vocea lui Raudive a fost înregistrată timp de optsprezece minute şi niciunul dintre cei care făceau experimentul nu a auzit alte sunete. Dar atunci când cercetătorii au mai ascultat o dată caseta, doar pentru amuzament, au auzit peste două sute de voci înregistrate pe casetă.

În acelaşi an, Colin Smythe, Ltd, din Marea Britanie, a publicat numeroase traduceri pentru cartea lui Raudive: „Breakthrough, an Amazing Experiment în Electronic Communication with the Dead (Progresul: uimitorul experiment în comunicarea electronică cu cei morţi)”. Dr. Konstantin Raudive a fost un psiholog letonian, care avusese acces la cartea lui Juergenson, „Radioul – miljoc de comunicare cu cei morţi”, pe care o citise cu mult scepticism atunci când a fost tradusă în limba germană, în 1967. Totuşi a fost impresionat şi ani la rând, apoi, a continuat să

facă sute de experimente în condiţii de laborator.

În anii ce au urmat, Juergenson şi Raudive şi-au continuat cercetările, care i-au inspirat pe mulţi alţi cercetători să rivalizeze cu experimentele lor. Dar criticile constante, care arătau că FVE nu însemnau nimic altceva decât sunetele produse de mintea umană sub aspectul vorbirii sau fragmente de unde de radio, au descurajat entuziasmul cercetării în Europa.

Totuşi, în timpul anilor ’70 şi la începutul anilor ’80, în Statele Unite, FVE au continuat să evolueze prin intermediul studiilor lui George Meek, un inginer pensionat. În 1971, Meek a deschis un mic laborator în Philadelphia, după ce fusese interesat de fenomenele paranormale o viaţă întreagă. Curând, Meek s-a adâncit în studiul FVE – şi a descoperit şi limitele acestora. Meek era convins că erau necesare aparaturi mult mai sofisticate decât radiourile AM sau casetofoanele, pentru a fi realizată comunicarea electronică cu cei morţi.

Meek a decis că cea mai bună metodă de a reuşi era să obţină o legătură cu cineva care a murit şi care să lucreze cu el şi cu echipa lui pentru a stabili o dublă comunicare cu lumea de dincolo. Problema era, bineînţeles, stabilirea contactului iniţial.

Meek a scris revistei americane „The Psychic Observer”, care l-a pus în legătură cu Bill O’Neil, un inginer electronic, care era şi un bun clarvăzător. Prin intermediul lui O’Neil, echipa lui Meek, ce mai târziu avea să devină o Fundaţie de Metaştiinţă, a intrat în contact cu un bărbat care

susţinea că a murit cu cinci ani în urmă şi că a fost medic în timpul vieţii pământene.

„Doc Nick”, aşa cum decedatul a devenit cunoscut, i-a spus lui O’Neil că echipa utilizează anumite frecvenţe audio în loc de sunetul alb, folosit în mod tradiţional, de cercetătorii FVE. Acesta, a spus el, ar fi ca o sursă de energie împotriva cărora sunetele produse de corzile vocale ar putea fi auzite. Experimentele rezultate de aici au funcţionat mai bine decât s-ar fi aşteptat cineva vreodată.

În scurt timp, un spirit, ce-şi spunea Dr. George Jeffries Mueller, a completat echipa, sau, mai bine spus, şi-a anunţat prezenţa după ce, într-o după-amiază, s-a „materializat” în sufrageria lui O’Neil. Mueller susţinea că fusese, în timpul vieţii, profesor universitar şi cercetător la NASA.

Mueller i-a informat pe Meek şi pe O’Neil că el murise în 1967, şi le-a dat numeroase detalii care-i demonstrau identitatea, inclusiv codul său numeric personal, locul unde putea fi găsit certificatul de deces şi detalii private despre viaţa şi realizările profesionale. Toate acestea au fost verificate şi confirmate.

Mueller a început să comunice în mod regulat şi a ajutat echipa să proiecteze un nou model de echipament electromagnetic, capabil să convertească vocile spiritelor în voci audibile. Pe data de 27 octombrie 1977, au fost înregistrate primele lui cuvinte cu noul sistem, căruia Meek i-a spus Spiricom.

Casetele cu discuţiile cu Mueller au fost făcute publice. Vocea lui Mueller poate fi auzită

foarte bine în glumele şi discuţiile pe care le avea cu Meek şi O'Neil despre mâncarea lui preferată din lumea de dincolo.

Mueller le-a dat o listă impresionantă de numere de telefon, cerându-le să telefoneze şi să confirme identitatea oamenilor de la celălalt capăt (de obicei oameni de rang înalt din personalul guvernului), lucru care le-a ieşit cu succes; de asemenea, O'Neil primeşte de la Mueller indicaţii precise în legătură cu modul de construire a unui echipament experimental video, pentru a duce comunicarea cu spiritele la următorul nivel.

Claritatea conversaţiilor este impresionantă şi, uneori, amuzantă: într-una dintre discuţii, Mueller identifică o problemă cu un anumit dispozitiv şi, impacientat, strigă la O'Neil: „Eroarea se întâmplă din cauza unei impedanţe nepotrivite şi poate fi corectată prin folosirea unui rezistor de 150 ohm de jumătate de watt în circuit paralel cu un capacitor de ceramică microfad de 0,0047".

În cele din urmă, Mueller a încetat contactul după ce le-a spus lui Meek şi lui O'Neil că, aşa cum e firesc, el nu va putea „fi acolo pentru totdeauna". (De fapt, el nu s-a mai întors decât o singură dată la un grup de cercetători ITC, care lucrau în Rivenick, în Germania, conduşi de Adolph Homes. În 1991, aceştia au receptat, pe un ecran de telecvizor, o imagine, despre care se credea a fi a lui Dr. Mueller).

Meek a ajuns la concluzia că Mueller evoluase la un nivel mai înalt al fiinţei şi că Spiricom nu mai putea fi eficient pentru

comunicarea cu el. Aparent, doar fiinţele cele mai apropiate de planul de existenţă pământean pot comunica prin sisteme electronice relativ primitive.

Devenise clar faptul că limitele dispozitivului proveneau din dependenţa aproape totală a acestuia faţă de abilităţile de medium şi cele psihice. Bineînţeles, oamenii înzestraţi, precum Bill O'Neil, Dr. Konstantin Raudive şi Nikola Tesla, reprezentau esenţa pentru receptarea semnalelor şi a vocilor din eter.

Aşa cum bateriile dau energie unui CD player portabil, câmpul vibrant de energie, care înconjoară oamenii speciali, activează un echipament electronic, programat să recepteze alte realităţi. Fără aceşti oameni, este greu de crezut că entităţile imateriale ar putea produce suficientă energie pentru a obţine comunicarea.

George Meek a acceptat acest lucru şi niciodată nu a brevetat Spiricom. El a sperat că ştiinţa îi va continua proiectul şi că îl va duce la următorul nivel, unde, împreună cu O'Neil, deşi capabili, dar nu au putut ajunge.

În anul 1982, Meek. a susţinut o conferinţă în Washington, DC, la care a dezvăluit secretele Spiricom. Conferinţa a avut un impact mic asupra lumii sceptice; de fapt, o secţiune considerabilă a mass-mediei a refuzat să se prezinte, iar dispozitivul a trecut neobservat – cu excepţia presei de scandal, care a transformat povestea senzaţională în divertisment. De atunci, în ceea ce priveşte rezultatele, atenţia a început să fie concentrată în Europa.

Nouă luni mai târziu, după ce Meek a făcut publice descoperirile, pe 15 ianuarie 1982, un inginer electronist, pe nume Hans-Otto Koenig, a ajutat Radioul Luxemburg, care deja era ieşit din uz, să difuzeze, în direct, ceea ce se numea dubla conversaţie cu o persoană decedată.

Koenig inventase, după ce a urmărit îndeaproape proiectul lui Meek, un dispozitiv cu ultrasunete, care era o replică la Spiricom şi la dialogurile Mueller/O'Neil. Echipamentul a fost asamblat sub îndrumarea atentă a inginerilor de la Radio Luxemburg.

Dispozitivul, supranumit Generatorul lui Koenig de Rainer Holbe, programul gazdă, a fost conectat la o serie de difuzoare şi pornit. Un inginer a întrebat în eter dacă vreun spirit dorea să vorbească. În câteva secunde, o voce clară a putut fi auzită. Aceasta a spus foarte simplu: „Otto Koenig vorbeşte fără fir (wireless) cu cei morţi". Un adevărat iad a izbucnit în studio.

O altă întrebare a fost pusă şi, câteva secunde mai târziu, o voce a răspuns: „Noi îţi auzim vocea". Rainer Hoble a confirmat, în direct, că nu a fost nicio înşelăciune şi, apoi, staţia a difuzat o afirmaţie conform căreia inginerii nu au găsit nicio explicaţie logică pentru ceea ce se întâmplase.

Curând după aceea, dispozitivul a fost prezentat membrilor Asociaţiei germane FVE din Frankfurt, unde Konstantin Raudive, care murise în 1974, i-a confirmat prezenţa. Din aceste considerente, unul dintre asociaţii lui Koenig, Dr. Ernst Senkowski, un lector în fizică, expert

electronic şi cercetător veteran în FVE, l-a convins pe George Meek să ia avionul spre Germania.

După ce a probat generatorul lui Koenig, Meek s-a întors din Germania, şi, convins că dispozitivul era original, şi-a propus să strângă bani pentru a lucra în viitor. Cercetările au fost continuate de alţi oameni interesaţi de domeniul electronic şi de comunicarea cu spiritele.

Experimentele făcute într-o vilă din Newport Rhode Island au adus rezultate interesante ce implicau activităţile paranormale şi utilizarea Radioului cu unde scurte, ca mijloace posibile de comunicare cu alte realităţi.

O echipă de cercetători, condusă de Steve Cerilli, a demonstrat că radiourile bazate pe unde scurte pot produce o legătură de comunicare cu alte planuri ale existenţei şi cu locuitorii lor. Înregistrările din data de 3 octombrie 1999 au arătat că spiritele pot manipula radiourile cu unde scurte.

În mod neaşteptat, spiritele prezente în acea seară au învăţat cum să stabilească un contact mai bun prin undele scurte, pe măsură ce dialogul evolua. Atunci când experimentul a luat sfârşit, toată încăperea era acoperită de o formă de energie sta tică/ electromagnetică. Casetele de la acest experiment nu au fost făcute publice încă.

Dezvoltarea unei înregistrări paranormale implică redublarea casetei, adică realizarea unor generaţii multiple din motive necunoscute. Se speră ca până la sfârşitul acestui deceniu, cercetările să fie terminate.

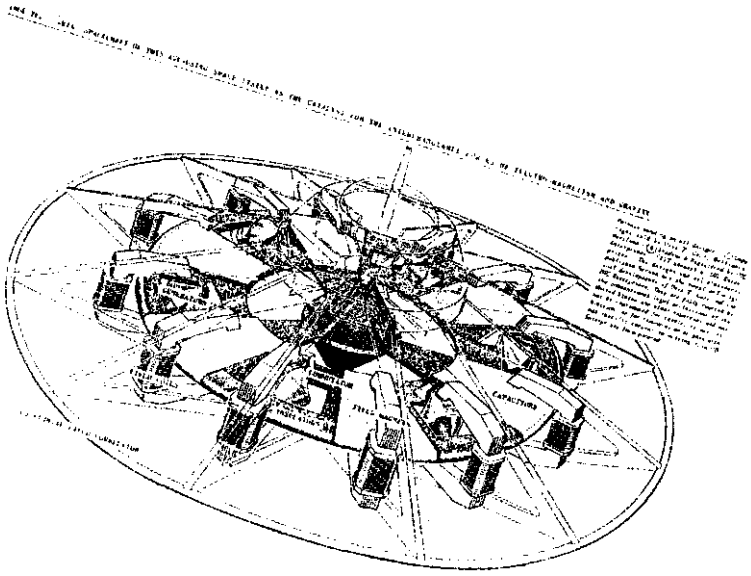

Dispozitiv Antigravitaţional proiectat de Tesla

O serie de întrebări scrise de echipa de cercetători au fost citite de proprietarul vilei, cunoscut pentru activitatea paranormală. Spiritele au fost solicitate să participe la experiment. S-a făcut descrierea metodei de înregistrare şi a echipamentului folosit. Întrebările au urmărit modelul Socratic, ceea ce înseamnă că ascultătorul este condus spre revelaţie, iar fiecare întrebare este construită după ideea precedentei.

Rezultatul acestui experiment a constat în întreruperea tuturor activităţilor paranormale. Intenţia cercetătorilor a fost ca spiritele să realizeze contactul. Cercetătorii au sesizat că spiritele erau cumva prinse sau pierdute între dimensiuni.

Un posibil scenariu, care ne prezintă spiritele supărate sau bătuind, apare din cauza unui eveniment tragic din viaţa indivizilor, care

provoacă dorinţa de a rămâne în acest plan al timpului şi starea de suspendare între cele două lumi. Spiritele aflate în această stare de suspendare devin prizonierii propriei lor neputinţe de a depăşi suferinţa.

Se crede că prin stabilirea unei legături de comunicare cu undele scurte şi că prin metoda întrebărilor socratice, spiritele pot fi eliberate de starea de suspendare şi ajutate să înţeleagă că nu există nimic în afara conştiinţei lor care să le tragă înapoi.

Unul dintre participanţi, Jennipher Roos, a descris experienţa ei din acea noapte. „După ce am asamblat echipamentul în sala de dans – aproape o oră, am mers afară ca să îmi limpezesc gândurile şi centrii energetici.

De îndată ce m-am întors în sală, am simţit cum vibraţiile se shimbau în interiorul meu. M-am plimbat în jurul camerei pentru a încerca să mă familiarizez cu locul acela. Am observat un foarte puternic sentiment – extraordinar – în colţul camerei, ce ducea spre dormitorul principal.

Singura culoare de lumină, pe care am observat-o înainte ca experimentul să înceapă, a fost o luminiţă incoloră în acel colţ. Lumina care îi înconjura pe cei care participau la experiment nu avea nimic ieşit din comun.

În timpul primei părţi, când doar se înregistra, nu eram conştientă de vreo prezenţă copleşitoare sau de vreo energie perturbatoare. Stăteam pe podea, la stânga sculpturii Mayan. Mă simţeam în siguranţă în tot acel timp; deşi camera era supraîncărcată, nu am simţit nicio schimbare

majoră în spaţiul energetic şi nicio concentraţie electromagnetică. Singura schimbare vizibilă pe care am observat-o a fost luminiţa din colţul ce ducea spre dormitorul principal, căreia îi crescuse intensitatea şi care avea acum o nuanţă uşor albăstruie.

Următoarea parte a experimentului, care implica undele scurte de radio, a însemnat o mare experienţă pentru mine. Mă mutasem din colţul camerei, pe care îl descrisesem anterior ca fiind foarte activ.

De îndată ce m-am aşezat pe podea şi întrebările au început, am simţit o un fel de prezenţă lângă mine. O uşoară vibraţie s-a urcat de pe podea, pe coapse, pe spinare şi mi-a ajuns în cap. Această senzaţie a fost extraordinar de puternică şi pielea mi s-a făcut ca de găină.

Mi-am aşezat, apoi, palmele pe podea, în faţa mea, şi am primit aceeaşi senzaţie prin mâini şi braţe, care au amplificat, într-un mod incredibil, efectul total. Am putut vedea o lumină strălucitoare în jurul meu, iar atunci când mi-am mişcat mâna în faţa mea, lumina s-a mişcat după mine, lăsând, în urmă, o dâră de lumină.

În mod clar, radioul cu unde scurte recepta un fel de transmisie printre zgomotele albe, dar mie îmi sunau ca nişte deviaţii slabe. Totuşi, pe la mijlocul acestei părţi, am început să aud şi alte zgomote în cameră.

Cel mai bun mod de a le descrie ar fi să le asemăn cu tonalităţile joase şi lente ale clopotelor de la biserică... aproape ca un zumzet, dar într-un fel care era repetat mai tare la începutul fiecărei

armonii. Acest sunet se mişca circular prin încăpere, similar unui sunet stereo.

Pentru că mi-am concentrat toată atenţia şi energia pe lumină şi pe acest sunet, unda scurtă părea să aibă un efect din ce în ce mai mare şi eu am putut simţi cu adevărat o creştere a energiei electromagnetice, pe măsură ce şedinţa evolua. La un moment dat, m-am simţit copleşită de această senzaţie… pielea mi-a rămas ca de găină pe parcursul întregului experiment.

Nu am observat niciodată alte culori, şi nici nu am simţit că vreunul dintre noi ar fi în pericol. Această parte a experimentului a reprezentat, pentru mine, punctul forte.

M-am mutat de pe podea între cele două scaune mai sus menţioante şi atunci am început să observ schimbări radicale în regularitatea undelor scurte atunci când vorbitorul punea întrebări directe anumitor părţi componente.

Undele scurte se modificau foarte rapid după ce o întrebare era pusă, lucru care indică faptul că, poate, formele de viaţă sunt mai receptive când sunt singure.

Atunci când vorbitorul s-a adresat statuii Mayan, am observat cum aceasta radia o lumină roşie închisă, purpurie”.

Transcomunicaţia instrumentală (TCI)

În 1985, expertul elveţian în electronică, Klaus Schreiber, a inventat aparatul pe care el l-a numit „Vidicom”, după ce a studiat designul dispozitivului „Spiricom” al lui George Meek. Vidicom era construit dintr-un televizor special adaptat, aprins, dar fără să fie conectat la o

antenă, cu o cameră video în faţa acestuia, care să capteze imaginile ce apăreau pe ecran. Una dintre primele imagini pe care le-a receptat a fost imaginea neclară a unei figuri umane.

Ocazional, nişte voci interveneau pentru a-i spune cum să regleze televizorul pentru a recepta cât mai bine. O sesiune obişnuită începea cu imagini neclare, pline de punctuleţe. Apoi, forme ovale mici începeau să apară una după alta, fiecare crescând repede până când dispăreau de pe ecran. În câteva minute, spre surprinderea lui Schreiber şi a vizitatorilor lui, figurile oamenilor începeau să apară odată cu vocile.

La scurt timp după moartea lui Schreiber din 1988, imaginea sa a început să apară pe ecranele televizoarelor cercetătorilor TCI din Europa. Prietenul lui Schreiber, Martin Wenzel, i-a continuat studiul, obţinând un succes relativ, dar, aşa cum s-a întâmplat şi cu Spiricom, metoda lui Schreiber, pentru a deveni eficientă, trebuia să fie folosită de cineva care avea legături sensibile ale psihicului şi de medium cu alte planuri ale existenţei.

În aprilie, 1990, soţia lui George Meek, Jeanette, a murit după o boală lungă. Totuşi, înainte de a muri, Meek a rugat-o pe Jeanette să reţină termenii Time Stream (o staţie de transmisie a spiritelor, aflată în legătură cu un recent laborator de conducere din Luxemburg) şi Swejen Salter (operatorul sistemului şi directorul de cercetare al spiritelor), în speranţa că aceste amintiri vor substitui un dispozitiv cu legături de acasă, după ce ea va muri, şi care ar atrage-o pe

Jeanette la staţia de receptare.

Se pare că a funcţionat; timp de trei luni după înmormântarea lui Jeanette, ea a localizat staţia Time Stream şi i-a trimis lui George, prin computerul din Luxemburg, următoarea scrisoare:

Dragă G.W.

Ei bine, se pare că încă mai sunt oameni care nu cred în contactele pe care prietenii tăi de aici le au. Astfel, îţi voi da câteva detalii personale, cunoscute doar ţie şi lui Molly:

„Prima poveste. În 1987, la sfârşitul lui aprilie, chiriaşul nostru, Debbie, a sunat să ne spună că frigiderul este închis. Trebuie să fi fost într-o joi dimineaţă.

A doua poveste. Pe 29 aprilie 1987, Ann Valentin a scris o scrisoare din California, în care a spus că ea nu primise broşurile cu „Magia Eternităţii”, ci că primise, în schimb, o cutie cu romanele lui Harlequin.

A treia poveste. John Lathrop a închis electricitatea din casa noastră închiriată, pentru a monta noua instalaţie de iluminat curtea, el nu a stat acolo foarte mult timp, dar plata era de 20 de dolari, pe lângă cei 40 de dolari pentru becuri, plus taxa. Plata părea mare.

Nu încerca să-ţi explici asta, dragule, dragostea mea eternă. Mi-e atât de dor de tine, dar ştiu că vom fi împreună.

Cu dragoste, pentru totdeauna, Jeanette Duncan Meek.

Pentru a realiza contactul TCI, Jeanette selectase trei poveşti secrete, care erau ştiute doar de Meek şi de secretara lor, Molly Philo. A

doua poveste, despre romanele de dragoste, de fapt, a reprezentat un adevărat puzzle şi pentru George.

După ce a primit scrisoarea lui Jeanette de la echipa din Luxemburg şi după ce şi-a stăpânit emoţiile, Meek l-a sunat la Ann Valentinin California pentru a verifica povestea a doua. Ceea ce este cert este că un set de romane ajunsese, în mod misterios, în 1987, şi nici până astăzi nu se ştie cine le-a trimis.

Cel mai productiv şi mai bun dispozitiv este acela care permite comunicarea prin computer. Ken Webster, din Marea Britanie, a publicat o carte în care a relatat mai mult de 200 de contacte prin computer cu persoane din zona aceea, care muriseră cu mai mult de 3 secole în urmă.

Unul dintre principalele legături ale lui Webster este reprezentată de Thomas Harden, un englez din secolul al XVI-lea, care trăise în aceeaşi casă în care acum locuia Webster, pe vremea când oraşul încă se mai numea Bristol. Din planurile astrale, Harden putea vedea echipamentul electronic din sufragerie al lui Webster.

Harden numea computerul o cutie cu o multitudine de culori, aşezată lângă şemineu. Harden comunica mesajele lui cu ajutorul gramaticii vechi englezeşti şi sub multe forme – mesaje telepatice, mâzgălituri pe foi, mesaje scrise cu creta pe podea, şi, cele mai importante, fişiere scrise pe ecranul calculatorului şi trimise în hard disk.

După o vreme, Harden a fost înregistrat cum a explicat colegului său pământean, Webster, că

scrisul a fost format în conformitate cu voinţa lui şi prin intermediul vizualizării „cutiei cu lumini”. Un alt lucru interesant este faptul că Harden a spus că el nu este o entitate imaterială, care vorbeşte de dincolo, ci el comunică din propriul lui timp, din secolul al XVII-lea. Astfel, în loc să fie vorba despre o comunicare cu cei morţi, este, mai degrabă, vorba despre o călătorie în timp.

În anii ’80, cercetătorii din domeniul psihicului au devenit conştienţi că mulţi oameni primeau telefoane de la cei pe care-i iubeau şi care muriseră. De obicei, convorbirea telefonică dura foarte puţin, şi nu puteau fi monitorizate cu echipamente speciale. Acest subiect a fost pe larg dezbătut de D. Scott Rogo, în cartea sa, Telefoane de la cei morţi (1979).

Un cuplu de căsătoriţi, care lucrau în Luxemburg între anii 1985 şi 1988, împreună cu ajutoare de dincolo, au dezvoltat două sisteme electronice, care au devenit considerabil mai sigure decât sistemele anterioare.

În 1987, Jules şi Maggie Harsch-Fishbach au stabilit contacte prin computer, care permit prezentarea întrebărilor tehnice, ce pot imprima, cu o viteză mare, replicile gândite cu atenţie. De asemenea, tot în 1987, ei au reuşit să aibă secvenţe televizate de bună calitate (Psychic News, 25 februarie 1995).

În 1993, deja echipa de cercetători de dincolo putea avea acces la memoria computerelor şi lăsau imagini detaliate, scanate de computer, precum şi câteva pagini cu texte. Imaginile scanate de computer erau mult mai detaliate şi

mai puţin distorsionate decât imaginile video. Cercetătorii pământeni puteau să pună întrebări directe celor de dincolo şi primeau răspunsuri prin telefon, radio, TV, computer sau fax (Kubris and Macy 1995: 14).

Dominic R. Macquarie a afirmat pe 15 noiembrie 1997, la Psychic News, că o comunicare de succes între planul pământesc şi cel de dincolo se realizează printr-o persoană care este medium şi care are o cantitate de ectoplasmă mai mare decât ceilalţi oameni. Acest lucru fusese mai înainte confirmat de Konstantine, Raudive, profesorul german E Senkowski şi George Meek.

Necesitatea unei forme de energie electromagnetică întotdeauna a reprezentat o componentă esenţială pentru FVE. Macquarie susţine ideea că din 1963, cercetătorii au obţinut rezultate mai bune dacă aprindeau 3 transformatoare de 20 de volţi (acele transformatoare care transformă voltajul de la întreţinere, în voltajul mai mic necesar pentru radiourile portabile sau CD playere etc.) de 3 sau 4 inchi (8 – 12 cm) fiecare. Ele produc un vuiet foarte silenţios, care generează un câmp electromagnetic de energie, ce poate fi folosit de entităţile imateriale.

„Trebuie să reţinem că, în vreme ce ectoplasma şi energia electromagnetică trebuie să fie prezente atunci când comunicăm cu cei de dincolo, dacă cel care face experimentul are o atitudine negativă şi presupune că ceea ce face este inutil, va apărea energia negativă, ce va reduce dramatic succesul comunicării”, spune

Macquarie. „Acest efect al celor care fac experimente a fost observat la persoanele medium, la testele de laborator şi la utilizarea echipamentului electronic.

Prin urmare, deşi comunicarea poate apărea prin intermediul televizorului, al echipamentului radio sau prin telefon, claritatea transmisiei depinde de câmpul de contact şi de gândurile celor care receptează transmisia. S-a descoperit, la marile întâlniri, că dacă un grup de oameni au gânduri negative despre TCI, atunci vibraţiile lor negative vor afecta serios vibraţiile venite din planul astral.

Deşi Nikola Tesla, în primii ani, nu prea avea răbdare cu cei care credeau în spirite şi în abilităţi psihice necunoscute, se pare că ar fi avut loc o schimbare în viaţa lui ani mai târziu, precum şi după ce a părăsit planul fizic. În 1988, mediumul Alice Cromley pretindea că reuşise să stabilească un contact cu spiritul lui Tesla, prin intermediul metodelor electronice similare celor folosite de Tesla însuşi.

Într-o serie de comunicări, toate ducând la casa securizată a doamnei Cromley, din Montreal, Canada, au apărut informaţii despre existenţa lui Tesla de după moarte şi despre noile descoperiri ce îl aşteaptă dincolo. Tesla părea nerăbdător să spună celor interesaţi de viaţa şi ştiinţa lui, şi să nu dezamăgească ideile ce par a fi supranaturale sau ce nu aparţin de ştiinţă.

„Fizica se întinde dincolo de ceea ce se ştie astăzi”, a comunicat Tesla. „Viitorul ne va arăta că ceea ce noi acum numim ocult sau supranatural

are la bază o ştiinţă încă nedezvoltată, dar ai cărei primi paşi sunt făcuţi acum, când vorbim!”

Capitolul 6

Ozn-uri şi propulsia electrogravitaţională. A descoperit Tesla secretele antigravitaţiei?

Nikola Tesla este considerat a fi creat mare parte din tehnologia pe care astăzi o luăm de bună. Fără geniul lui Tesla nu am avea radio, televizor, electricitate cu curent alternativ, bobină Tesla, lumină fluorescentă, lumină cu neon, aparatură de control radio, robotică, raze-x, radar, microunde şi o mulţime de alte invenţii uimitoare.

Din acest motiv nu este de mirare că Tesla s-a adâncit şi în studiul zborului şi posibil, a anti-gravitaţiei. De fapt, ultimul său brevet în 1928 (e 6,555,114) a fost pentru un aparat de zbor care semăna atât cu un elicopter cât şi cu un avion. Se presupune că Tesla, înainte de a muri, a conceput planuri pentru motorul unei nave spaţiale. L-a numit câmpul de propulsie anti-electromagnetic sau Propulsia Spaţială.

William R. Lyne scria în Fizica eterului ocult (Creatopia Productions) că un curs de-al lui Tesla pregătit pentru Institutul pentru Ajutor Social al Imigranţilor (12 mai 1894), se referea la teoria dinamică a gravitaţiei. În cadrul cursului Tesla a spus că aceasta era „una din două cele mai îndrăzneţe descoperiri, pe care le-am cercetat temeinic în decursul anilor 1893 şi 1894”.

În timp ce cerceta declaraţiile lui Tesla, Lyne a descoperit că declaraţii complete cu privire la aceste descoperiri nu puteau fi decât adunate din surse difuze şi împrăştiate, întrucât hârtiile lui

Tesla sunt închise în seifuri guvernamentale din motive de securitate naţională.

În 1979, când Lyne a cerut Centrului de Cercetare a Securităţii Naţionale (astăzi Centrul de Cercetare Robert J. Oppenheimer) aceste hârtii, în mod specific, i-a fost interzis accesul deoarece erau încă secrete, în cadrul cursului său din 1983, Tesla spunea că făcea progrese în munca sa şi că spera să oferă lumii teoria cât mai curând. Cele două mari descoperiri la care se referea Tesla erau:

1. Teoria dinamică a gravitaţiei – ce presupune un câmp de forţă ce explică mişcarea organismelor în spaţiu; ipoteza acestui câmp de forţă pleacă de la ideea curburii spaţiale (à la Einstein); eterul are o funcţie indispensabilă în fenomen (a gravitaţiei universale, inerţia, momentul şi mişcarea corpurilor cereşti cât şi a întregii materii atomice şi moleculare).

2. energia mediului înconjurător – descoperirea unui nou adevăr fizic: nu există altă energie în materie decât cea primită de la mediul înconjurător. (Cea ce contrazice teoria relativităţii a lui Einstein E = mc2). Anunţul obişnuit de ziua lui Tesla – la împlinirea vârstei de 79 de ani (1935) – Tesla a menţi onat în treacăt teoria spunând că ea se aplică atât-moleculelor şi atomilor, cât şi corpurilor cereşti mai mari şi”…întregii materii din univers, în oricare fază a existenţiei sale, din momentul formării şi până în momentul dezintegrării”.

Într-un articol „Cele mai mari realizări ale omului”, Tesla a expus teoria dinamică a

gravitaţiei spunând că eterul purtător de unde luminoase ocupă întreg spaţiul. Eterul este condus de forţa creatoare dătătoare de viaţă şi este aruncat în „vârtejuri infinitezimale” (micro spirale) cu aproape viteza luminii, devenind materie ponderabilă. Când forţa cedează şi materia încetează, materia revine la eter (o formă de „decădere atomică”).

Omul poate valorifica aceste procese: poate condensa materia din eter. Poate crea orice doreşte din materia şi energia rezultate. Poate modifica mărimea Pământului. Poate controla anotimpurile (controlul vremii). Precum o navă spaţială poate ghida drumul Pământului prin Univers. Poate determina ca, coliziunea planetelor să producă noi sori şi stele, căldură şi lumină. Poate crea şi dezvolta viaţă în forme infinite.

Când Tesla avea 82 de ani, în loc să ţină o cuvântare în cadrul unui dineu, a emis o declaraţie scrisă. Deşi acest lucru se întâmpla la scurt timp după ce fusese lovit de o maşină, mintea lui era evident capabilă să pornească un atac împotriva teoriei relativităţii a lui Einstein:

„Am rezolvat teoria dinamică a gravitaţiei în toate detaliile şi sper să o prezint lumii cât de curând. Ea explică cauza acestei forţe şi mişcare corpurilor cereşti de sub influenţa ei de o manieră atât de satisfăcătoare încât va pune capăt speculaţiilor nefon date şi a concepţiilor false precum cea a spaţiului curbat. Potrivit relativiştilor, spaţiul are tendinţa de a se curba datorită unei proprietăţi inerente sau datorită prezenţei corpurilor cereşti.

„Acordând chiar şi o fărâmă de realitate acestei idei fantastice, tot este foarte contradictorie prin ea însăşi. Fiecare acţiune este urmată de o reacţiune echivalentă iar efectele celei din urmă sunt direct opuse celor dintâi. Presupunând că, organismele acţionează în spaţiul înconjurător producând curbări de acelaşi fel, pentru mintea mea simplă asta înseamnă că spaţiile curbate trebuie să reacţioneze la organisme şi, producând efectele opuse, îndreaptă curbele.

„De vreme ce acţiunile şi reacţiunile sunt coexistente, rezultă că presupusa curbă a spaţiului este imposibilă – totuşi, chiar dacă ar exista, nu ar explica mişcarea organismelor, după cum s-a văzut. Doar existenţa unui câmp de forţă poate explica existenţa lor, iar ipoteza acestuia nu are nevoie de curbarea spaţiului. Toate materiale referitoare la acest subiect sunt zadarnice şi predestinate uitării”.

Este un mare păcat că Tesla nu a publicat niciodată teoria dinamică a gravitaţiei. Gândirea modernă arată că atunci când un obiect greu se mişcă, emite unde gravitaţionale ce radiază cu viteza luminii. Aceste unde gravitaţionale se comportă în mod similar ca multe alte tipuri de unde.

Toate marile invenţii ale lui Tesla s-au bazat pe studiul undelor. A considerat întotdeauna că sunetul, lumina, căldura, razele X şi undele radio sunt fenomene înrudite ce pot fi studiate folosind aceleaşi matematici. Diferenţa faţă de Einstein constă în faptul că el a extins această gândire la

gravitaţie.

JURNALELE PIERDUTE ALE LUI NIKOLA TESLA **145**

În 1980 s-a dovedit că el avea dreptate. Studiul pierderii energiei într-o stea cu neutroni dublă pulsar, numită PSR 1913 + 16 a dovedit că undele gravitaţionale există. Ideea lui Tesla cum că gravitaţia este un efect de câmp e acum luată mai în serios decât a fost ea luată de Einstein.

Din păcate, Tesla nu a dezvăluit niciodată ce l-a determinat să ajungă la această concluzie. Nu a explicat niciodată lumii teoria sa despre gravitaţie. Atacul pe care l-a lansat asupra muncii lui Einstein a fost considerat scandalos de către comunitatea ştiinţifică din acea perioadă, şi de-abia acum posedăm suficiente cunoştinţe despre gravitaţie pentru a ne da seama că avea dreptate.

Cum să construieşti o farfurie zburătoare

Tesla a descoperit că emisiile electrostatice de pe suprafaţa unui conductor se vor concentra întotdeauna acolo unde suprafaţa se curbează sau unde prezintă o margine. Cu cât este mai adâncă curba sau mai ascuţită marginea, cu atât este mai mare concentraţia de emisii de electron. Tesla a mai descoperit că o descărcare electrostatică va pluti mai degrabă deasupra suprafeţei unui conductor decât să o pătrundă. Acesta este denumit efectul Faraday sau efectul pielii, descoperit de Michael Faraday acum mulţi ani.

Acesta explică de asemenea şi principiul cuştii lui Faraday, care este folosită în laboratoarele de cercetare a înaltei tensiuni,

pentru a proteja oamenii şi echipamentul electrosensibil. Conform rapoartelor unor martori ce au văzut interiorul unor OZN-uri, în mijlocului vehiculului există o coloană circulară sau un canal.

Conform relatărilor, aceasta serveşte drept suprastructură pentru restul vehiculului de forma unei farfurii, conţinând şi o bobină de înaltă tensiune şi înaltă frecvenţă. Se crede că este un transformator de rezonanţă care încarcă aeronava electrostatic şi electromagnetic, stabilindu-i polaritatea.

Bobina se aseamănă cu ceea ce noi numim bobină Tesla. Bineînţeles că bobina Tesla a fost inventată de Tesla în 1891. Această coloană sau canal are aproximativ 0,61 metri în diametru şi este goală pe dinăuntru. La unele vehicule această zonă goală conţine înăuntru un generator cu turbină.

Când se creează vacuum într-una din emisferele navei, presiunii atmosferice îi este permis să treacă prin tub şi astfel pune în mişcare un fel de generator electric cu turbină. Unele rapoarte menţionează faptul că şi extratereştrii folosesc acest sistem drept centrale electrice staţionare pentru energia electrică de pe planetele lor.

„Ochii navetei” sunt dispuşi pe lentile electrooptice plasate pe cadrane sau acolo de unde doresc ei să vadă. Monitoarele de tip ecran sunt aşezate pe o consolă de unde navigatorul poate observa toate zonele din jurul navetei în acelaşi timp. Aceasta include şi lentilele de mărire

care sunt folosite fără a schimba poziţia.

Aşezate cam la înălţimea unui cot sunt ferestrele cu o grosime de 0,31 m. Această distanţă ar trebui să fie în raza vizuală a celor patru sau mai mulţi pe reţi sau plăci ale corpurilor generatoare constituind marea parte a aeronavei. Geamurile au obloane de tip iris, astfel încât atunci când este închis, permite încărcăturii electrostatice să circule în mod egal.

Dr. T. Townsend Brown şi Electrogravitica

Ideea folosirii energiei electrice de înaltă tensiune ca mijloc de propulsie nu este nouă. Tesla a pus bazele acestei idei în secolul 19, iar această cercetare a fost apoi continuată de personalităţi de marca lui Thomas Townsend Brown, care a descoperit în 1923, ceea ce a fost denumit mai târziu, efectul Biefeld – Brown.

Thomas Townsend Brown a studiat fizica sub îndrumarea Dr. Paul Alfred Biefeld, la Institutul de Studii Avansate din California. Brown şi-a dat seama că, în cazul în care lua două plăci de curent continuu de înaltă tensiune şi le separa printr-un izolator, electrodul negativ se mişca singur în direcţia plăcii pozitive. În alte cuvinte, Townsend Brown a descoperit că există posibilitatea de a crea un câmp gravitaţional artificial prin încărcarea unui condensator la o tensiune înaltă.

Acesta a construit un condensator special care conţinea un material izolant, greu, acumulator de sarcini înalte (factor K crescut) poziţionat între plăci şi a descoperit că, încărcându-l între 70.000 şi până la 300.000 volţi,

acesta se mişca în direcţia polului său pozitiv. Când era poziţionat cu polul pozitiv în sus, acesta îşi pierdea 1% din greutate. Această mişcare a fost atribuită de cercetător unui câmp gravitaţional indus electrostatic care se forma între plăcile condensatorului, încărcate opus. Până în 1958, acesta a reuşit să construiască un model de farfurie zburătoare, cu diametrul de 15 inci, care era în stare să ridice peste 110% din greutatea sa. Experimentele lui Brown au lansat un nou domeniu de cercetare, care a devenit cunoscut sub numele de Electrogravitică, tehnologia de control a gravitaţiei cu ajutorul sarcinii electrice de înaltă tensiune.

Chiar în 1952, un general maior al Air France a asistat la o demonstraţie în care Brown a făcut să plutească o pereche de palete de 18 inci suspendate de capetele opuse ale unui braţ rotativ. Când le-a fost indusă o sarcină electrică de 50.000 volţi, acestea s-au învârtit cu o viteză de 12 mile pe oră.

La aproximativ un an după demonstraţie, acesta a făcut să plutească un set de farfurii zburătoare de 3 picioare pentru nişte oficiali ai Air France şi pentru reprezentanţii unor mari companii aviatice. Când au fost încărcate cu 150.000 volţi, discurile au accelerat atât de rapid pe circuitul cu diametrul de 50 de picioare încât chestiunea a fost secretizată imediat.

S-a scris apoi în revista Interavia cum că discurile ar fi putut atinge viteze de câteva sute de mile pe oră dacă ar fi fost încărcate cu câteva sute de mii de volţi. Discurile lui Brown au fost

încărcate cu tensiune înaltă pozitivă printr-un cablu ce trecea pe lângă marginea din faţă şi cu tensiune înaltă negativă, printr-un cablu ce trecea pe lângă marginea din spate.

În timp ce firele ionizau aerul din jurul lor, un nor dens de ioni pozitivi se forma în faţa navei şi, în mod corespunzător, un nor de ioni negativi se forma în spatele navei. Cercetările lui Brown au indicat faptul că aceşti nori ionizaţi, la fel ca plăcuţele condensatorului său, induceau o forţă gravitaţională direcţionată dinspre minus înspre plus.

În timp ce discul se mişca înainte din cauza câmpului său gravitaţional auto-generat, acesta îşi purta norii săi ionizaţi, pozitiv şi negativ, precum şi gradientul lor gravitaţional. În consecinţă, discurile avansau purtate de valul lor gravitaţional la fel cum practicanţii surfingului se lasă purtaţi de un val oceanic.

Dr. Mason Rose, unul din colegii lui Townsend, a descris astfel principiul de operare al discurilor:

„Farfuriile zburătoare realizate de Brown nu au elici, ajutaj sau alte mecanisme de mişcare. Ele creează o modificare a câmpului gravitaţional din jurul lor, care este analog cu poziţionarea acestora pe planul înclinat al unui deal. Acestea se comportă ca o placă de surf pe un val… farfuria electrogra-vitică îşi creează propriul deal, o modificare locală a câmpului gravitaţional, apoi se mişcă pe acest plan în orice direcţie şi cu orice viteză.

„Pasagerii unei farfurii proiectate de acesta

[Brown] nu ar simţi nicio presiune, indiferent de posibilul unghi dificil al întoarcerii sau de puterea acceleraţiei. Din cauză că nava, pasagerii şi încărcătura se comportă la fel în faţa distorsionării, asemeni unui val, al câmpului gravitaţional local”.

Deşi, la început, scepticii au crezut că discurile erau propulsate cu ajutorul efectelor mai obişnuite, cum ar fi presiunea ionilor negativi care atingea electrodul pozitiv, Brown a efectuat, mai apoi, teste în camera de vid, care au demonstrat prezenţa unei forţe chiar şi în absenţa forţei ionice.

Acesta nu a prezentat o teorie care să explice acest fenomen electrogravitic neconvenţional; doar a precizat că nu a fost prezis nici de relativitatea generală, nici de teoriile moderne ale electromagnetismului. Cu toate acestea, progresele recente în fizica teoretică oferă o explicaţie destul de simplă a principiului.

Potrivit noii fizici a cineticii subcuantice, potenţialul gravitaţional poate adopta două polarităţi, nu doar una singură. Un câmp gravitaţional poate exista nu doar sub forma unui bazin de potenţial gravitaţional ce atrage materie, cum ne învaţă fizica de tip classic, ci poate exista şi sub forma unei culmi de potenţial gravitaţional ce respinge materia.

Mai mult decât atât, această nouă ramură a fizicii prevede că aceste polarităţi gravitaţionale ar trebui să fie associate direct cu polaritatea electrică; particulele încărcate pozitiv, cum sunt protonii, ar genera bazine gravitaţionale, iar

particulele negative, cum sunt electronii, ar genera culmi gravitaţionale

Astfel, contrar teoriei convenţionale, electronul produce un câmp gravitaţional ce respinge materia. Materia neutră din punct de vedere energetic rămâne atractivă din punct de vedere gravitaţional, deoarece bazinul G al protonului domină marginal culmea G a electronului. În consecinţă, cinetica subcuantică prevede ca norul de ioni negativi din urma discului lui Brown să formeze o culme gravitaţională ce respinge materia, în timp ce norul încărcat cu ioni pozitivi poziţionat în faţa discului ar trebui să formeze un bazin gravitaţional ce atrage materie.

În timp ce se măreşte voltajul aplicat discului, culmea şi bazinul de potenţial gravitaţional devin zone din ce în ce mai proeminente, iar variaţia potenţialului gravitaţional dintre cele două zone devine din ce în ce mai extremă. Folosind termenii lui Rose, nava s-ar afla pe panta unei culmi gravitaţionale. Din moment ce se cunoaşte că forţa gravitaţională creşte proporţional cu unghiul unei astfel de pante cu potenţial gravitaţional, creşterea voltajului ar induce o forţă gravitaţională din ce în ce mai puternică asupra discului şi ar acţiona în direcţia norului de ioni pozitivi. Discul s-ar comporta ca şi cum ar fi atras de un câmp gravitaţional foarte puternic al unei mase invizibile, de dimensiunea unei planete, poziţionată în spatele polului pozitiv al discului.

Încă din 1952, Brown a alcătuit un plan, sub numele de cod Proiectul Winterhaven, care sugera

că armata a realizat o farfurie de luptă antigravitaţi-onală, ce putea atinge viteza Mach-3. Studiul secret din 1956, denumit „Sisteme Electrogravitice: O Explicaţie a Mişcării Electrostatice, a Dinamicii Antibarice şi a Controlului Baricentric”, întocmit de firma privată de aviaţie secretă, Aviation Studies International Ltd., arată că aviaţia militară a dat curs, încă din noiembrie 1954, planurilor de sponsorizare a cercetărilor necesare îndeplinirii obiectivelor Proiectului Winterhaven. Studiul, iniţial clasificat ca fiind Confidenţial, menţionează numele a peste zece companii aviatice majore, ce erau implicate activ în cercetarea electrogravitaţiei, în încercarea de a reproduce sau de a dezvolta munca iniţială a lui Brown. Mai multe informaţii se pot găsi în alt raport secret al aviaţiei: „Situaţia Gravitică”. Din nefericire, datorită clasificării militare TOP SECRET, munca lui Townsend Brown nu a apărut în nicio publicaţie de fizică sau ştiinţă ce ar putea fi accesată.

Cercetare guvernamentală dezvăluită într-un articol

Datorită influenţei pionierilor de rangul lui Tesla şi T. Townsend Brown, cercetarea şi dezvoltarea dispozitivelor antigravitaţionale se află în derulare de câţiva ani. Numărul din iunie 1957 al revistei Mechanic’s Illustrated conţinea un articol scris de G. Harry Stine, cu titlul: „Cucerirea Spaţiului”. Stine, şeful Operaţiunilor din Sfera Flotei Militare (Navy Range) din Zona de Exerciţiu Militar White Sands, lămureşte foarte clar faptul că armata era extrem de interesată de

cercetarea antigravitaţională.

Există mari şanse ca racheta să nu mai fie folosită pentru călătoriile în spaţiu în următorii 50 de ani. Unii dintre noi s-au concentrat pe perfecţionarea rachetei ca o posibilă centrală energetică pentru propulsia în spaţiu. Am lansat o mulţime de rachete şi am demonstrat că acestea vor funcţiona bine în spaţiu. De asemenea, am învăţat multe despre ceea ce se găseşte acolo, utilizând rachetele. Şi probabil vom face primii câţiva paşi şovăitori în spaţiu cu ajutorul rachetelor ca şi centrale energetice.

Dar descoperirile recente indică faptul că nava spaţială a viitorului ar putea fi acţionată de dispozitive anti-gravitaţie. Acestea, în loc să folosească forţa brută pentru a învinge gravitaţia, vor folosi însăşi gravitaţia, la fel cum un avion se foloseşte de aer pentru a zbura.

Sir William Crookes, omul de ştiinţă englez care a perfecţionat tubul cu rază catodică pe care îl folosim astăzi în fabricarea televizoarelor, a realizat cercetări ample a fenomenului levitaţiei – un domeniu ce a aparţinut odinioară magicienilor de vodevil. Oamenii de ştiinţă au făcut progrese lente dar sigure, gândind că dacă ar fi să se încreadă în relatările sale despre incandescenţele verzi ciudate din tuburile vidate, ar trebui să cerceteze şi studiile despre levitaţie ale lui Crookes.

Alţii au investigat câmpurile de izotopi gravitici, curenţii de electroni de tip jet, şi mecanismele scoarţei de electroni a atomilor. Townsend T. Brown, un cercetător american, a

mers şi mai departe. Circulă zvonuri cum că Brown a realizat o adevărată maşină antigravitaţională. Există firme care se ocupă cu problemele antigravitaţiei – Glenn L. Martin Co., Bell Aircraft, General Electric, Sperry-Rand Corp, şi alţii.

Au apărut zvonuri cum că oamenii de ştiinţă au construit palete sub formă de disc, de două picioare în diametru, care includ o variaţie a condensatorului electric simplu, pe două plăci, care, încărcat cu 50.000 volţi, a atins o viteză de şaptesprezece picioare/secundă (18.000 km/h) cu o energie totală de cincizeci de waţi.

O paletă de tip disc, cu un diametru de 3 picioare, încărcat cu 150 kilovolţi, a generat o performanţă atât de incredibilă încât experimentul a fost imediat secretizat. Au fost realizate generatoare cu combustie, care utilizează sarcina electrostatică descoperită în eşapamentul rachetelor, care vor furniza sarcini de până la 15 milioane de volţi.

O serie de lucruri importante au fost descoperite în ceea ce priveşte propulsia gravitaţională. Unul dintre ele ar fi faptul că forţa propulsantă nu acţionează doar asupra unei părţi din nava a cărei mişcare o accelerează; acţionează asupra tuturor părţilor din cadrul câmpului gravitaţional creat de forţa gravitică. Probabil limita nu este viteza luminii.

Vehiculele acţionate de gravitaţie aparent şi-au schimbat direcţia, au accelerat rapid la forţe g foarte mari şi s-au oprit abrupt, fără ca aparatele de măsurare, aflate la bordul vehiculelor şi în

cadrul câmpului de propulsie gravitaţională, să înregistreze vreo forţă apăsătoare în acel moment. Acest control este realizat prin schimbarea direcţiei, a intensităţii şi a polarităţii sarcinii de pe plăcile condensatorului unităţii de propulsie, o treabă destul de simplă pentru oamenii de ştiinţă.

Sună incredibil, nu-i aşa? Dar informaţia vine din surse sigure. Noi elucidăm misterele gravitaţiei. Se pare că suntem pe cale de a intercepta un grup total nou de unde electrice care fac legătura între electricitate şi gravitaţie. Electricienii au folosit bobina electrică ca legătură între electricitate şi electromagnetism, ceea ce a dat naştere ştiinţei electromagneticii care ne-a oferit în schimb radioul, televizorul, radarul şi alte astfel de mecanisme.

Acum, cercetătorii gravitaţiei par să creadă că ştiinţa electrograviticii va fi revelată de condensator. În curând am putea fi în stare să eliminăm gravitatea ca fiind o problemă structurală, dinamică şi medicală.

Deşi probabil vom folosi puterea rachetei pentru a explora pentru prima dată spaţiul, şansele sunt acum destul de mari să nu se întâmple astfel. Peste 50 de ani am putea călători pe Lună, pe alte planete sau chiar pe stele, propulsaţi de forţele stăpânite ale gravitaţiei.

Dacă toate acestea par fantastice, amintiţi-vă că racheta spaţială şi ideea călătoriei selenare erau considerate fantastice acum douăzeci de ani. Acum cincizeci de ani, ideea zborului comercial era o absurditate.

Cu ajutorul navelor spaţiale gravitice, am

putea ajunge pe Lună în mai puţin de o oră, pe alte planete în mai puţin de o zi sau chiar pe stele, în câteva luni. Am putea călători absolut confortabil, fără a experimenta gravitate zero sau forţe de acceleraţie mari.

Ideea eliminării rachetei nu este una fericită, din moment ce s-a investit atâta muncă în dezvoltarea acesteia. Dar dacă apare o metodă mai bună, de ce să avem regrete? Până la urmă, scopul nostru principal este să călătorim şi să explorăm spaţiul şi nu prea contează cum îl atingem.

E antigravitaţia deja în folosinţă?

Recent, a apărut un articol în Jane’s Aviation Weekly care susţinea că Bombardierul Nuclear Stealth B-2 foloseşte, de fapt, în prezent un sistem de propulsie electrogravitic. Paul A. Laviolette a făcut studii considerabile asupra utilizării de tehnologii electrogravitice de către Aviaţia americană, care a realizat cercetări secrete în cadrul Proiectului Negru cu privire la acest subiect încă din 1954. Laviolette susţine că electrogravitica ar fi fost pusă în practică în realizarea Bombardierului de Tehnologie Avansată B-2 pentru a furniza un mod de propulsie auxiliar exotic. Această concluzie este bazată pe recenta dezvăluire a faptului că B-2 îşi încarcă la un voltaj ridicat atât marginea de dirijare a aripii, cât şi curentul de evacuare jet.

Ionii pozitivi emişi de către marginea de dirijare a aripii ar produce un înveliş parabolic de ioni, încărcat pozitiv, în faţa navei, în timp ce ionii negativi introduşi în curentul său de evacuare ar

forma o încărcătură spaţială negativă în urma sa cu o posibilă diferenţă de 15 milioane de volţi în plus.

Potrivit cercetării electrogravitice efectuată de Tesla şi de T. Townsend Brown, o astfel de încărcătură spaţială atât de diferenţială ar declanşa un câmp gravitaţional artificial, care ar induce o forţă nereactivă asupra navei aeriene, în direcţia polului pozitiv.

Un astfel de impuls electrogravitic ar permite navei B-2 să funcţioneze cu o eficienţă de propulsie supraunitară când ar rula cu viteze supersonice. Pe data de 9 martie, 1992, revista Aviation Week And Space Technology a dezvăluit în mod surprinzător că B-2 îşi încarcă electrostatic curentul de evacuare şi marginile de dirijare ale constituţiei sale tip aripă.

Cei care sunt familiari cu cercetările lui Tesla de la începutul secolului 20 vor realiza de îndată că această declaraţie este echivalentă cu cea conform căreia B-2 poate funcţiona ca o navă aeriană anti-gravitaţională. Aviation Week a obţinut informaţiile publicate despre B-2 de la un grup restrâns de oameni de ştiinţă şi ingineri renegaţi, de pe coasta de vest, care fuseseră asociaţi în trecut cu proiecte de cercetare sumbre.

Prin lansarea acestor dezvăluiri, aceşti oameni de ştiinţă au încălcat un cod al tăcerii ce rivalizează cu cel al Mafiei. Aceştia şi-au asumat riscul deoarece au simţit că era important, din motive economice, să se facă eforturi pentru a desecretiza anumite tehnologii negre pentru uz comercial.

Doi dintre aceşti indivizi au declarat că le-au fost abuzate deliberat drepturile civile (în numele securităţii) fie pentru a-i împiedica să vorbească, fie pentru a-i împiedica să părăsească comunitatea – atent controlată – de dezvoltare şi cercetare neagră. Deşi oamenii de ştiinţă nu au menţionat nimic despre electrogravitică în declaraţiile lor despre B-2 din revista Aviation Week, aceştia au recunoscut existenţa tehnologiilor secrete foarte dramatice, aplicabile controlului şi propulsiei navelor aeriene.

Aceştia au ezitat în mod deosebit să discute despre aceste proiecte, declarând că sunt foarte secrete. Unul dintre ei a comentat: „De altfel, ar dura aproape 20 de ore să explicăm aceste principii, iar puţini oameni le-ar înţelege, oricum”.

Se pare că ce a vrut acesta să spună este că tehnologia de propulsie şi de control a navelor aeriene e bazată pe principii care depăşesc cunoştinţele şi înţelegerile actuale ale majorităţii fizicienilor academici. Cu excepţia a doua genii, care au dezvoltat ideile originale ale impulsurilor electrice de înaltă tensiune, în urmă cu câteva decenii.

Trebuie luat în calcul şi faptul că B-2 nu mai este astăzi singura aeronavă care foloseşte astfel de tehnologii. De atunci, o întreagă generaţie de aeronave secrete de buget negru ar putea să fi fost dezvoltate cu sisteme electrogravitice.

Metalul misterios al lui Art Bell, cheia antigravitaţiei

Părerea potrivit căreia OZN-urile ar putea fi nişte maşini de zbor construite de om cu ajutorul

unor tehnologii exotice nu este nouă în studiul obiectelor zburătoare neidentificate. În anii 1950, câţiva cercetători au pretins că Tesla şi Marconi ar fi construit şi testat în secret aeronava antigravitaţională operaţională. Cu ajutorul unor dispozitive electrogravitaţionale, aceste aeronave experimentale au fost în cele din urmă adăpostite într-o locaţie secretă din America de Sud.

Se presupune că Germania nazistă ar fi pus mâna pe această tehnologie şi ar fi produs câteva farfurii zburătoare antigravitaţionale proprii. Din fericire, pe când Hitler s-a hotărât să dedice mai mult timp şi fonduri proiectului nazist de construire a farfuriilor zburătoare, războiul era aproape terminat pentru germani. Bineînţeles, Tesla era mort pe atunci, dar este aproape sigur faptul că acesta ar fi rămas îngrozit la gândul că invenţia sa a fost folosită de germani.

Dovezi timpurii ale acestor poveşti anecdotice au fost puţine şi au constat aproape în totalitate din lucrări de cercetare descoperite şi câteva fotografii ale unor OZN-uri de formă asemănătoare. După cum s-a menţionat deja în această carte, primii contactaţi de OZN-uri, precum George Adamski şi Howard Menger, au văzut şi chiar fotografiat OZN-uri ce semănau în mod izbitor cu micile discuri construite de Townsend Brown.

Se poate oare ca aceste OZN-uri să fie, de fapt, aparate construite şi făcute să zboare de către oameni? Sau extratereştri ce zburau în nave spaţiale utilizau o tehnologie similară celei descoperite de Tesla şi Brown?

În 1996, Art Bell, gazda unei emisiuni târzii de radio, a primit un pachet ce conţinea bucăţi de metal despre care expeditorul susţinea că fuseseră luate de la OZN-ul prăbuşit lângă Roswell, New Mexico, în 1947. Puteau, oare, aceste simple bucăţi de metal să fie evidenţa care să dovedească realitatea OZN-urilor şi utilizarea de către acestea a tehnologiei electrogravitaţionale? Bucăţile de metal păreau într-o stare prea bună pentru ca povestea să fie adevărată şi Bell a fost la început sceptic, cunoscând farse asemănătoare din trecut, ce implicau pretinse părţi din OZN-uri.

Bell a trimis câteva mostre Lindei Moulton Howe, care a avut grijă ca materialul să fie imediat analizat cu ajutorul spectroscopiei dispersive de unde, s-a descoperit că metalul era compus dintr-un aliaj de zinc şi magneziu cu straturi de bismut pur. Exista un interval de 97 până la aproximativ 97 – 97 – 1/2 % magneziu şi 3% până la 2 – 1/2 % zinc în fiecare dintre acele 100 până la 200 straturi micronice de zinc şi magneziu, astfel încât metalul era aproape în totalitate magneziu, cu aproximativ 3% zinc.

Straturile pure de bismut erau de unu până la patru microni grosime într-o structură uşor ondulată, iar în afară de bismut nu s-a mai găsit nimic. Nu s-a găsit deloc oxigen, zirconiu sau vreun alt element – doar acestea trei.

Experimentele cu energie înaltă efectuate asupra neobişnuitului metal au indicat o tendinţă de mişcare laterală. Din păcate, această cercetare nu a obţinut până acum nici un rezultat pozitiv.

După ce această informaţie a fost difuzată în

cadrul emisiunii lui Art, Howe a primit un fax de la un ascultător care susţinea că are cunoştinţe profesionale legate de materialul despre antigravitaţie. Acesta lucrase din 1973 până în 1980 pentru o organizaţie numită Divizia Sistemelor Aeronautice, la Baza Aeriană Edwards din California, cu unele misiuni la Wright Patterson, în Ohio.

Dan şi-a luat licenţa în fizică, inginerie aerospaţială şi informatică, la Universitatea Politehnică de Stat din California, a terminat masterul în informatică şi inginerie aerospaţială la Universitatea din California din Berkley, iar în 1974 şi-a luat doctoratul în fizică, după ce începuse deja să lucreze ca cercetător pentru Aviaţia Militară.

Dan i-a spus lui Howe că, pe când era implicat în inginerie şi evaluări aeronautice, a văzut pentru prima dată un tip de metal asemănător celui pe care îl primise Bell. Se presupune că metalul a fost folosit într-o capacitate electrogravitaţională. În cazul bismutului, acesta este în esenţă un material diamagnetic, care tinde să respingă un câmp magnetic.

„Existau lucruri ciudate în legătură cu bismutul, căci, practic, acestuia îi fuseseră adăugate încărcături pozitive, cum ar fi introducerea unui câmp de electroni pozitivi”, i-a spus Dan lui Howe. „De fapt unele lucruri găsite au fost foarte impresionante. Multe dintre acestea îşi au originea încă din 1917, odată cu Nikola Tesla şi descoperirile sale în legătură cu câmpurile

electrice şi gravitaţia”.

Howe a vrut să ştie care era cel mai impresionant lucru ce s-ar întâmpla la creşterea fluxului pozitiv din bismut. Răspunsul lui Dan a fost că, în esenţă, rezultatul ar consta în reducerea masei până la punctul în care să poată atinge chiar valoarea zero şi, astfel, să se ridice în aer, creând un corp plutitor.

Un grup din Anglia destrămat de curând, implicat în cercetarea OZN-urilor, a declarat că unul dintre membrii lor a realizat prin anii 1970 experimente cu metale. Acesta a folosit două discuri de aceeaşi dimensiune şi grosime, dar din două materiale diferite, cupru şi zinc. Discurile au fost ţinute foarte aproape unul de celălalt şi învârtite în direcţii opuse. Se pretinde că, în momentul rotaţiei, acestea ar fi levitat, deşi nu s-a menţionat necesitatea unui voltaj înalt, ca în cazul efectului Biefeld/Brown.

Doar principiul rotaţiei de masă era cel care să se apropie mai mult de teoriile lui Otis T. Carr, ale lui Bruce DePalma şi ale lui Dr. Harold Aspden, de viziunea acestora conform căreia inerţia anormală sau efectele gravitaţionale ar fi asociate rotaţiei de masă.

În cadrul unei conferinţe recente ce a avut ca temă consumul scăzut de energie, Michael Roberts, preşedintele Asociaţiei pentru Cercetarea Antigravitaţională, a istorisit o întâmplare interesantă. Într-o zi, cu câţiva ani în urmă, acesta a primit un apel telefonic la reşedinţa sa din Waco. Era din partea unui prieten de-al său care, trecând prin Waco, dorea să se întâlnească cu Michael la

un mall din oraş.

Michael a pornit spre mall, unde s-a întâlnit cu el. Bărbatul parcase deja maşina, cel mai nou model de Jeep, într-o parte retrasă a parcării. Au dat mâna şi au discutat puţin. Bărbatul i-a spus că ar vrea să îi arate lui Michael la ce lucrase în ultima vreme.

Motorul Jeepului era stins, maşina era scoasă din viteză şi nici frâna de mână nu era trasă. Michael a fost pus să împingă vehiculul. A făcut asta cu amândouă mâinile, întâmpinând o rezistenţă normală înainte de a reuşi să-l mişte din loc.

Bărbatul a intrat înăuntru şi a tras frâna de mână. Apoi i-a arătat lui Michael patru cutii secrete (fiecare de aproximativ 12” x 6” x 4”), montate deasupra fiecărei roţi a Jeepului. Fiecare cutie avea un cablu electric care ducea până sub capotă. Michael nu a fost lăsat să se uite sub capotă.

Imediat după testul cu împinsul maşinii, bărbatul s-a urcat în Jeep şi a apăsat un comutator ce era instalat sub bord. Michael a fost din nou pus să împingă Jeepul, şi de data aceasta maşina s-a mişcat la o uşoară atingere cu o mână. Bărbatul nu a dezvăluit nimic despre cum s-a întâmplat această minune, el vrând doar să îi arate lui Michael că se poate obţine un efect antigravitaţional cu ajutorul electricităţii.

O posibilă explicaţie ar fi că cele patru cutii au acţionat în scopul asigurării unui câmp de plutire stabil, precum pontoanele la bărci. Utilizarea uneia singure ar devia gravitaţia

primită într-o anumită zonă, creând astfel un dezechilibru, în timp ce câte una deasupra fiecărei roţi ar distribui în mod egal deflexiunea către centrul masei Jeepului.

Cartea „Fizica Ocultă a Eterului: Sistemul ascuns de propulsie spaţială al lui Tesla şi conspiraţia pentru a-l ţine secret”, se concentrează asupra ştiinţei eterului din sec, al IX-lea, ajungând să vorbească despre descoperirea de către Tesla a electropropulsiei. Dorinţa supremă a lui Tesla era să construiască maşina sa de zbor electrică şi să atragă o parte din energie din cosmos.

Acest plan cuprindea o teorie a radioactivităţii în curs de a fi dezvoltată de Tesla în anii 1890, care a prevestit în amănunt şi a intrat în conflict cu teoriile acum acceptate ale Relativităţii, mecanicii cuantice şi energiei nucleare. În viziunea lui Tesla, aşa-zisa energie atomică era, de fapt, rezultatul energiei înconjurătoare emanate din cosmos, şi făcută cunoscută nouă prin materia radioactivă. Această materie, spunea Tesla, avea proprietatea deosebită de a rezona şi reacţiona cu radiaţie cosmică omniprezentă.

Radiaţia cosmică despre care vorbea Tesla era de o frecvenţă mult mai mare decât ceea ce numim noi a fi emanaţii radioactive. Tesla credea că acestea erau rezultatul unui proces de micşorare a tensiunii electrice, în care o anumită materie reacţionează la şi converteşte radiaţia cosmică omniprezentă şi omnidirecţională.

Astăzi, noi o numim radiaţia punctului zero

(RPZ), de la frecvenţe mai înalte, până la frecvenţe mai joase, mai folositoare şi mai adecvate, precum radiaţiile gama, razele x, ultravioletele, radiaţiile infraroşii, vizibile, precum şi magnetismul şi chiar curentul electric. Aceste frecvenţe scăzute sunt mult mai uşor de detectat şi măsurat decât RPZ.

Existenţa RPZ îi era binecunoscută lui Tesla în anii 1890, însă doar de scurtă vreme a fost acceptată ştiinţific ca un fapt dovedit. Această radiaţie este de o frecvenţă atât de înaltă, încât trece în mod normal prin spaţiu, pământ şi trupurile noastre fără să provoace vreun rău, într-un echilibru constant, căci lungimile sale scurte de undă de obicei nu reacţionează sau rezonează cu atomii aproape a nici unei materii.

În opinia lui Tesla, materia radioactivă este cea care are o structură atomică specială ce reacţionează cu această radiaţie pentru a produce radioactivitatea. El era de părere că energia atomică vine de la RPZ, nu de la atomi. Dacă o capsulă de radiu ar putea fi protejată de efectele RPZ, spunea Tesla, nu ar arăta nici un semn de radioactivitate.

Cele mai multe elemente radioactive naturale sunt dense şi instabile, adică, în viziunea Relativiştilor, pe măsură ce se emite radiaţia, acestea se descompun în elemente cu un număr mai mic de atomi. Relativiştii, pe care Tesla i-a dezaprobat vehement, cred că elementele radioactive naturale pierd în mod spontan din masă în timpul unui astfel de proces de descompunere, astfel încât energia eliberată ca

radioactivitate este echivalentă masei pierdute, potrivit ecuaţiei lui Einstein, E = mc2.

Dacă elementele non-radioactive sunt convertite în elemente radioactive prin forţele naturii, care sunt aceste procese? Într-un articol din New York Times publicat în data de 11 iulie (pg. 13, col.2), într-unul dintre vestitele anunţuri ale lui Tesla de ziua de naştere, Tesla a declarat că dezvoltase un process de manufacturare a radiului (prin transmutare de la alte elemente), care era atât de efficient încât putea fi vândut cu 1.00 $ livra.

De asemenea, a anunţat că dezvoltase în amănunt un sistem pentru transmiterea interstelară de energie. A spus că a lucrat în acest scop în diverse laboratoare, dar a refuzat să dezvăluie locaţiile acestora.

Modelul lui de lucru, a spus el, „... întrebuinţează mai mult de trei duzini din invenţiile mele. Este un aparat complex, o aglomerare de componente. Ar putea transmite câteva mii de unităţi de cai-putere altor planete, pe orice distanţă, călătorind printr-un canal de mai puţin de jumătate de 1/1.000.000 dintr-un centimetru. Mai departe a spus: „Acesta nu este un experiment. Eu l-am construit, demonstrat şi folosit. Mai e doar puţin până îl voi face cunoscut lumii”.

Aceste fapte demonstrează că, chiar şi la vârsta de peste 80 de ani, Tesla era implicat în cercetări secrete la câteva laboratoare ale căror locaţii rămân necunoscute, în legătură cu aspecte ale tehnologiei ce rămân clasificate. Tehnologie ce

doar acum se face pe deplin înţeleasă şi, în secret, utilizată.

Farfuria zburătoare a lui Tesla

Bill Jones, scriind pentru The UFO Enigma, buletinul informativ pentru Grupul de Studiu al OZN-urilor din Greater St. Louis, comentează că Tesla a fost cel care a realizat cercetarea fundamentală pentru construirea navetei spaţiale care decolează şi zboară cu ajutorul câmpului electromagnetic. Din 1891 până în 1893, acesta a ţinut un rând de prelegeri şi demonstraţii unor diverse grupuri de ingineri electrici.

Ca parte a fiecărei demonstraţii, Tesla stătea în mijlocul podiumului, cu înălţimea sa de l, 98 m, cu câte un asistent de fiecare parte a lui, aşezaţi la câte doi metri distanţă. Toţi trei purtau încălţăminte cu talpă groasă de plută sau cauciuc, pentru a evita contactul electric cu pământul. Fiecare asistent ţinea în mână un fir, parte a unui circuit cu curenţi slabi şi voltaj înalt.

Atunci când Tesla îşi îndrepta mâinile înspre fiecare parte, o descărcare electrică de culoarea violet începea să străbată inofensivă spaţiile dintre ei. La această tensiune şi frecvenţă înaltă din aranjament, electricitatea trece deasupra suprafeţelor, fie ea şi piele, mai degrabă decât prin ea. Acesta este un circuit de bază care ar putea fi folosit de aeronave/nave spaţiale.

Ideal este ca învelişul să fie dublu, din ceramică subţire, prelucrabilă şi puţin flexibilă. Astfel, acesta devine un bun izolant electric, care nu prezintă nici un pericol de incendiu, rezistă oricăror efecte distrugătoare cauzate de căldură

sau frig puternic, şi are rezistenţa armurii, fiind, pe lângă acestea, un material prin care câmpurile magnetice pot trece foarte uşor.

Învelişul interior este acoperit pe latura exterioară cu foiţe subţiri de metal din cupru sau aluminiu sub formă de pene aplicate pe ceramică. Fiecare foiţă măsoară aproximativ 1 m lăţime la marginea orizontală a învelişului şi se îngustează ajungând de doar câţiva centimetri în partea superioară a acestuia.

Tumul din Long Island pentru setul de foiţe

de sus, sau în partea inferioară, pentru setul de foiţe de la bază. Fiecare foiţă este despărţită de cealaltă printr-un înveliş descoperit de ceramică de 3 – 4 cm.

Straturile de foiţe din partea superioară şi inferioară sunt separate printr-un înveliş descoperit de ceramică de aproximativ 15 cm în jurul marginii orizontale a învelişului. Învelişul exterior protejează aceste foiţe pentru a nu fi scurtcircuitate de vreo folie metalică bătută de vânt, de ploaie torenţială sau concentraţii de vapori de benzină sau petrol lampant (elemente de bruiere a radarelor în Aviaţia Militară).

Dacă nu ar fi protejate, vaporii de combustibil ar putea fi atraşi electrostatic de foiţele învelişului, ar putea arde şi forma depuneri de carbon depozitate de-a lungul spaţiilor izolante dintre foiţe, cauzând astfel un scurt-circuit. Spaţiul, învelişul exterior cu o încărcătură uşor negativă, ar absorbi coliziuni din partea micro-meteoriţilor şi razelor cosmice (protoni ce se deplasează cu o viteză aproape la fel de mare precum cea a luminii).

Orice pericol de acest gen care nu are deja o încărcătură electrică negativă va primi una prin coliziunea cu învelişul exterior şi va fi respins de către foiţele de metal înainte să poată lovi învelişul interior. Învelişul poate avea diferite forme; de sferă, minge de fotbal, disc, sau simplu dreptunghi sau triunghi, atâta vreme cât aceste foiţe de metal „au dimensiuni suficient de mari şi sunt aranjate de-a lungul unor suprafeţe de învelire perfecte cu raze de curbură foarte mari”,

pag. 85 din My Inventions (Invenţiile mele), de Nikola Tesla.

Concepţia lui Tesla asupra unei aeronave electrogravitaţionale imaginată-conceptă pentru prima oară în 1919. „Concep acum construirea unor maşini aeriene care să nu aibă nevoie de planuri de susţinere, eleroane, elice sau alte ataşamente externe, care vor putea atinge viteze uimitoare”.

Sursa de electricitate pentru această maşină ar putea fi o fisiune nucleară sau un reactor de fuziune în vederea unei utilizări diversificate şi de lungă durată pentru pornirea unui motor cu aburi care să acţioneze generatoarele. O maşină cu o aplicabilitate redusă poate folosi o pilă de combustie hidrogen-oxigen pentru a porni un motor de joasă tensiune care să acţioneze generatoarele, reîncărcându-se ocazional prin planarea alături de linii electrice de înaltă tensiune şi folosind antenele montate în învelişul exterior pentru a atrage electricitatea. De asemenea, maşina cu aplicabilitate redusă se poate reîncarcă electric de la un generator electric de pe o aeronavăznavă spaţială cu utilizare diversificată sau de pe pământ

O normă pentru generatoare este ca acestea să aibă acelaşi număr de magneţi ca şi al bobinelor de câmp. Modelul lui Tesla preferat era un disc subţire ce ţinea 480 de magneţi cu 480 de bobine de câmp aliniaţi în serie în jurul acestuia în toleranţă strânsă. La 50 de rotaţii pe minut, acesta produce 19.400 de cicluri pe secundă.

Energia este înmagazinată într-un număr

mare de condensatoare, câte unul pentru fiecare foiţă de metal. Un întrerupător automat, reglat de pilot, se închide, iar pe măsură ce electricitatea face salturi pe întrerupător, înainte şi înapoi, acesta îşi creşte propria frecvenţă, folosindu-se câte un întrerupător pentru fiecare condensator.

Electricitatea intră într-un transformator de-al lui Tesla; din nou, câte un transformator pentru fiecare condensator. Într-un rezervor de ulei pentru izolarea bobinajului şi pentru răcire, şi susţinut din interior de o structură de lemn sau plastic, o ţeavă şi alte instalaţii, fiecare transformator de-al lui Tesla arată ca o ţeavă scurtă mai lată, care este mişcată de-a lungul unei alte ţevi, mai lungă şi mai îngustă, de un mâner de cablu non-electric izolat. Prima ţeava, cea scurtă, este conectată la cea lungă prin şase, până la zece, înfăşurări (bucle) de sârmă. Cea de-a doua are 460 – 600 de înfăşurări electrice, la capătul cu voltaj şi frecvenţă reduse.

Mânerul de cablu non-electric izolat se utilizează cu ajutorul unui set de comenzi automate pentru a deplasa prima bobină în diferite puncte pe cea de-a doua. Acesta este controlul de frecvenţă. Cea de-a doua bobină are un capăt cu frecvenţă şi voltaj reduse, şi un capăt cu voltaj şi frecvenţă maxime. Cu cât frecvenţa electricităţii e mai mare, cu atât mai tare împinge ea câmpurile electrostatice şi electromagnetice ale Pământului.

Electricitatea iese din transformator pe la capătul cu voltaj înalt şi merge condusă de fir prin învelişul ceramic spre capătul larg al foiţei de

metal. Electricitatea sare şi se scurge peste foiţa de metal, producând un câmp electromagnetic puternic, controlat de transformator. La capătul îngust al foiţei de metal, cea mai mare parte a presiunii exercitată de voltajul înalt fiind îndepărtată, electricitatea se întoarce înapoi prin fir, prin înveliş, spre cutia disjunctoare (întrerupător de branşament în caz de urgenţă).

La lumină solară puternică, aeronava/nava spaţială poate părea înconjurată de aer fierbinte, o uşoară denaturare magnetică a luminii. În semiîntuneric şi noaptea, foiţele de metal strălucesc, chiar şi prin învelişul subţire de ceramică din exterior, în felurite culori. Lumina vizibilă este un produs al electricităţii ce se scurge peste foiţele de metal, în funcţie de frecvenţele folosite.

În timpul coborârii, aterizării, sau doar la începutul ridicării de la sol, bobinele primare ale transformatorului se află aproape de capetele slabe ale bobinelor secundare şi, astfel, stratul de foiţe de la bază are o strălucire de roşu ceţos. Culoarea roşie poate să mai apară în partea frontală a maşinii atunci când acesta înaintează foarte repede, reducând rezistenţa întâmpinată din faţă.

Culoarea oranj apare la viteză redusă. Oranj spre galben este pentru vitezele specifice tipului de avion. Culorile verde şi albastru reprezintă viteze mai ridicate. Un condensator în plus este deja prea mult pentru circuit, iar albastrul devine alb strălucitor, ca lumina unui reflector, expunând foiţele de metal implicate la un posibil risc de

deteriorare.

Cea mai înaltă frecvenţă vizibilă este violet, precum în demonstraţiile lui Tesla de pe scenă, folosită pentru cea mai ridicată viteză, alături de albul strălucitor. Culorile sunt aproape amestecate, ale unei singure frecvenţe, ca un laser. O maşină construită cu un set de magneţi cu o capacitate bună de conducere ar simplifica şi reduce necesarul de electricitate de la circuitele transformatorului vehiculului, până la măsura în care zborul să fie eficient şi în timpul planării să se piardă doar o cantitate nesemnificativă de energie.

În timp ce Tesla dezvolta proiectul luminilor arcuite pentru a face să funcţioneze un curent alternativ, se producea un sunet ascuţit supărător, ca un scâncet, fluierat, sau zumzăit, din cauza încălzirii şi răcirii bruşte a electrozilor. Cu ajutorul transformatorului menţionat mai sus, Tesla a făcut ca acest sunet să dispară în câmpul ultrasunetelor. Aeronava/nava spaţială emite astfel de zgomote când lucrează la frecvenţe scăzute.

Sincronizarea este importantă în operarea acestei maşini. La fiecare trei foiţe de metal, când cea din mijloc este pentru scurt timp întreruptă, se energizează foiţele de pe părţile laterale, producându-se câmpul magnetic.

Există un anumit timp de întârziere în reîncărcarea condensatoarelor, astfel încât, tot timpul, jumătate din totalul de foiţe de metal sunt energizate şi cealaltă jumătate se reîncarcă, alternând pe tot cuprinsul învelişului interior. Aceasta echilibrează maşina, dându-i o stabilitate

foarte bună. Acest echilibru nu este la fel de mare atunci când în uz sunt mai puţine circuite.

La un interval destul de apropiat, aeronava/nava spaţială produce o încălzire a persoanelor şi obiectelor de pe sol; dar prin planarea deasupra unei zone la o altitudine joasă timp de poate cinci sau zece minute, maşina mai produce o coloană de aer foarte rece în direcţia Pământului. Pe măsură ce moleculele de aer pătrund în câmpurile magnetice emise de maşină, acestea sunt polarizate şi formează rânduri sau şiruri de molecule de aer.

Mişcarea normală a aerului este oprită, făcându-se dintr-odată mult mai mult loc pentru moleculele de aer în această zonă, astfel încât pătrunde mai mult aer. Extinderea şi lipsa unei deplasări normale a aerului răcesc intens zona. Acesta este şi motivul pentru care aeronava/nava spaţială poate zbura cu viteze supersonice, fără a produce, însă, bubuituri sonice.

Pe măsură ce aerul iese în afara învelişului, pe la vârf şi pe la bază, moleculele de aer formează şiruri în timp ce trec prin câmpurile magnetice ale circuitelor din foiţele de metal. Pe când moleculele de aer sunt lăsate în urmă, ele îşi păstrează aranjamentul pentru o perioadă scurtă de timp, dar destul de lungă pentru a neutraliza undele de şoc ale bubuitului sonic.

În afara câmpului magnetic al Pământului, trebuie utilizat un alt sistem de propulsie, care se bazează pe primul. Poate că aţi mai citit despre acceleratoarele de particule, ciclotronii, sau despre distrugătorii de atomi. Un accelerator de

particule este un orificiu circular al unei ţevi care, în secţiune transversală, este oval.

Într-un laborator de fizică, cea mai mare parte a aerului este pompată afară. Orificiul ţevii este încărcat electrostatic, iar unei cantităţi mici de hidrogen sau de alt gaz şi se administrează aceeaşi încărcătură electrică, în aşa fel încât particulele să nu se lipească de ţeavă. Un set de electromagneţi dispuşi de jur-împejurul orificiului se aprind şi se sting, unul după celălalt, până ce acele particule de gaz se întrec în viteză în jurul orificiului ţevii, atingând aproape viteza luminii.

Forţa centrifugă face particulele să se grăbească înspre marginea exterioară a orificiului ţevii, rămânând, totuşi, în interiorul acesteia. Particulele se descompun în electroni, sau lumină şi alte lungimi de undă, protoni sau raze cosmice, şi neutroni, atunci când se adaugă şi altceva în accelerator pe lângă hidrogen.

Sunt necesare minimum două acceleratoare de particule, pentru a se echilibra reciproc şi în contra tendinţei fiecăreia dintre ele de a face nava să se învârtă. Altfel, maşina ar avea tendinţa să vrea să înceapă să se învârtă, urmând direcţia forţei aplicate particulelor. Acceleratoarele împing în direcţii diferite.

Particulele cu viteză mare ies afară prin lungimi drepte de ţeava, încărcate la fel ca şi orificiile şi, grăbindu-se să iasă în spaţiu, împing maşina înainte. Uşile controlează din care ţevi ies particulele. Aceasta permite accelerarea pe un interval foarte lung şi, mai târziu, deceleraţia la o gravitaţie normală (a Pământului). Aceasta evită

problemele serioase ale imponderabilităţii, incluzând reducerea abilităţii fizice a echipajului. Este posibilă utilizarea acceleratoarelor de particule în linie dreaptă, chiar şi a uneia pentru o maşină, dar acestea nu par să reuşească la fel de bine atingerea celei mai bune viteze, în raport cu volumul cel mai scăzut de particule împinse afară.

Utilizând o acceleraţie constantă de 10 metri pe secundă, se asigură gravitaţia normală a Pământului chiar şi departe în spaţiu, şi doar două gravităţi de forţă la părăsirea câmpului gravitaţional al Pământului. Necalculând rezistenţa aerului, pentru a părăsi câmpul gravitaţional al Pământului, sunt necesare 18 minute şi 58.9521636 secunde ca să se atingă viteza de 25.000 de mile pe oră.

Cu ajutorul unei unde scurte de radio, se pot afla frecvenţele exacte pe care o aeronavăznavă spaţială le foloseşte, pentru fiecare dintre culorile pe care aceasta poate să le indice, un televizor color poate arăta aceeaşi frecvenţă globală de culoare pe care nava învecinată, dar nu extrem de aproape, o foloseşte. Aceasta este limitată în aplicabilitate, întrucât o maşină ce călătoreşte la viteza unui avion supersonic poate să difuzeze într-un interval de frecvenţe folosite de obicei pentru dispozitivele radar.

Circuitele navei ar avea tendinţa să depăşească circuitele electrice cu voltaj mai redus pe cuprinsul şi în afara câmpurilor lor electromagnetice. O sursă a menţionat pe scurt un incident din anul 1941, când s-a folosit o undă scurtă de radio pentru a depăşi sistemele de

aprindere auto, până la trei mile depărtare. Câte întâlniri cu OZN-uri s-au raportat în care sistemele de aprindere auto să se fi oprit deodată?

Conexiunea dintre Tesla şi Proiectul Curcubeu

Nikola Tesla a fost recent subiectul unei controverse stârnite de reclamaţiile lui Al Bielek şi Preston Nichols. Aceşti oameni au declarat în câteva cărţi şi articole că Tesla a fost implicat în cel mai controversat mister al Celui De-Al Doilea Război Mondial, Experimentul Philadelphia.

Experimentul Philadelphia, cunoscut şi sub numele de Proiectul Curcubeu, se presupune că a reprezentat o încercare a Marinei de a crea o navă care să nu poată fi detectată de minele magnetice şi/sau de radar. Cu toate acestea, rezultatele acestui experiment s-a spus că ar fi fost complet diferite şi mult mai periculoase decât s-a aşteptat vreodată Marina.

La începutul anilor ’30, Universitatea din Chicago a cercetat posibilitatea invizibilităţii prin folosirea electricităţii. Acest proiect a fost apoi mutat la Institutul Princeton de Studii Avansate, unde a fost denumit Proiectul Curcubeu (proiectul invizibilităţii) şi unde a fost întemeiat în 1936.

Nikola Tesla a fost ales Directorul proiectului. Lui Tesla i-a fost oferit orice cerea pentru testarea proiectului. Tesla a cerut şi a primit o navă de război pe care aveau să fie testate experimentele. Primul test de invizibilitate a avut loc în 1940 şi a fost considerat drept un real succes când o navă maritimă, fără echipaj la bord, a dispărut de pe acest tărâm. Modelul iniţial

avea două bobine Tesla (electromagneţi) plasate pe fiecare carenă a navei. Bobinele sunt acţionate într-o ordine specială, iar forţa lor magnetică este atât de puternică încât modelează chiar şi gravitaţia. Bazat în parte pe fostele experimente electrogravitice ale lui Tesla, Proiectul Curcubeu s-a dovedit a fi mult mai periculos decât se crezuse iniţial. Al Bielek pretinde că Tesla începuse să nu mai aibă dubii în ceea ce privea siguranţa experimentului datorită comunicaţiilor sale cu extratereştri.

„Tesla a făcut o declaraţie de presă în 1923 în care a declarat că el comunica cu extratereştri de pe o planetă îndepărtată. Acum, după ce s-a retras din RCA (Radio Corporation of America – Corporaţia Radio din America), acesta şi-a păstrat un laborator în hotelul New Yorker în care locuia. Un lucru necunoscut pentru cei mai mulţi oameni este că acesta avea un al doilea laborator, care se pare era cel principal, plasat în vârful hotelului Waldorf Astoria, la ultimul etaj şi care se extindea pe ambele apartamente din turnuri.

„Acesta avea o staţie de transmisie pe hotelul Waldorf; iar instalaţia de recepţie, antenele de recepţie şi receptoarele, realizate de RCA sub îndrumarea acestuia, se aflau pe hotelul New Yorker. Şi cunosc doi oameni care au pretins că lucrau cu Tesla în acea perioadă, că acesta folosea acel echipament, vorbea cu cineva, practic în fiecare zi, iar unul dintre ei a fost categoric: nu era cineva de pe această planetă. În termeni simpli, acesta comunica cu extratereştri. „Tesla a declarat că personalul va avea mari probleme

dacă cineva avea să pătrundă în navă în timp ce bobinele gauss erau pornite şi că radiaţia electromagnetică i-ar fi afectat în acest caz. Acesta a spus de multe ori că stabilise contactul cu extratereştri şi că aceştia îi confirmaseră că va fi o problemă cu experimentul.

Tesla a dorit să clarifice problema înainte de începerea altor proiecte. Cu toate acestea, Marina a refuzat, era în plin război şi dorea rezultate imediate. La al doilea experiment, Tesla, gândindu-se că vor fi oameni răniţi sau ucişi, a decis să saboteze testul din 1942. Acesta a dereglat echipamentul astfel încât nimic să nu funcţioneze, iar testul a eşuat. Tesla şi-a dat demisia în martie 1942 şi a abandonat proiectul.

În iulie 1943, distrugătorul U.S.S. Eldridge a acostat în zona golfului Delaware pentru a participa la un experiment al Marinei Americane care avea ca sarcină a face nava invizibilă, utilizând tehnologia lui Tesla. Numele oficial al proiectului a fost Proiectul Curcubeu, dar este popular cunoscut sub numele de „Experimentul Philadelphia”.

Distrugătorul U.S.S. Eldridge

Capitolul 7

Energia liberă – realitate sau ficţiune?

Încă din facultate, lui Tesla îi încolţise ideea creării unui motor electric care să funcţioneze fără fascicul de scântei. Profesorul său i-a explicat că un astfel de motor ar necesita mişcare perpetuă şi, prin urmare, era imposibil de realizat, însă Tesla era hotărât să-i demonstreze că se poate.

În anii 1880, în ciuda descurajărilor profesorului său, Tesla a brevetat generatorul, motorul şi transformatorul cu curent alternativ. În anii 1890, s-a concentrat intens pe identificarea unor noi metode de generare a energiei electrice, printre care un colector de particule încărcate, pe care l-a brevetat în 1901.

În iunie 1902, când ziarul New York Times publica un articol despre un inventator care susţinea că inventase un generator electric care

nu necesita o sursă externă de combustibil pentru funcţionare, Tesla îi scria unui prieten că el inventase deja un astfel de dispozitiv.

Conform spuselor sale, era vorba despre un generator care nu necesita nici un fel de combustibil, el fiind propria sa sursă de energie, lucru practic imposibil în viziunea oamenilor de ştiinţă moderni.

Cu nouăzeci – o sută de ani în urmă, nimănui nu i-ar fi trecut prin minte că o maşinărie mai grea decât aerul s-ar putea ridica vreodată de la sol. Acest lucru ar fi contravenit clar legilor fizicii, cel puţin asta susţineau cu convingere toţi cei care se pretindeau specialişti în domeniu.

De exemplu, în 1901 Simon Newcomb afirma: „Se poate demonstra faptul că nicio combinaţie de substanţe cunoscute, de mecanisme cunoscute şi de forţe cunoscute nu poate produce o maşinărie care să permită omului să se deplaseze prin aer pe distanţe lungi”.

Din fericire, au existat oameni, precum fraţii Wright care au refuzat să accepte astfel de afirmaţii ca fiind definitive şi, datorită unor astfel de oameni, zborul cu aparate mai grele decât aerul este astăzi un lucru cât se poate de firesc. În mod similar, fizicienii şi savanţii tradiţionalişti din ziua de astăzi adoptă o atitudine la fel de reticentă faţă de ideea unor tehnologii bazate pe energia liberă.

Ei folosesc termeni negativi, precum pseudoştiinţă şi mişcare perpetuă, invocând legi ale fizicii care demonstrează că energia nu poate fi creată sau distrusă (prima lege a

termodinamicii), sau că energia utilă din univers se diminuează constant (a doua lege a termodinamicii).

Dispozitivele bazate pe energia liberă sunt capabile să se racordeze la o sursă aparent nelimitată de energie din univers, fără a fi nevoie să ardă nici un fel de combustibil, oferind astfel soluţia perfectă împotriva crizei de energie la nivel mondial, a poluării şi degradării mediului, precum şi a epuizării resurselor. Majoritatea dispozitivelor bazate pe energia liberă nu creează ele însele energie, ci mai degrabă se racordează la surse de energie existente deja în natură prin diverse metode de inducţie.

Spre deosebire de dispozitivele solare sau eoliene, cele bazate pe energia liberă au nevoie de o capacitate mică de stocare a energiei, sau deloc, deoarece ele pot capta orice cantitate de energie este nevoie, atunci când este nevoie. Dacă sunt proiectate corespunzător, dispozitivele bazate pe energia liberă nu au nici un fel de limitări.

Pe 10 iulie 1931, Tesla făcea următorul anunţ în ziarul Brooklyn Eagle: „Am reuşit să captez razele cosmice şi să le pun în slujba funcţionării unui nou dispozitiv motor”. Ceva mai departe în acelaşi articol, continua spunând: „Eforturile mele de a valorifica razele cosmice au început în urmă cu peste 25 de ani şi pot acum în sfârşit afirma că am reuşit”. În 1933, Tesla făcea aceeaşi afirmaţie într-un articol din New York American, sub titlul: Dispozitiv de exploatare a energiei cosmice revendicat de Tesla.

„Această nouă formă de energie care va pune

lumea în mişcare va fi extrasă din energia care conduce Universul, din energia cosmică, a cărei sursă principală pe Pământ este Soarele şi care este prezentă peste tot în cantităţi inepuizabile".

Dat fiind faptul că în 1933 Tesla afirma că începuse munca la noul său dispozitiv cu mai mult de 25 de ani în urmă, înseamnă că acesta datează dinainte de 1908. Cu siguranţă însă ideea i-a venit savantului mult mai devreme. Mai multe detalii despre toate aceste lucruri se pot afla din corespondenţa lui Tesla, aflată acum în colecţia Bibliotecii Universităţii Columbia.

Energie electrică fără ardere de combustibil

Într-o scrisoare adresată prietenului său Robert U. Johnson, editor al revistei Century Magazine, pe data de 10 iunie 1902, Tesla includea un decupaj din numărul precedent al ziarului New York Herald. Era vorba despre un articol care îl avea în prim plan pe Clemente Figueras, un inginer silvic din Las Palmas, Insulele Canare, care inventase un dispozitiv generator de energie electrică fără ardere de combustibil.

Nu se ştie ce s-a mai ales de Figueras şi de generatorul său fără combustibil, cert este că acest articol l-a făcut pe Tesla să declare în scrisoarea către Johnson că el concepuse deja un astfel de dispozitiv şi dezvăluise totodată legile fizicii care stăteau la baza acestuia.

Au mai fost depuse şi alte cereri de brevet în Statele Unite pentru dispozitive similare (3.811.058,3.879.622 şi 4.151.4310), de exemplu, pentru motoare care funcţionează exclusiv pe bază

de energie permanentă şi care par a se racorda la energia care circulă prin câmpul magnetic al Pământului. Pentru a putea funcţiona singure, primele două dispozitive propuse necesită o reţea de reacţie.

Pentru cel de-al treilea (după cum apare descris în detaliu în revista Science & Mechanics, în primă vara anului 1980), este absolut necesară utilizarea unor magneţi de anumite mărimi, forme, orientări şi spaţieri, dar nu este nevoie de o reţea de reacţie. Un astfel de motor ar produce suficientă energie pentru a acţiona un generator electric sau o pompă de căldură reversibilă dintr-o locuinţă, timp de un an, fără nicio cheltuială. (Copii cu descrierea completă a brevetelor se pot achiziţiona pentru 3 dolari de la Biroul de Brevete al SUA, adresa: 2021 Jefferson Davis Hwy, Arlington, VA22202; trebuie să se cunoască numărul corect de şapte cifre al brevetului.)

În viziunea lui Oliver Nichelson, cercetător asiduu al activităţii lui Tesla şi al maşinilor sale cu energie liberă, dispozitivul care, la prima vedere, reflectă cel mai bine ideile lui Tesla, este cel descris de brevetul nr. 685.957: „Aparat pentru utilizarea energiei radiante”, pentru care a aplicat pe 21 martie 1901 şi care i-a fost acordat în acelaşi an, pe data de 5 noiembrie.

Conceptul din spatele limbajului tehnic învechit este simplu – o placă de metal izolată se poziţionează cât mai sus în aer, iar o altă placă se îngroapă în pământ. Un fir conectează placa de metal din aer de o latură a condensatorului, iar un al doilea fir porneşte de la placa din pământ şi o

conectează de cealaltă latură a condensatorului.

Soarele, ca şi alte surse de energie radiantă, emite particule minuscule de materie încărcată cu sarcină electrică pozitivă, care, ciocnindu-se de placa de deasupra, îi transmit permanent o încărcătură electrică. Terminalul opus al condensatorului fiind conectat la solul care poate fi considerat un rezervor imens de electricitate negativă, un curent slab se scurge continuu în condensator şi, în funcţie de cât de ridicat este potenţialul electric al particulelor, această încărcare a condensatorului poate continua la nesfârşit, chiar până la punctul străpungerii dielectricului.

În prezent, acest dispozitiv ar purta denumirea de panou solar fotovoltaic. Dispozitivul inventat de Tesla este foarte diferit, însă, din tehnologia convenţională, cel mai mult se aseamănă cu sistemele fotovoltaice. O diferenţă majoră este aceea că panourile solare electrice convenţionale sunt alcătuite dintr-un substrat îmbrăcat în silicon cristalin, cele mai recente folosind silicon amorf.

Panourile solare convenţionale sunt foarte scumpe, şi, indiferent de materialul folosit ca înveliş, ele sunt fabricate prin procedee esoterice. Spre deosebire de acestea, panoul solar al lui Tesla este format dintr-o o simplă placă lucioasă de metal cu înveliş transparent dintr-un material izolant.

Modalitatea de funcţionare a dispozitivului este foarte simplă: un astfel de panou trebuie ridicat cât mai sus posibil în aer, asemeni unei

antene, şi conecta la o latură a condensatorului, cealaltă latură fiind conectată la un alt panou, aflat în pământ. Şi iată brevetul nr. 685.957: „Aparat pentru utilizarea energiei radiante”, solicitat pe 21 martie 1901 şi acordat pe 5 noiembrie 1901.

Condensatorul se încarcă cu energia emisă de razele solare. Pe acest condensator se poate conecta un fel de comutator care să permită energiei să se descarce la intervale regulate, şi astfel dispozitivul va produce curent electric.

Patentul lui Tesla ne arată cât de uşor se poate obţine energia electrică. Cu cât este mai mare suprafaţa plăcii izolate, cu atât mai multă energie se

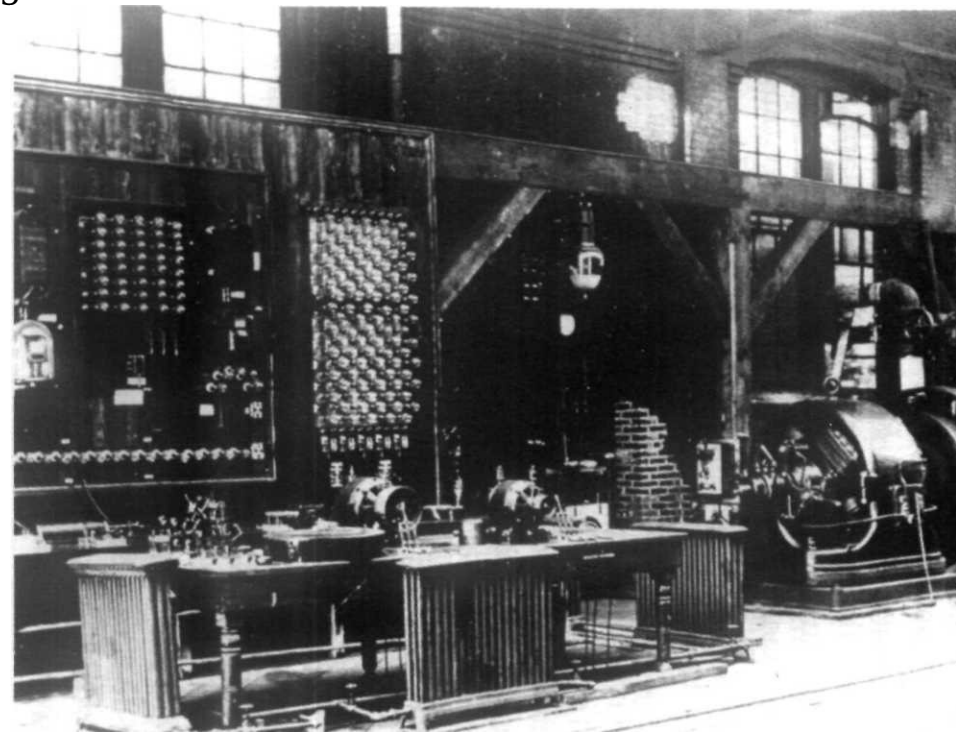

Interior din laboratorul lui Tesla obţine.

Acesta însă este mai mult decât un simplu panou solar, dat fiind faptul că nu are neapărat nevoie de lumină solară pentru a funcţiona. Dispozitivul lui Tesla produce energie şi noaptea.

Desigur, din punctul de vedere al ştiinţei tradiţionale, acest lucru este imposibil şi, de aceea, în ziua de astăzi nu s-ar mai acorda brevet pentru o asemenea invenţie. Receptorul de energie liberă al lui Tesla se racordează la energia solară, dar şi la alte surse de energie, precum razele cosmice. Funcţionarea dispozitivului inclusiv pe timp de noapte se explică prin prezenţa constantă a razelor cosmice ca sursă de energie. O altă sursă constantă de energie este solul, care funcţionează ca un imens rezervor de electricitate negativă.

Tesla a fost fascinat de energia radiantă şi de posibilităţile de obţinere a energiei libere pe care aceasta le oferă. Radiometrul lui Crooke (un dispozitiv cu palete care se rotesc în vid atunci când sunt expuse la energia radiantă) i s-a părut o invenţie admirabilă. El era convins că va veni timpul când se va putea obţine energie direct, prin simpla conectare la „mecanismele” naturii.

Acesta pare un plan extrem de simplu, care ar corespunde pretenţiei sale de a fi dezvoltat un generator fără combustibil, alimentat de razele cosmice, dar, în 1900, Tesla scria un articol, considerat de el ca fiind cel mai important din câte scrisese vreodată, articol în care descria un dispozitiv ce se activează singur, trăgându-şi energia din mediul înconjurător, un generator de energie diferit de dispozitivul de energie radiantă.

Intitulat: „Problema sporirii energiei umane cu ajutorul soarelui”, articolul a fost publicat de către prietenul său Robert Johnson în The Century Illustrated Monthly Magazine, în iunie 1900.

Capitolul în care este descris dispozitivul se numeşte: „O abordare diferită faţă de metodele cunoscute – posibilitatea existenţei unui motor sau a unei maşini care să funcţioneze singură, neînsufleţită, dar totuşi capabilă să absoarbă energia din mediu ca o fiinţă vie – modalitatea ideală de a obţine energia motrică”.

Tesla declara că această idee i-a venit prima dată în momentul când a citit o afirmaţie a Lordului Kelvin, care spunea că este imposibil să construieşti un mecanism capabil să extragă căldură din mediul înconjurător şi să funcţioneze pe baza acelei călduri. În acea clipă Tesla şi-a imaginat un mănunchi de tije de metal, pornind de la Pământ spre spaţiul cosmic.

Temperatura Pământului fiind mai ridicată decât cea a spaţiului, căldura va fi condusă în sus prin tijă, odată cu curentul electric. Apoi, singurul lucru care mai rămâne de făcut este să se conecteze cele două capete ale tijei de metal la un motor, printr-un cablu de alimentare foarte lung.

Motorul va continua să funcţioneze până când pământul se va răci şi va avea aceeaşi temperatura ca spaţiului cosmic. Desigur, astăzi nu mai este nevoie de cablu de alimentare pentru a conecta cele două capete – acesta poate fi înlocuit foarte eficient de microunde.

Dispozitivul astfel realizat va fi un motor neînsufleţit care, după toate aparenţele, va avea

ca efect răcirea unei porţiuni din mediu până sub temperatura celor din jur şi va funcţiona cu ajutorul energiei absorbite, adică, va produce energie extrasă direct din mediu, fără să consume vreun material.

Tesla continuă articolul descriind metodele de lucru folosite pentru dezvoltarea unui astfel de dispozitiv. Trebuie spus însă că ar fi nevoie de ceva muncă de detectiv pentru a identifica invenţiile la care face referire aici.

Tesla scria că prima dată când i-a venit ideea extragerii energiei direct din mediu se afla la Paris în 1883, dar că timp de câţiva ani i-a fost imposibil să facă ceva în acest sens din cauza introducerii pe piaţă a propriilor generatoarelor şi motoarelor sale pe curent alternativ. Abia în 1889 a avut ocazia să reia ideea creării unui dispozitiv care să funcţioneze de la sine.

În 1893, Tesla a încercat să obţină un brevet de invenţie pentru o bobină electrică, aceasta fiind probabil cel mai potrivit „successor” ne-mecanizat al dispozitivului de extragere a energiei din mediu. Este vorba despre brevetul nr. 512.340, „Bobină pentru electromagneţi”. Dispozitivul are un design aparte; nu seamănă deloc cu o bobină obişnuită, formată de obicei dintr-o structură tubulară în jurul căreia este înfăşurată sârmă. Bobina lui Tesla este formată din două rânduri de sârmă aşezate una lângă cealaltă pe un suport, capătul primului fir fiind conectat de capătul celui de-al doilea.

În brevet, Tesla explică faptul că acest tip de bobină dublă are capacitatea de a stoca mult mai multă energie decât o bobină convenţională. Nu se

specifică însă ce alte proprietăţi deosebite ar mai avea această bobină.

Într-un articol publicat în Century Magazine, Tesla compara ideea sa de a extrage energie di rect din mediu, cu activitatea altor oameni de ştiinţă, care la vremea aceea abia învăţau să transforme gazele din atmosferă în lichid, prin procesul de condensare. El menţiona în special activitatea unui anume Dr. Karl Linde, care descoperise ceea ce Tesla considera a fi o metodă de răcire automată pentru lichefierea aerului.

După cum spunea Tesla, „Era singura dovadă experimentală de care mai aveam nevoie ca să mă conving definitiv că se poate obţine energie din mediu, în maniera gândită de mine”. Ceea ce au în comun ideea lui Linde şi bobina electromagnetică a lui Tesla este faptul că ambii au folosit o cale dublă pentru materialul cu care lucrau. Linde folosea un compresor care pompa aerul la presiune mare, după care lăsa presiunea să scadă în timp ce trecea printr-un tub. Apoi aerul răcit era folosit pentru a reduce temperatura aerului care tocmai intra, acesta fiind nevoit să urce înapoi în primul tub printr-un al doilea tub, care îl cuprindea pe primul.

Aerul deja răcit intensifica procesul de răcire a dispozitivului, care astfel condensa rapid gazul transformându-l în lichid. Intenţia lui Tesla era însă aceea de a condensa energia blocată între pământ şi stratul superior al atmosferei şi de a o transforma în curent electric.

El vedea soarele ca pe o minge imensă de energie electrică, încărcată pozitiv cu până la 200

de milioane de volţi. Pe de altă parte, Pământul este încărcat cu energie electrică negativă, iar imensa forţă electrică dintre cei doi poli constituie, cel puţin în parte, ceea Tesla numea energie cosmică. Ea variază de la zi la noapte şi de la anotimp la anotimp dar este întotdeauna prezentă. Patentul pentru generatoarele şi motoarele electrice i-a fost acordat lui Tesla la sfârşitul anilor 1880. În timpul anilor 1890 a luat fiinţă imensa industrie a puterii electrice, sub forma lui Westinghouse şi General Electric. Cu zeci de milioane de dolari investiţi în maşinării şi echipamente, industria nu era dispusă să abandoneze o tehnologie profitabilă, veche de mai bine de zece ani, pentru una nouă.

Tesla a observat că se puteau obţine profituri cu ajutorul acelui generator cu acţionare automată, dar cumva printre rânduri i s-a atras atenţia asupra impactului negativ pe care l-ar fi putut avea acel mecanism asupra revoluţiei tehnologice nou apărută la sfârşitul secolului al-XIX-lea şi începutul secolului al-XX-lea.

La finalul articolului său din Century, el scria: „Am lucrat mult timp, ferm convins că punerea în practică a acelei metode de obţinere a energiei de la Soare avea să fie de o valoare nemăsurabilă pentru industrie, dar cercetările mai amănunţite, în domeniu au dezvăluit faptul că, deşi din punct de vedere comercial ar fi adus profit, în cazul în care aşteptările mele erau bine fondate, nu ar fi fost însă valabil şi la un nivel extraordinar”.

Ani mai târziu, în 1933 a accentuat şi mai vehement în observaţiile sale, importanţa

introducerii generatorului său care funcţiona fără combustibil, în Philadelphia Public Ledger (Condica publică a Filadelfiei) din 2 noiembrie este un interviu cu Tesla intitulat „Tesla „înhamă" energia cosmică". În acel interviu Tesla e întrebat dacă introducerea acelui principiu nu avea să afecteze sistemul economic de atunci. La care Dr. Tesla a răspuns: „Este deja afectat". Şi a mai adăugat: „Acum, ca nicio dată, vremurile sunt propice pentru dezvoltarea de noi resurse". În cadrul unei conferinţe de presă, cu ocazia sărbătoririi celei de-a 76-a aniversare, Tesla a anunţat că a inventat un motor, care funcţiona pe bază de raze cosmice. Întrebat dacă acesta era mai puternic decât radiometrul lui Crooke, el a răspuns: „De mii de ori mai puternic" Tesla susţinea că din cantitatea electrică care exista între polul pozitiv şi cel negativ, energia construieşte un condensator şi după un anumit interval de timp, energia acumulată se va manifesta într-o descărcare electrică, puternică. Din păcate, această invenţie, ca multe altele pe care Tesla le-a revendicat spre sfârşitul vieţii, se pretinde că nu ar fi fost niciodată realizată. Cel puţin nu a fost expusă public. Atunci când Tesla a murit au rămas materiale în cantitate echivalentă cu încărcătura unui vagon de marfă, şi toate confiscate de guvern din patru locaţii de depozitare diferite.

Dintre acestea, doar un număr de 150.000 de documente au revenit rudelor Iugoslave ale lui Tesla, păstrate acum la Institutul Tesla din Belgrad. O cantitate imensă de documente şi

modele au fost reţinute de Custodian of Alien Properties (Custode a Proprietăţilor Străine) cu statut de „neclasificat”, deoarece experţii guvernamentali au declarat că nici unul dintre ele nu merita să fie clasificat.

Din 1943 până în 1945, când, ca urmare a sosirii oamenilor de ştiinţă nazişti şi a fişierelor secrete de război, obţinute sub Operaţiunea Paperclip, oficialităţile de la baza aeriană Wright-Patterson s-au grăbit să ajungă la depozitele Custodian and Alien Properties şi au pus mâna pe toate documentele şi celelalte materiale, care au fost clasificate la cel mai nivel înalt. Ce a mai rămas din hârtiile lui Tesla aflate în mâinile guvernului sunt încă clasificate. Propriu-zis există tone de notiţe, documente, desene şi planuri, şi de asemenea aproximativ peste douăzeci de cutii cu materialele lui Tesla, care lipsesc. Guvernul a împrăştiat zvonuri false, cum că Tesla nu făcea niciodată notiţe, ceea ce este o minciună scandaloasă. Până în ziua de azi, nu se poate şti dacă motorul cu acţionare pe bază de raze cosmice poate fi pus în practică sau nu. Totuşi, dovezile din jurnalul regăsit a lui Tesla, indică faptul că energia gratuită este posibilă şi se poate realiza în cadrul ştiinţei deja existente.

Richard (Scott) McKie a creat şi testat în 1991 un model în miniatură a Modulului Power on Demand (Putere la cerere). Circuitele amintesc de teoriile lui Tesla despre scurgerea de electroni, rezonanţă şi magnetism, combinate cu teoriile moderne despre electronica de mare frecvenţă şi antenele radio care generează energie electrică în

mod direct, fără a fi nevoie de conversia ineficientă a energiei din alte surse.

Tesla a aplicat cunoştinţele pe care le-a acumulat din experimentele sale din Colorado, la construirea turnului Wardenclyffe, în zona unde se află astăzi Shoreham, în Long Island. Această construcţie trebuia să fie realizarea sa cea mai de succes: un centru de telegrafie mondial. Tesla şi-a imaginat nu numai transmiterea de ştiri şi de mesaje personale codificate, dar şi a unui cod de timp universal şi transmitere de energie electrică.

Studii actuale privind energia liberă

În studiul său, „Zero Point Energy And Free Energy Theory, Progress, And Devices”, dr. Patrick G. Bailey afirmă că studiul domeniului energiei alternative se suprapune cu numeroase alte ramuri ale ştiinţei şi tehnologiei care nu sunt foarte bine înţelese şi care sunt numite, de obicei, domenii de graniţă („frânge areas”).

Bailey este de părere că o investigare atentă a acestor domenii va scoate la iveală informaţii şi date importante legate de diverse întrebări ce apar în studiul energiei alternative, cum ar fi: De ce nu se fac astfel de analize ştiinţifice? Sunt ele trecute sub tăcere? De ce? Mai există şi alte cazuri similare de tăinuire a informaţiilor? De unde pot fi obţinute alte informaţii? Există tehnologii avansate de acest gen? În cazul în care astfel de surse energetice există, a descoperit cineva cum pot fi folosite? Cum funcţionează acestea? Pot ele îi folosite şi, dacă da, pot fi folosite într-un mod responsabil?

Cei care sunt la curent cu actuala politică

energetică şi cunosc îndeaproape reţeaua publică de distribuţie a electricităţii dau un semnal de alarmă referitor la nevoia unei noi descoperiri în domeniul tehnologiei producerii energiei. Dr. Gary Johnson, profesor universitar şi membru al Institutului Inginerilor Electrotehnişti şi Electronişti (IIEE), a publicat recent o scurtă recenzie a opiniilor cercetătorilor din acest domeniu într-un cunoscut jurnal tehnic american şi a concluzionat articolul de patru pagini astfel: „Este foarte multă agitaţie în literatura de specialitate. Bineînţeles că unele concepte sunt nişte aiureli. Altele se vor dovedi a fi greşite. Totuşi, este ceva important în această agitaţie? Da, dacă Tesla, Moray şi Bearden au dreptate. Recompensa ar putea fi uriaşă aşa că cercetarea ar trebui să continue atâta timp cât există vreo şansă de succes".

De asemenea, Llewellen King, editorul jurnalelor „The Energy Daily", „Defense Week", şi „Environmental Week" ce apar în Washington DC, a afirmat recent într-un discurs la o conferinţă tehnică internaţională:

„Nu am reuşit să facem Marea descoperire în domeniul energiei, nici să facem Schimbarea Majoră, Lucrul Radical Diferit sau Saltul Cuantic înainte. Unde este saltul de la firul de cupru la fibră sau la cablu? Unde este echivalentul fibrei optice în electricitate?... Noile tehnologii, ca magnetohidrodinamica, câştigă teren dar totuşi nu s-au dezvoltat suficient – iar noi încă fierbem apa! Teoretic, este posibil ca noi să facem acest „Salt Cuantic înainte". Şi, pentru a face acest lucru,

cred că veţi avea nevoie de noi instituţii care să lanseze noi tehnologii.

„Ele nu vor fi lansate de instituţiile deja existente. Provocarea, în tehnologie, este găsirea, apoi vinderea şi în final lansarea ei”.

Există o conspiraţie care urmăreşte păstrarea sub tăcere a existenţei dispozitivelor generatoare de energie alternativă – asemeni situaţiei care l-a determinat pe Tesla să inventeze dispozitivul de captare a energiei alternative? Există posibilitatea existenţei unei reţele de grupuri de interese care par să fi format alianţe puternice pentru a-şi asigura supravieţuirea financiară.

Acţiunile oricărora dintre aceste grupuri ar putea fi complet independente de ale celorlalte. În plus, este evident faptul că acestea deţin controlul asupra presei care ascunde informaţii. În 1983, Ken MacNeill a publicat un articol şocant intitulat „Perspective asupra sindromului brevetelor de invenţie”, în care atrage atenţia asupra dispariţiei a peste 3.000 de brevete!

În acest sens, pot fi menţionate două evenimente legate de posibila dispariţie şi incapacitatea de a comercializa dispozitive generatoare de energie alternativă. Acestea sunt dispozitivul supraunitar de producere a energiei al lui T. Henry Moray şi motorul Hindershot. Modul de funcţionare al acestora a fost demonstrat public în prezenţa presei americane în anii 1930, fiind atent testate şi evaluate.

Din ziare aflăm că cele două dispozitive au trecut testele cu brio iar apoi au fost date uitării.

Ceea ce s-a întâmplat cu dispozitivele, cu inventatorii lor şi cu tehnologia nu se ştie. În plus, se pare că secretele dispozitivelor au dispărut odată cu inventatorii lor.

Toby Grotz a folosit teoria şi rezultatele proiectului Tesla pentru a afla în ce măsură poate fi rezonată cavitatea electrostatică (atmosferică) Schumann a Pământului, dacă energia care este transmisă cavităţii se propagă cu pierderi foarte mici, şi dacă aceasta poate fi extrasă şi din alte puncte din interiorul cavităţii. Toby Grotz (1991) a prezentat dease-menea şi o analiză teoretică a „Razei morţii" (Death Ray).

Din examinarea atentă a documentelor istorice reiese că încercarea din anul 1937 a fost, probabil, prima de a construi un dispozitiv accelerator de particule de înalt voltaj. Estimările lui Tesla indică faptul că o sferă metalică cu diametrul de cinci metri încărcată la 60 de milioane de volţi ar putea proiecta o rază de particule încărcate cu energie până la o distanţă de 60 de km în aer într-o direcţie dată.

În 1991, Oliver Nichelson a descris pe scurt două dintre proiectele de dispozitive generaratoare de energie ale lui Tesla, inclusiv un plan al unui dinam unipolar de curent continuu în formă de turbină pentru o maşină care putea continua să producă electricitate după deconectarea de la o sursă externă. Această lucrare este de asemenea importantă pentru că descrie bobina electromagnetică a lui Tesla, brevetată în 1893.

Pe urmele lui Tesla

La începutul anilor 1990, Dr. T. Henry Moray din Salt Lake City a produs primul dispozitiv pentru captarea energiei din oscilaţiile de meta-frecvenţă ale spaţiului gol. În cele din urmă, Moray a fost capabil să producă un dispozitiv de energie neconvenţională cântărind aproximativ 30 kg şi producând 50.000 de watti de electricitate timp de câteva ore. În mod ironic, deşi a demonstrat funcţionarea dispozitivului în faţa unor oameni de ştiinţă şi ingineri de mai multe ori, Moray nu a putut să obţină finanţare pentru a transforma aparatul într-o staţie de energie utilizabilă care să furnizeze electricitate la scară mare. Ca şi Tesla, Moray, a făcut jocul celor care deţineau un „monopol al energiei” ale cărui beneficii nu erau dornici să le împartă.

În copilărie, Moray fusese profund inspirat de Nikola Tesla. Moray a fost entuziasmat mai ales de viziunea lui Tesla legată de energia neconvenţională, şi de accentul pus de acesta pe frecvenţe ca şi elemente existente în univers. Când Moray a absolvit liceul, a plecat în străinătate să studieze şi a susţinut examene de rezidenţiat pentru doctoratul său în inginerie electrică la Universitatea din Uppsala, Suedia, în perioada 1912 – 1914.

La început, Moray a teoretizat faptul că energia provine din interiorul Pământului. Datorită experimentelor sale şi în ciuda îndoielilor exprimate de comunitatea ştiinţifică din acea vreme, a descoperit că energia nu provenea din pământ ci dintr-o sursă exterioară departe de Pământ.

Energia venea în unde continue, asemeni valurilor mării, mai mult în timpul zilei decât noaptea. La acel moment, Moray avea posibilitea de a capta suficientă energie ca să aprindă o lampă pe carbon având puterea a 16 lum (mări) eez la aproximativ jumătate din capacitate. A etichetat şi definit aceasta ca „Energia Radiantă: sursa de energie care vine din cosmos către Pământ şi radiând înapoi de unde venea iniţial”.

În jurul anului 1920, Moray a construit primul său dispozitiv elementar care furniza putere electrică măsurabilă şi a continuat să lucreze conştiincios la dispozitive de generare a energiei, atunci când avea timp. În anii 1920 şi 1930 şi-a îmbunătăţit în mod constant aparatele, în special tubul de detectare, singurul secret real al dispozitivului aşa cum Moray însuşi susţinea.

În cartea sa, „Marea de energie în care Pământul pluteşte”, el prezintă dovezi că el a inventat primul tranzistor Moray în 1925. Se pare că Moray a folosit chiar în interiorul tubului de detectare a energiei neconvenţionale o variantă a acestui tip de tranzistor, adică o granulă mică şi rotundă dintr-o combinaţie din zinc triboluminescent, un material semiconductor şi unul radioactiv.

Receptarea valurilor de energie s-a făcut prin intermediul unei antene. Odată configurat şi conectat la sol, potrivit şi apoi reglat, dispozitivul atrăgea energia electrică. Rezultatele acestui experiment au dovedit că generarea energiei electrice nu fusese iniţiată în interiorul dispozitivului. Dispozitivul, prin canalizarea

energiei radiante, producea până la 50.000 de watti de energie electrică şi funcţiona pentru perioade lungi de timp.

Potrivit lui John Moray, razele cosmice încărcate cu energie sunt înregistrate de aparat, care este în rezonanţă subarmonică cu nivelul său de energie de înaltă frecvenţă, şi care converteşte acest nivel de energie într-o formă utilizabilă de electricitate.

Cu toate acestea, termenul de „rază cosmică" aşa cum a fost folosit de John Moray nu este neapărat acelaşi lucru cu cel din fizica modernă, dar coincide de fapt cu conceptul de punct zero al energiei în vid din zilele noastre.

În viziunea lui Moray întreg spaţiul conţine enorm de multe vibraţii care transportă cantităţi uriaşe, incalculabile de energie pură. El şi-a imaginat Universul dinamic ca o imensă sursă de energie turbulentă, la fel ca valurile oceanului care transportă energia pe întregul pământ. Această idee a fost împărtăşită şi de Tesla. Cererea de brevet a lui Moray (niciodată acordat) a fost depusă pe 13 iulie 1931, cu mult timp înainte de apariţia tranzistorului de la laboratoarele Bell. Moray a demonstrat cu succes modul de funcţionare al dispozitivului de energie radiantă în faţa unor profesori în inginerie electrică, membri ai Congresului, demnitari, şi a altor vizitatori ai laboratorului său. Moray chiar şi-a mutat dispozitivul la câteva mile distanţă, la ţară, departe de toate liniile electrice, ca să demonstreze că dispozitivul nu se conecta la energie radiată în secret din altă parte a

laboratorului său.

De câteva ori el a permis unor anchetatori independenţi să dezasambleze complet şi să reasambleze dispozitivul, iar apoi să îl activeze ei înşişi. În toate testele, el a avut succes în demonstrarea faptului că aparatul său putea produce energie fără să fie alimentat cu energie din surse externe. Potrivit unor numeroase surse de documentare, nimeni nu a fost vreodată capabil să demonstreze că acest dispozitiv era o escrocherie sau că Moray nu realizase exact ceea ce spunea.

Pe de altă parte, arhivele sunt pline de declaraţii semnate de fizicieni, ingineri în domeniul electricităţii, şi oameni de ştiinţă care veneau la laboratorul lui Moray ca sceptici dar plecau convinşi că Moray reuşise să folosească o sursă universală de energie care putea produce energie neconvenţională.

Dar în pofida succeselor sale, Biroul de Brevetare al S.U.A. a refuzat să îi acorde lui Moray un brevet, în primul rând, pentru că dispozitivul său folosea un catod rece în tuburi (examinatorul de brevet a afirmat că era cunoscut faptul că pentru a obţine electroni era necesar un catod încălzit), şi în al doilea rând, că nu a reuşit să identifice sursa de energie.

Tot felul de brevete irelevante şi de dispozitive au fost, de asemenea prezentate ca fiind încălcate sau copiate de dispozitivul lui Moray. Fiecăreia dintre aceste obiecţii i s-a răspuns, cu răbdare, şi fiecare a fost anulată de către Moray; totuşi, brevetul nu a fost eliberat nici

până în ziua de astăzi deşi familia lui Moray a reînnoit cererea de brevet.

Potrivit scriitorului Tom Bearden, una dintre încercările lui Moray de a-şi dezvolta dispozitivul a implicat o asociere de scurtă durată cu Agenţia de Electrificare Rurală înainte de Al Doilea Război Mondial. La acea vreme, simpatizanţii comunişti se infiltraseră până la cel mai înalt nivel al A.E.R. Aceşti oficiali l-au îndemnat mereu pe Moray să dezvăluie toate detaliile acestui aparat Uniunii Sovietice şi chiar au aranjat vizita a oamenilor de ştiinţă sovietici la laboratorul său pentru a vedea dispozitivul în funcţiune.

Datorită înţelegerilor lui Moray cu A.E.R. – o mare parte din munca sa a fost obţinută în mod clandestin de către Uniunea Sovietică. Bearden lansează ipoteza că munca lui Moray i-a inspirat pe sovietici să-şi dezvolte amplificatoarele de hiper-spaţiu folosite mai târziu în construirea armelor de tip psihotronic.

Moray s-a alarmat destul de tare datorită încercărilor continue ale colaboratorilor să-i din A.E.R. de a obţine dispozitivul pentru ruşi. În cele din urmă, el a ajuns la concluzia că devenise implicat într-un grup de extremişti şi revoluţionari. Ca şi Tesla, Moray a devenit îngrijorat deoarece activitatea de spionaj era îndreptată împotriva lui în încercarea de a-i fura dispozitivul.

Probabil că tocmai din cauza îndoielilor sale, Moray a fost rănit de un foc de armă în propriul său laborator pe 2 martie 1940. Nici un detaliu nu a ieşit vreodată la iveală referitor la autorul

focului de armă sau la faptul dacă Moray era ţinta dorită. Moray şi-a întrerupt, în sfârşit, asocierea cu A.E.R. În februarie 1941.

Din nefericire, piesa de bază a dispozitivului lui Moray a fost distrusă în 1939 de un om care a vrut ca acesta să-i dezvăluie pe deplin mecanismele interne şi construcţia acestui dispozitiv. În timpul lui Moray nu exista nicio teorie care să anticipeze faptul că spaţiul gol conţine cantităţi uriaşe de energie. Adepţii geometro-dinamicii cuantice moderne confirmă viziunea originală a lui Tesla. Ştim, astăzi, că un centimetru cub de vid pur conţine energie suficientă pentru a se condensa în 1080 – 10120 grame de materie. Astfel, esenţa teoriei lui Tesla şi a lui Moray – aceea că vidul însuşi conţine energie nelimitată – este astăzi pe deplin justificată.

Misterul automobilului electric al lui Tesla

Având în vedere preţul ridicat al benzinei şi interesul din ce în ce mai ridicat pentru mediul înconjurător, conceptul de maşină electrică este luat din nou în considerare de către producătorii importanţi de autovehicule. Din păcate, problemele ridicate de greutatea şi capacitatea de stocare a bateriei fac ca aceste maşini electrice să fie în continuare nefezabile din punct de vedere economic.

Într-un articol scris de Arthur Abrom pentru ziarul Dallas Morning News, se sublinia faptul că automobilele alimentate cu energie electrică au fost unele din primele variante luate în considerare şi că acest tip de propulsie s-a

bucurat de succes, deşi doar pentru o scurtă perioadă de timp. Această modalitate de propulsie electrică a fost avută în vedere şi folosită la începuturile dezvoltării automobilelor.

O maşină alimentată cu energie electrică prezenta multe avantaje faţă de maşinile pe benzină, zgomotoase, poluante şi greu de manevrat. Întâi de toate te încântă liniştea absolută de care ai parte atunci când conduci o maşină alimentată electric. Nu auzi nici măcar un sunet.

Este de ajuns să introduci cheia în contact, să apeşi pedala de acceleraţie şi vehiculul se va pune imediat în mişcare. Nu este nevoie să porneşti motorul sau să foloseşti o manivelă pentru a porni (asta se întâmpla înainte de dispozitivele de pornire electrică), nu este nevoie să apeşi acceleraţia, să reglezi aprinderea pentru a avansa sau să setezi legătura cu supapa de admisie înainte de a porni. Este de ajuns să apeşi butonul de contact şi pe-aci ţi-e drumul.

Dacă vrei să măreşti viteza, trebuie doar să apeşi uşor pedala de acceleraţie. Slăbirea acceleraţiei face ca vehiculul să încetinească imediat – prin urmare, deţii în permanenţă controlul. Nu este greu de înţeles de ce aceste vehicule erau atât de populare la începutul secolului 20, până în jurul anului 1915.

Marile dezavantaje ale acestor maşini erau şi încă sunt caracterul limitat al distanţei pe care o poate parcurge şi necesitatea de a fi reîncărcate seară de seară. Toate aceste maşini electrice foloseau mai multe baterii şi un motor pe curent

continuu. Bateriile trebuiau să fie reîncărcate constant şi distanţa parcursă era restricţionată la aproximativ 150 de kilometri. Multe dintre marile magazine universale din zonele metropolitane începuseră să achiziţioneze autocamioane alimentate electric. Acestea erau silenţioase şi complet nepoluante. Erau foarte aproape de perfecţiune. Întreţinerea nu punea nici un fel de problemă în cazul acestor vehicule şi aceasta era un mare avantaj, dat fiind faptul că nu existau prea mulţi mecanici sau ateliere de reparaţii auto la începutul anilor 1900. Prin urmare, oraşul părea dispus să accepte automobilul electric.

Au existat două lucruri care au dus la scăderea popularităţii automobilului electric. Unul dintre ele a fost dorinţa ascunsă de viteză, care îi cuprinsese pe toţi pasionaţii de automobile ai perioadei. Vehiculele electrice nu puteau atinge viteza de 70 sau 80 km/h, întrucât asta ar fi însemnat distrugerea bateriilor în doar câteva momente. Se puteau menţine totuşi viteze de 40 sau 50 de km/h pentru câteva momente.

În funcţie de condiţiile din trafic, viteza normală de rulare în cazul acestor autovehicule era de 30 sau 40 km/h. Conform standardelor de la 19001910, aceasta era o viteză acceptabilă pentru un vehicul electric. De asemenea, automobilul electric nu a putut fi adaptat în aşa fel încât să poată utiliza motorul de curent alternativ polifazat al lui Tesla. Aşa că, undeva prin anul 1915, automobilul electric a devenit doar o amintire.

În 1931, cu finanţare din partea Pierce-Arrow

şi George Westinghouse, a fost selectată o maşină Pierce-Arrow din 1931 pentru a fi testată în incinta fabricii din Buffalo, New York. Motorul normal cu ardere internă a fost îndepărtat şi a fost înlocuit cu un motor electric de 80 de cai putere şi 1800 rotaţii pe minut care a fost conectat la ambreiaj şi la cutia de viteze. Motorul pe curent alternativ avea o lungime de un metru şi un diametru de 75 cm. Cablurile de alimentare cu energie electrică au fost lăsate afară, pentru a demonstra că nu există nicio sursă externă de alimentare.

La data stabilită, Nikola Tesla a sosit din New York şi a inspectat automobilul Piece-Arrow. Apoi, a mers la un magazin local de electronice de unde a cumpărat mai multe tipuri de tuburi, cabluri şi rezistoare. A confecţionat apoi o cutie de 60 cm lungime, 30 cm lăţime şi 15 cm înălţime care să adăpostească circuitul.

Cutia a fost aşezată pe scaunul din faţă, cablurile au fost conectate la motorul răcit cu aer. Două ace cu un diametru de aproximativ o jumătate de cm ieşeau cam 7,5 cm în afara cutiei. Domnul Tesla a urcat la volan, a introdus acele până la capăt în cutie şi a declarat: „Avem curent”. A introdus apoi maşina în viteză, iar aceasta s-a pus imediat în mişcare.

Acest automobil, alimentat de un motor pe curent altenativ, atingea viteze de până la 150 km/h şi funcţiona mai bine decât orice alt motor cu ardere internă din vremea aceea. Vehiculul a fost testat timp de o săptămână, interval în care mai multe ziare din Buffalo au acoperit

evenimentul.

Atunci când a fost întrebat de unde vine curentul, Tesla a răspuns „De la toţi eterii din jurul nostru”. Au fost voci la vremea aceea care au sugerat că Tesla nu era decât un nebun şi că avea ceva legături cu forţele malefice ale Universului. Înfuriat de aceste zvonuri, Tesla şi-a luat misterioasa cutie din maşină şi s-a întors la laboratorul său din New

York.

După câte se pare secretul lui a murit odată cu el. Se spune că Tesla ar fi reuşit cumva să exploateze câmpul magnetic al Pământului. El a reuşit să atragă cantităţi extraordinare de electricitate prin întreruperea acestor linii de forţă sau făcându-le să se multiplice. Natura acestui dispozitiv rămâne însă un mister.

În 1969, Joseph R. Zubris a folosit motorul numit Mercury 1961 pentru a inventa motorul cu combustie internă Detroit. Apoi i-a adăugat o sursă de electricitate, mai precis un motor electric. Instalaţia electrică folosită de el era unică prin faptul că reducea scurgerea de energie iniţială la 75% şi dubla randamentul motorului electric la operare.

Biroul de Brevete al SUA a emis pentru invenţia sa brevetul Nr. 3,809,978. Deşi, el a abordat mai multe firme pentru a-şi putea vinde invenţia, nici una nu a fost într-adevăr interesată. Nici până în ziua de azi sistemul lui unic nu a fost pus în vânzare.

În anii 1970, un inventator a folosit un generator Ev-Gray, care amplifica curentul dintr-o

baterie, voltajul fiind indus câmpului bobinei de către un ordonator foarte simplu. Prin încărcarea simultană a mai multor baterii pe măsură ce dispozitivul funcţiona, necesarul de curent electric era extrem de mic.

Dispozitivul a fost testat la Institutul de Cercetare Crosby din Beverly Hills, California. Un motor EMA de 10 cai putere a funcţionat timp de mai bine de o săptămână (9 zile) folosind 4 baterii standard de automobil. Inventatorii au estimat că un motor electric de 50 de cai putere ar putea parcurge 300 de mile la o viteză de 50 m/h fără a avea nevoie de reîncărcare.

Dr. Keith E. Kenyon, inventatorul din Van Nuys, California, a descoperit o discordanţă între legile unanim acceptate referitoare la magneţii motorului electric, în 1976 Dr. Kenyon a demonstrat utilitatea invenţiei sale în faţa a numeroşi oameni de ştiinţă şi ingineri dar reacţia lor fost consternantă. Deşi erau de acord că dispozitivul domnului Keyton funcţiona, nu îi vedeau utilitatea.

Cea mai bună variantă pentru un automobil propulsat electric urma să fie un motor electric care nu necesită o sursă exterioară de curent electric. Acest lucru pare imposibil deoarece contrazice toate principiile ştiinţifice actuale. Totuşi, acesta a fost inventat şi, în data de 24 aprilie 1979, H.R. Johnson a primit brevetul cu nr. 4.151.431 pentru un dispozitiv de acest gen.

Deşi ideea unui astfel de motor a fost sugerată pentru prima dată de Tesla în 1905, motorul lui Johnson are un magnet permanent.

Acesta a aranjat pe rotor un număr de magneţi permanenţi şi, pe stator, un număr egal de magneţi dar dispuşi la o altă distanţă unul de celălalt. Statorul trebuie doar să fie aşezat în poziţie corectă şi rotorul porneşte imediat.

Pe brevetul lui Johnson se putea citi „Invenţia reflectă metoda utilizării rotaţiilor impare ale elec tronului în materiale fero-magnetice şi alte materiale ca sursă a câmpului magnetic pentru producerea curentului fără existenţa unui flux de electroni – aşa cum se întâmplă în cazul conductorilor tradiţionali şi al motoarelor cu magnet permanent – şi folosirea acestei metode pentru a produce o sursă de energie”.

În punerea în practică a acestei invenţii, rotaţiile impare ale electronului care au loc în interiorul magneţilor permanenţi sunt folosite pentru a produce o sursă de energie exclusiv prin intermediul caracteristicilor super-conductoare ale unui magnet permanent şi prin fluxul magnetic creat de magneţi. Rotaţiile sunt controlate şi concentrate pentru a direcţiona forţa magnetică generată, într-o asemenea manieră astfel încât deplasarea rotorului să fie continuă şi în concordanţă cu mişcarea statorului. Sincronizarea şi orientarea forţelor magnetice speciale la componentele rotorului şi ale statorului – forţe generate de magneţii permanenţi pentru a produce un motor – se realizează prin relaţionarea geometrică corespunzătoare a acestor componente.

Inginerii de la Hitachi Magnetics Corp, din California au afirmat că un motor alimentat

exclusiv de magneţi este un concept fezabil şi logic dar că politica din domeniul energetic fac imposibilă dezvoltarea unui motor alimentat de magneţi sau orice alt dispozitiv întrucât acesta ar concura cu cartelurile energetice.

De fapt, se pare că existenţa acestor dispozitive a fost în mod deliberat ascunsă în decursul anilor pentru a înlătura orice fel de competiţie din partea aparatelor generatoare de energie şi neconectate la vreo sursă de combustibil. O astfel de invenţie ar fi putut falimenta cartelurile energetice şi pe cele petroliere.

Adevăratul motiv al interesului lui Tesla pentru energia neconvenţională

Potrivit jurnalelor personale ale lui Tesla, vocile interceptate prin intermediul receptorului său radio improvizat vorbeau despre încălzirea planetei cauzată de poluanţi atmosferici proveniţi din surse naturale sau artificiale. Tesla a rămas cu impresia că vocile necunoscute încurajau poluarea şi chiar ar fi accelerat acest proces pe lângă faptul că au încurajat dezvoltarea motorului cu combustie internă.

Este posibil ca Tesla să fi fost primul om care a aflat semnificaţia termenului „încălzire globală” şi cea a „efectului de seră”.

Convins că vocile pe care el le auzea la radio proveneau dintr-o sursă extraterestră ostilă, Tesla şi-a concentrat eforturile pentru a dezvolta surse de energie care să nu necesite arderea lemnului sau a combustibililor fosili. O sursă de energie nepoluantă şi inepuizabilă care ar împiedica

substanţele poluante, cel puţin cele provenite din activităţi umane, să se răspândească în atmosferă şi să determine retenţia căldurii solare.

Tesla a fost primul care a devenit conştient de unul dintre cele mai controversate subiecte din cercurile conspirative de astăzi – a Treia Alternativă şi distrugerea Pământului!

Capitolul 8

Adevărul despre proiectul Alternative 3

Încă de la începutul secolului 20, Nikola Tesla observa că planeta se află într-un proces de încălzire atât de rapid, încât, conform previziunilor sale, în primele decenii ale secolului 21, Pământul avea să fie aproape de nelocuit pentru specia umană. Tesla primea informaţii la vremea aceea de la vocile stranii pe care le intercepta cu ajutorul receptorului său radio special modificat.

Aceste emisii radio misterioase erau rezultatul unor experimente realizate de Tesla în 1899 la Colorado Springs, pe când cerceta provenienţa unor semnale radio neobişnuite pe care le interceptase. Ulterior, Tesla şi-a modernizat aparatura în aşa măsură încât să-i permită recepţionarea unor emisii de voce. În mod surprinzător, aceste voci erau recepţionate pe frecvenţe pe care, în mod normal, nu se pot recepţiona asemenea transmisii; şi totuşi vocile erau acolo.

Conform spuselor lui Tesla, era vorba despre voci omeneşti venite din alte lumi – voci ale unor oameni care au trăit pe Pământ cândva în trecutul său preistoric, au dezvoltat tehnologia necesară

pentru a coloniza spaţiul cosmic din apropiere, dar au rămas interesaţi de soarta pământenilor pe care i-au lăsat în urmă. Aceşti oameni au colonizat planeta Marte, şi au construit şi menţinut baze spaţiale pe Lună, în timp ce unii dintre ei au călătorit chiar mai departe în spaţiu, dincolo de limitele sistemul nostru solar, pentru a explora galaxia.

Pământul urma să devină un fel de rezervaţie, unde natura să fie lăsată să-şi urmeze cursul normal şi unde să se dezvolte specii noi care să umple golul provocat de plecarea primilor locuitori. Cu toate acestea, nu a fost lăsat totul în seama naturii. Primii oameni au decis să lase ceva în urma lor, şi anume pe strămoşii noştri îndepărtaţi. Teoria lui Tesla despre repopularea planetei cu hominizi inteligenţi sună foarte mult a manipulare genetică.

Acest lucru ar putea explica de ce, conform descrierilor, ocupanţii OZN-urilor, care se presupun a fi de origine extraterestră, ne seamănă atât de mult. Majoritatea celor care au intrat în contact cu fiinţe provenite de pe OZN-uri împărtăşesc aceeaşi părere cu privire la aspectului lor umanoid. Cu foarte puţine excepţii, toţi presupuşii extratereştri au trăsături umane: un cap cu doi ochi, un nas şi o gură, două braţe, două mâini cu cinci degete şi două picioare. Multe astfel de fiinţe au fost descrise ca semănând atât de tare cu oamenii, încât nu puteau fi deosebite de aceştia. Poate acest lucru se datorează faptului că era vorba chiar de fiinţe umane – de primii oameni.

Deşi Tesla a murit înainte de apariţia valului actual de OZN-uri, există o asemănare stranie între presupuşii extratereştri „descrişi” de el şi ocupanţii OZN-urilor descoperite recent.

O păcăleală de 1 Aprilie prea aproape de adevăr

În ziua de luni, 20 iunie 1977, la orele 21: 00, postul de televiziune Anglia TV, cu sediul în Norwich Marea Britanie, difuza o emisiune specială de o oră, care urma să fie transmisă simultan în mai multe ţări, printre care Australia, Noua Zeelandă, Canada, Islanda, Norvegia, Suedia, Finlanda, Grecia, şi Iugoslavia. Emisiunea se numea Alternativă 3 şi avea să şocheze o naţiune întreagă, să blocheze liniile telefonice ale postului datorită numărului mare de apeluri şi chiar să pună la îndoială credibilitatea postului.

O oră mai târziu, televiziunea Anglia TV era deja asaltată de apeluri telefonice ale telespectatorilor iritaţi care cereau mai multe informaţii. Celor care au sunat, li s-a spus să nu intre în panică pentru că emisiunea era menită să fie doar o păcăleală de 1 Aprilie, care întâmplător fusese reprogramată pentru data de 20 iunie. Cu toate acestea, mulţi telespectatori nu au fost convinşi că era vorba despre o simplă farsă.

În dimineaţa următoare, ziarul Daily Express confirma faptul că programul fusese doar o farsă, arătând că Dr. Carl Gerstein era nimeni altul decât binecunoscutul actor Richard Marner. Între timp, la televiziunea Anglia TV apăreau zvonuri de grevă, iar postul era criticat vehement pentru această farsă. În cele din urmă, televiziunea a

primit o mustrare, iar temerile publicului s-au liniştit.

Documentarul Alternativă 3 fusese realizat de o echipă de reporteri cu renume, care realizau la acelaşi post de televiziune o emisiune săptămânală intitulată Science Report (Reportaj Ştiinţific). Era vorba despre o serie de documentare inteligente care aduceau în atenţia publicului noi descoperiri ştiinţifice. Se pare că tocmai această credibilitate de care se bucurau producătorii a făcut ca Alternativă 3 să fie luată în serios. Toată lumea se întreba ce ar fi determinat nişte reporteri de investigaţie serioşi, realizatori ai unei emisiuni documentare săptămânale, să pună brusc în scenă o asemenea farsă?

În anul 1976 Marea Britanie se confrunta cu aşa numitul fenomen al „migrării creierelor" (Brain Drain), termen folosit pentru a descrie emigrarea în masă a celor mai buni chirurgi şi oameni de ştiinţă autohtoni, ademeniţi cu cecuri grase să se stabilească în Statele Unite ale Americii. În aceeaşi perioadă se vorbea despre un număr mare de sinucideri şi dispariţii în rândul oamenilor de ştiinţă, dar şi despre existenţa unor mici comunităţi, precum „Friends of the Earth" (Prietenii Pământului) şi altele de acest fel, care la vremea aceea începeau să conştientizeze problema stratului de ozon şi a încălzirii globale.

În 1978 povestea revenea în atenţia publicului odată cu publicarea de către Sphere Books a cărţii Alternativă 3 scrisă de Leslie Watkins, David Ambrose şi Christopher Miles. Watkins, susţinea că Ambrose şi Miles nu au avut

nicio contribuţie la scrierea cărţii, numele lor fiind menţionate doar pe considerente de drepturi de autor, prin prisma faptului că ei scriseseră scenariul de televiziune pe care se baza cartea. Cei care au citit cartea au constatat că aceasta nu era decât o continuare a emisiunii produse de Spectrum pentru Anglia TV.

Atât cartea cât şi emisiunea propuneau o serie de scenarii uluitoare, toate prezentate ca fiind reale.

Existenţa unui program spaţial secret desfăşurat în colaborare de către SUA ŞI U.R.S.S., program de a cărui amploare publicul larg nu era conştient. Faptul că în 1962 un grup de astronauţi ar fi ajuns pe Marte şi ar fi descoperit că există şi alte forme de viaţă inteligente în univers, care studiază şi interacţionează cu pământenii. Planeta noastră ar fi pe moarte din cauza poluanţilor naturali şi ai celor creaţi de om. Efectul de sera va provoca topirea calotei glaciare şi a gheţarilor, Pământul urmând a fi acoperit de ape.

Încălzirea excesivă, fenomen inevitabil de acum, va duce la topirea gheţarilor, ceea ce va provoca o creştere semnificativă a nivelului mării. Vor urma, inevitabil, inundaţii majore, Londra şi New York numărându-se printre primele oraşe afectate (de acestea). (Alternative 3)

În aceste condiţii, omenirea are trei soluţii la dispoziţie: Alternativă 1 – Să stopeze urgent fenomenul de poluare, evitând astfel producerea a doua găuri uriaşe în stratul de ozon, care ar permite radiaţiilor ultraviolete să ajungă nefiltrate pe pământ şi să provoace milioane de cazuri de

cancer de piele.

Alternativă 2 – Să se înceapă imediat construirea unor oraşe subterane, menite să adăpostească şefi de state, oameni foarte bogaţi, patroni ai unor mari companii, precum şi câţiva oameni de ştiinţă atent selectaţi. Restul populaţiei va fi lăsată să piară la suprafaţă din cauza poluării.

Alternative 3 – Să se construiască nave spaţiale care să transporte elitele mondiale pe Lună şi pe Marte. Să fie luaţi cu forţa şi câţiva oameni „de rând”, manipulaţi prin tehnici de control al minţii, urmând a fi folosiţi ca sclavi. Restul oamenilor să fie lăsaţi să moară pe Pământ.

Aşadar să fi fost emisiunea Angliei TV realitate sau simplă ficţiune? Într-un interviu acordat reporterului Georginia Bruni, Christopher Miles, unul dintre regizorii şi co-scenariştii programului, afirma că, deşi cele prezentate în emisiune erau pură ficţiune, e posibil ca, din întâmplare, Alternativă 3 să se fi apropiat un pic prea mult de anumite adevăruri ţinute secrete.

Autorul cărţii, Leslie Watkins, scria thriller-uri, încă înainte de apariţia Alternativei 3. Într-un articol apărut recent în Fortean Times, Nick Austin, la vremea aceea director editorial al Sphere Books, vorbea despre felul în care ajunsese Leslie Watkins să scrie cartea Alternativă 3, la cererea agentului literar Murray Pollinger. Într-o scrisoare către Windwords Bookstore, Watkins, la rândul său, îşi expunea propriile păreri legate de misterul ce înconjura Alternativă 3, şi vorbea despre posibilitatea de a fi descoperit

absolut întâmplător o serie de adevăruri, care se doreau a fi păstrate secrete.

„Cartea Alternativă 3 are la bază fapte reale, dar foloseşte această realitate ca pe o trambulină pentru o PLONJARE ÎN FICŢIUNE. Iată câteva răspunsuri la unele întrebări care s-au ridicat:

1) Nu există un astronaut pe nume Grodin.

2) Nu există un post de televiziune Sceptre, iar Benson este, de asemenea un personaj fictiv.

3) Nu există un Dr. Gerstein.

4) Într-adevăr, în iunie 1977 televiziunea Anglia TV difuza un „documentar", preluat de întreaga reţea naţională din Marea Britanie Documentarul, intitulat Alternativă 3, era scris de David Ambrose şi produs de Christopher Miles (ale căror nume au apărut pe carte din considerente contractuale). Această versiune TV originală, pe care am

DEZVOLTAT-O ENORM în carte, era de fapt o simplă FARSĂ, care fusese programată pentru difuzare pe 1 aprilie, de ziua păcălelilor, dar care, din cauza unor probleme legate de găsirea unui interval orar potrivit, fusese reprogramată.

„Emisiunea a provocat într-adevăr un scandal imens pentru că telespectatorii refuzau să creadă că era vorba de simplă ficţiune. Am pornit iniţial de la premiza că ideea de bază a documentarului era atât de neverosimilă, cu atât mai mult prin modul în care îmi propusesem să o prezint în carte, încât nimeni nu ar fi putut s-o privească altfel decât ca pură ficţiune. Imediat după publicarea cărţii însă, am realizat că mă înşelasem cumplit. De fapt, numărul impresionant de scrisori

primite din toate colţurile lumii, multe din partea unor persoane cu funcţii de răspundere, m-a convins că descoperisem DIN GREŞEALĂ o serie de adevăruri ascunse cu grijă.

„Probele documentare furnizate de mulţi dintre aceşti corespondenţi m-au determinat să scriu o altă carte, menită să prezinte ideile drept fapte reale şi NU PURĂ FICŢIUNE. Din păcate, valiza care conţinea cea mai mare parte a scrisorilor a dispărut în mod misterios patru ani mai târziu în tranzit, pe când zburam de la Londra spre Sydney Australia, înainte de a mă stabili în Noua Zeelandă”.

„După publicarea Alternativei 3, am avut de multe ori impresia că-mi era ascultat telefonul de acasă, şi mulţi dintre cunoscuţii mei, familiarizaţi cu astfel de situaţii, erau siguri că anumite agenţii de informaţii credeau că ştiu prea multe”.

„În concluzie, Alternativă 3 s-a dorit o carte de

FICŢIUNE BAZATĂ PE FAPTE REALE, dar sentimental meu acut este că prin ea am ajuns, absolut întâmplător, prea aproape de anumite ADEVĂRURI

ASCUNSE”.

Nimeni n-a îndrăznit s-o numească Alternativă 3

Este uimitor faptul că, deja din anii 1920, Nikola Tesla vorbea în jurnalele sale personale despre acumularea de gaze cu efect de seră în atmosfera Pământului. Aceste gaze, cauzate de poluanţi naturali şi artificiali, urmau să determine creşterea temperaturii globale în asemenea

măsură încât să provoace topirea calotelor polare şi inundarea zonele de coastă. De asemenea, condiţiile meteorologice urmau să se modifice semnificativ, provocând furtuni puternice, secetă în unele zone şi inundaţii în altele. În plus, agricultura urma să fie distrusă. Toate acestea ar fi însemnat sfârşitul vieţii pe Pământ.

Prin urmare, se prea poate ca Alternativă 3 să nu fi fost decât rodul imaginaţiei unui scenarist de televiziune inteligent, dar ideea sa de bază, anume că efectul de seră cauzat de poluarea atmosferică va pune în pericol însăşi viaţa omului pe pământ, este probabil corectă. Se pare că Nikola Tesla ar fi ajuns prima dată în posesia acestor informaţii îngrijorătoare în timp ce monitoriza, târziu în noapte, vocile misterioase interceptate de către aparatul său de recepţie special modificat.

Tesla specula că fenomenul din ce în ce mai acut al poluării planetei ar fi atent monitorizat de către extratereştri, care studiază Pământul şi pe locuitorii săi. Ceea ce nu putea spune Tesla însă, era dacă aceste forme de viaţă inteligente sunt ostile, binevoitoare sau indiferente. El nu avea nicio dovadă clară că informaţiile pe care le primea erau reale – de fapt, Tesla a menţionat de multe ori în însemnările sale faptul că, dacă nu ar fi fost modul neobişnuit în care îi parveneau aceste informaţii, de mult le-ar fi respins ca fiind aberante. Dar Tesla a fost într-atât de intrigat de toate acestea, încât şi-a dedicat ultima parte a vieţii cercetării acestui fenomen şi invenţiilor bazate pe transmisiile vocale primite de la

„marţieni”.

Au existat cercetători care au considerat Iniţiativa de Apărare Spaţială a lui Ronald Reagan ca având la bază o parte dintre ideile expuse în Alternativă 3. Conform acestui proiect, administraţia Reagan urma să folosească o parte din aşa numitul „buget negru” pentru finanţarea acestui proiect, care urmărea construirea unor rachete spaţiale, ce urmau a fi direcţionate nu împotriva rachetelor nucleare sovietice, ci împotriva unor eventuale ameninţări extraterestre.

În Genesis Revisited, Zecharia Sitchin susţine că liderii mondiali „... au aflat de ceva vreme două lucruri: că mai există o planetă în sistemul nostru solar şi că nu suntem singuri în univers”. În opinia autorului, numai astfel se pot explica modificările incredibile în problemele mondiale, care se produc cu o viteză uimitoare.

Cert este că atât Reagan cât şi Gorbaciov au făcut referiri la ameninţări extraterestre în repetate rânduri. Într-un discurs susţinut în Fallston, Maryland, pe 4 decembrie 1985, Reagan declara: „Gândiţi-vă cât de natural ar decurge discuţiile cu dânsul (Gorbaciov) în cadrul acestor întâlniri, dacă s-ar pune dintr-odată problema unei ameninţări din partea unor forme de viaţă din afara sistemului nostru solar. Am da probabil uitării toate micile divergenţe locale dintre ţările noastre şi ne-am da în sfârşit seama că suntem cu toţii fiinţe umane, care trăim împreună aici pe Pământ.

„Pe 16 februarie 1987, la Grand Kremlin

Palace din Moscova, Gorbaciov, la rândul său, afirma: „La întâlnirea noastră de la Geneva, preşedintele american a declarat că, dacă planeta s-ar confrunta cu o invazie extraterestră, Statele Unite şi Uniunea Sovietică şi-ar uni cu siguranţă forţele pentru a o respinge. Nu voi contesta o astfel de ipoteză, deşi cred că e încă devreme să ne facem griji cu privire la o astfel de invazie”.

Într-un discurs ţinut în faţa Adunării Generale a Organizaţiei Naţiunilor Unite pe 21 septembrie 1987, vorbind despre necesitatea de a îngropa securea războiului, Reagan declara: „La ora actuală suntem atât de obsedaţi de conflicte, încât tindem de multe ori să uităm cât de multe lucruri ne unesc ca şi fiinţe umane. Poate este nevoie să apară o ameninţare din afară, din spaţiul cosmic, pentru a ne da seama ce ne leagă. Adesea mi se întâmplă să mă gândesc cât de repede ar dispărea divergenţele dintre noi dacă ar fi să ne confruntăm cu ameninţarea unei invazii extraterestre”.

În cartea lui Timothy Good „The UFO Report”, regretatul Leonard Stringfield, specialist în OZN-uri, afirma: „Este foarte posibil ca proiectul Star Wars, aparent conceput ca un sistem de apărare împotriva atacurilor cu rachetă ruseşti, să fi fost îndreptat încă de la început împotriva unei eventuale invazii extraterestre”.

Chiar NASA a furnizat în mod absolut accidental dovezi în acest sens, atunci când astronauţii de pe naveta spaţială Discovery au transmis pe Pământ imagini video care surprindeau OZN-uri traversând spaţiul chiar

deasupra atmosferei Pământului. Una dintre aceste imagini surprindea un OZN făcând brusc un viraj de 90 de grade la dreapta şi dispărând rapid în spaţiu cu doar o secundă înainte ca o rază de energie de înaltă frecvenţă venită dinspre Pământ să lovească locul unde s-ar fi aflat OZN-ul dacă nu ar fi schimbat brusc direcţia. Pe aceleaşi imagini se vede clar cum se trage asupra altor OZN-uri cu arme cu impulsuri electromagnetice.

Dar care să fie oare motivul acestui război nedeclarat împotriva extratereştrilor? Richard Hoagland, fost redactor al revistei Star & Sky explică: „Există un grad mare de ignoranţă în rândul populaţiei privind motivele pentru care factorii de decizie nu doresc ca aceste informaţii să iasă la iveală, nici măcar prin prisma importanţei lor ca inovaţii tehnologice”. Hoagland arată în continuare că există „instituţii înrudite al căror principal scop este să se menţină pe piaţă, şi care iau foarte în serios toată această tehnologie desprinsă parcă din filmul EL. Până la urmă, ce face omul pentru a-şi menţine supremaţia? Priveşte Universul ca pe un stoc limitat, preţios şi greu de obţinut şi apoi îi pune o etichetă cu preţul de vânzare. În condiţiile acestea, unii se ocupă cu distribuirea acestui bun atât de rar şi preţios, iar alţii îl achiziţionează la preţul pieţei. Şi iată o metodă extrem de eficientă de a ţine oamenii sub control”.

Este foarte posibil ca guvernul Statelor Unite (precum şi alte puteri) să fi avut informaţii despre prezenţa unor forţe extraterestre în afara atmosferei Pământului. Tesla însuşi a mărturisit la

un moment dat unor prieteni faptul că trimisese o serie de scrisori la Washington, în care îşi exprima temerile privind o posibilă invazie din spaţiul cosmic. Cu aceeaşi ocazie, el pusese la dispoziţia Washingtonului o serie de invenţii ale sale, menite să apere planeta împotriva unor posibili invadatori extratereştri.

La vremea aceea, Tesla se confrunta cu dificultăţi financiare şi de aceea a pus la dispoziţia guvernului absolut toate rezultatele cercetărilor sale în schimbul unei mici rente lunare. Tesla nu a primit nici un răspuns la scrisorile pe care le-a trimis – şi asta, fără îndoială, datorită naturii senzaţionale a conţinutului lor. Abia la câţiva ani după moartea sa, armata SUA a observat prezenţa în spaţiul aerian al ţării a unor „intruşi”, care aveau să primească mai târziu numele de obiecte zburătoare neidentificate (OZN).

Ideile lui Tesla privind razele electrice letale şi armele cu fascicul de particule, deşi luate în derâdere în timpul vieţii sale, au căpătat în acel moment o importanţă deosebită pentru armată. Prezenţa OZN-urilor fusese remarcată de secole, dar, la începutul secolului 20, a crescut foarte mult numărul întâlnirilor de acest gen. Din punctul de vedere al Pentagonului, prezenţa şi activitatea OZN-urilor era văzută ca o pregătire de invazie. Mesajul „invadatorilor” era clar: „Putem pleca şi veni când vrem noi, nu puteţi face nimic în acest sens”.

Una dintre afirmaţiile susţinute de Alternativă 3 este aceea că Statele Unite şi Rusia au format un parteneriat secret şi au construitt

baze spaţiale pe Lună, ca punct de pornire pentru explorarea planetei Marte. În acest moment, există dovezi privind existenţa unor astfel de baze pe Lună, care rezistă până astăzi.

În ciuda a ceea ce se spunea în emisiunea Alternativă 3, bazele spaţiale de pe Lună nu au fost construite decât abia după momentul istoric al aselenizării navetei Apollo 11, în 1969. Până la acel moment fuseseră trimise pe Lună doar navete primitive, controlate de la distanţă, al căror scop era acela de a transporta provizii şi materiale de construcţie, menite să aştepte momentul sosirii astro-nauţilor. Celelalte misiuni Apollo urmau să preia de pe orbită containere cu materiale trimise de la baza aviaţiei militare din Vandenburg, California. Naveta Apollo urma să transporte aceste containere pe Lună, de unde aveau să fie plasate pe orbită pentru a fi utilizate ulterior.

Mai există cineva pe Lună şi pe Marte

Misiunile Apollo pe Lună au servit două scopuri: în primul rând, să demonstreze public capacitatea Statelor Unite de a ajunge pe Lună, şi în al doilea rând să transporte oameni şi materiale menite să servească la construirea unor baze spaţiale secrete aici. Cu toate acestea, sarcina construirii primei baze spaţiale pe Lună nu avea să revină astronauţilor de pe Apollo – de această onoare urmau să se bucure alţi astronauţi, care vor lucra în anonimat.

La construcţia coloniei lunare aveau să participe atât Statele Unite cât şi fosta Uniune Sovietică, acestea urmând să trimită pe orbita Pământului astronauţi de la Vandenburg şi din

Centrul spaţial Baikonur. Odată ajunşi pe orbită, astronauţii urmau să fie preluaţi de o navetă de transport, care să-i ducă până pe Lună. Prima bază spaţială lunară a fost finalizată în 1971, iar următoarele până în 1976.

Luna s-a dovedit a fi o sursă foarte bogată de minereuri şi buzunare de gheaţă ascunse în umbra unor cratere. S-au descoperit, de asemenea, rezerve importante de izotopi de heliu-3, element foarte rar întâlnit pe Pământ, depus pe suprafaţa Lunii de-a lungul a miliarde de ani datorită vânturilor solare. Conform estimărilor, pot fi recuperate cel puţin un milion de tone de He-3 din formaţiunile de regolit unde urmau să funcţioneze centralele solare lunare. Izotopul de He-3 permite obţinerea fără riscuri de energie prin fuziune nucleară pe Lună.

Se pare că o singură tonă de He-3 ar valoara de cel puţin 1 miliard de dolari pe pământ.

Următorul pas a fost expedierea şi stabilirea de sonde pe Marte, destinaţia finală a acestei misiuni. Ideea era să se construiască şi pe Marte colonii la fel de înfloritoare ca cele de pe Lună, obiectivul pe termen lung fiind acela de a transforma planeta Marte într-un loc mai primitor, un nou cămin pentru omenire. Din păcate, această misiune şi altele asemănătoare aveau să se încheie dezastruos.

La NASA era cunoscut faptul că astronomii observaseră şi fotografiaseră nişte anomalii pe suprafaţa Lunii. În anii 1920 şi 1930, astronomi americani, britanici şi francezi observau prezenţa pe suprafaţa lunii a unor lumini strălucitoare, care

se mişcau şi uneori licăreau.

Interesul pentru astfel de fenomene a atins punctul maxim atunci când astronomul John O'Neill, câştigător al premiului

Pulitzer, a făcut publică descoperirea pe Lună a unui „pod" care părea construit artificial. Mulţi dintre astronauţii de pe Gemini şi Apollo au mărturisit de-a lungul timpului că au observat OZN-uri în timp ce se aflau pe orbită. Gordon Cooper, de pildă, a afirmat public faptul că, după părerea sa, OZN-urile sunt controlate de forme de viaţă inteligente, iar guvernul încearcă să ascundă adevărul.

Una dintre misiunile spaţiale sovietice din anii 1960, care urma să stabilească un nou record de timp petrecut pe orbită, a fost abandonată în mod straniu imediat după ce naveta lor a ieşit în spaţiu. Cercetători particulari echipaţi cu receptoare radio foarte puternice au afirmat la vremea respectivă că nava sovietică fusese urmată pe orbită de OZN-uri, care au înconjurat-o şi au început să o paseze de la unul la altul ca pe o minge. Se pare că sovieticii au intrat în panică şi au reintrat în atmosfera Pământului imediat ce au avut ocazia.

Se pare că în anii 1950 guvernul folosea staţii de urmărire amplasate în complexe secrete din deşert, în Arizona şi Nevada, sau în baze subterane din munţi, pentru a ţine sub observaţie OZN-urile din vecinătatea Lunii. Nave spaţiale sovietice şi americane aflate pe orbită au început să fotografieze structuri misterioase de pe Lună, fotografii care au fost o vreme cenzurate de către

NASA, dar care au fost până la urmă obţinute de cercetători ştiinţifici ca Fred Steckling. Multe dintre aceste structuri pot fi observate numai dacă fotografiile sunt mult mărite.

Alte dovezi privind prezenţa unor entităţi extraterestre pe Lună au fost furnizate de un veteran al Forţelor Aeriene, cu acces la informaţii strict confidenţiale. Reporterul de investigaţie Alan Carmack, care aduna informaţii pentru emisiunea Strânge World, a fost contactat de domnul respectiv, dispus să-i dezvăluie o poveste absolut uluitoare. Carmack a fost de acord să nu dezvăluie identitatea persoanei de contact, pentru ca aceasta să nu fie pusă în situaţia de a-şi încălca jurământul privind siguranţa naţională.

„Cu aproape treizeci de ani în urmă, am fost luat deoparte de sergentul unităţii mele, care m-a informat că există o problemă tehnică într-o zonă cu un nivel maxim de securitate al bazei aeriene. La acel moment, toate forţele erau concentrate pentru sprijinirea războiului din Vietnam. În acest context, misiunea mea era aceea de a mă ocupa

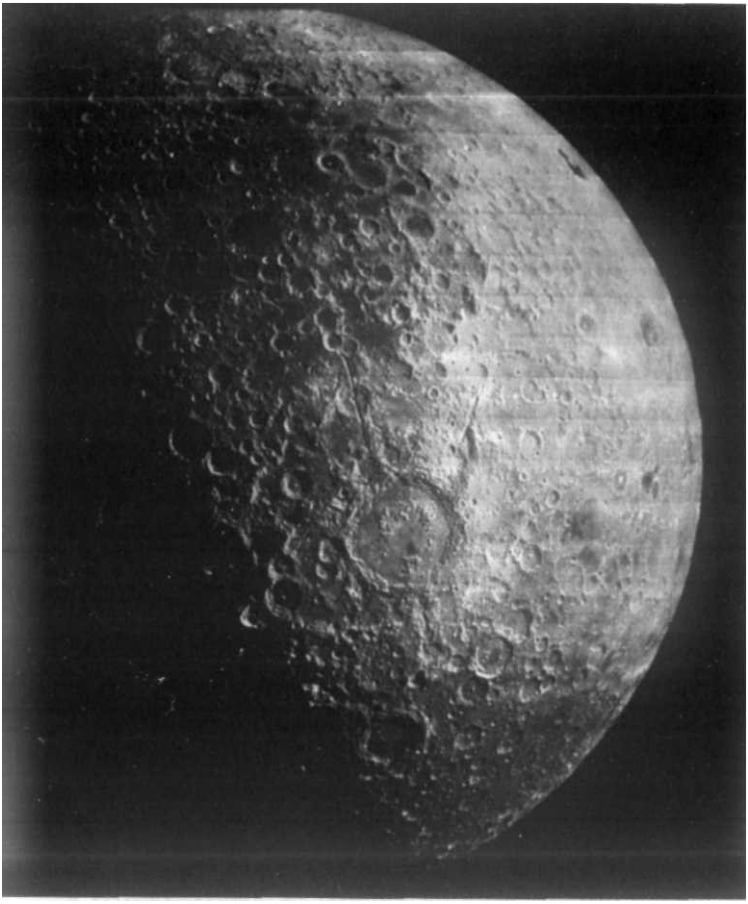

Satelitul natural al Pământului... Luna de întreţinerea unui sistem de fotografiere electronică a unor obiective confidenţiale, sistem top secret, recent instalat în cadrul bazei noastre aeriene. Unitatea noastră era condusă de directorul de contrainformaţii al SAC, departamentul de comandă tactică aeriană, din Langley Field, Virginia”.

„Sergentul mi-a spus că se ivise o problemă în cadrul programului Lunar Orbiter, datorată unei imprimante foto electronice, aparat identic cu echipamentele utilizate în camerele obscure ale

unităţii noastre. Era primul program Lunar Orbiter, care îşi propunea să surprindă primele fotografii gros plan ale suprafeţei Lunii. Aceste fotografii aveau să fie utilizate mai târziu pentru alegerea unui locaţii adecvate pentru aselenizarea primului echipaj în 1969.

„Fiind singurul specialist în revizii electronice cu acces la nivelul de securitate criptologie, o treaptă deasupra nivelului top secret, am fost cooptat în proiect pentru a încerca să rezolv problema. Extrem de încântat de ideea de a putea da o mână de ajutor şi poate chiar de a avea ocazia să văd primele fotografii de aproape ale suprafeţei Lunii., am fost informat cu privire la problemele de securitate, şi mi-am pregătit uneltele necesare”.

„Străbătând baza cu maşina pe drumul de acces ce mărginea întinderile pline de praf şi lungile piste din depărtare, am observat un elicopter experimental plutind ca o musculiţă în partea de sud a uriaşului hangar gri metalizat, unul dintre cele mai mari de pe bază, care găzduia proiectul Lunar

Orbiter”.

„După ce am intrat în hangar, mi s-a cerut să depun legitimaţia care atesta accesul la nivelul de securitate top secret, pentru a primi în schimb legitimaţia lor internă cu un nivel superior de acces, care trebuia purtată pe un lănţişor la gât. Am fost apoi escortat de un gardian dincolo de câteva uşi de securitate într-o vastă zonă deschisă din interiorul hangarului”.

„Nişte draperii negre de pânză, al căror scop

era acela de a delimita diversele zone de lucru, atârnau de nişte suporturi de metal suspendate în tavan. Trecând prin unul dintre separeurile delimitate de draperii, am ajuns într-un vast spaţiu deschis, unde se aflau câteva grupuri de persoane care vorbeau liniştit, cu un aer serios şi preocupat”.

„Am fost imediat frapat de numărul mare de persoane prezente acolo; mulţi păreau a fi civili, şi câţiva oameni de ştiinţă străini.

Un pic şocat, m-am întrebat imediat: oare ce caută toţi oamenii ăştia aici? Aveam un sentiment foarte ciudat, ca şi cum ceva nu era în regulă”.

„Am fost prezentat unui bărbat îmbrăcat civil, cu un halat de laborator deasupra, care era directorul proiectului, un anume Dr. Collie, dacă-mi amintesc bine. Foarte amabil şi rezervat, într-o manieră care te trimitea cu gândul la personajul Sherlock Holmes, mi-a comunicat calm că aparatul cu probleme împiedica developarea primelor gros planuri ale suprafeţei Lunii şi, prin urmare, întârzia difuzarea fotografiilor pentru a fi studiate şi cunoscute de toată lumea. Dânsul mi-a transmis, de asemenea, cât de recunoscători ar fi toţi cei implicaţi în program, dacă aş putea rezolva cumva problema”.

„Apoi am fost escortat de un pilot într-o cameră obscură, unde un alt tânăr pilot monta benzi de film de 3.5 mm, de înaltă rezoluţie, în ceea ce poartă denumirea de „mozaic”. Ceea ce făcea el era să aşeze una lângă alta imagini ale suprafeţei lunare numerotate succesiv, imagini care fuseseră transmise pe Pământ de Lunar

Orbiter. Fiecare imagine acoperea o fâşie îngustă de teren şi, prin urmare, a fost nevoie de câteva orbitări succesive ale Lunii pentru a se obţine o imagine fotografică integrală a suprafeţei lunare”.

„Negativele montate în mozaic au fost apoi introduse într-un aparat de imprimare pentru îmbunătăţirea rezoluţiei şi, după plasarea hârtiei fotografice deasupra negativelor, a început expunerea. Negativele au fost scanate cu un fascicul de electroni generat de un mare tub catodic, asemănător tuburilor din televizoarele alb-negru”.

„Fasciculul de lumină era captat de un tub fotomultiplicator şi, printr-o buclă de reacţie, era modulat prin diverse modificări în densitatea negativelor fotografice, obţinându-se astfel o creştere a contrastului, luminozităţii şi rezoluţiei imaginii. Fotografiile obţinute, cu rezoluţie de 9,5 x18 inci erau apoi examinate de un expert fotograf sau alt specialist, care privea imaginile la microscop şi analiza caracteristicile solului lunar”.

„Rămas alături de pilot în lumina roşietică a camerei obscure plină de aparate, dintre care multe nu mai văzusem niciodată, am încercat să aflu de la tehnician care ar putea fi problema cu imprimanta pentru care fusesem chemat. După doar câteva minute de discuţii, am înţeles că problema era la circuitele electronice de control, compuse din mai multe mici module de conectare plug-in”.

„Mi-am dat seama că, neavând piese de schimb la îndemână, va trebui să repar fiecare modul în parte, componentă cu componentă, un

proces foarte obositor, care avea să-mi ia o mulţime de timp. De asemenea, reparaţiile nu se puteau realiza la lu’

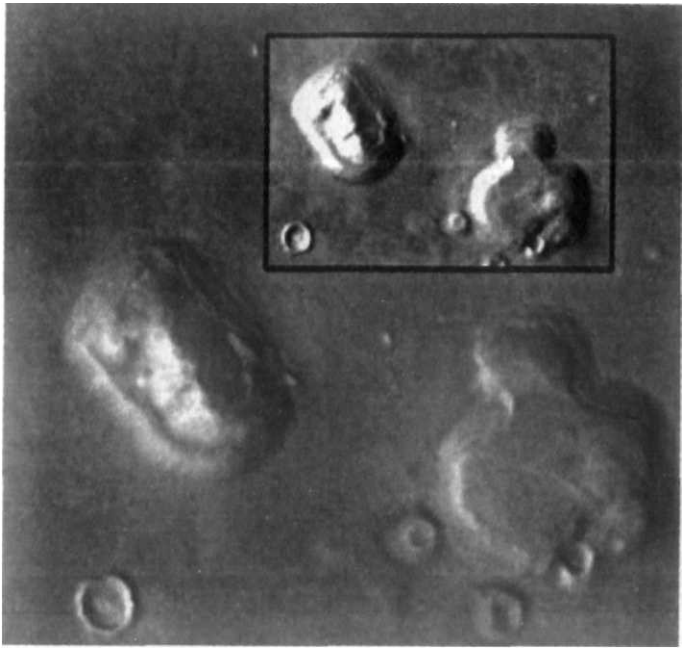

Feţele de pe Lună (!)

mina difuză a camerei obscure, prin urmare, aparatul trebuia mutat într-un spaţiu mai adecvat”.

„În timp ce vorbeam cu pilotul aflat în partea opusă a încăperii, îmi veneau în minte tot felul de întrebări. Eram curios şi fascinat de întregul proces. Cum se transmiteau oare spre laborator semnalele de la Lunar Orbiter? Cum erau transformate aceste semnale în imagini imprimate pe peliculă foto? Cum erau corelate şi asamblate imaginile ca să rezulte acel mozaic pe negativ?”

„Ştiam că e interzis să pun astfel de întrebări, şi că riscam să-mi atrag măsuri punitive în cazul în care o făceam. Cu toate acestea, eram

singur în încăpere cu pilotul, care părea la fel de pasionat ca şi mine de munca pe care o făcea. Am ezitat un moment, cântărindu-mi opţiunile”.

„Dacă ne-am fi aflat în laborator, în condiţii normale de activitate, ar fi fost mult mai multă lume în preajmă. Dar aici eram doar noi doi, aşa că mi-am luat inima în dinţi şi am pus întrebările care mă frământau”.

„După aproximativ treizeci de minute de discuţii tehnice şi o analiză detaliată a tuturor etapelor procesului, pilotul s-a întors spre mine şi mi-a spus cu onestitate: „Ştii că au descoperit o bază pe partea cealaltă a lunii!” Când l-am întrebat la ce anume se referea, a continuat: „Au descoperit o bază pe Lună!” şi, în acelaşi timp, mi-a pus discret în faţă o fotografie”.

„Era o fotografie „mozaic” a suprafeţei Lunii, pe care se vedeau clar un fel de structuri geometrice. Examinând atent imaginea, am observat tot felul de sfere şi turnuri. Primul meu gând a fost: „Cui îi aparţine baza?”, dar imediat m-a izbit adevărul: nu putea aparţine nimănui de pe acest pământ”.

„Nu am zăbovit mult asupra fotografiei – am privit-o rapid şi m-am îndepărtat imediat, de teamă să nu cumva să intre cineva în laborator. Ştiam că primisem un dar neaşteptat, accesul la nişte informaţii care nu erau pentru ochii mei. Din poziţia mea de simplu angajat al aviaţiei militare, nu am mai pus alte întrebări şi mi-am văzut de treabă, convins în sinea mea că voi auzi despre aceste lucruri la ştiri în următoarele zile! Prin urmare, mi-am propus să fac tot ce-mi stătea în

putinţă să repar aparatul, astfel încât aceste imagini şi informaţii să fie văzute şi cunoscute de toată lumea!”

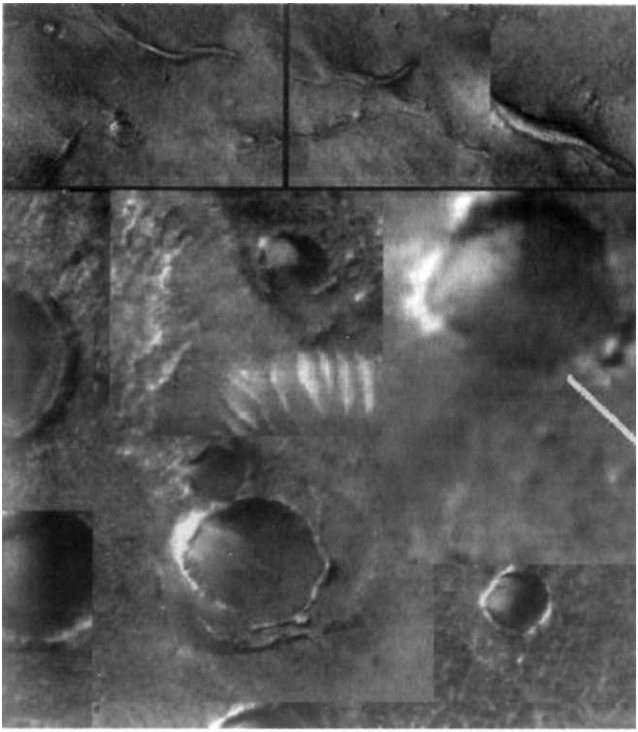

Construcţii geometrice pe Lună

„După două zile de muncă, i-am dat de capăt – era vorba despre un scurtcircuit la o mică diodă de pe una dintre plăcile de circuit. Extrem de surprins că am reuşit să identific problema, am înlocuit pur şi simplu piesa defectă, iar Dr. Collie a fost mai mult decât încântat şi mi-a oferit câteva dintre primele fotografii ale suprafeţei lunare, în semn de apreciere pentru efortul meu. În timp ce Dr. Collie îşi punea semnătura pe fotografiile pe care mi le dăruise, mi-aş fi dorit foarte mult să mai pun câteva întrebări legate de baza de pe Lună, dar ştiam că acest lucru este interzis, aşa că am

decis să aştept ştirile de seară pentru a afla şi eu, odată cu restul lumii, mai multe informaţii”.

„Dar iată-mă acum, după mai mult de treizeci de ani, aşteptând încă în zadar să se difuzeze la ştirile de seară reportajul despre cele descoperite pe partea nevăzută a Lunii”. Se pare că aceste baze secrete de pe Lună sunt operate de echipe reunite, formate în cea mai mare parte din oameni de ştiinţă şi tehnicieni din Statele Unite şi Rusia. Pe lângă americani şi ruşi, lucrează aici şi echipe din Marea Britanie, Canada, Franţa şi Australia. Toţi aceşti specialişti sunt foarte conştienţi de faptul că bazele noastre nu sunt singurele pe Lună, aici existând şi alte baze, aparent operate de către extratereştri, doar că aceştia apar şi dispar atât de rapid încât este practic imposibil să le fie studiată activitatea. Marea majoritate a acestor structuri se află pe partea opusă a Lunii”.

Eşecul Alternativei 3

Scopul principal al bazelor de pe Lună era acela de a funcţiona ca puncte de pornire pentru misiunile pe Marte. Aceste misiuni, pentru care aveau să se folosească întâi nave spaţiale robotizate şi ulterior nave cu echipaj, urmau să plaseze primii oameni pe Marte, cu scopul de a înfiinţa în cele din urmă aici colonii permanente.

Ideea din spatele acestei iniţiative era aceea de a transforma planeta Marte într-un spaţiu „adoptiv”, în care civilizaţia umană să continue să înflorească, în condiţiile în care Pământul va deveni în curând un loc total neprielnic pentru omenire. Exista speranţa că efectul de seră se va stabiliza pe Pământ după aproximativ două mii de

ani, moment în care coloniile de pe Marte, unde se va fi păstrat nivelul superior de dezvoltare a tehnologiei, vor putea fi mutate înapoi pe Pământ, pentru a repopula planeta.

Ceea ce nu au avut însă în vedere iniţiatorii Alternativei 3, a fost faptul că exista deja o formă de viaţă inteligentă pe Marte, care nu avea să privească cu ochi buni sosirea unor intruşi de pe Pământ.

Primele sonde robot trimise pe Marte în anii 1960 nu s-au confruntat cu dificultăţi prea mari, cu excepţia unor probleme mecanice datorate sistemelor electronice primitive utilizate la acea dată. Prima navetă care a aterizat cu succes pe Marte în 1963 (Lowell III), a trimis pe pământ doar câteva fotografii neclare, din care rezulta că există o atmosferă extrem de rarefiată şi foarte puţină apă pe Marte.

Poveştile care înconjoară astăzi legenda Alternativei 3 susţin că o navă spaţială trimisă în mod confidenţial de Pentagon a aterizat pe Marte în 1962 şi a trimis pe pământ imagini filmate ale suprafeţei planetei. S-a afirmat că imaginile respective înfăţişau un peisaj marţian traversat de canale artificiale, lacuri, vegetaţie naturală, mlaştini, şi animale. Acesta este un bun exemplu de dezinformare menită să ţină secret adevăratul programul spaţial pe care se baza emisiunea TV Alternativă 3. După succesul primei navete, următoarele misiuni pe Marte s-au confruntat cu tot felul de probleme inexplicabile, care cu siguranţă nu puteau fi atribuite unor defecţiuni mecanice. Cu probleme similare se confruntau şi

NASA şi sovieticii, care nu aveau cunoştinţă de activităţile desfăşurate la acel moment în cadrul programului descris de Alternativă 3.

Ceea ce rămâne un mister până astăzi este motivul pentru care unele misiuni pe Marte, precum Viking I şi II, au fost încununate de succes, pe când altele s-au încheiat dezastruos. Prima aterizare a unui echipaj pe Marte fusese programată pentru anul 1978, dar planul a eşuat în momentul în care nava spaţială construită în acest scop a fost distrusă în mod misterios pe când orbita Luna.

Astfel de obstacole inexplicabile au făcut ca proiectul de colonizare a planetei Marte, al cărui termen limită ar fi trebuit să fie anul 1980 pentru prima fază, pentru prima fază, a fost amânat iniţial pentru 1985 şi apoi pentru 1990. În cele din urmă, misiunea de colonizare a planetei a fost abandonată cu totul în 1992. Chiar dacă emisiunea TV Alternativă 3 a fost declarată o farsă, autorul cărţii, Leslie Watkins, este de părere că anumite aspecte ale Alternativei 3, cum ar fi prezenţa unor baze spaţiale secrete pe Lună, au probabil un sâmbure de adevăr.

Capitolul 9
HAARP – Dârele morţii – Alternativă 4

În urma eşecului Alternativei 3, a devenit necesară implementarea unui nou sistem care să protejeze omenirea de iminentul dezastru cauzat de încălzirea globală. Proiectele legate de explorarea planetei Marte epuizaseră bugetul comun al Statelor Unite şi Uniunii Sovietice alocat implementării Alternativei 3, iar acum puterile

politice ale lumii aveau să acţioneze pe socoteala cetăţenilor lor. Preşedintele Ronald Reagan care era de părere că distrugerea „Imperiului Malefic” era mai importantă decât lupta împotriva încălzirii globale, a redirecţionat fondurile rămase de pe urma Proiectelor de exploatare a planetei Marte, în vederea construirii de noi arme pentru distrugerea Uniunii Sovietice. Sovieticii au protestat retrăgându-se din proiectul Alternativa3 şi, la puţin timp după aceasta, şi-au pierdut statutul de mare putere mondială. Acest moment a marcat renunţarea oficială la Alternativa3.

Studii anterioare prognozaseră faptul că temperatura planetei va creşte atât de mult încât va cauza topirea calotei glaciare până în anul 2000. Eforturile din anii 1970 de a reduce poluarea atmosferică au reuşit, aparent, să încetinească într-o oarecare măsură procesul de încălzire globală. Acest lucru a fost de ajuns cât să amâne producerea dezastrului cu aproximativ 20 de ani.

Din păcate însă, nimeni nu a anticipat deteriorarea stratului de ozon cauzată de folosirea în exces a compuşilor chimici cu fluor şi carbon. Ca urmare a acestui fapt, s-au format două imense „găuri” în stratul de ozon deasupra ambilor poli, care permit unei cantităţi imense de radiaţii solare să inunde planeta, agravând şi mai mult problema deja existentă. Ceva trebuia făcut şi încă repede, altfel planeta avea să fie „prăjită” de radiaţiile solare.

Era deja clar până în acest moment că nişte forme de viaţă inteligente se opuseseră colonizării

planetei Marte de către om. Motivul putea fi doar bănuit, dar Tesla îşi exprimase cu ani în urmă convingerea că planeta Marte este locuită atât de urmaşii oamenilor care părăsiseră Pământul în perioada sa preistorică, cât şi de fiinţe extraterestre venite din afara sistemului nostru solar. Se poate ca Tesla să fi avut dreptate.

Cu bugetul redus substanţial şi fără a mai fi în parteneriat cu Rusia, depindea acum doar de Statele Unite şi de aliaţii lor să găsească o soluţie împotriva ameninţării iminente. Iar această soluţie a fost găsită în scrisorile şi însemnările secrete ale lui Tesla. Reacţionând probabil la semnalele radio stranii pe care le primea, în iunie 1990, Nikola Tesla declara: „Nu este departe momentul când vom putea controla precipitaţiile şi umiditatea atmosferei…”. Probabil că Tesla ştia încă de atunci ce urma să se întâmple cu planeta noastră în viitorul apropiat.

Primele avertismente ale lui Tesla au atras atenţia şi acelora care se grăbeau să demareze un program care să continue ceea ce începuse Alternativă 3. Acum că părăsirea planetei nu mai reprezenta o opţiune pentru nimeni, cei de la putere s-au trezit «blocaţi» pe pământ alături de muritorii de rând. Singura soluţie de supravieţuire rămânea aceea de a se încerca a modificarea climei terestre cu ajutorul tehnologiei inventate de Tesla cu ani în urmă.

Urmărind atent vocile ciudate interceptate cu ajutorul receptorului său radio special modificat, Tesla a început să facă experimente pentru a vedea dacă este posibilă modificarea

climei prin folosirea unei cantităţi uriaşe de energie electrică. Există un circuit global, cunoscut şi sub numele de circuitul lui Wilson, în cadrul ceăruia ionosfera rămâne încărcată pozitiv, de obicei cu valori între 200 şi 300 de kilovolţi, faţă de pământ.

În părţile atmosferei cu vreme liniştită, un curent de conducţie leagă ionosfera de Pământ, iar circuitul se închide între pământul conducător electric şi straturile inferioare ale norilor de furtună, printr-o combinaţie de fenomene de conductivitate, convecţie, fulgerare, puncte de descărcare a energiei şi curenţi cu precipitaţii. Încărcătura electrică, transmisă spre Pământ în timpul furtunilor, menţine câmpul electric al Pământului şi energia potenţială a ionosferei. Acest circuit natural global a fost descoperit iniţial de Tesla în anii 1890, după care el şi-a reluat cercetările în această direcţie în momentul când a devenit convins de faptul că anumite forţe extraterestre ar fi implicate în procesul de încălzire a planetei.

Sistemul lui Tesla presupune folosirea unor transmiţătoare uriaşe cu rol de amplificare, care să acţioneze ca nişte generatoare globale şi să creeze în mod artificial aceleaşi circuit electromagnetic global care se creează în mod natural în timpul furtunilor cu descărcări electrice. Oricât de ciudat ar părea, prima aplicare a ideilor lui Tesla datează din perioada Războiului Rece când sovieticii au făcut primele încercări experimentale de modificare a climei.

Pe 4 iulie 1976, fosta Uniune Sovietică a

început să transmită uriaşe câmpuri magnetice sub formă de impulsuri cu ajutorul a 3 transmiţătoare-gigant de 40 de milioane de waţi care transmiteau acele semnale până în S.U.A. Acest asalt electronic a perturbat şi blocat semnalele transmisiilor radio şi de televiziune, a înfuriat Comisia Federală de Comunicaţii dar şi pe operatorii amatori de radio, care imediat au poreclit aceste semnale „Ciocănitoarea rusească”, datorită cadenţei impulsurilor. Deşi aceste semnale erau menite să producă o intensificare a precipitaţiilor în anumite zone din Siberia, sovieticii înşişi au fost surprinşi să constate că ele erau atât de puternice încât afectau şi vremea din America de Nord.

Ruşii au finalizat construirea a aproximativ 30 de transmiţătoare uriaşe care emit în principal semnale în jurul valorii periculoase de 10 herţi, cunoscută sub numele de Frecvenţă Extrem de Joasă (FEJ). S-a spus despre această tehnologie că ar avea la bază ideile lui Tesla. Aceste emiţătoare Tesla *creează,* unde staţionare FEJ extrem de puternice care formează sisteme de blocare a fronturilor de presiune ridicată, care, la rândul lor, modifică traiectoria normală a curentului Jet Stream de mare altitudine, împingându-i spre nord şi întârzie cursul normal al curenţilor de aer în fronturile care se apropie.

Încă din aprilie 1969, Spectrum, publicaţia prestigiosului Institut de Inginerie Electrică şi Electronică, publica un articol scris de Seymour Tilson, în care se spunea: „Cercetători din domeniul electricităţii atmosferice şi al fizicii

norilor au adunat destule dovezi care să sugereze faptul că acele câmpuri electrice din straturile inferioare ale atmosferei Pământului joacă un rol extrem de important... poate cel mai important... în acumularea şi comportamentul norilor care produc precipitaţii.

Se pare că domnul Tilson avea dreptate. Exact la un an de la declanşarea programului „Ciocănitoarea Rusească", pe 4 iulie 1978 guvernul S.U.A. a iniţiat propriul lui experiment FEJ asupra vremii, care a avut ca efect căderea unor ploi torenţiale în şase districte din nordul statului Wisconsin. Această furtună declanşată cu ajutorul undelor FEJ a produs vânturi cu viteze de 157 de mile pe ora şi a provocat pagube de 50 de milioane de dolari, făcând una cu pământul oraşele Phillips şi Wisconsin şi distrugând câteva sute de acri de pădure.

Prima avertizare oficială cu privire la strategia agresivă a sovieticilor de controlare a vremii a venit din partea Dr. Andrew Michrowski reprezentant al din PACE (Planetary Association for Clean Energy – Asociaţia Mondială pentru energia ecologică). Într-un articol publicat în 1978, Dr. Michrowski mărturisea că plasase staţii de monitorizare pe tot teritoriul Canadei şi aflase astfel că „sovieticii reuşiseră să pună la punct o serie de câmpuri FEJ destul de stabile şi localizate (acoperind teritoriul Americii de Nord), care aveau capacitatea de a limita sau devia curentul jet stream în emisfera nordică".

Câţiva ani mai târziu, Michrowski declara într-un buletin informativ PACE (vol.4, nr. 4):

„Câmpurile FEJ… se propagă în plan vertical către Pământ, creând „unde staţionare”…care pot să redistribuie energia în atmosferă prin convecţia norilor cumulus. S-a observat în repetate rânduri că fluctuaţiile transmisiilor FEJ sovietice duc la o modificare a traiectoriei curentului jet stream din emisfera nordică în interval de 72 de ore”.

În buletinul informativ PACE 2/81 se arăta că sovieticii au întrerupt semnalul FEJ pentru o scurtă perioadă în anul 1980: „În timpul celor 2 săptămâni de linişte, curentul jet stream a avut o traiectorie normală în emisfera nordică… odată cu reluarea emisiilor FEJ ale sovieticilor, curentul a fost deviat (din nou) de un val persistent de presiune ridicată, care se întindea din Yukon până în Arizona”.

Resimţind succesul „Ciocănitoarei Ruseşti” ca pe o ofensă, S.U.A. au iniţiat în secret Proiectul pentru Cercetarea Activă a Aurorei Boreale (High Active Auroral Research Project), cunoscut sub numele de HAARP. Localizat în Gakon, Alaska, acest schimbător de căldură ionosferic bazat pe ideile lui Tesla, un proiect comun al Marinei şi Aviaţiei SUA, proiectează deja de câţiva ani în atmosferă fascicule foarte concentrate de energie de radio-frecvenţă de mare intensitate.

Aceste unde radio reglabile simt atât de puternice şi au o încărcătură electromagnetică atât de mare încât sunt practic capabile să ridice şi să încălzească ionosfera. De fapt, acest dispozitiv HAARP funcţionează exact invers decât un radiotelescop în sensul că antenele emit semnale în loc să le primească. Buletinul

informativ al HAARP susţine că acesta este în principal un proiect academic al cărui scop este acela de a modifica ionosfera în vederea îmbunătăţirii calităţii comunicaţiilor. În unele documente ale armatei S.U.A. Însă, se descrie mult mai explicit scopul HAARP, anume acela de a permite le permite să înţeleagă cum pot „exploata iono-sfera în interesul Ministerului Apărării”.

Brevetele prezentate mai jos au fost iniţial deţinute de compania ARCO Power Technologies incorporated (APŢI), o filială a Atlantic Richfield Company. APŢI fusese compania contractată pentru a construi dispozitivul HAARP. Dar, în iunie 1994, ARCO a vândut această filială, brevetele şi contractul pentru a doua fază a construcţiei companiei E-Systems.

E-Systems este una din cele mai importante firme în domeniul contrainformaţiilor din lume – colaborând cu CIA, cu diverse organizaţii de apărare şi altele de acest gen. E-Systems câştigă în jur de 1,8 miliarde de dolari anual în urma colaborării cu astfel de organizaţii, dintre care cam 800 de milioane de dolari din proiecte „la negru”. Firma E-Systems a fost preluată ulterior de Raytheon, una dintre cele mai mari firme din domeniul apărării din lume. În anul 1994 Raytheon ocupa locul 42 în topul 500 al companiilor cu cea mai mare cifră de afaceri.

Raytheon deţine mii de brevete, dintre care unele foarte importante pentru proiectul HAARP.

Cele 12 brevete originale reprezintă temelia proiectului HAARP, dar ele sunt acum îngropate printre alte câteva mii deţinute de Raytheon. De

pildă, Brevetul nr. 4.686.605 acordat lui Bernard J. Eastlund pentru „Metodă şi dispozitiv pentru modificarea caracteristicilor unei zone din atmosfera, ionosferă şi/sau magnetosfera Pământului”, a fost ţinut ascuns timp de un an, fiind supus unui ordin de confidenţialitate emis de guvern.

Radiatorul ionosferic Eastlund era diferit de tot ceea ce se propusese până atunci; în cazul său, fasciculul de radiaţie cu unde radio (RF) era concentrat şi focalizat spre un punct anume din ionosferă, ceea ce însemna proiectarea în ionosferă a unei cantităţi de energie fără precedent.

Dispozitivul Eastlund permitea o concentraţie de un watt pe centimetru cub, în comparaţie cu alte aparate de acest tip, capabile să furnizeze doar o parte de unu la un milion dintr-un watt. Această diferenţă enormă ar fi putut avea ca efect ridicarea şi modificarea ionosferei de aşa manieră încât să permită obţinerea efectelor futuristice descrise în brevet. Conform celor menţionate aici, ideile propuse de Nikola Tesla la începutul anilor 1900 au stat la baza conceperii dispozitivului Eastlund. Întrebarea era cam cât ar fi putut valora această tehnologie pentru ARCO, proprietarul brevetelor. De exemplu, compania ar fi putut obţine profituri enorme folosind această tehnologie pentru a furniza energie electrică de la o centrală electrică aflată undeva în câmp, în mijlocul exploatărilor de gaze naturale, direct la consumator, fără a fi nevoie de cabluri.

Pentru o vreme, cercetătorii implicaţi în

proiectul HAARP nu au putut dovedi faptul că dispozitivul la care lucrau putea avea şi o astfel de întrebuinţare, însă în aprilie 1995, s-au descoperit şi alte brevete în conexiune cu o listă a unor „membri cheie ai personalului” companiei APŢI. Unele dintre aceste brevete nou descoperite la APŢI se refereau într-adevăr la un sistem de furnizare a energiei electrice fără cablu. Brevetul Eastlund menţiona faptul că acest dispozitiv poate perturba într-o măsură mai mică sau mai mare funcţionarea sistemelor foarte sofisticate de ghidare a avioanelor şi rachetelor.

Mai mult, capacitatea dispozitivului de a dispersa unde electromagnetice cu frecvenţe variate pe suprafeţe foarte întinse, dar şi abilitatea sa de a controla modificările acestor unde, pot avea ca efect perturbarea sistemului de comunicaţii pe uscat, pe mare, sau în aer.

În continuare se spune: „Prin urmare, această invenţie oferă posibilitatea trimiterii unei cantităţi de energie fără precedent în atmosfera Pământului, în locaţii stratgice, şi menţinerea nivelul acestei energii, mai ales prin folosirea impulsuri aleatorii, toate acestea într-o manieră mult mai precisă şi mai bine controlată decât s-a reuşit până în acest moment în principal prin detonarea unor dispozitive nucleare de diferite puteri şi la diverse altitudini”.

„Dispozitivul permite nu doar interferarea cu alte reţele de comunicaţie, ci şi utilizarea unuia sau mai multor fascicule de energie pentru a stabili un canal de comunicaţie viabil, chiar şi atunci când nu funcţionează nicio altă reţea de

comunicaţie din lume. Altfel spus, acelaşi dispozitiv folosit pentru distrugerea altor reţele de comunicaţie, poate fi utilizat de cunoscători pentru stabilirea unui canal propriu de comunicare”.

„Porţiuni vaste ale atmosferei pot fi înălţate la altitudini neaşteptate astfel încât rachetele să se lovească de forţe de rezistenţă la înaintare neaşteptate, care să ducă în cele din urmă la distrugerea lor. Este posibilă modificarea condiţiilor atmosferice, de exemplu, prin schimbarea direcţiei vânturilor din straturile superioare ale atmosferei, iar acest lucru se poate realiza prin producerea uneia sau mai multor coloane de particule atmosferice, care vor acţiona ca nişte lentile sau dispozitive de focalizare”.

„Pot avea loc modificări moleculare ale atmosferei care să aibă efecte pozitive asupra mediului înconjurător, în plus, nu numai că se poate schimba compoziţia moleculară a unei regiuni atmosferice, ci se poate chiar alege molecula sau moleculele care să se regăsească în număr mai mare în regiunea respectivă”.

Eastlund menţionează de asemenea interesul NATO pentru modificarea condiţiilor meteorologice pentru beneficiul armatei. În mai 1990, într-un document emis de NATO şi intitulat Modification of Tropospheric Propagation Conditions (Modificarea Condiţiilor de Propagare Troposferică), se vorbea despre felul cum ar putea fi modificată atmosfera pentru a absorbi radiaţia electromagnetică prin dispersarea de polimeri din aparate de zbor aflate la mare înălţime.

Absorbind microunde transmise de HAARP şi de alte radiatoare atmosferice conectate, localizate în Puerto Rico, Germania şi Rusia, oglinzile artificiale aveau capacitatea de a încălzi aerul, producând

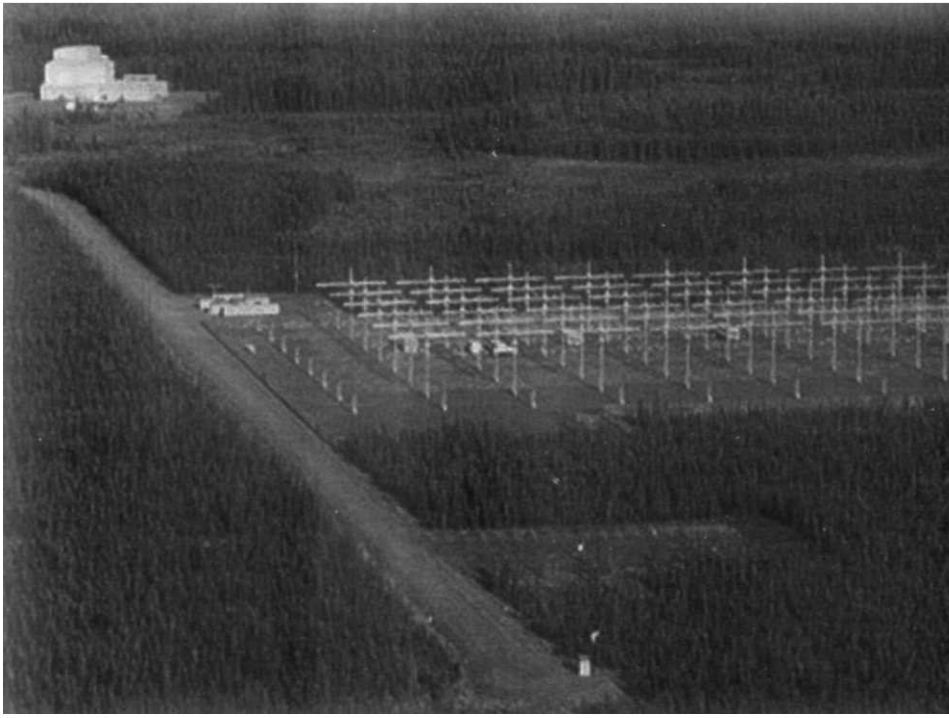

HAARP – complex de antene modificări ale vremii. Brevetul nr. 4253190 descrie modul în care o oglindă făcută din „răşină de poli-ester” poate fi menţinută la înălţime de forţa exercitată de radiaţia electromagnetică provenită de la un transmiţător ca HAARP.

Vorbind cu cercetătorul William Thomas, un doctor în studiul polimerilor, care doreşte să rămână anonim, afirma că, dacă frecvenţa răspuns a HAARP este adaptată la câmpul magnetic al Pământului, energia sa sub formă de fascicul

foarte concentrat poate fi transmisă unor molecule „introduse artificial în regiunea respectivă”. Această stare extrem de reactivă poate „stimula polimerizarea şi formarea de noi compuşi”, a mai explicat savantul. Generarea de căldură necesară pentru modificarea condiţiilor atmosferice, poate fi stimulată prin adăugarea de praf de oxid de fier magnetizat la polimerii pulverizaţi de la mare înălţime de multe dintre aparatele de zbor.

Polymerii care absorb frecvenţe radio, precum Philips Ryton F-5 PPS sunt sensibili la frecvenţe cuprinse între 1 şi 50 MHZ, iar HAARP transmite pe intervalul 2 – 10 MHZ. Promotorii proiectului HAARP, Marina şi Aviaţia Militară a S.U.A., susţin că transmiţătorul lor va ajunge în cele din urmă să producă 3,6 milioane de waţi de energie de frecvenţă radio. Dar la pagina 185 a „Memorandumului tehnic 195” din octombrie 1991, în care se vorbeşte despre testele la care va fi supus HAARP, reprezentanţi ai departamentului pentru efecte ionosferice din cadrul Laboratorului Phillips al Aviaţiei Militare S.U.A, estimează că HAARP ar putea atinge un nivel maxim de energie produsă de 100 miliarde de waţi, în con

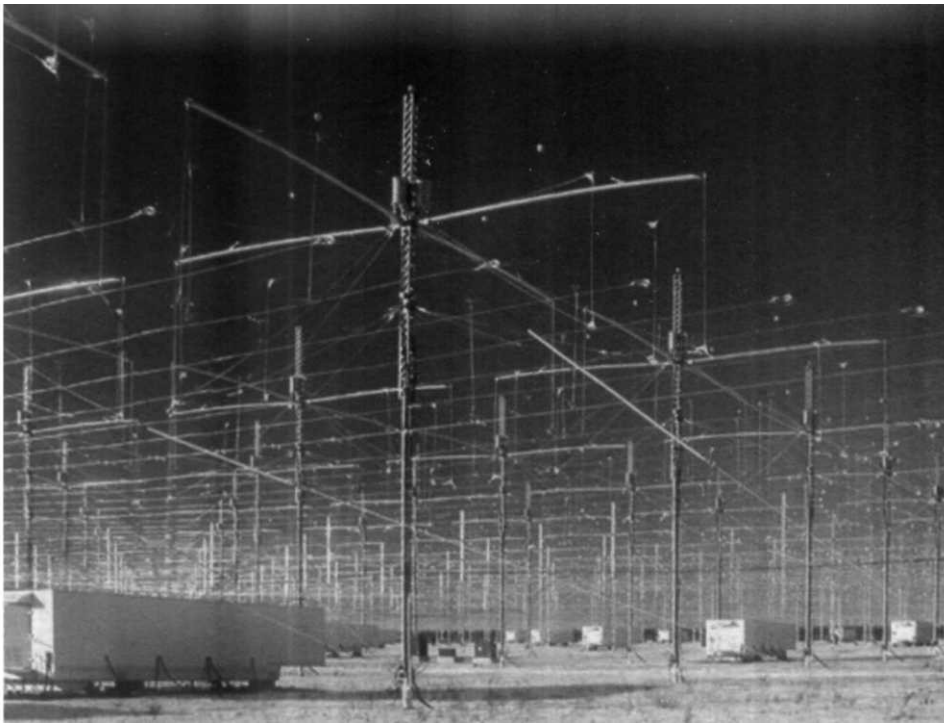

HAARP

diţiile în care staţiile radio comerciale emit de obicei la 50.000 de waţi.

Există şi alarmişti care avertizează că tehnologiile de tip HAARP vor fi folosite pentru manipularea vremii, modificarea climatului, topirea calotei glaciare, subţierea stratului de ozon, provocarea cutremurelor şi controlarea valurilor oceanice printr-o serie de manevre intenţionate care au ca efect modificarea şi perturbarea câmpurilor de energie electromagnetică ale planetei noastre. În ciuda acestor afirmaţii, a devenit clar acum că scopul acestei tehnologii nu este acela de a distruge omenirea, ci, dimpotrivă, de a modifica vremea pentru a stopa sau măcar a încetini efectele

încălzirii globale şi a salva astfel omenirea. Alternativă 4 – succesoarea Alternativei 3 este acum operaţională.

La ora actuală, atenţia amatorilor de teorii ale conspiraţiei din întreaga lume, a fost atrasă de un alt aspect, strâns legat de proiectul HAARP – misterul „urmelor chimice”, cunoscute şi sub denumirea de „dârele morţii”. Poate fi dezvăluit acum faptul că aceasta este faza următoare a Alternativei 4!

Misterul urmelor chimice

Toată lumea ştie ce sunt urmele de condensare, vaporii evacuaţi în atmosferă de avioanele cu reacţie care zboară la mare înălţime. Începând din 1997, s-a observat la nivel mondial o creştere semnificativă a numărului acestor urme de condensare, cerul fiind acoperit aproape în permanenţă de dâre lăsate la mare altitudine de către avioanele cu reacţie.

Membri ai personalului militar activ, ofiţeri de poliţie, piloţi şi specialişti în apărare, dar şi sute de americani de rând obişnuiţi cu urmele de condensare lăsate de avioane, precum şi cu tot felul de manevre de zbor realizate în apropierea oraşelor, a aeroporturilor sau pe rute bine stabilite, toţi aceştia confirmă în mod independent prezenţa a numeroase „linii pe cer” lăsate în mod intenţionat de avioane-cisternă (de obicei de culoare albă şi întotdeauna fără semne de identificare), deasupra oraşelor şi zonelor rurale.

De cele mai multe ori câte 20,30 sau chiar mai multe astfel de urme de condensare se întretaie pe cer, creând tot felul de modele

„zăbrelite”. Oamenii de rând folosesc adesea expresii de genul „X şi 0 pe cer” sau „câmp arat” pentru a descrie manevrele acestor avioane, care trasează pe cer urme albe de condensare. Acestea zăbovesc ore întregi pe cer şi se disipează treptat formând un fel de ceaţă care acoperă cerul senin.

În mod normal, urmele de condensare se formează atunci când cristalele de gheaţă din aer sunt perturbate de trecerea unui avion la mare altitudine, unde este foarte rece. De obicei, urmele de condensare lăsate de motoare şi de vârfurile aripilor sunt subţiri ca un creion şi dispar în 45 de secunde, pierind rapid ca dâra din urma unei bărci.

Se poate întâmpla ca şi urmele de condensare provocate de cristale de gheaţă să persiste uneori ore întregi pe cer, formând nori cirrus care sunt purtaţi pe suprafeţe întinse – în special deasupra zonelor cu traffic aerian intens, cum ar fi coridorul între S.U.A. Şi Europa, deasupra Atlanticului. Spre deosebire de aceste urme de condensare naturale, urmele chimice, a căror prezenţă este observată zilnic de martori oculari, persistă întotdeauna ore întregi pe cer, formând un fel de ceaţă din care se observă deseori desprinzându-se precipitaţii sub forma unor firişoare.

Se întâmplă uneori, ca avioane de pasageri să intersecteze aceste urme chimice persistente şi să lase urme de condensare normale, care însă dispar repede în timp ce urmele chimice încă persistă. De obicei urmele sunt trasate în direcţia est-vest, dar se observă adesea şi X-uri sau zigzag-

uri. De asemenea s-a observat de multe ori cum avioanele care lăsau în urmă astfel de urme chimice, îşi opreau emisiile când se apropiau de munţi sau de alte limite geografice, şi reîncepeau pulverizarea doar după revenirea deasupra zonei dorite.

Un alt fenomen înregistrat atât în S.U.A. cât şi în Marea Britanie a fost creşterea numărului de boli respiratorii acute – printre care bronşita, pneumonia şi crizele astmatice, la un nivel considerat de medici epidemic. Conform BBC, numărul deceselor, în special în rândul vârstnicilor şi al celor cu boli ale sistemului imunitar, a depăşit 8.100 în Anglia în ultima săptămână din decembrie şi primele două săptămâni din ianuarie 1999.

Alţi martori au observat pulverizări din elicoptere negre nemarcate şi din avioane turbopropul-sate zburând foarte jos şi adeseori noaptea, deşi nu întotdeauna. De asemenea, au fost raportate incidente de deversare a unor reziduuri chimice în rezervoarele municipale din elicoptere nemarcate.

Deşi cei care susţineau existenţa acestui fenomen al urmelor chimice au atras asupra lor atacuri virulente pe motivul lipsei dovezilor, există înregistrări video în care se observă pulverizarea unei substanţe albe din coada unor avioane cu motoare montate pe aripi, precum şi din anumite secţiuni ale aripilor situate undeva între motoare şi vârful aripilor. Acestea sunt exact punctele de pe aripi şi coadă unde sunt localizate supapele de alimentare la avioanele-cisternă.

Pulverizarea substanţelor chimice asupra Americii – scurt istoric

În ultimele luni ale celui de-Al Doilea Război Mondial, un grup mic de nave militare americane a acostat pe ţărmul de sud al Californiei. Obiectivul acestora era să obţină informaţii, despre care ofiţerii credeau că o să salveze mii de vieţi. Dar din contră, această mică incursiune a dus la pierderea a câteva sute de vieţi nevinovate, în numele securităţii naţionale.

Această expediţie a fost provocată de teama ofiţerilor din armată şi marină, că o unitate militară niponă secretă ar putea contamina coasta de vest cu o bacterie ucigaşă. Aparent, o diviziune a armatei japoneze care se ocupa de „purificarea apei”, situată în Pingian, Manchuria – grup cunoscut sub numele de Unitatea 731 – folosea de fapt prizonieri, inclusiv americani, ca şi cobai umani, în încercarea de a crea toxine mortale menite să decimeze inamicii Japoniei.

La sfârşitul anului 1941, japonezii au făcut testat eficienţa unor arme biologice, lăsând să cadă materiale infectate cu ciumă peste localitatea Changde, din provincia chineză Hunan. Mai târziu în timpul războiului, au început să facă experimente cu baloane mari, capabile să transporte o bombă incendiară peste Pacific, cu ajutorul curenţilor de aer ascendenţi. Baloanele urmau să cadă în America, unde pierderea gazului le făcea să cobore pe pământ. Există informaţii că, până în martie 1945, peste 100 de astfel de baloane au ajuns până în America purtate de curentul jet stream.

Baloanele au aterizat spre nord până în regiunea White Horse din Alaska, şi spre est până în zona Grand Rapids din Michigan. În Oregon şase pescari au fost ucişi atunci când un balon plin de material incendiar a explodat în timp ce aceştia îl inspectau. Din cauza secretului militar, nimeni nu a fost avertizat cu privire la pericolul pe care îl reprezentau aceste baloane.

Autorităţile militare se temeau că ceea ce era mai grav abia acum avea să urmeze. Cea mai mare teamă era ca nu cumva Unitatea 731 să lanseze baloane purtătoare de germeni ai ciumei sau encefalitei care să fie eliberaţi în aer deasupra Americii. Această preocupare a dus la organizarea unor reuniuni la nivel înalt în martie 1945. Autorităţile militare şi-au dat seama de faptul că era suficient ca un singur balon să elibereze în aer astfel de agenţi biologici letali, pentru a se produce un adevărat dezastru.

Ceea ce trebuia neapărat să afle aceşti ofiţeri era cât de repede şi în ce direcţie aveau să migreze germenii respectivi – aşa numitul vector de contagiune. În acest scop, au fost trimise nave militare în largul coastei de sud a Californiei, unde, la adăpostul ceţii de dimineaţă, marinarii au deschis nişte rezervoare etanşe pline cu viruşi gripali.

Infecţia a fost purtată de vânt pe uscat, în timp ce alţi militari ţineau o evidenţă strictă a vitezei şi direcţiei de deplasare a viruşilor. Au fost de asemenea monitorizate toate spitalele pe o distanţă de 250 mile spre interiorul continentului. Peste 200 de persoane au murit în această

epidemie de gripă, dar măcar armata americană a obţinut informaţiile dorite.

Din fericire, războiul s-a încheiat înainte ca japonezii să aibă ocazia să folosească baloanele ucigaşe pentru a transporta toxinele letale spre America. Cu toate acestea, experimentele realizate de guvernul american asupra propriei populaţii civile au continuat până în anii 1950.

Se pare că armata a lansat agenţi de simulare în sute de zone populate din întreaga ţară. Printre locaţiile-ţintă se numărau porţiuni din Alaska şi Hawaii, San Francisco, St. Louis, Minneapolis, New York, Washington D.C., Key West, Fort Wayne, Indiana şi multe alte oraşe. Scopul era acela de a se studia tendinţele de răspândire şi supravieţuire ale bacteriei, în timp ce oamenii îşi desfăşurau activităţile obişnuite. Nimeni nu a aflat despre aceste experimente secrete ani de zile din cauza caracterului de confidenţialitate ce înconjura orice chestiune de „siguranţă naţională”.

De fapt, pe parcursul celor 45 de ani cât s-au făcut aceste experimente în aer liber, armata a stopat din când în când utilizarea anumitor agenţi de simulare, din motive de siguranţă. În fiecare caz, se recunoştea abia ulterior faptul că agenţii respectivi ar fi putut cauza boli şi chiar decesul, cu toate că aceste informaţii erau de mult timp disponibile în literatura medicală.

Aşa s-a întâmplat şi în 1950, când a fost stopată utilizarea ciupercii Aspergillus fumigatus ca agent de simulare. Se ştia de mult că această ciupercă provoacă aspergiloză, o boală care poate

fi fatală. În mod similar, în 1960 armata a întrerupt folosirea sulfurii de zinc cadmiu, o substanţă chimică despre care se ştia că provoacă apariţia cancerului.

În anii 1970, o altă bacterie, Serratia marcescens, care provoacă infecţii grave, chiar letale, a încetat să mai fie utilizată ca agent de simulare. În anii 1980, a venit rândul metilfosfonatului de dimetil, mai cunoscut sub denumirea de DPP, să fie scos din uz, din cauza potenţialului său cancerigen şi toxic.

Nici agenţii de simulare folosiţi astăzi nu sunt lipsiţi de riscuri. Oxidul de etilenă care intră în compoziţia anumitor insecticide este cunoscut drept cancerigen. Bacteria Bacillus subtilis, deşi în general nu este considerată periculoasă, este menţionată în literatura medicală ca având potenţialul de a provoca infecţii grave. Adeseori, microorganisme care par inofensive în anumite circumstanţe, pot provoca boli în altele.

Expunerea la concentraţii mari din orice microorganism poate reprezenta un pericol foarte mare pentru un organism slăbit. Vârstnicii, copiii mici, persoanele care suferă de SIDA sau care au sistemul imunitar slăbit sunt mult mai sensibile la infecţii care le pot pune viaţa în pericol. Cu toate acestea, armata nu a monitorizat starea de sănătate a persoanelor care ar fi putut fi expuse la riscuri în timpul testelor, continuând să susţină că agenţii bacterieni folosiţi nu reprezintă nici un pericol.

Referindu-ne acum la urmele chimice, există cel puţin două ipoteze: fie este vorba de

încercarea de modificare a condiţiilor meteo, prin folosirea unor substanţe chimice periculoase, fie de experimente în vederea unui război biologic, care implică agenţi patogeni produşi în laborator. O altă ipoteză ar putea fi aceea că tipicele semne X desenate de avioane pe cer sunt citite de sateliţi cu scopul de a urmări caracteristicile de dispersie ale substanţelor.

Condiţiile meteo sunt rezultatul schimburilor de căldură. Generarea de căldură poate fi indusă în atmosferă în mod artificial prin adăugarea de praf de oxid de fier magnetizat la polimeri – şi încălzirea acestora cu ajutorul dispozitivului HAARP sau al unei surse locale. Bernard Eastlund, inventatorul dispozitivului HAARP şi titularul original al brevetului, a afirmat în repetate rânduri că acest lucru este teoretic posibil – şi că astfel de aditivi pentru polimeri, cu rol în absorbţia microundelor, se pot procura chiar de la magazin.

Analize ulterioare realizate în cadrul unui laborator privat au depistat în compoziţia unora dintre urmele chimice o „substanţă ciudată asemănătoare cu fierul”. Conform spuselor lui Tommy Farmer, specialist în urme chimice, chimistul pe care l-a însărcinat să examineze la microscop o mostră de „păr de înger”, „a observat prezenţa unor urme artificiale, galben-portocalii impregnate în filamentele materialului”. Farmer consideră că ar fi putut fi vorba despre un „aliaj feros oxidant”, utilizat în experimente de modificare a condiţiilor meteo.

Este foarte posibil ca astfel de experimente de modificare a vremii cu ajutorul urmelor chimice

dar şi prin alte metode să se realizeze în America şi fără a fi utilizat dispozitivul HAARP. Potrivit dr. Nick Begich (co-autor al cărţii „Îngerii nu cântă la această harpă (HAARP)”), acesta este utilizat doar pentru perioade scurte de timp, de câteva ori pe an.

Un specialist care a preferat să rămână anonim, afirma în legătură cu toate acestea că, „dacă există o legătură între dispozitivul HAARP şi urmele de condensare, vorbim despre o altitudine de până la 10 km. Nu ştiu dacă este posibil să se creeze o zonă [de rezonanţă] atât de aproape de pământ. Nici unul din brevetele de invenţie pe care le-am văzut până acum nu pun în discuţie o altitudine mai mică de 50 de km. În plus, la 10 km înălţime este dificil de stabilit dacă într-adevăr HAARP are vreo legătură cu efectele înregistrate, acestea nedeosebindu-se cu nimic de condiţiile din celelalte 48 de state sau din orice altă zonă de pe pământ”.

Încercând să găsească dovezi ale altor aplicaţii militare care presupuneau pulverizarea unor electroliţi organici în atmosferă, specialistul nostru a dat peste nişte brevete, care vorbeau despre încercări de stabilire a unor canale de comunicaţie dincolo de orizont, prin reflectarea undelor radio din aerosoli pulverizaţi. „Am văzut acolo că pentru comunicaţii dincolo de orizont se poate realiza un dispozitiv de reflectare dintr-un model în reţea sau linii paralele”. Alte studii brevetate prezintă un dispozitiv de bruiaj radar cu pulverizare de particule.

Un alt expert în modificarea artificială a

vremii subliniază însă faptul că, la fel ca în cazul transmisiilor radio pe unde scurte, HAARP permite utilizarea ionosferei pentru realizarea de transmisii pe frecvenţă radio spre orice regiune a Statelor Unite. Au fost descoperite, de asemenea, documente care relevă interesul Pentagonului pentru utilizarea unor „sisteme de dirijare a furtunilor” în tehnicile de modificare a condiţiilor meteo, şi pentru folosirea aerosolilor pulverizaţi în scopul acoperirii cerului.

Will Thomas, specialist în urme chimice, este de acord că tehnica pulverizării pare a avea drept scop modificarea condiţiilor meteo şi/sau neutralizarea efectelor încălzirii globale. El mai susţine că aceste experimente pentru modificarea condiţiilor atmosferice sunt realizate în urma presiunilor exercitate de companiile de asigurări, care se tem de faliment din cauza numeroaselor solicitări de plată a asigurării în urma dezastrelor naturale. Care este de fapt şmecheria? Aceste strategii de modificare a vremii nu fac decât să lărgească gaura de ozon şi să intensifice fenomenul de încălzire globală. Ele nu reprezintă decât o soluţie salvatoare temporară cu consecinţe chiar mai grave pe termen lung.

Pulverizarea se face de obicei cu ajutorul unor avioane speciale: KC-10 A, KC-135 (707) şi C-130 pentru pulverizarea la altitudine mare, şi C-130 cu turbopropulsor pentru pulverizarea la altitudine mică. KC-10 A este o aeronavă cu trei motoare, care, în mod normal, lasă trei urme de condensare paralele în urma sa. KC-135 este un aparat mai mic, cu patru motoare, care ar lăsa în

mod obişnuit patru urme de condensare paralele în urmă, însă când aceste aparate sunt folosite pentru pulverizarea substanţelor, ele lasă în urmă o singură dâră groasă, cu margini neregulate şi nicio urmă de condensare în paralel. Au mai fost utilizate şi alte tipuri de avioane pentru pulverizare, dar acestea sunt cele mai importante. Sunt efectuate două tipuri de pulverizare: de mare altitudine, asta însemnând peste 6.000 de metri, şi de mică altitudine.

Compoziţia urmelor chimice

O parte dintre substanţele din compoziţia urmelor chimice au fost identificate ca fiind un cocktail de combustibil aviatic JP8 + 100, amestecat cu di-bromură de etilen (DBE). Acest pesticid chimic a fost interzis în anul 1983 de către Agenţia de Protecţie a Mediului (EPA) ca fiind o substanţă cancerigenă şi toxică.

Expunerea la acest tip de substanţă poate provoca simptome precum: probleme ale aparatului respirator, infecţii grave ale gâtului şi sinusurilor, inflamarea ganglionilor limfatici, tuse, convulsii, respiraţie anevoioasă, dureri de cap, insuficienţă respiratorie, afecţiuni ale inimii şi ficatului. De asemenea, expunerea la DBE sporeşte sensibilitatea la alţi agenţi biologici datorită unei iritaţii grave a mucoasei pulmonare.

Din lipsa unui termen mai potrivit, s-a folosit expresia „mâzgă maronie” pentru a descrie stratul depus pe pereţii exteriori ai clădirilor şi pe parbrizele automobilelor în urma pulverizării acestor substanţe. Este vorba despre o substanţă aproape imposibil de curăţat cu apă şi săpun, care

s-a dovedit a fi extrem de toxică pentru oricine intră în contact cu ea.

În mostrele submicronice de fibre prezentate şi supuse spre examinare anterior de către administratorul Agenţiei de Protecţie a Mediului a Statelor Unite, Carol M. Browner, s-au descoperit numeroase globule albe şi roşii, precum şi alte tipuri de celule neidentificate. În fibrele miscroscopice, aceste celule par a fi fost congelate şi uscate sau deshidratate în forma lor iniţială.

S-a scris, de asemenea, că au fost examinate şi mostre de substanţă pulverizată, în compoziţia cărora s-a descoperit o varietate de agenţi patogeni toxici, chiar letali, printre care Mycoplasma Fermentens Incognitus. Este vorba despre acelaşi agent patogen modificat genetic descoperit de Dr. Garth Nicholson la aproximativ 45% dintre veteranii care prezentau simptome ale sindromului războiului din Golf. Pe baza agendei făcute publice, se cunoaşte faptul că Forţele Aeriene ale Statelor Unite, în colaborare cu Alternativă 4, sunt implicate la ora actuală în importante programe ce urmăresc modificarea majoră a condiţiilor atmosferice, precum şi diverse tehnici de control. Reprezentanţii Forţele Aeriene au admis faptul că a fost evacuat combustibil JPG8 cu un grad mare de toxicitate, în cadrul unor operaţiuni „de rutină”, precum şi faptul că s-a folosit negru de fum în experimentele de modificare a condiţiilor atmosferice. Conform unui sudiu recent asupra norilor realizat de NASA, particulele de negru de fum reprezintă un nucleu foarte eficient în jurul căruia se condensează

vaporii de apă formând o pătură de nori produsă artificial.

Tommy Farmer, fost inginer tehnician la Raytheon Missile Systems, se ocupă de mai bine de un an cu studierea urmelor de condensare lăsate de aeronave. Farmer a identificat două dintre tipurile de aeronave cel mai des implicate în incidente cu pulverizare de combustibil în atmosfera, ca fiind Boeingul KC-135 şi Boeingul KC-10. Ambele sunt folosite de către Forţele Aeriene ale Statelor Unite pentru realimentarea în timpul zborului.

Farmer nu face decât să confirme declaraţiile martorilor oculari de pe tot cuprinsul Statelor Unite atunci când arată ca toate avioanele cu reacţie sunt vopsite fie negru complet fie alb complet, cu excepţia celor două KC-135 care sunt vopsite în culorile de instrucţie: portocaliu şi alb, fără vreun alt semn de identificare vizibil.

Farmer a adunat mostre de ceea ce numeşte el „păr de înger” pulverizat de misterioasele avioane în şase ocazii din februarie 1998 până acum. Patru astfel de mostre au fost prelevate din noiembrie 1998 până astăzi. Farmer spune că filamente globulare care seamănă cu nişte pânze obişnuite de păianjen „se adună de obicei în cocoloaşe sau ghemotoace, ale căror dimensiuni variază de la mărimea a unei gume de şters la cea a unui pumn strâns”. Adesea vântul întinde firele acestea ca de păianjen în filamente cu o lungime de până la 15 metri. Farmer spune că această substanţă lipicioasă „ţi se topeşte în mână” şi se lipeşte de orice atinge. El îi atenţionează pe cei

care-şi doresc o mostră din această substanţă să fie foarte prudenţi, după ce el însuşi s-a îmbolnăvit la primul contact cu „părul de înger”. A suferit de durerile în gât şi infecţii ale sinusurilor luni întregi după aceea.

După ce a observat, în repetate rânduri avioane pulverizând particule în faţa şi în interiorul formaţiunilor noroase, Farmer s-a convins de faptul că urmele de condensare sunt de fapt parte a acţiunilor întreprinse de armată pentru modificarea condiţiilor atmosferice, având probabil ca scop încetinirea procesului de încălzire globală. Dat fiind faptul că, prin compoziţia lor chimică, urmele de condensare permit să se formeze o umiditate mult mai accentuată în formaţiunea noroasă, în aceste zone este favorizată producerea unor furtuni violente, în timp ce zonele înconjurătoare, care au cedat umiditatea celulelor de furtună, rămân uscate.

Într-un studiu al US Air Force, intitulat Weather As A Force Multiplier (Vremea ca multiplicator de forţe), realizat în august 1996, şapte ofiţeri americani subliniau faptul că HAARP şi fenomenul de „însămânţare a norilor” din avioane cisternă ar putea permite forţelor aerospaţiale americane să „stăpânească vremea” până în anul 2025. Printre obiectivele urmărite se numărau „Storm Enhancement” (intensificarea furtunilor), „Storm Modification” (modificarea furtunilor) şi „Induce Drought” (provocarea secetei). Potrivit raportului Air Force, „În Statele Unite, fenomenul de modificare artificială a condiţiilor atmosferice va deveni probabil parte a

politicii de securitate naţională, cu aplicaţii atât interne cât şi internaţionale”.

„Air Force prevede pentru următorii 30 de ani utilizarea a Weather Force Support Elements (elemente de susţinere a forţelor atmosferice) dotate cu „detectoarele necesare şi capacităţi de comunicare adecvate, care să le permită să observe, să detecteze şi să acţioneze în scopul îndeplinirii cerinţelor de modificare a condiţiilor atmosferice, puse în slujba obiectivele militare americane” prin intermediul tehnicilor de „generare şi însămânţare din avion a norilor”, tehnici dezvoltate la ora actuală. Alte metode de modificare artificială a condiţiilor atmosferice vizau producerea unor „scuturi de nori cirrus”, cu ajutorul particulelor chimice din urmele de condensare lăsate de avioane.

În 1966, Lyden, FI şi Shipman, GA publicau articolul Public Policy Issues (Probleme de politică publică) având ca temă principală modificările condiţiilor meteo; posibile strategii alternative de acţiune guvernamentală: în Sewell, WRD, ed, Human Dimensions of Weather Modification, Universitatea din Chicago, Departamentul de Geografie, Articol

105, pp. 289 – 303:

„Să fie oare modificarea condiţiilor atmosferice o atribuţie publică, din aceeaşi categorie cu protecţia armată, serviciile poştale, sau construcţia de autostrăzi? Sau este o atribuţie privată, non-guverna-mentală? Iar dacă este privată, să fie oare o funcţie privată de interes public, aşa cum a fost de exemplu cazul dovedit al

transportului feroviar sau aerian?... Sau este modificarea condiţiilor meteo o activitate obişnuită, legală, supusă unor reglementări rezonabile, precum sectorul confecţiilor şi vânzării de îmbrăcăminte? Această abordare ridică întrebări privind dreptul de proprietate, pentru că, la urma urmei, cine deţine actul de proprietate asupra norilor?”

În cartea sa intitulată The Value Of The Weather (Londra: Methuen & Co. Ltd, 1970), cercetătorul bri tanic W. J Maunder comenta: „Cel puţin în Statele Unite modificarea condiţiilor atmosferice ca funcţie publică nu simplifică lucrurile, deoarece aici s-a investit deja un capital privat considerabil în iniţiative de însămânţare a norilor, şi orice propunere de preluare a monopolului de către stat s-ar lovi, cu siguranţă, de opoziţia unor astfel de investitori. Şi chiar dacă aceste obiecţii ar putea fi depăşite, se nasc imediat alte întrebări. De pildă, dacă programul ar trebui să fie derulat de Guvernul Federal, sau de autorităţile statele dar coordonat şi chiar finanţat parţial de către guvernul federal”.

Este de asemenea posibil ca guvernul să urmărească vaccinarea cetăţenilor împotriva antraxului, tularemiei, sau brucelozei, sau poate împotriva a toate trei, în prezent, antraxul este poate cea mai mare ameninţare cu care se confruntă ţara noastră, dar şi alte ţări. Este uşor de produs, transportat şi distribuit, şi, în plus, decesul survine destul de rapid.

Un atac biologic cu antrax ar avea consecinţe devastatoare în plan economic, dar Statele Unite

deţin tehnologia necesară pentru producerea acestui tip de vaccin cu ADN modificat împotriva antraxului. Simptomele provocate de substanţele chimice componente ale dârelor morţii sunt asemănătoare cu cele produse de agenţi asociaţi cu bacteriile gazdă folosite în componenţa vaccinului. Cu toate acestea, până nu se găseşte un grup de probă care să fie testat de fapt pentru imunitate la antrax, nu există nicio dovadă concludentă a eficienţei acestui vaccin împotriva antraxului.

Pe lângă aplicaţiile tactice militare evidente, însămânţarea din avion a norilor produşi de urmele de condensare aliniate în forma de grilă caracteristică HAARP ar putea fi parte a unei iniţiative secrete (Alternativă 4) a guvernul SUA menită să contracareze criza climatică provocată de încălzirea globală. Această tehnologie bazată pe ideile lui Tesla este, din păcate, doar o soluţie temporară la problema încălzirii globale.

Proiectul Cloverleaf (Frunza de trifoi)

În mai 2000, cercetătorul CE. Carnicom primea o scrisoare de la directorul unei companii aeriene, care susţinea că deţine informaţii despre urmele chimice. Expeditorul scrisorii afirma că face parte din conducerea unei companii aeriene al cărei nume nu era dezvăluit.

„De câţiva ani, companiile aeriene din America sunt implicate în ceea ce poartă denumirea de Proiectul Cloverleaf. Cele dintâi informaţii legate de proiect datează din 1998, iar eu am fost pentru prima dată contactat cu privire la acesta în 1999”.

„Puţinii angajaţi care au fost informaţi cu privire la Proiectul Cloverleaf au fost supuşi unor verificări preliminare foarte amănunţite. De fapt, înainte să ni se dezvăluie despre ce era vorba, a trebuit cu toţii să semnăm un acord de confidenţialitate, care practic stipula faptul că dacă dezvăluiam cuiva ceea ce ştiam, eram pasibili de pedeapsa cu închisoarea”.

„Aproximativ douăzeci de angajaţi din sediul nostru au primit împreună cu mine instructajul din partea a doi oficiali ai unei agenţii guvernamentale al cărei nume nu ne-a fost dezvăluit. Ni s-a spus, în schimb, că atât compania noastră, cât şi altele similare, vor fi angajate de guvern să împrăştie anumite substanţe chimice speciale cu ajutorul avioanelor comerciale”.

„Când am întrebat despre ce fel substanţe era vorba şi de ce trebuiau pulverizate, ni s-a spus că aceste informaţii aveau un nivel de confidenţialitate la care noi nu aveam acces. Cei doi au ţinut însă să precizeze faptul că substanţele erau perfect inofensive, iar programul era atât de important încât trebuia derulat cu orice preţ”.

„Când i-am întrebat de ce nu foloseau avioane militare pentru acest proiect, au răspuns că nu aveau suficiente avioane disponibile pentru a pulveriza substanţe chimice la o asemenea scară, aşa cum era nevoie. Tocmai acesta era motivul pentru care fusese iniţiat proiectul Cloverleaf, pentru a permite companiilor aeriene comerciale să contribuie la eliberarea acestor substanţe chimice în atmosferă. Apoi cineva a întrebat de ce era nevoie de atâta discreţie”.

„La această întrebare, reprezentanţii guvernului au răspuns că, dacă ar deveni public faptul că avioane de pasageri sunt folosite pentru împrăştierea unor substanţe chimice în aer, grupările ecologiste ar provoca un adevărat scandal şi ar cere stoparea acestei acţiuni. Apoi cineva a întrebat de ce nu se putea dezvălui publicului natura acestor substanţe şi motivul pentru care trebuiau pulverizate, dacă ele erau atât de inofensive”.

„Această întrebare a părut să-l pună în dificultate pentru un moment pe agentul căruia îi era adresată, dar imediat acesta a adoptat un ton oficial şi ne-a răspuns că publicul larg nu are nevoie să ştie ce se întâmplă, ceea ce contează fiind faptul că programul este fără îndoială în interesul său. De asemenea, ne-a atenţionat să nu vorbim cu nimeni despre program şi să nu mai punem întrebări despre el. Cu aceasta, întrevederea a luat sfârşit”.

„Toate documentele legate de proiectul Cloverleaf erau păstrate în seifuri încuiate şi nimeni nu avea voie să le scoată din birou. Foarte puţini angajaţi aveau acces la aceste documente, şi nici până astăzi aceştia nu au dezvăluit conţinutul lor”.

„Domnule Carnicom, eu nu sunt naiv. Ştiu că se întâmplă ceva. Şi sincer, sunt speriat. Mă simt extrem de vinovat pentru faptul că am fost la curent cu detaliile unui astfel de proiect, dar nu le-am putut dezvălui nimănui. Mă consumă foarte mult gândul că firma pentru care lucrez ar putea otrăvi poporul american”.

Evaluarea schimbărilor climatice devastatoare de către Guvern

În iunie 2000, o coaliţie de agenţii guvernamentale din Statele Unite au făcut publică prima evaluare naţională a posibilelor consecinţe ale modificărilor climatice pentru următorii 100 de ani, relevând o multitudine de schimbări care vor avea loc în cazul în care clima va continua să se încălzească. Previziunile se referă la dispariţia iernilor geroase din nord-est, ceea ce va însemna un stres mai puţin pentru organismul uman, la rezerva de hrană a naţiunii, care ar trebui să rămână intactă, precum şi la posibilitatea de extindere a suprafeţelor împădurite.

Pe de altă parte însă, toate regiunile Statelor Unite se vor confrunta cu problema secetei, în New England siropul de arţar va deveni mai dificil de procurat şi întregi ecosistemele ar putea dispărea definitiv. Surse din cadrul organizaţiilor ecologiste care au contribuit la redactarea evaluării au declarat că proiectul sugerează un număr mare de scenarii privind felul în care Statele Unite vor fi afectate de o creştere a temperaturii cu 5 până la 10 grade Fahrenheit până în anul 2100.

Dr. Janine Bloomfield, specialist în cadrul Organizaţiei pentru Apărarea Mediului din New York, susţine că propusele concluzii ale raportul nu sunt finale şi că raportul va rămâne deschis pentru comentarii din partea publicului larg. Bloomfield afirmă că „Apar în raport detalii precise privind impactul asupra ecosistemelor, precum şi informaţii despre ritmul şi

magnitudinea schimbărilor climatice”.

Raportul discută în detaliu felul în care anumite regiuni şi sectoare ar putea fi afectate, iar altele impulsionate, dacă planeta va continua să se încălzească în acelaşi ritm din ultimii ani, datorită acumulării gazelor cu efect de seră în atmosferă. Raportul a fost redactat de o comisie de savanţi, membri ai mai multor agenţii guvernamentale, academii, grupuri private sau pur şi simplu oameni de rând interesaţi de acest subiect, de la fermieri la pescari.

Conform raportului, ţara trebuie să fie pregătită pentru schimbările care se vor produce, chiar dacă la ora actuală nu se cunosc încă detalii despre aceste modificări. „O parte dintre aspectele şi efectele schimbărilor climatice vor fi probabil total neaşteptate, dat fiind faptul că sistemele complexe tind să reacţioneze în mod neprevăzut la modificări de acest gen”, se menţionează în raport.

Deşi în ultima perioadă au început să se ia măsuri pentru reducerea emanaţiilor de gaze cu efect de seră, cantitatea de gaze aflate deja în atmosferă este suficientă pentru a provoca schimbări climatice timp de încă un secol de acum înainte. „Chiar dacă se vor lua măsuri de reducere a emisiilor de gaze, tot vom fi nevoiţi să ne adaptăm la noi condiţii climaterice”, mai spune raportul. „În mod similar, chiar dacă vom lua măsuri de adaptare, climatul nu va putea fi stabilizat decât dacă vor fi reduse viitoarele emisii de gaze. Prin urmare, niciuna dintre soluţii nu o poate înlocui în totalitate pe cealaltă”.

Proiectul cunoscut sub numele de Protocolul Kyōto denumeşte o iniţiativă internaţională, nefinalizată încă, de a aborda problema schimbărilor climatice, şi are ca scop reducerea până în 2010 – 2012 a volumului emisiilor de combustibili minerali din partea marilor ţări industrializate, până la nivelul emisiilor din 1990.

Iată câteva dintre concluziile raportului de evaluare, în faza sa de proiect.

Încălzirea în continuă creştere. În condiţiile în care emanaţiile de gaze cu efect de seră la nivel mondial continuă să crească, modelele climatice menţionate în raportul de evaluare estimează o creştere a temperaturii în Statele Unite în medie cu 5 – 10 grade Fahrenheit în următorii 100 de ani.

Impact diferit în funcţie de regiune. Modificările climatice se vor manifesta diferit de la o regiune la alta a Stetelor Unite. Unele zone se vor confrunta cu precipitaţii tot mai abundente şi frecvente, pe când altele vor suferi de secetă.

Ecosisteme vulnerabile. Este posibil ca unele ecosisteme, precum pajiştile alpine din Munţii Stâncoşi sau unele insule barieră, să dispară cu totul, pe când în cazul altora, cum ar fi pădurile din partea de sud-est, ar putea interveni fenomenul de mutaţie sau diviziune a speciilor. Bunurile şi serviciile pierdute datorită dispariţiei sau fragmentării anumitor ecosisteme vor deveni mult mai costisitoare sau chiar imposibil de înlocuit.

Preocupări majore privind distribuţia apei în natură. Seceta, inundaţiile şi calitatea apei sunt

aspecte importante pentru toate regiunile Statelor Unite. Schimbările legate de grosimea stratului de zăpadă sunt relevante în special pentru regiunile din vest, nord-vestul Pacificului şi Alaska.

Existenţa unei rezerve sigure de hrană. Există mari şanse ca producţia agricolă să crească în următoarele decenii, dar acest lucru nu se va întâmpla în mod uniform pe tot teritoriul ţării. Scăderea preţurilor şi presiunea concurenţei vor crea probabil probleme unora dintre fermieri.

Se aşteaptă, de asemenea, o creştere a producţiei forestiere în anumite regiuni, dat fiind faptul că arborii reacţionează pozitiv la o cantitate mai mare de dioxid de carbon. Schimbările climatice vor determina de asemenea modificări pe termen lung în distribuţia speciilor forestiere, un exemplu în acest sens fiind deplasarea arţarului de *zahăr* spre nord, dincolo de graniţele ţării.

Pe teritoriul statelor sud-estice ar putea interveni fenomene precum creşterea nivelului mării şi a înălţimii valurilor din cauza furtunilor frecvente, acestea ameninţând zonele coasta. Anumite zone mlăştinoase de coastă, insule barieră şi plaje vor dispărea cu desăvârşire. Va creşte diversitatea speciilor forestiere, dar multe zone vor fi defrişate şi înlocuite de păşuni şi savane. Este posibil, de asemenea, să se înmulţească problemele privind calitatea apei.

Clima statelor din nord-est s-ar putea încălzi, ceea ce va duce la dispariţia temperaturilor extreme din perioada de iarnă, dar acestea vor fi înlocuite de ploi abundente şi posibile inundaţii.

Încălzirea poate determina o creştere a poluării în zone agricole ca cele din Chesapeake Bay. Verile vor deveni mai călduroase şi se vor înregistra valuri de căldură mai frecvente şi mai intense, afectând în special zonele urbane. Speciile forestiere se vor deplasa către nord, iar arţarii ar putea dispărea.

S-ar putea ca unele oraşe de coastă să fie nevoite să înlocuiască sistemele de canalizare, reţelele de apă şi sistemele de transport în comun din pricina creşterii nivelului mării. Regiunile muntoase nu vor mai oferi condiţii corespunzătoare pentru practicarea sporturilor de iarnă, ci doar pentru drumeţii.

Statele care găzduiesc marile lacuri se vor confrunta cu o scădere a nivelului apei din cauza evaporării tot mai puternice, ceea ce va determina o diminuare a rezervelor de apă. Degradarea ţărmului nu va mai fi la fel de semnificativă, dar nivelul scăzut al apei va afecta transportul maritim. Oraşele situate lângă lacuri vor trebui să se adapteze la condiţiile impuse de noul nivel al apei.

Principalele oraşe din zona central-vestică a marilor câmpii vor avea de suferit din cauza căldurii excesive pe timpul verii, dar iernile vor deveni mai blânde, reducându-se astfel riscul apariţiei bolilor de sezon şi numărul deceselor. Anotimpurile extinse pe o perioadă mai lungă de timp şi creşterea nivelului de dioxid de carbon vor contribui la diversificarea culturilor şi la obţinerea unor recolte mai bogate, de cele mai multe ori două pe an.

În ciuda precipitaţiilor mai abundente, încălzirea climei va determina o intensificare a procesului de evaporare, care va duce la scăderea nivelului lacurilor şi râurilor. Toate acestea vor spori riscul apariţiei secetei şi a unor inundaţii neaşteptate. Va deveni şi mai dificilă cultivarea pământului în zonele cu sol sărăcăcios. În statele din vest şi din zonele montane se vor înregistra temperaturi mai ridicate în timpul iernii, ceea ce va avea ca efect reducerea acumulărilor de zăpada în munţi şi a viiturilor în urma dezgheţului şi va complica administrarea rezervelor de apă, controlul inundaţiilor şi sistemul de irigaţii.

Ecosisteme aflate la înălţimi mari se vor deplasa treptat către regiuni muntoase şi mai înalte şi vor deveni şi mai uscate. Este posibil ca pajiştile alpine din Munţii Stâncoşi să fie supuse unor presiuni climatice extreme şi să dispară.

Statele din sud-vest s-ar putea confrunta cu o creştere a umidităţii, care va duce la un declin al ecosistemelor deşertice, în timp ce zonele de arbuşti se vor extinde.

Diversificarea culturilor

În anumite zone vor alterna perioadele umede cu cele secetoase, sporind astfel riscul inundaţiilor şi al incendiilor.

Odată cu încălzirea climei, anumite specii de păsări şi mamifere s-ar putea deplasa către regiuni aflate la altitudini mai mari, în timp ce reptilele şi amfibienii şi-ar putea muta habitatul în zone mai joase. Modificările în grosimea straturilor de zăpadă de pe culmile munţilor vor atrage după sine necesitatea unor schimbări în

cursurile apelor.

Creşterea temperaturii apei poate determina migrarea unor specii de peşti, incluzând somonul din Pacificul de Nord-Vest, spre statele nord-vestice şi spre Alaska. Speciile de peşti care trăiesc în ape calde s-ar putea deplasa către nord-vest. Încălzirea vremii determină creşterea cantităţii de precipitaţii pe timpul verii şi poate cauza schimbări în amestecul speciilor. Creşterea nivelului mării va afecta zonelor joase, în special pe cele din regiunea Puget Sound. În Alaska, creşterea temperaturii va determina dezgheţarea solurilor, ceea ce va duce la deteriorarea drumurilor şi construcţiilor şi va afecta pădurile.

Creşterea nivelului mării şi riscul tot mai mare de producere a furtunilor vor afecta insulele de pe întreaga planetă. Acest lucru ar putea contribui la scăderea rezervelor de apă potabilă, ceea ce de multe ori reprezintă un risc pentru sănătate. Creşterea temperaturii apei şi a nivelului de dioxid de carbon poate să accentueze albirea coralilor şi

Tesla şi lampa sa alimentată electric wireless să (a) contribuie la distrugerea recifelor de corali din sudul Floridei şi din insulele Hawaii.

Organizaţii ştiinţifice şi ecologiste au lăudat acest proiect de raport, considerându-l „o evaluare echilibrată „a posibilelor consecinţe ale variabilităţii climatice asupra Statelor Unite. Reprezentanţii acestor organizaţii au avertizat

însă că raportul va avea rezultate benefice numai în cazul în care naţiunea îl va înţelege ca pe un „semnal de alarmă”. Într-o declaraţie comună a Environmental Defense, Naţional Environmental Trust, Natural Resources Defense Council, Union of Concerned Scientists şi The World Wide Fund, organizaţiile ecologiste declarau că ar cam fi timpul ca schimbările climatice să fie luate în serios.

Un raport guvernamental secret, care nu a fost dat publicităţii, confirmă cele prezentate în raportul de evaluare a problemelor climatice, dar adaugă că, datorită dificultăţii de a găsi o soluţie la nivel mondial împotriva poluării atmosferice, procesul de încălzire globală va continua să se intensifice şi se vor depăşi cele 5 – 10 grade estimate în proiectul de evaluare. Raportul guvernamental propune o viziune mai sumbră, conform căreia temperatura planetei va creşte probabil cu 20 – 30 de grade în următorii o sută de ani, ceea ce va face imposibilă viaţa omului pe pământ.

Un aparat de zbor, identificat drept MD-80, lasă în urmă o dâră de substanţe chimice, care, utilizate în conjuncţie cu HAARP, pot influenţa procesul de încălzire globală.

Capitolul 10 Tesla şi timpul

Dintre toate revendicările făcute de Tesla şi uimitoarele lui experimente, timpul şi misterele lui sunt printre cei mai controversate. Astăzi, fizicienii sunt încă bulversaţi de bazele reale şi adevărata natură a timpului. Atunci când aduci în discuţie călătoria în timp, majoritatea oamenilor

de ştiinţă ar prefera nici să nu audă despre acest subiect de teama ca să nu fie luaţi în râs de colegii lor.

Mare parte din filozofia greacă din Antichitate a fost preocupată de înţelegerea conceptului eternităţii iar subiectul timpului este central în toate religiile şi culturile lumii. Poate fi oprit fluxul timpului sau măcar încetinit? Cu siguranţă, unii dintre mistici cred că da. Angelus Silenius, un filozof şi poet din secolul al 17-lea credea că fluxul timpului poate fi influenţat de mintea umană:

Timpul e făcătura minţii noastre Ticăitu-i se aude în al nostru cap iar când gândurile-ţi încetineşti Timpul moare şi el pe dat

Câteodată, linia de demarcaţie dintre timp şi misticism devine foarte subţire. Astăzi, fizicienii ar cădea de acord în privinţa faptului că timpul este una dintre cele mai ciudate caracteristici ale Universului nostru. De fapt, e o poveste care circulă printre oamenii de ştiinţă, despre un imigrant în America care şi-a pierdut ceasul. Pe stradă, în New York, întreabă un trecător: „Vă rog, cât e ceasul?”. Omul de ştiinţă îi răspunde: „Îmi pare rău, trebuie să întrebi un filozof. Eu sunt doar un fizician”.

Din momentul în care Einstein a dezvăluit speciala sa teorie a relativităţii, am aflat că e posibilă călătoria în timp sau măcar să mişti timpul înainte şi înapoi. Dar în cazul călătoriilor înapoi în timp? Ar putea fi acestea posibile? Diverşi fizicieni au sugerat căi în care se pot construi maşini de călătorit înainte şi înapoi în

timp, fără să violezi legile cunoscute al fizicii. Ştiinţa călătoriilor în timp este încă în copilăria ei şi chiar dacă fizicienii admit, astăzi, că e posibil în viitor să călătorim în timp, mulţi cred că întoarcerea în timp nu va fi uşor de realizat.

Nikola Tesla, într-un fel sau în altul, a avut o experienţă ce i-a arătat că e posibil să te mişti în afara a ceea ce am numi în mod obişnuit „timpul şi spaţiul normal”. Extrăgând pe cineva din fluxul temporal, ar fi deci posibil să te mişti uşor înainte şi înapoi în timp.

Tesla a gândit „afară din cutie”.

Ştim acum că Tesla a fost interesat şi a experimentat în idei „sălbatice” precum energia liberă, antigravitaţie, invizibilitate şi chiar călătoriile în timp. Nu e nicio surpriză că Tesla, în cele din urmă, detesta să vorbească despre astfel de subiecte de maxim interes şi chiar şi astăzi aceste domenii de studiu sunt în continuare sub tirul încrucişat al unor oameni de ştiinţă care refuză să-şi folosească imaginaţia şi inteligenţa, dispreţuind subiectele acestea, numindu-le „proastă ştiinţă” sau „exero-cherie”.

E ştiut astăzi că au fost o serie de programe top-secrete care ori au investigat, ori, şocant de-a dreptul, au utilizat frecvent tehnologii bazate pe ideile „sălbatice” ale lui Tesla. Atât Statele Unite ale Americii, cât şi Rusia au armament activ bazat pe raze de particule şi RF (frecvenţă radio), funcţional încă de la începutul anilor ’70, toate acestea fiind rezultatul experimentelor lui Tesla de la sfârşitul secolului 19 şi începutul secolului 20.

Să spunem că mai sunt proiecte cu „buget la

negru” ce utilizează cercetări bazate pe teoriile lui Tesla, am subestima enorm numărul total de cercetări şi dezvoltări ce sunt făcute actualmente de multe ţări din lume. Şi acestea sunt doar proiecte despre care avem cunoştinţă. Cine ştie câte proiecte secrete, ascunse, întunecate sunt dezvoltate chiar acum cu ajutorul unor ştiinţe ce sunt cu zeci, poate chiar sute de ani, înaintea ştiinţei civile cunoscută nouă?

În afara timpului şi spaţiului

În 1895, în timp ce făcea nişte cercetări cu transformatorul său, Nikola Tesla a avut primele indicii despre faptul că timpul şi spaţiul poate fi influen tat prin folosirea câmpurilor rotative magnetice de mare putere. O parte din aceste revelaţii au ieşit din experimentele sale făcute asupra frecvenţelor radio şi transmisia energiei electrice prin atmosferă. Această simplă descoperire a lui Tesla va sta, mulţi ani mai târziu, la baza infamului experiment Philadelphia şi proiectului de călătorie în timp de la Montauk.

Dar chiar înainte ca aceste super secrete proiecte militare să ia fiinţă, Tesla făcuse nişte descoperiri fascinante asupra naturii timpului şi a realelor posibilităţi de a călători în timp. Cu aceste experimente în electricitatea de înalt voltaj şi în câmpuri magnetice, Tesla descoperise că timpul şi spaţiul pot fi străpunse sau îndoite prin plasarea cuiva în acest câmp din afara timpului şi spaţiului, acesta fiind capabil să observe trecutul/prezentul şi infinitele posibilităţi ale viitorului. Dar prin monumentala sa descoperire, Tesla a şi înţeles, pe propria-i piele, marele pericol inerent călătoriei în

timp şi spaţiu.

Confirmarea lui Tesla în privinţa timpului a fost în martie 1895. Un reporter de la New York Herald a scris că în 13 martie a dat peste inventator într-o mică cafenea, arătând şocat după ce fusese expus la 3,5 milioane de volţi. „Mi-e teamă, spuse Tesla, că nu voi fi o companie plăcută în seara aceasta. Adevărul e că era cât pe ce să mor astăzi. Scânteia a sărit la patru metri înălţime şi m-a lovit aici, în umărul drept. Dacă asistentul meu nu ar fi oprit pe loc curentul, mi-aş fi văzut sfârşitul”.

Tesla în contact cu încărcătura electromagnetică rezonantă s-a trezit în afara timpului. A mărturisit că a putut să vadă dintr-odată şi în acelaşi timp prezentul, trecutul şi viitorul. Dar a fost paralizat

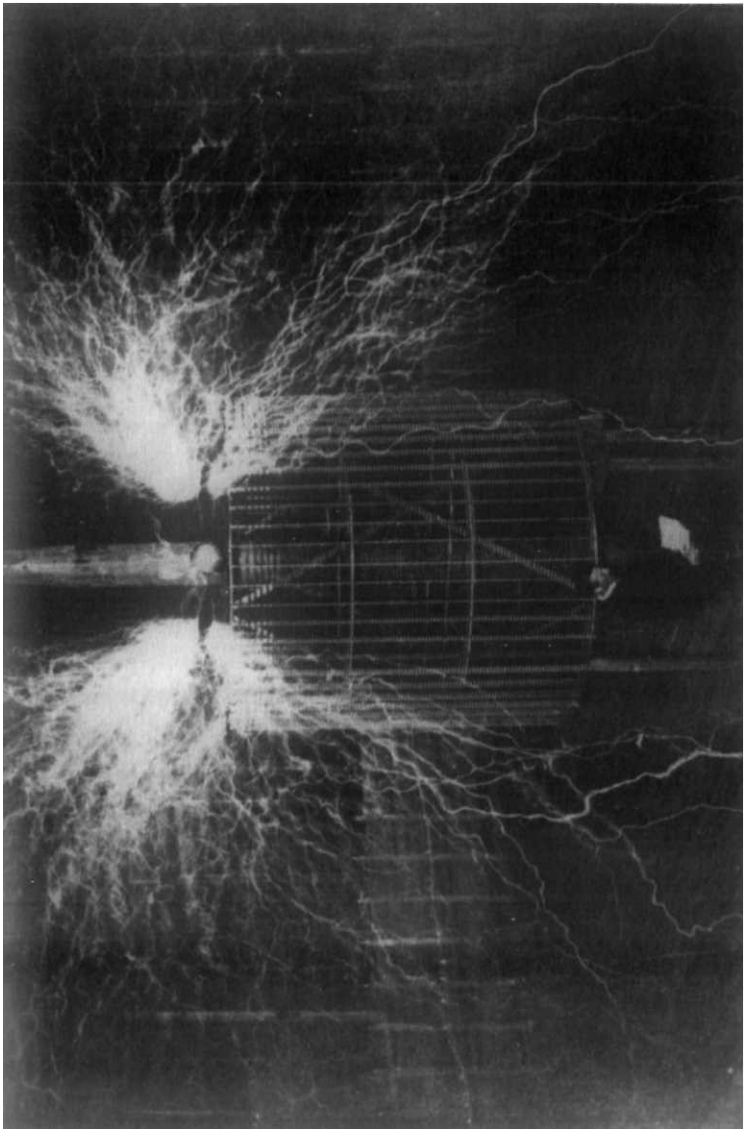

Bobina lui Tesla în interiorul câmpului electromagnetic, în imposibilitatea de a se mişca. Asistentul său, întrerupând curentul, a reuşit să-l salveze pe Tesla înainte ca vătămările să fie permanente.

Din cauza acestui incident, Tesla a început să teoretizeze puterea de a îndoi timpul şi spaţiul a

magnetismului şi a electricităţii sau să le schimbe măcar. De asemenea, a înţeles modalitatea prin care omul poate să controleze această putere. La sfârşitul vieţii sale, Tesla a fost fascinat de ideea luminii ca particulă şi undă, o propoziţie ce fusese deja implementată în fizica cuantică.

Teoria lui Tesla asupra dinamicii gravitaţionale

Înaintea acestui accident, Tesla dezvoltase propria-i teorie a „unificării câmpurilor” ca să explice funcţionarea Universului. Teoria lui Tesla asupra dinamicii gravitaţiei explica relaţia dintre gravitaţie şi forţa electromagnetică ca o teorie a câmpurilor unificate (un tipar aflat deasupra materiei, eterului şi energiei). Teoria câmpurilor unificate este ceea ce unifică toate forţele fundamentale (precum forţa ce se află între toate masele) şi reacţia particulelor într-un singur cadru teoretic.

Teoria lui Tesla cum că gravitaţia este un efect al câmpului a fost confirmată de descoperirile din domeniul valurilor gravitaţiei. La momentul anunţului făcut de el, critica lui în ceea ce priveşte munca lui Einstein a fost considerată de comunitatea şti

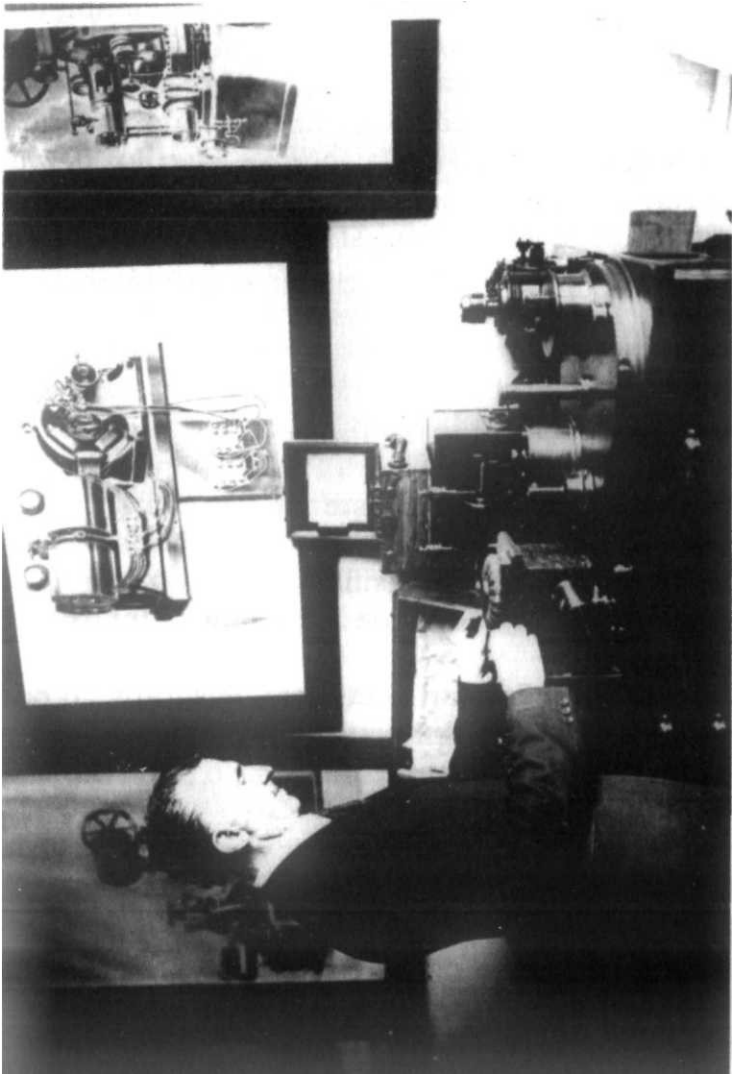

Tesla în laboratorul său inţifică drept o depăşire a limitelor rezonabilului. În timp ce această teorie este disputată de unii sau pur şi simplu ignorată de alţii, nimic nu schimbă semnalul dat de „reapariţia la suprafaţă” a multor dintre presupusele „noi” teorii ale eterului dezvoltate de actualii oameni de ştiinţă. Teoria lui, dezvoltată iniţial între 1892 şi 1895, în timp ce

făcea experimente cu frecvenţele înalte şi curenţi de mare putere, n-a fost niciodată publicată. Cu toate că aceste principii i-au ghidat ulterioarele cercetări şi experimente, Tesla nu a dezvăluit teoria sa decât către sfârşitul vieţii sale după ce a fost dezamăgit de finalul celui de-Al Doilea Război Mondial. Teoria dinamicii gravitaţiei nu este menţionată şi nici nu apare pe nici unul dintre site-urile informative despre Tesla şi este încă clasificată şi ţinută secret sub incidenţa FOIA (Actul de Libertate a Informaţiei n.tr).

Tesla a publicat un document declarativ cu ocazia celei de-a 81-a aniversare a sa, criticând teoria relativităţii a lui Einstein. Mai jos e o parte din acea declaraţie:

„Presupunând că corpurile acţionează asupra spaţiului înconjurător curbându-l, minţii mele i se pare evident ca spaţiile curbate să reacţioneze asupra corpurilor şi să producă efecte opuse, întărind curburile. Din moment ce acţiunea şi reacţiunea sunt coexistente, înseamnă prin urmare că presupusa curbare a spaţiului este imposibilă – dar chiar dacă ar exista aceasta, tot nu ar putea explica mişcarea corpurilor aşa cum sunt ele observate. Doar existenţa unui câmp de forţă poate fi creditat pentru mişcarea corpurilor aşa cum sunt ele văzute şi presupunerea lui se face împreună cu curbarea

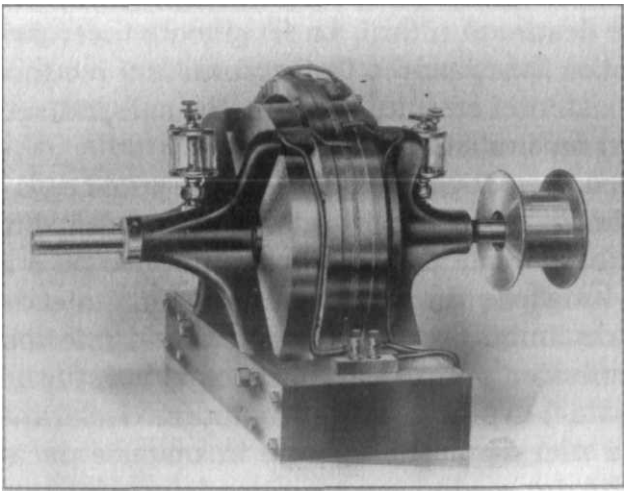

Generator de Curent Alternativ, 10 martie, 1981

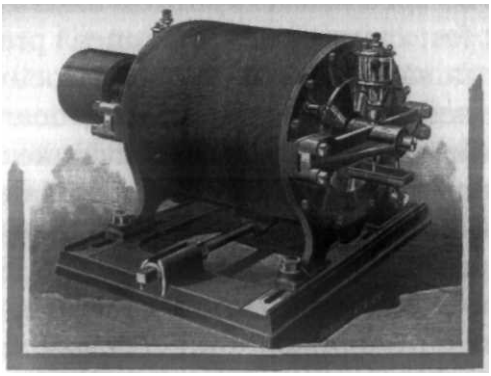

Motor de Curent Alternativ, 10 martie, 1981

spaţiului. Toată literatura pe acest subiect este futilă şi destinată uitării. La fel şi toate încercările de a explica funcţionarea Universului fără recunoaşterea existenţei eterului şi a funcţiei sale indispensabile în natura fenomenelor”.

„Cea de-a doua mea descoperire este cea a unui adevăr de mare importanţă pentru fizică. Fiindcă am căutat toate documentele ştiinţifice pe o întindere lungă de timp şi în peste o jumătate de duzină de limbi, fără să găsesc cel mai mic indiciu,

mă consider primul descoperitor al acestui adevăr ce poate fi exprimat prin următoarea declaraţie: Nu există nici un fel de energie în materie decât cea primită din mediul înconjurător”.

În timp ce această declaraţie confirmă că Tesla a „lucrat la teoria dinamicii gravitaţiei” pe care spera să o dăruiască lumii, a murit înainte de a publica detaliile ei. Există în continuare un văl de mister în jurul morţii lui – chiar şi data certă a morţii nu se ştie exact. Se speculează faptul că moartea sa ar putea să fi fost cauzată de „presiunea” prea mare a agenţilor ca să extragă şi să obţină documentele secrete ale acestei teorii. Din păcate, doar câteva amănunte ale teoriei sale au fost dezvăluite de către Tesla. Argumentele disponibile şi detaliate împotriva curbării spaţiului de către efectele gravitaţiei i-au făcut pe unii să creadă că Tesla n-a reuşit să înţeleagă cu adevărat că teoria lui Einstein nu este deloc despre curbarea spaţiului ci despre curbarea spaţiu timp. Oricum, exista o dispută asupra înţelegerii exacte a lui Tesla a teoriilor lui Einstein; Tesla făcea experimente tangibile în timpul în care Einstein făcea cercetări pur teoretice. El a subliniat faptul că timpul e doar o slabă referinţă artificială utilizată din convenienţă astfel că ideea unui „spaţiu-timp curbat” este o iluzie, prin urmare nu există nicio bază pentru conceptul binomului relativist „spaţiu-timp”.

Ca o alternativă la teoria relativităţii a lui Einstein, teoria dinamicii gravitaţiei explică câmpul gravitaţional prin intermediul electrodinamicii. Tesla a stipulat că nu există

energie în materie decât ceea ce se primeşte din mediul înconjurător: nu a acceptat echivalenţa masă-energie aşa cum a fost delimitată de teoria specială a relativităţii. Tesla a respins acest concept al lui Einstein aşa cum principiile teoriei speciale a relativităţii au ignorat efectele gravitaţionale.

Tesla a explicat că gravitaţia este legată direct de fenomenul electrogravitaţional şi că soarele şi toate stelele emit „raze solare primare" care produc radiaţii secundare. Teoriile lui Tesla stipulează că fenomenul produs de forţele electromagnetice este cel mai important fenomen din univers. Conform unor părţi ale teoriei sale, mişcările mecanice sunt în mod universal rezultatele acţiunii forţelor electromagnetice asupra şi prin mediu. Din păcate, oficial, nici un detaliu matematic al teoriei nu a ieşit la lumină. Tesla a demonstrat că toate corpurile au un conţinut electric şi, ca atare, sunt toate sarcini electrice mişcătoare precum Pământul nostru ce se mişcă prin spaţiu cu o viteză incredibilă (a se citi aici „dinamic"). El a demonstrat, prin utilizarea specialelor sale tuburi vidate şi a bobinelor de mare voltaj alimentate de alternatoare de frecvenţe înalte, special construite, felul în care Pământul emană „microunde" şi modalitatea în care el se comportă ca o sferă cu sarcină electrică. Pe baza acestor descoperiri şi confirmările lor la Colorado Springs, a dezvoltat şi testat primele sale maşini electromagnetice care puteau zbura „fără susţinerea aripilor, propulsoarelor sau a pungilor

de gaz”.

Teoria lui Tesla a dinamicii gravitaţionale, a dus la ideea creării unui „zid de lumină” prin manipularea undelor electromagnetice într-un anumit tipar. Acest misterios perete de lumină ar face ca timpul, spaţiul, gravitaţia şi materia să fie alterate de voinţa umană şi au dat naştere la un evantai de propuneri ale lui Tesla ce par a ieşi din science-fiction, inclusiv nave cu anti-gravitaţie, teleportare şi călătorii în timp.

Luând toate acestea în considerare am putea presupune că accidentul lui Tesla din 1895 stă la baza zvonurilor cum că „Experimentul Philadelphia” a fost posibil datorită contribuţiilor lui Tesla. Aceste zvonuri au venit de la oameni precum Al Bielek care au spus că Tesla a ajutat la construirea echipamentului utilizat pe U.S.S. Eldridge. Bielek afirmă că Tesla a devenit îngrijorat că echipamentul lui ar îndoi din nou spaţiul şi timpul şi ar avea consecinţe directe asupra marinarilor de la bord. Oricum, Marina a ignorat obiecţiunile lui Tesla şi a continuat cu experimentele lor.

Această crasă lipsă de grijă faţă de oamenii de la bordul navei a dus exact la ceea ce constituia marea teamă a lui Tesla: marinarii implicaţi au fost lăsaţi în afara cadrului temporal pentru prea multă vreme şi cu rezultate dezastruoase. Unii au dispărut complet pentru totdeauna. Alţii au fost cuprinşi de flăcări la întoarcerea în spaţiul-timp normal. Dar şi mai terifiant, unii oameni au fost găsiţi topiţi în infrastructura de metal a navei fiind încă în viaţă, pentru o mică perioadă de timp.

Reclamă pentru compania lui Tesla

Există totuşi o îndoială că Tesla a fost implicat cu adevărat în Experimentul Philadelphia. Conform celor care susţin că au fost atunci, acolo, experimentul ar fi avut loc în luna iulie-august 1943 dar Tesla a murit în camera sa de hotel din New York City în ianuarie 1943. Majoritatea istoricilor spun că Tesla a fost foarte bolnav cu destul de mult timp aşa că nu prea ar fi fost capabil să contribuie cu ceva la experiment.

Bielek spune că în 1931, un mic grup de oameni de ştiinţă s-au reunit în Chicago ca să investigheze posibilitatea micşorării navelor de război. Echipa îi includea pe John Hutchinson, decanul Universităţii din Chicago, Dr. Emil Kurtinauor, un fizician austriac şi Nikola Tesla. La acel moment, Marina Statelor Unite era interesată în principal de găsirea posibilităţii de a-şi face

navele anti-magnetice, dar în 1936, Tesla, utilizând informaţia dobândită cu ocazia accidentului său din 1895, a putut să realizeze, parţial, în laboratorul său – invizibilitatea. Marina americană a văzut imediat imensele posibilităţi, născându-se astfel în 1940 Proiectul Rainbow (Curcubeu).

Deci, s-ar putea foarte bine ca Tesla să fi fost implicat în Proiectul Rainbow în fazele sale incipiente dar din cauza unor motive de sănătate şi morale s-a retras din proiect cu câţiva ani înainte de moartea sa. Acest fapt e un ghinion fiindcă experimentele sale legate de călătoria în timp au fost continuate de alţii care nu erau atât de interesaţi de umanitate precum a fost el. Am rămas doar cu nişte zvonuri despre cine a devenit moştenitorul cercetărilor lui Tesla şi cu speranţa că într-una din zilele acestea toate secretele vor fi dezvăluite în sfârşit.

Capitolul 11

Tesla – alternative de conexiune de energie

La începutul secolului 21 a devenit clar că este necesară o nouă sursă de energie, mai curată şi mai eficientă, care să permită societăţii omeneşti să supravieţuiască în următorii 100 de ani. Ştiinţa producerii energiei a suferit puţine modificări din secolul al 19-lea până astăzi. Şi acum ca şi atunci energia se obţine în principal prin ardere, iar petrolul şi cărbunele sunt cei mai importanţi furnizori de energie ai secolului 21. Orice altă sursă ocupă în prezent un loc secundar faţă de cei doi mari producători de energie.

Deşi, cu ajutorul tehnologiei moderne, energia solară, eoliană, precum şi unele tipuri mai „curate” de energie nucleară au devenit mai rentabile şi mai sigure, deocamdată nici una dintre aceste noi metode de producere a energiei nu a ieşit în evidenţă în mod special. Am vorbit deja despre interesul lui Tesla pentru „energia liberă” în capitolul şapte. Între momentul publicării primei ediţii a Jurnalelor pierdute ale lui Nikola Tesla şi această nouă edi ţie, preţul benzinei şi al gazelor naturale a crescut în aşa măsură încât unii oameni de ştiinţă au prevăzut că omenirea va trebui să se întoarcă la stadiul unei societăţi agrare, non-tehnologice pentru a supravieţui. Cu toate acestea, înainte să se treacă la astfel de măsuri radicale, o posibilă soluţie ar fi aceea de a se continua direcţiile de cercetare ale lui Tesla în spaţiul energiei alternative, folosindu-se noile cunoştinţe acumulate de la moartea sa până în prezent.

Unele dintre proiecte lui Tesla, cum a fost turnul de transmisie construit în Long Island, New York, au fost considerate în mod eronat dispozitive de producere a „energiei libere”. Visul lui Tesla era acela de a putea transmite energie electrică spre orice punct al globului, fără să fie nevoie de fire sau cabluri. Cu toate acestea, turnul Wardenclyffe din Long Island urma să funcţioneze prin arderea cărbunelui, şi nu prin utilizarea vreunei misterioase surse de energie alternativă. Tesla plănuia, de asemenea, construcţia altor turnuri, care să genereze energie electrică prin utilizarea hidroenergiei, a energiei eoliene şi a

altor tipuri de energie convenţională. Cu toate acestea, savantul experimenta şi alte metode de generare a energiei electrice, care rămân extrem de controversate până în ziua de astăzi.

Una dintre afirmaţiile sale cele mai interesante a fost aceea că s-ar putea obţine energie liberă prin valorificarea diferenţelor de tensiune din interiorul ionosferei, diferenţe care provoacă şi fulgerele. Acest studiu a fost efectuat în perioada petrecută de Tesla în Colorado Springs, în 1899. A fost momentul când şi-a dat seama de existenţa unui potenţial

Tesla cu regele Petru I al Iugoslaviei în Hotel New Yorker, 15 Iulie, 1942. Nepotul lui Tesla, Sava Kosanovic energetic uimitor în atmosferă, fapt demonstrat de furtunile violente care s-au dezlănţuit deasupra Munţilor Stâncoşi în acea

perioadă. În 1932, Tesla susţinea că a reuşit să valorifice puterea razelor cosmice într-o asemenea măsură încât să le determine să pună în mişcare un dispozitiv motor.

„Studierea razelor cosmice este un subiect foarte apropiat mie. Am fost primul care a descoperit aceste raze şi, de aceea, e natural să le simt la fel de aproape ca pe propriii mei copii. Ceea ce am făcut eu a fost să propun o teorie a razelor cosmice, pentru care am găsit dovezi la fiecare pas al investigaţiilor mele. O caracteristică extrem de importantă a razelor cosmice este constanţa lor. Ele se revarsă asupra Pământului 24 de ore din 24, iar dacă se va construi un dispozitiv care să utilizeze acest nou tip de energie, el nu va necesita o capacitate de stocare a energiei, cum este cazul dispozitivelor solare, eoliene sau marine. Toate investigaţiile mele par să conducă la concluzia că există particule minuscule, încărcate cu o sarcină atât de mică, încât pot fi numite fără probleme neutroni. Acestea se mişcă cu viteză extrem de mare, care depăşeşte viteza luminii. Eforturile mele de a valorifica razele cosmice au început cu peste 25 de ani în urmă, şi acum pot afirma că am reuşit să le pun în slujba funcţionării unui dispozitiv motor. În câteva cuvinte procesul poate fi descris astfel: razele cosmice ionizează aerul, eliberând o mulţime de ioni şi electroni încărcaţi. Aceste sarcini sunt captate de un condensator care se descarcă prin circuitul motorului. Am speranţe să pot construi motorul la scară largă, dar, până acum, împrejurările nu au fost favorabile realizării planului meu”.

Tesla continuă să explice ideile sale uimitoare într-o serie de articole de ziar.

„Acest nou tip de energie care va pune în mişcare mecanismele lumii, va fi extrasă din energia care pune în mişcare Universul, din energia cosmică, a cărei sursă centrală pentru pământ este soarele şi care este prezentă pretutindeni în cantităţi nelimitate”. Primul receptor de energie radiantă al lui Tesla, stoca electricitate statică din aer şi o transforma într-o formă utilizabilă. Invenţia lui Tesla este o variantă mai simplă a dispozitivului lui T.H. Moray. Acesta din urmă folosea un redresor unic (supapă RE) pentru a reuşi să capteze în mod eficient electricitatea statică din aer. Apoi, o serie de tuburi oscilatoare (traductoare magnetron) utilizau această energie de înaltă tensiune pentru a genera o reactanţă internă secundară de „fuziune la rece”. Modalitatea de funcţionare a dispozitivului este foarte simplă: trebuie ridicată o antenă cât mai sus posibil în aer şi conectată à la o latură a unui condensator, cealaltă latură fiind conectată la un anod, aflat în pământ. Diferenţa de energie potenţială va avea ca efect încărcarea electrică a condensatorului. Pe acest condensator se poate conecta un fel de comutator care să permită energiei să se descarce la intervale regulate, şi astfel dispozitivul va produce curent electric oscilant. Ceea ce a făcut T.H. Moray a fost să dezvolte pur şi simplu ideea lui Tesla de a utiliza un curent de înaltă tensiune pentru a produce oscilaţie ionică.

Conceptul de energie liberă al lui Tesla a fost

brevetat în 1901, sub denumirea de „Aparat pentru utilizarea energiei radiante”. Brevetul menţionează „soarele, dar şi alte surse de energie radiantă, precum razele cosmice”. Faptul că acest dispozitiv funcţionează şi pe timp de noapte poate fi explicat tocmai prin faptul că razele cosmice sunt o prezenţă constantă. Pământul, pe de altă parte, este văzut de Tesla ca „un vast rezervor de electricitate negativă”.

În ziua când împlinea 76 de ani, în cadrul conferinţei de presă pe care o ţinea deja în mod tradiţional cu ocazia zilei sale de naştere, Tesla anunţa construcţia unui „motor cu raze cosmice”. Întrebat dacă acest motor era mai puternic decât radiometrul lui Crooke, el a răspuns: „De mii de ori mai puternic”.

În anul 1901, Tesla era primul care identifica „energia radiantă”, a cărei sursă, în viziunea sa, este soarele. În urma cercetărilor, Tesla a ajuns la concluzia că soarele emite particule minuscule, fiecare purtătoare a unei sarcini atât de mici încât se mişcă cu o viteză care o depăşeşte pe cea a luminii. Aceste particule minuscule sunt particule de neutroni, care, în opinia lui, sunt responsabile pentru toate reacţiile radioactive. Materia radiantă este în acord cu aceste particule de neutroni, ea fiind un simplu retransmiţător de energie dintr-o stare în alta.

Tesla a explicat modul de funcţionare a receptorului său de energie radiantă, în ciuda faptului că ideile sale au fost privite cu dispreţ de către majoritatea inginerilor electronişti. Din potenţialul electric care există între anodul de

deasupra (plus) şi cel din pământ (minus), se acumulează energie în condensator, şi, după „un interval de timp adecvat”, energia acumulată se va „manifesta printr-o puternică descărcare electrică”.

Condensatorul, spune Tesla; trebuie să aibă o „capacitate electrostatică însemnată”, iar materialul dielectric să fie „o mică de cea mai bună calitate, deoarece trebuie să suporte energii potenţiale care ar putea străpunge un dielectric mai slab”. Tesla propune diverse opţiuni pentru dispozitivul de comutare, printre care un comutator rotativ care seamănă cu un regulator de circuit propus de Tesla anterior, sau un dispozitiv electrostatic alcătuit din doi conductori membranoşi foarte uşori, suspendaţi în vid. Aceşti conductori, unul încărcat pozitiv şi celălalt negativ, detectează acumularea de energie în condensator, şi, la un anumit nivel de sarcină, se atrag, se ating şi încarcă condensatorul. Tesla mai menţionează un dispozitiv de comutare, care include un mic gol de aer sau o peliculă de material dielectric slab care se descompune brusc atunci când se atinge un anumit nivel de energie potenţială. Tesla a primit două brevete pentru acest dispozitiv de energie radiantă: Brevetul nr. 685.957 – Aparat pentru utilizarea energiei radiante şi Brevetul nr. 685.958 – Metodă de utilizare a energiei radiante. Ambele brevete au fost solicitate pe 21 martie 1901 şi acordate pe 5 noiembrie 1901. În aceste brevete Tesla explică:

„Soarele, precum şi alte surse de energie radiantă, emite minuscule particule de materie

încărcate pozitiv, care, venind în contact cu anodul de deasupra, îi transmit acestuia o sarcină electrică constantă. Terminalul opus al condensatorului fiind conectat la solul care poate fi considerat un rezervor imens de electricitate negativă, un curent slab se scurge continuu în condensator şi, în funcţie de cât de ridicat este potenţialul electric al particulelor, această încărcare a condensatorului poate continua la nesfârşit, după cum am observat de fapt, chiar până la punctul străpungerii materialului dielectric”.

Intenţia lui Tesla a fost aceea de a condensa energia blocată între pământ şi stratul superior al atmosferei şi de a o transforma în curent electric. El vedea soarele ca pe o minge imensă de energie electrică, încărcată pozitiv cu până la 200 de miliarde de volţi. Pe de altă parte, Pământul este încărcat cu energie negativă, iar imensa forţă electrică dintre cei doi poli constituie, cel puţin în parte, ceea ce Tesla numea energie cosmică. Deşi intensitatea ei variază de la noapte la zi şi de la anotimp la anotimp, energia cosmică este mereu prezentă.

Particulele încărcate pozitiv sunt oprite la nivelul ionosferei, iar între acestea şi sarcina negativă din pământ, aflat la o distanţă de 60 de mile, există o diferenţă mare de tensiune, de ordinul a 360.000 de volţi. Gazele din atmosferă acţionează ca un strat izolator între aceste două depozite de sarcini electrice opuse, şi astfel, zona dintre sol şi stratul superior al atmosferei înmagazinează o cantitate imensă de energie. În

ciuda dimensiunilor sale, planeta se comportă din punct de vedere electric ca un condensator, care menţine distanţa între sarcinile pozitive şi cele negative prin intermediul unui strat de aer, care funcţionează ca un material neconductor şi ca izolator.

Pământul prezintă o sarcină de 96.500 coulombi… Cu o energie potenţială de 360.000 de volţi, Pământul funcţionează ca un condensator de 25 farazi (farad = coulombi/volţi). Dacă aplicăm în cazul Pământului formula de calcul a energiei stocate într-un condensator (E = 1/2CV2), rezultă că mediul înconjurător conţine 1, bx1011 jouli, sau 4,5 megawaţi/oră de energie electrică. Pentru a putea utiliza această energie de înaltă tensiune sunt necesare două lucruri: să se creeze o „gaură de scurgere" a energiei şi să se conceapă apoi o modalitate de a determina această „scurgere" să oscileze.

O astfel de „gaură de scurgere" trebuie să aibă un nivel de energie mai scăzut decât cel al mediului înconjurător şi, pentru ca energia să curgă neîntrerupt în ea, trebuie să fie pompată constant energie din ea. În plus, această „gaură de scurgere" trebuie să menţină un nivel de energie mai scăzut, dar, în acelaşi timp, să facă faţă necesarului de energie al încărcăturii anexate ei. Energia electrică, măsurată în waţi/secundă, rezultă din combinaţia volţi x amperi x secunde. Dat fiind faptul că perioada de oscilaţie nu se schimbă, doar tensiunea sau curentul pot fi variabile în ecuaţia de energie a acestui sistem. Dispozitivul foloseşte bobine bifilare, deoarece

acestea maximizează diferenţa de tensiune între spire, nivelul curentului fiind atunci redus la minim.

Bobina din sistem va fi determinată să oscileze la frecvenţa ei de rezonanţă de către o sursă de energie externă. În timpul porţiunii de „punct-zero” a ciclului său, bobina va funcţiona ca unul dintre anozii unui condensator. Pe măsură ce creşte nivelul tensiunii din bobină, va creşte şi cantitatea sarcinii pe care o poate elibera. Energia care intră în bobina în timpul acelei mici ferestre de energie (punctul – zero), sau cum doriţi să o numiţi, pare a fi cheia succesului acestui dispozitiv. La acest punct zero, energia este condensată în componentele pozitive şi negative ale curentului. Când energia iese din „gaura de scurgere”, câmpul magnetic se prăbuşeşte (câmp) şi se creează un puternic cutremur magnetic în urma sa. Dacă sistemul este proiectat corect, el poate capta şi converti energia radiantă în această manieră stabilită dinainte.

Dispozitivul de energie radiantă este un sistem auto-oscilant capacitiv. Odată ce se declanşează oscilaţia, se consumă foarte puţină energie pentru ca dispozitivul să fie menţinut în stare de funcţionare. Dat fiind faptul că avem de a face cu un sistem electrostatic oscilant, o sarcină electrică foarte mică traversează sistemul la fiecare ciclu, prin urmare amperajul dispozitivului (coulomb/ secundă) este scăzut. Dacă este utilizată o sarcină mică, energia stocată în sistem va fi transformată în căldură într-un ritm lent care va permite menţinerea oscilaţiilor pentru o lungă

perioadă de timp. Brevetul lui Tesla „Bobina pentru electromagneţi”, purtând numărul 512.340, descrie un tip de bobină foarte special. Spre deosebire de bobinele normale alcătuite dintr-o structură tubulară în jurul căreia este înfăşurată o sârmă, acest tip utilizează două fire aşezate unul lângă altul pe un suport, capătul primului fir fiind conectat în continuarea celui de-al doilea. În acest brevet, Tesla explică faptul că bobina dublă are capacitatea de stocare a energiei de câteva ori mai mare decât a unei bobine normale. Dacă se măsoară capacitatea a doua bobine de aceeaşi dimensiune şi cu acelaşi număr de spire, una monofilară şi cealaltă bifilară, se vor remarca diferenţe de tensiune electrică între cele două. Principiul după care funcţionează bobina bifilară a lui Tesla poate fi explicat exclusiv

Fotografie făcută în 1921 la Staţia radio a companiei Marconi din New Brunswick, New Jersey. Albert Einstein, Nikola

Tesla, Charles Proteus Steinmetz.

prin prisma activităţii sale electrice. O bobină bifilară este capabilă de a stoca o sarcină mai mare decât o bobină monofilară. La rezonanţă, capacitanţa distribuită a bobinei bifilare este capabilă să contracareze forţa electromotoare indusa specifica bobinelor, reactanţa inductivă.

Datorită activităţii electrice, o bobină bifilară nu va acţiona niciodată împotriva ei însăşi, prin intermediul unei forţe contraelectromotoare. Nivelul energiei potenţiale din interiorul bobinei va creşte rapid. Diferenţa dintre spire devine suficient de mare încât întreaga energie din sistem să devină potenţială; acesta este momentul în care sistemul se transformă într-un oscilator electrostatic. Pierderile de energie sunt minime în sistemul energetic radiant în lipsa curenţilor de fugă dispersaţi. Dat fiind faptul că apar mici pierderi de căldură, oscilaţiile sunt menţinute printr-un surplus de sarcină generat de reacţii atomice catalitice, iar energia este extrasă din momentele cinetice ale acestor sarcini. Consumul foarte scăzut de energie permite transmiterea curentului către o încărcătură electrică, treptat pe parcursul unei perioade îndelungate de timp, fără a fi necesară o sursă externă de combustibil. După o alimentare iniţială cu energie de la o sursă exterioară, generatorul de energie electrică radiantă va funcţiona ca un dispozitiv foarte eficient.

Privind în urmă, este de înţeles de ce unele invenţii nu sunt comercializate, acest lucru ţinând de considerente mai mult economice decât ştiinţifice. Să nu uităm faptul că marii finanţatori din vremea lui Tesla s-au împotrivit însăşi ideii de curent alternativ.

În autobiografia sa din 1923, Michael Pupin afirma: „magnaţii industriei… se temeau că nu vor mai avea ce face cu aparatele lor de curent continuu şi cu instalaţiile folosite pentru producerea acestuia, dacă vor fi introduse noile dispozitive de producere a curentului alternativ. Nu este deloc o atitudine caracteristică spiritului american… dar nu trebuie să uităm faptul că, la începutul anilor nouăzeci, domneau ignoranţa şi interpretările greşite, şi asta pentru că magnaţii din industria electricităţii dădeau prea puţină atenţie oamenilor de ştiinţă cu pregătire în domeniu”.

Tesla valorifică energia cosmică

Inventatorul face publică o descoperire care ar putea lua locul combustibilului la maşini, raportează sursa principală a revistei „Sun”. Acesta a anunţat astăzi că Nikola Tesla, un renumit fizician şi inventator de dispozitive ştiinţifice, a descoperit un principiu cu ajutorul căruia puterea de care au nevoie maşinile pentru a funcţiona se poate valorifica din energia cosmică ce pune în mişcare întreg Universul. Acest principiu, spune el, prin care se captează o sursă de energie descrisă ca fiind „prezentă pretutindeni în cantităţi nelimitate” şi care poate fi transmisă prin fir sau fără fir de la nişte uzine

centrale spre orice colţ al lumii, ar elimina nevoia de cărbune, petrol, gaz sau orice alt combustibil obişnuit.

Dr. Tesla, într-o declaraţie făcută astăzi la hotelul unde locuieşte, a arătat că nu mai este mult până când acest principiu va fi gata pentru o dezvoltare comercială practică. Întrebat fiind dacă introducerea neaşteptată a principiului său nu va răsturna sistemul economic actual, Dr. Tesla a răspuns: „Este deja destul de distrus”, adăugând că acum, mai mult ca niciodată, este momentul oportun pentru dezvoltarea de noi resurse. În timp ce în forma sa actuală teoria implică producerea de energie în nişte uzine centrale care necesită multă aparatură, Dr. Tesla a spus că el ar putea reuşi să elaboreze un plan pentru utilizarea acesteia de către fiecare individ. „Sursa principală de energie cosmică pentru Pământ este Soarele”, a mai spus el, „însă noaptea nu va mai întrerupe fluxul de energie al noului tip de alimentare cu energie”.

Cercetări moderne pe marginea ideilor lui Tesla

O mare parte din cercetările lui Tesla în acest domeniu au fost preluate şi folosite de către armata americană (dar şi a altor ţări). Din acest motiv, cercetarea privată este descurajată, iar unele inventţii au sfârşit prin a fi victimele unor accidente ciudate sau ale altor forme de distrugere evidentă. Alţi cercetători au înregistrat unele succese, dar şi eşecuri dezamăgitoare.

Potrivit unui articol publicat în 2004 de către The Pure Energy Systems News Service, Craig

West

(pseudonim) a reuşit să construiască pentru sine un dispozitiv care să producă patru kilowaţi, pentru a cărui excitare fiind nevoie de mult mai puţin decât atât. Acesta a continuat să dea acelaşi randament şi după ce sursa de excitare a fost îndepărtată într-o buclă închisă. Deşi la prima vedere dispozitivul părea să se auto-alimenteze, West ştia că energia trebuia să vină de altundeva.

Desigur, el spera că reuşise să acceseze „marea nesfârşită de energie ce ne înconjoară”, despre care vorbeau inventatori precum Nikola Tesla şi T. Henry Moray. Se grăbeşte, însă, să adauge că nu el este proiectantul. A învăţat cum să realizeze un astfel de dispozitiv de la un domn din Arizona, care i-a demonstrat un randament de un milion de waţi mai înainte ca firele din bobină să se dezintegreze.

Ca urmare a succesului său, diverşi investitori s-au prezentat la West cu 30 de milioane de dolari; 10 milioane pentru o demonstraţie pe loc, iar restul de 20 de milioane pentru a le spune cum funcţionează. Dispozitivul a funcţionat bine, având aceleaşi rezultate în repetate rânduri atunci când era acţionat în Arizona, unde acesta fusese construit, însă de îndată ce s-a întors acasă, într-un loc îndepărtat din California, unde se foloseşte energia solară, departe de civilizaţie, ca să nu mai vorbim de linii electrice, dispozitivul nu a dat un randament mai mare decât ceea ce primea. Şi nu se schimbase nimic altceva decât locaţia.

Locaţia din Arizona unde acesta construise

dispozitivul se află în vecinătatea unor linii electrice de înaltă tensiune, care împânzesc priveliştea pe tot cuprinsul Arizonei. West a mai spus că a văzut un reportaj pe Internet despre cum a instalat Arizona, sub pământ, noi linii de înaltă tensiune, foarte bune conducătoare de electricitate, care transmit energie din Arizona până în Mexic.

Un inginer electric care era şi el prezent la interviul cu West a amintit faptul că, dacă un gard de sârmă ghimpată cu izolatori, având o lungime de aproximativ o milă, se întinde în paralel cu o linie de înaltă tensiune, se poate crea un „generator monofazat”, cuplând inductiv o parte din energia liniilor de înaltă tensiune.

Apoi, pe când această istorie lua sfârşit, în Marea Britanie a apărut o poveste despre un artist-fi-zician, Richard Pox, care a aprins 1300 de lămpi fluorescente cu ajutorul „electricităţii disponibile ce pluteşte în jurul nostru prin aer, în jurul stâlpilor electrici răspândiţi peste tot prin ţara noastră”. (Evening Post, 19 februarie 2004).

West consideră că dispozitivul pe care l-a construit, realizat după modelul asociatului său din Arizona, serveşte într-o oarecare măsură pe post de transformator fără fir. Alte tehnologii pot, de fapt, să capteze energie eterică, dar în momentul acesta se pare că acest tip specific de construcţii nu există. Un exemplu evident ar fi experimentele cu energie radiantă realizate de Nikola Tesla, în care nu apărea nicio linie electrică de înaltă tensiune. În timp ce asta îl face să creadă că a aflat cum să capteze energie eterică, el

realizează, totuşi, că există o varietate largă de aplicaţii practice pe care companiile electrice le-ar găsi extrem de folositoare.

Pentru a aduce energie electrică într-o casă din afara reţelei, este exorbitant de scump. Fiecare câteva sute de metri pot costa mii de dolari. Acest dispozitiv ar face posibil pentru casele care se află la câţiva kilometri distanţă de liniile de înaltă tensiune să aibă acces wireless la acele linii.

Efectele exacte pe o anumită distanţă nu au fost încă înregistrate. West nu este încă sigur că asta este într-adevăr ce i se întâmplă dispozitivului. El plănuieşte să efectueze o serie de experimente pentru a documenta şi caracteriza acest fenomen. Când se îmbunătăţşte vremea şi va reuşi să strângă destui bani pentru un rezervor de gaz, va merge în apropierea liniilor de înaltă tensiune pentru a vedea cum acţionează dispozitivul său.

Un alt cercetător din domeniul energiei alternative, Larry Rand, citând lucrarea Dr. Tom Bearden, spune că West nu ar trebui să se pripească presupunând că efectul liniei de înaltă tensiune se datorează dispozitivului său care captează din energia electrică ce se transmite prin acele linii. „Poate că în acest caz liniile companiei energetice şi dispozitivul formează un soi de condiţie rezonantă care permit unei părţi din aceeaşi e energie din univers care trece prin liniile companiei energetice să pătrundă în dispozitiv”.

„Conform fizicii convenţionale, nu se poate atrage prea multă energie din liniile de transmisie

ale companiei energetice, decât dacă nişte bobine imense se află în imediata apropiere", spune Rand.

Rand merge până într-acolo încât să sugereze că ceea ce se întâmplă, de fapt, este că, prin modul reţelelor de energie de a produce electricitate, se absorb liniile de energie eterică din zonele în care în altă situaţie acestea ar fi de prisos, privând, astfel, pe nesimţite, pe toată lumea care se află în vecinătatea liniilor de energie, de accesul egal la sursa de energie liberă din univers.

Mergând chiar mai departe, inginerul electric Ken Rauen arată că „fluxul redirecţionat de energie electrică indică faptul că fluxurile naturale de energie sunt perturbate". Apoi întreabă: „Care sunt cu adevărat efectele asupra mediului şi sănătăţii biologice?"

Inventatorul Hector D. Perez Torres, de la centrul Advanced Research Knowledge, confirmă că „liniile companiilor energetice acţionează ca o chiuvetă pentru valurile de energie radiantă RF ce se produc în mod natural de la frecvenţe reduse până la foarte reduse (LF/VLF), de la 10 khz până la 535 kHZ". Acesta a afirmat că cei care se ocupă de distribuirea energiei electrice ştiu de unele interacţiuni ce se petrec între frecvenţele VLF emise de Pământ ce se produc în mod natural, şi că aceştia „inversează liniile la anumite intervale şi plasează filtre şi supresoare în linie" pentru a contracara aceste efecte. „Companiile din serviciul public cheltuie milioane pentru filtrarea „zgomotului" geodezic care le afectează sistemele,

precum în cazul furtunilor solare”.

Dacă este într-adevăr vorba despre captarea energiei din liniile de transmisie, iar nu de energie eterică amplificată de linii, ceea ce se teme West cel mai mult, este că oamenii vor construi aceste dispozitive cu scopul precis de a sustrage energie din reţea, asemănându-le, astfel, dispozitivelor de piraterie lipsită de scrupule din lumea wireless a divertismentului.

„Nu sunt greu de construit. Mie mi-a luat 30 de minute pentru a-l realiza”.

Totodată, el speră că comunitatea energetică nu va prelua pur şi simplu tehnologia sa pentru a o folosi pe post de transformator wireless, iar pe el să îl excludă cu totul. Aceştia ar putea beneficia enorm de pe urma cunoştinţelor sale, găsind modalităţi de detectare a unor astfel de dispozitive după semnătura de ieşire a frecvenţei, reuşind, astfel, să intercepteze indivizii care captează energie fără să aibă o autorizaţie adecvată pentru a face asta.

Torres postulează că „folosind această energie, noi nu furăm” energia de la ei, ci îi ajutăm să suprime semnalul ELF, îmbunătăţindu-şi, astfel, transmisia”.

Când acesta s-ar dovedi că nu este scopul suprem al energiei libere, ar putea însemna o unealtă extraordinară în distribuţia de energie, şi ar putea avea aplicaţii chiar şi în instalaţii de producere a energiei fără fir.

West nu este singurul care a creat un astfel de aparat. Există duzini, dacă nu chiar sute de indivizi de pe toată planeta care au construit

aparate asemănătoare ce operează conform aceloraşi principii de bază. Pionierii în acest domeniu sunt Lester Hendershot, inventatorul lui „Power Capture Unit” (Unitate de Captare a Energiei) (anii 1980); şi recentul Floyd „Sparky” Sweet, inventatorul Amplificatorului cu Triodă în Vid (ATV) sau al Modulatorului Cuantic Spaţial (1986).

West a făcut referire la un inventator din Bulhead City, care are un montaj foarte asemănător cu al lui, şi a speculat că „măsura sa în plus” (faptul că se eliberează mai multă energie decât intră) ar fi fost confirmată de Walter Rosenthal şi este o funcţie a liniilor de înaltă tensiune din apropiere. Peste râu, la nici 10 mile depărtare, în Laughlin Nevada, există o uzină electrică imensă, cu linii de înaltă tensiune ce pornesc de acolo şi se întind în toate direcţiile. În opinia lui West, motorul lui Joseph Newman este o altă posibilă variaţie a acestui fenomen al transformatorului fără fir. Acesta are un fir extrem de lung, cu o capacitanţă modestă. „Unii construiesc un astfel de aparat şi susţin că funcţionează bine, alţii îl construiesc, însă nu funcţionează atât de bine. Se poate să fie vorba mereu de aceeaşi poveste a locaţiei”.

Continuarea cercetărilor în domeniul electricităţii fără fir

După ani buni, visul lui Tesla de a transmite energie electrică fără fir încă dăinuie. În ianuarie 2009, o companie cu numele de Powerbeam a anunţat dezvoltarea unui dispozitiv capabil să transmită electricitate, cablurile electrice putând

deveni, astfel, de domeniul trecutului. Dispozitivul, numit Witricity, generează energie pentru laptopuri, telefoane mobile şi staţii stereo, fără cabluri sau prize.

„Intenţionăm să ştergem cuvântul „reîncărcare" din dicţionar", îl citează tabloidul britanic The Sun pe David Graham, co-fondatorul companiei Powerbeam.

El a dezvăluit că această tehnologie converteşte electricitatea într-un laser de căldură invizibil, pe care o răspândeşte în toată încăperea. În opinia lui, de îndată ce laserul se ciocneşte de o celulă solară din interiorul vreunui dispozitiv electric, acesta se converteşte înapoi în electricitate.

Graham spune că; deocamdată, dispozitivul poate transmite 1,5 waţi de energie unei celule solare aflate la o distanţă de 10 metri, iar aceasta poate fi uşor crescută. În viitor, se preconizează că Witricity va opera la fel ca internetul Wi-fi cu puncte de acces („hotspots"), unde toate gadgeturile pornesc automat.

James Holland, editorul paginii web despre gad-geturi, electricpig, co, uk, a spus: „Ar însemna să cumpăraţi un birou care să încarce orice gadget aşezat pe el. Nu veţi mai avea niciodată nevoie să umblaţi în căutarea unui încărcător adecvat".

De asemenea, în 2007, o echipă de la Departamentul de Fizică, Departamentul de Inginerie Electrică şi Informatică şi de la Institutul pentru Nanotehnologie ale Institutului de Tehnologie Massachusetts (MIT) au demonstrat

experimental că ideile lui Tesla erau realizabile. Echipa a reuşit să aprindă un bec de 60 W de la o sursă de energie aflată la 2 metri distanţă; nu exista nicio conexiune fizică între sursă şi bec. Şi echipa de la MIT se referă la conceptul său folosind tot denumirea de „WIT ricity” (ca în cazul electricităţii fără fir).

WIT ricity se bazează pe utilizarea unor obiecte cuplate aflate în rezonanţă. Două obiecte rezonante cu aceeaşi frecvenţă de rezonanţă tind să realizeze schimburi eficiente de energie, în timp ce inter-acţionează slab cu obiecte străine, aflate în afara câmpului de rezonanţă. Un copil ce se dă pe leagăn ar fi un exemplu ilustrativ. Leagănul este un tip de rezonanţă mecanică, astfel încât copilul poate să imprime destulă energie doar împingându-şi picioarele la frecvenţa naturală a leagănului. Un alt exemplu, implicând rezonanţe acustice: imaginaţi vă o cameră cu 100 de pahare de vin identice, fiecare umplut la un nivel diferit, astfel încât toate au rezonanţe acustice diferite. Dacă un cântăreţ de operă cântă destul de tare o singură notă în acea încăpere, un pahar cu o frecvenţă corespunzătoare ar putea acumula suficientă energie încât să chiar explodeze, neinfluenţând celelalte pahare. În orice sistem de rezonatori cuplaţi, există adesea un aşa-numit regim de operare „puternic cuplat”. Dacă se asigură operarea în acel regim într-un sistem dat, transferul de energie poate fi foarte eficient.

În timp ce aceste consideraţii sunt de ordin general, aplicându-se în cazul tuturor tipurilor de rezonanţă (de exemplu, acustic, mechanic,

electromagnetic etc), echipa de la MIT s-a concentrat asupra unui anume tip: rezonatori cuplaţi magnetic. Echipa a explorat un sistem de doi rezonatori electromagnetici cuplaţi mai ales prin câmpurile lor magnetice, reuşind să identifice regimul puternic cuplat din sistem, chiar şi atunci când distanţa dintre ele era de câteva ori mai mare decât cea a obiectelor aflate în rezonanţă. Cuplajul magnetic se potriveşte mai ales aplicaţiilor de zi cu zi, căci cele mai obişnuite materiale interacţionează doar foarte slab cu câmpurile magnetice, deci interacţiunile cu obiecte străine din mediu sunt cu atât mai mult excluse. „Faptul că câmpurile magnetice interacţionează atât de slab cu organisme biologice este, de asemenea, important, din considerente de siguranţă”, subliniază Kurs, un absolvent al facultăţii de fizică.

Modelul examinat constă din două bobine de cupru, fiecare dintre ele fiind un sistem autorezonant. Una dintre bobine, ataşată la sursa de energie, reprezintă unitatea emiţătoare. În loc să iradieze mediul cu unde electromagnetice, aceasta umple spaţiul din jur cu un câmp magnetic neradiant, care oscilează pe frecvenţe MHZ. Natura rezonantă a procesului asigură interacţiunea puternică dintre unitatea emiţătoare şi cea receptoare, în timp ce interacţiunea cu restul mediului este slabă.

Moffatt, un student la fizică, al MIT, explică: „Avantajul esenţial al utilizării câmpului neradiant constă în faptul că cea mai mare parte a energiei care nu a fost primită de bobina receptoare

rămâne îngrădită în preajma unităţii emiţătoare, în loc să fie radiată în mediu şi pierdută”. Cu un astfel de model, transferul de energie are o aplicabilitate redusă, iar aceasta va fi şi mai redusă în cazul receptorilor cu o mărime mai mică. Totuşi, pentru bobine de mărimea unui laptop, nivelurile de energie mai mult decât suficiente pentru a face un laptop să funcţioneze pot fi transferate pe distanţe mai lungi decât mărimea unei camere, în aproape orice direcţie şi eficient, neţinând seama de geometria spaţiului înconjurător, chiar şi atunci când obiecte înconjurătoare împiedică complet câmpul de vedere dintre cele două bobine.

Fisher clarifică: „Atâta vreme cât laptopul se află într-o cameră echipată cu o sursă de o astfel de energie wireless, se va încărca automat, netrebuind să fie băgat în priză. De fapt, pentru a funcţiona într-o astfel de cameră, nu ar avea nevoie nici măcar de baterie”. Pe termen lung, aceasta ar putea reduce dependenţa societăţii noastre de baterii, care la ora actuală sunt grele şi scumpe.

La prima vedere, un astfel de transfer de energie aminteşte de banala inducţie magnetică, aşa cum este ea utilizată în transformatoarele energetice, care conţin bobine ce transmit energie electrică una spre alta pe distanţe foarte scurte. Curentul electric dintr-o bobină emiţătoare induce un alt curent într-o bobină receptoare. Cele două bobine sunt foarte apropiate una de cealaltă, dar nu se ating. Totuşi, acest comportament se schimbă radical atunci când distanţa dintre bobine

creşte. După cum subliniază Karalis, un absolvent al facultăţii de inginerie electrică şi informatică, „în asta constă farmecul cuplajului resonant. Inducţia magnetică nerezonantă obişnuită ar fi de aproape un milion de ori mai puţin eficientă în acest sistem”.

Invenţiile ascunse ale lui Tesla

Există multe invenţii de-ale lui Tesla care, dintr-un motiv sau altul (conspiraţia?), nu au fost dezvoltate, pentru a se putea beneficia de pe urma capacităţii lor… cel puţin, nu din câte ştim. Un astfel de exemplu este generatorul care nu „arde nici un combustibil”.

Din spusele cercetătorului Oliver Nichelson, pe când era în facultate, Tesla susţinea că ar trebui să fie posibilă operarea unui motor cu „scânteie la perii”. Profesorul i-a spus că un astfel de motor ar necesita o mişcare perpetuă, prin urmare, era imposibilă, în anii 1880, el a patentat generatorul, motorul şi transformatorul de curent alternativ pe care le folosim noi astăzi.

La zece ani după ce practic a inventat tehnologia electrică modernă, Tesla a declarat că dezvoltase un generator care nu consumă niciun combustibil”. Un astfel de generator nu ar avea o sursă convenţională de energie precum petrolul, cărbunele sau apa curgătoare. Acest nou generator şi-ar lua energia din ceea ce el a numit „mediul ambiant”.

El a descris această sursă în 1933:

„Acest tip nou de energie pentru maşini din toată lumea va deriva din energia ce pune în mişcare Universul, energia cosmică, a cărei sursă

centrală pentru Pământ este Soarele, şi care se găseşte pretutindeni, în cantităţi nelimitate”.

Timp de aproape 100 de ani, cercetătorii au încercat să găsească modelul pentru generatorul lui Tesla de „energie liberă”. S-au descoperit, în manuscrise de-ale lui, indicii privind natura dispozitivului şi modul în care acesta funcţionează. În 1976, s-a descoperit în Colecţia Tesla a Bibliotecii Universităţii Columbia o scrisoare cu un conţinut extraordinar.

Scrisă în 1902 de către Tesla şi destinată lui Robert U. Johnson, scrisoarea prezintă ideea lui Tesla pentru un tip nou de generator electric care „să nu consume combustibil”.

Este posibil ca Tesla să fi scris acesta scrisoare ca urmare a unui articol apărut pe data de 9 iunie 1902, atât în New York Times, cât şi în New York Herald. Acesta poveste era despre Clemente Figueras, un „inginer silvic” din Insulele Canare, care inventase un dispozitiv generator de energie fără ardere de combustibil. Nu se ştie ce s-a mai ales de generatorul lui Figueras, însă, la scurtă vreme după aceea, Tesla i-a trimis, într-o scrisoare, prietenului său Robert Underwood Johnson, editor al Century Magazine, un decupaj din ziarul Herald cu povestea respectivă

În această scrisoare, Tesla susţinea că el descoperise deja un astfel de generator şi dezvăluise legile fizicii care stăteau la baza lui. În cele trei pagini ale scrisorii, Tesla afirmă că el sugerase un astfel de generator în articolul său din revista Century, şi că a lucrat la un astfel de model destul de mult timp.

Făcând referire la articolul său din revista Century, din iunie 1900, Tesla a spus odată că acesta este cel mai important articol scris de el. Citatul „fapte inedite” menţionat în scrisoare se găseşte la pagina 200 a articolului, în prima coloană, în penultimul paragraf, prima propoziţie.

Discuţia „faptelor inedite” apare imediat înainte de subsecţiunea articolului, care se ocupă cu o „Maşină ce se auto-activează, capabilă să atragă energie din mediu”.

La o examinare atentă a articolului, se observă că inventatorul considera că modelul său de generator electric care se pune singur în funcţiune, adică, nu „consumă nici un combustibil”, nu ar încălca principiul conservării energiei. Tesla era, mai degrabă, de părere că modelul său transforma o formă de energie în alta.

Aceasta a fost doar una dintre ideile incredibile ale lui Tesla care se pare că s-au pierdut, sau, cel puţin, au fost ascunse de factori necunoscuţi. De-a lungul anilor, au existat mulţi inventatori şi ingineri, de „garaj” care au încercat să preia unele idei de-ale lui Tesla şi să continue dezvoltarea lor cu ajutorul tehnologiei moderne, care nu era disponibilă pe vremea lui Tesla. Din păcate, mulţi din aceşti inventatori au fost priviţi cu lipsă de interes, dispreţ, iar uneori chiar cu ameninţări, pentru cazul în care dezvoltarea lor avea să continue.

Motor rotativ cu turbină în formă de disc

Tesla l-a numit „o centrală energetică într-o pălărie”. O versiune a acestuia a reuşit să atingă 110 cp la 5.000 rpm, şi avea un diametru de mai

puţin de 10 inci (aprox. 25 cm). Tesla credea că nişte turbine mai mari ar putea ajunge la 1.000 cp. Motorul rotativ cu turbină în formă de disc funcţionează fără vibraţii. Costul fabricării nu este ridicat, căci doar dimensiunile rulmenţilor rotorului trebuie să se încadreze în toleranţele admise. Nu este greu de întreţinut. Dacă este cazul, rotorul poate fi schimbat cu uşurinţă. Turbina poate să funcţioneze pe abur, aer comprimat, benzină, sau petrol.

Spre deosebire de turbinele convenţionale, care folosesc lame sau pistoane pentru a capta fluxul, cea a lui Tesla foloseşte un set de discuri metalice rigide care, în loc să se opună curentului de propulsie în unghiurile abrupte, rulează cu eficienţă maximă în paralel cu fluxul. Ceea ce pune în mişcare discurile este aderenţa deosebită care există între suprafaţa unui corp şi un fluid în mişcare. Această aderenţă este, după cum formulează Tesla, cauzată de şocul fluidului la întâlnirea cu asperităţile de pe suprafaţa solidă (simplă rezistenţă) şi de forţele interne care se opun separării moleculare (un fenomen de aderenţă).

Forţa motrică pătrunde în supapa de admisie şi este direcţionată printr-un canulă înspre sectorul discurilor. Trece apoi peste discurile care se învârt, urcând şi coborând în spirală, după care iese prin orificiile din mijlocul discurilor, părăsind carcasa.

Tesla notează în brevetul său că, într-un motor acţionat de un fluid, schimbările de viteză şi de direcţie a mişcărilor trebuie să fie cât mai

treptate posibil. Totuşi, observă el, acesta nu este cazul motoarelor actuale, unde schimbările bruşte, şocurile şi vibraţiile sunt inevitabile. Utilizarea pistonilor, a paletelor, a aripioarelor şi a lamelor, remarcă Tesla, implică inevitabil numeroase defecte şi limitări şi măreşte gradul de complicaţie şi costul producţiei ale acestor maşini, făcându-le, totodată, mai greu de întreţinut.

Turbina lui Tesla nu foloseşte vibraţii, datorită faptului că fluidul de propulsie se mişcă pe traiectorii simple sau pe traseele curenţilor cu rezistenţă minimă, fără a suferi constrângeri sau perturbări. Conducerea forţei motrice prin supapa de admisie pe partea cealaltă răstoarnă uşor turbina.

O piesă scobită pe dinăuntru este fixată în vârful turbinei pentru starea de ardere internă. O bujie incandescentă sau o bujie cu scântei se înfiletează în vârful acestei camere. Lateral, ieşite în afară, se află supapele de admisie. Un fapt interesant la aceste supape este că nu există nicio parte mobilă. Ele funcţionează după un principiu al fluidelor. Singura parte mobilă din turbina lui Tesla este rotorul. Imaginaţi-vă un motor cu o ardere internă puternică, având o singură parte mobilă. Parte a Patentului „Conducta cu Supape”.

Supapa fluidică, pe care Tesla o numeşte conductă valvulară, permite un flux lin într-una din direcţii, însă în cealaltă, fluxul rămâne închis în camere de ardere cu puncte moarte (pistoane), unde este învârtit la 360 de grade, formând, astfel, turbulenţe, sau contracturenţi, care opresc fluxul, exact ce s-ar întâmpla dacă s-ar închide o supapă

mecanică. Rotorul, prin învârtire, creează numeroase scurgeri prin care se împinge combustibilul şi aerul în camera de ardere. Tesla observă că după un interval scurt de timp camera se încălzeşte atât de tare încât dispozitivul de aprindere se poate opri, fără a perturba regimul stabilit. Altfel spus, continuă să ardă şi după ce aprinderea a fost oprită. Principiul motorului cu turbină în formă de disc aplicat în sens invers devine o pompă foarte eficientă. (Patentul lui Tesla Nr. 1,061,142)

Principiul turbinei în formă de disc se foloseşte la vitezometru, care înfruntă problema transformării rotaţiei roţilor unui vehicul în mişcare unghiulară, în scopul de a împinge un ac indicator de arc peste un ac scurt. Soluţia lui Tesla: conectarea cablului vitezometrului la un disc care să se învârtă în interdependenţă cu un al doilea disc, imprimând starea de rotire asupra lichidului dintre ele, şi, de aici, asupra celui de-al doilea disc, care va mişca acul. Prin interfaţarea a doua discuri de mărimi diferite într-un mediu fluid se poate obţine proporţie dorită între limitele vitezei de rotaţie, dacă se selectează corect diametrele discurilor, remarcă Tesla în patentul său, anticipând, astfel, în 1911, transmisia automată pe bază de fluid

Tesla a început să lucreze la turbină încă de timpuriu în cariera sa, crezând că aceasta ar putea fi un bun motor primar pentru dinamurile sale de curent alternativ, mult superioare motoarelor cu aburi, care erau de bază pe vremea aceea. Dar nu a ajuns să o perfecţioneze şi să o

patenteze decât după prăbuşirea schemei sale de difuzare globală. (1909). Pe atunci motorul cu piston de ardere în ternă era adânc înrădăcinată în mecanica energetică occidentală. Tesla a raportat rezistenţa organizată pe care a întâlnit-o în încercările sale de a introduce motorul superior, şi la fel li s-a întâmplat şi altora care au făcut astfel de încercări după aceea. Dar Tesla încă întrevedea un viitor strălucit pentru turbina sa. Acesta i-a prezis prietenului său Charles Scott, profesor de inginerie la Yale, că „Turbina mea va trimite toate motoarele cu combustie din lume la fier vechi”. La care Scott i-a răspuns: „Asta ar face o grămadă destul de mare de resturi”.

Generatorul de cutremure a lui Tesla

Extras din ziarul New York World Telegram
11 Iulie 1935

Nikola Tesla a dezvăluit că un cutremur care a determinat deplasarea poliţiei şi a ambulanţelor în apropierea laboratorului său din New York, de pe stradă E. Houston, nr. 48 în anul 1898 s-a produs din cauza unui dispozitiv cu care experimenta el în momentul respectiv, atât de mic încât „ar fi putut încăpea în buzunarul de la haină”.

Zăpăciţi, jurnaliştii s-au năpustit asupra acestei afirmaţii, iar „părintele electricităţii moderne” a povestit întâmplarea, astfel:

„Făceam experimente cu vibraţii. Pornisem unul dintre dispozitive şi voiam să văd dacă puteam să o acordez cu vibraţia clădirii. I-am mărit, treptat.

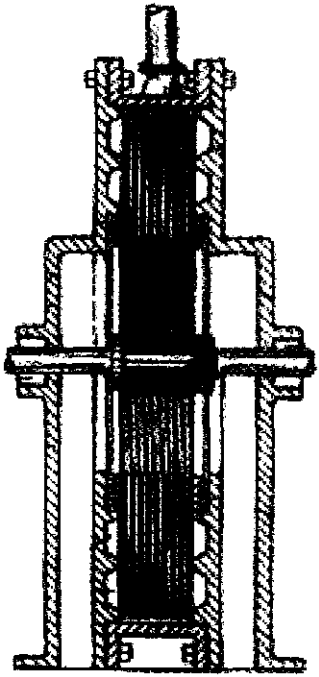

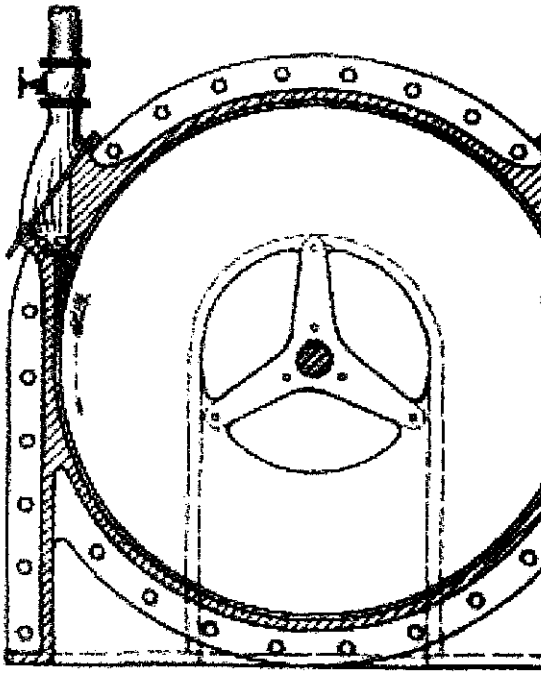

Turbinele lui Tesla frecvenţa. S-a auzit un sunet specific. Mi-am întrebat asistenţii de unde provenea sunetul; nu ştiau. Am mai mărit puţin frecvenţa. S-a auzit un sunet de pocnitură mai puternic. Ştiam că mă apropiam de intensitatea vibraţiilor clădirii de oţel. Am mai crescut puţin frecvenţa.

„Deodată, toate maşinăriile au început să zboare. Am luat un ciocan şi am spart dispozitivul. Încă câteva minute şi clădirea s-ar fi prăbuşit peste noi. Afară, pe stradă se dezlănţuise iadul.

„Poliţia şi ambulanţele ajunseseră. Le-am spus asistenţilor mei să nu spună nimic. Am declarat poliţiei că trebuie să fi fost un cutremur. Asta e tot ce au aflat”.

Un reporter l-a întrebat pe dr. Tesla de ce ar fi avut nevoie pentru a distruge Empire State

Building, iar acesta a răspuns: „Vibraţia poate face orice. Nu trebuie decât să intensificăm vibraţiile dispozitivului pentru a se potrivi vibraţiilor naturale ale clădirii, iar aceasta se va prăbuşi.

În 1896, după un incendiu dezastruos în vechiul său laborator, Tesla s-a mutat în Manhattan, pe strada Houston, nr. 46. El a studiat, timp de câţiva ani, importanţa undelor şi a rezonanţei, crezând că ele constituiau, împreună cu sistemul de curent alternativ, alte surse necunoscute de energie care aşteptau să fie exploatate. Oscilatoarele gândite şi create de Tesla aveau, iniţial, scopul de a furniza o sursă stabilă pentru frecvenţele de curent alternativ şi erau foarte precise.

El a construit un dispozitiv simplu alcătuit dintr-un piston suspendat într-un cilindru care nu avea nevoie de un arbore cu came acţionat de o sursă de energie rotativă (cum ar fi un motor pe benzină sau pe aburi). Astfel, el spera să învingă pierderea de energie prin frecare a vechiului sistem.

Acest mic dispozitiv i-a permis lui Tesla să experimenteze cu rezonanţa. Fiecare substanţă are o frecvenţă de rezonanţă, care poate fi demonstrată prin intermediul principiului vibraţiilor cu aceeaşi frecvenţă; cel mai bun exemplu este cel al paharului de vin spart de un cântăreţ de operă. Atunci când această frecvenţă este egalată şi amplificată, orice material poate fi sfărâmat în bucăţi, literalmente.

Ziarul New York World Telegram scrie că un

sistem oscilant a fost, în sfârşit pus la punct, iar Tesla şi-a realizat experimentul. Stârnit de rezultat, Tesla şi-a pus micul dispozitivul generator de vibraţii şi a pornit în căutarea unei clădiri din oţel pe jumătate ridicate. A găsit una în cartierul Wall Street – o clădire de zece etaje cu cadrul din oţel. A prins dispozitivul de una dintre grinzi şi a adaptat frecvenţa.

Tesla a spus că structura a început să scârţâie şi să se mişte iar muncitorii au coborât panicaţi, crezând că avusese loc un cutremur. A fost chemată poliţia. Tesla şi-a pus dispozitivul în buzunar şi s-a îndepărtat. Încă zece minute, şi ar fi putut dărâma clădirea. Şi, cu acelaşi dispozitiv, ar fi putut doborî podul Brooklyn în East River în mai puţin de o oră.

Întreg sistemul a fost creat pe ideea alimentării cu presiunea aburului. Tesla experimenta moduri de a trimite forţe motrice prin Pământ. Versiuni mai mari ale acestor oscilatoare (cântărind aproximativ 90 de kilograme şi având circa 1 metru înălţime) ar putea transmite forţă motrice utilă oriunde pe suprafaţa planetei.

Aburul era împins în oscilator şi ieşea printr-o serie de orificii, determinând armătura să vibreze la viteze ridicate în carcasa sa. Carcasa era foarte rezistentă fiindcă trebuia să reziste la temperaturile de peste 200 de grade atinse datorită încălzirii sub presiune în camera superioară, şi la presiunea de aproape 2758 kilo Pascali. Au fost create şi alte versiuni ale dispozitivului, cu scopul de a produce energie

electrică directă şi alternativă, fără a fi nevoie de vreun redresor.

Tesla spunea că, dacă dispozitivul era modificat în acest sens, ar fi putut fi folosit pentru cartografierea depozitelor subterane de petrol. O vibraţie trimisă în Pământ se creează un ecou specific, folosind acelaşi principiu ca sonarul. Această idee a fost adaptată în practică de industria petrolului, fiind folosită, în zilele noastre, într-o formă adaptată, prin dispozitive folosite pentru a localiza obiecte în timpul săpăturilor arheologice.

Din păcate, oscilatorului nu i s-a găsit nicio aplicaţie practică pentru a atarge investitori, şi a devenit inutil. Totuşi, există zvonuri cum că Uniunea Sovietică încerca să găsească utilizări ale tubului de rezonanţă ca şi armă. Se spune că Stalin a ordonat cercetătorilor sovietici să cerceteze prin literatura de specialitate până la sfârşitul secolului XIX pentru a vedea dacă există ceva ce ar putea dezvolta pentru a depăşi Statele Unite, iar aceştia ar fi găsit oscilatoarele lui Tesla şi ar fi experimentat îndelung cu ideile şi invenţiile sale.

Planul lor era să inducă o frecvenţă de rezonanţă într-un tub mare de metal, acesta având rolul unui tun armonic. Au mărit frecvenţa treptat până când au atins un anumit nivel de rezonanţă din cauza căruia cercetătorii au început să se simtă foarte rău. Aceştia au abandonat intenţionat experimen tele din acel domeniu, ştiind că rezonanţa vizată putea într-adevăr să omoare oameni. E posibil ca această idee să fi fost

dezvoltată într-o armă atât de URSS, cât şi de SUA.

Efectul Hutchinson

Inventatorul canadian John Hutchinson este un mister; lui i se atribuie una dintre cele mai neobişnuite şi controversate descoperiri. Aceasta este descrisă ca fiind „un efect electromagnetic anormal care duce la gelatinizarea metalelor, levitaţia spontană a substanţelor obişnuite şi alte efecte”. Acest efect este cunoscut ca efectul Hutchinson.

Efectul H. nu este unul obişnuit. Se spune că determină sfidarea gravitaţiei, cauzează fracturarea spontană a metalelor, fuzionarea metalelor cu structură diferită (cum ar fi metalul şi lemnul) şi alte fenomene stranii.

Website-ul său, www.hutchisoneffect, ca, susţine că viaţa sa s-a schimbat dramatic în 1979 când, la pornirea unor aparate de voltaj înalt, a simţit ceva lovindu-l în umăr. A aruncat bucata de metal înapoi spre locul de unde părea să fi venit, dar aceasta s-a înălţat şi l-a lovit din nou.

El a redescoperit, astfel, faptul că frecvenţele fundamentale pot ecrana gravitaţia. Atunci când bobinele sale Tesla, generatorul electrostatic şi alte echipamente au produs un câmp electromagnetic complex, bucăţi grele de metal au levitat, îndreptându-se spre tavan, conformânu-se efectului Biefeld-Brown, iar unele dintre ele s-au fărâmiţat.

În urma analizelor şi în timpul investigaţiei, guvernul canadian a numit acest fenomen efectul Hutchinson.

Ce este efectul Hutchinson? La baza lui stau cercetările lui Tesla şi T. Townsend Brown în domeniul energiilor de frecvenţă înaltă. Când primesc un voltaj în plus faţă de cel obişnuit, îşi întrerup programarea şi nu se mai supun legilor convenţionale ale fizicii, precum gravitaţia. Unii teoreticieni consideră că acesta este rezultatul unor câmpuri electromagnetice opuse care se anulează reciproc, creând un flux puternic de energie. Guvernul canadian a raportat materializarea şi dispariţia succesivă a unor obiecte/mostre, şi a confiscat majoritatea acelor casete, dar nu pe toate.

Asemeni lui Tesla, Hutchinson este oarecum excentric, realizând experimente în apartamentul său, folosind echipament electronic rămas din Marină şi din Armată. Casa sa este plină de osciloscoape, dispozitive de măsurare, întrerupătoare, lumini, antene receptoare, şi tot felul de articole de fierărie. De fapt, se spune că efectul Hutchinson a fost descoperit, în mod accidental, în timpul unei încercări de reproducere a unuia din experimentele lui Tesla.

Hutchinson experimentează folosindu-se de mai multe bobine electrice numite bobine Tesla, dar şi un generator de electricitate statică, numit generator Van de Graaf. Modul cum aceste dispozitive de voltaj înalt funcţionează împreună pentru a crea efectul Hutchinson nu este foarte clar, dar susţinătorii sunt de părere că o undă electromagnetică numită undă scalară a permis aparatelor lui

Hutchinson să abordeze un tip de energie

necunoscută, numită energia punctului zero.

Energia punctului zero este energia prezentă la zero grade Kelvin (-273.15 grade Celsius), temperatura la care, teoretic, toată activitatea dintr-un atom încetează. Se mai numeşte energia vidului pentru că descrie energia dintr-un vid perfect, unde nu există lumină sau materie. În acest punct, încă mai pot fi observate fluctuaţii electromagnetice aleatorii, ceea ce înseamnă că, totuşi, există, încă, o anumită cantitate de energie. În esenţă, ideea abordării energiei punctului zero presupune că Universul este saturat de o energie constantă de fundal pe care nu o putem observa pentru că ea este prezentă pretutindeni, chiar şi înăuntrul nostru şi al dispozitivelor noastre de măsurare. În cazul în care o asemenea energie există, cantitatea ei ar fi enormă… se teoretizează că un volum de mărimea unei căni de cafea este îndeajuns pentru a evapora în totalitate oceanele Pământului.

Hutchinson susţine că ar putea capta din sursa universală de energie pe care Tesla o numea „energie radiantă”, dar subiectul rămâne deschis având în vedere că experimentele lui nu au fost reproduse în alt loc. Există câteva înregistrări demonstrative care, teoretic, redau fenomenul, inclusiv unele ce pot fi vizualizate online şi altele pe care Hutchinson le vinde prin comandă e-mail. Într-adevăr, înregistrările online prezintă prim-plan-uri ale unor obiecte care par a levita şi a se mişca în moduri neobişnuite, dar mulţi sunt de părere că toate acestea sunt, cumva, trucate.

O analiză amănunţită a efectului Hutchinson

este cea realizată în anii 1980 de col. John Alexander, care a finanţat, prin intermediul „Institutului de Cercetări Stanford” („Stanford Research Institute”) şi al CIA, un studiu exhaustiv despre acest efect. O echipă de patru cercetători ai armatei au documentat, împreună cu John, rezultatele lui şi au concluzionat că toate (aşa cum reies din înregistrarea din anii 1980) sunt reale şi inexplicabile din punctul de vedere al fizicii moderne.

Hutchinson a avut probleme şi cu guvernul canadian care i-a confiscat, probabil, nepreţuitele reproduceri ale echipamentelor lui Tesla. În 1991, după mulţi ani de experimente, demonstraţii şi prelegeri în ţări ca Statele Unite, Germania şi Japonia, Hutchison s-a întors la Vancouver. În ciuda multor obstacole (majoritatea politice), el a construit, bucată cu bucată, din rămăşiţe de echipament naval, ceea ce este astăzi o adevărată atracţie în New Westminster, Columbia Britanică: un laborator impresionant în apartamentul său. Hutchinson are acum propriul laborator echipat la o scară mult mai mică şi susţine că încă poate demonstra efectul, dar că este greu de controlat.

Nikola Tesla a semnalat şi el apariţia unor fenomene neobişnuite în timpul experimentelor cu voltaj foarte înalt – deşi nu a dezvoltat ceea ce s-a întâmplat exact; a afirmat doar că, în anumite condiţii, timpul/spaţiul şi materia dobândeau caracteristici stranii. Este posibil ca John Hutchinson să fi reprodus aceleaşi fenomene curioase care îl l-au intrigat pe Tesla. În orice caz, până când efectul Hutchinson nu va fi reprodus în

alte laboratoare, acesta nu va putea fi plasat decât în rândul curiozităţilor.

Raza morţii a lui Tesla

În anul 1931, Tesla anunţa, în cadrul unei conferinţe de presă, că era pe punctul de a descoperi o sursă de energie cu totul nouă. Întrebat despre natura acestei energii, el a răspuns: „Ideea m-a străpuns ca un şoc puternic… Nu pot spune decât că vine dintr-o sursă cu totul nouă şi nebănuită”.

În 11 iulie 1934, prima pagină a ziarului New York Times anunţa: „LA 78 DE ANI, TESLA DEZVĂLUIE DESCOPERIREA UNEI NOI RAZE A MORŢII”. Articolul anunţa că noua invenţie „va trimite raze concentrate de particule prin aer, având o energie uriaşă, încât ar fi fost capabilă să doboare o flotă inamică de 10.000 de avioane de la o distanţă de 250 de mile (cca. 400 km)… „Tesla a afirmat că raza morţii ar face imposibilă izbucnirea războiului, oferind fiecărei ţări un „zid chinezesc invizibil”.

Ideea a stârnit un mare interes, dar şi mari controverse. Imediat, Tesla i s-a adresat lui J.P. Morgan, Jr. În încercarea de a găsi sprijin financiar pentru a construi un prototip al invenţiei sale; Morgan nu a fost impresionat. Tesla a încercat, de asemenea, să negocieze, în mod direct, cu Neville Chamberlaine, prim-ministrul Marii Britanii. Dar când, învins de Hitler la München, Chamberlain a demisionat, interesul pentru arma anti-război a lui Tesla a dispărut.

În 1937 era clar că războiul urma să izbucnească în Europa. Frustrat de încercările

nereuşite de a obţine interes şi finanţare pentru „raza păcii”, Tesla a trimis câtorva dintre Aliaţi (SUA, Canada, Marea Britanie, Franţa, Uniunea Sovietică şi Iugoslavia)

o fişă tehnică detaliată, cu diagrame. Intitulată „O nouă modalitate de proiectare a energiei concentrate non-dispersive prin medii naturale”, lucrarea conţinea prima descriere tehnică a ceea ce azi numim o armă cu flux de particule încărcate.

Elementul care deosebea propunerea lui Tesla de înşiruirea obişnuită a iluzoricelor „raze ale morţii” era o cameră vidată unică ce avea un capăt deschis spre atmosferă. Tesla a gândit un sigiliu vidat unic obţinut prin direcţionarea la viteză ridicată a unui curent de aer înspre vârful armei pentru a menţine starea de vid înaintat (high vacua). Forţa necesară de acţionare va fi obţinută cu ajutorul unei turbine Tesla mari.

Dintre toate ţările care au primit propunerea lui Tesla, cel mai mare interes l-a manifestat Uniunea Sovietică. În 1937, şi-a prezentat planurile unui presupus front de arme din oraşul New York, Amtorg Trading Corporation. Doi ani mai târziu, în 1939, o etapă a proiectului a fost testată în Uniunea Sovietică şi Tesla a primit un cec în valoare de 25.000 de dolari.

Tesla spera că invenţia sa urma să fie folosită în scopuri pur defensive, devenind, astfel, o maşinărie anti-război. Sistemul lui avea nevoie de o serie de uzine electrice construite de-a lungul coastei unei ţări, care avea scopul de a scana cerul în căutarea avioanelor inamice. Raza fiind

proiectată în linie dreaptă, era eficientă pe o distanţă doar de 200 de mile (cca. 320 km) – distanţa curburii terestre.

Tesla s-a gândit şi la aplicaţii ale razei sale pe timp de pace, una dintre acestea fiind transmiterea energiei pe distanţe mari fără cabluri. O altă idee drastică propusă de el se referă la încălzirea unor porţiuni mari din atmosfera superioară cu scopul de a lumina cerul noaptea – o aurora boreală artificială.

Încă din 1899 se zvonea că Tesla făcea experimente cu o „rază a morţii" în Colorado Springs. Dar el nu a recunoscut niciodată, păstrând secrete toate datele legate de experimentele efectuate cu raze chiar şi atunci când, în anii 1920, cercetători englezi, germani, ruşi şi americani încercau să breveteze invenţia. Totuşi, în anii 1930, Tesla era pregătit să dezvăluie lumii ideea sa.

„[Arma] Va furniza un zid de energie care se va dovedi a fi un obstacol de netrecut împotriva oricărui tip de agresiune", a scris el.

„Aparatul meu proiectează particule relativ mari sau de dimensiuni microscopice, permiţându-ne să transmitem înspre o zonă mică şi foarte îndepărtată de trilioane de ori mai multă energie decât e posibil folosind alte tipuri de raze. Mii de cai putere pot, astfel, îl transmişi prin intermediul unui curent mai subţire decât un fir de păr, aşa încât nimic să nu reziste".

Din păcate, nimeni nu a considerat arma lui utilă, nici măcar compania Westinghouse care, dacă i-ar fi avansat bani pentru înregistrarea

patentului pe care probabil l-ar fi avut sub control, ar fi putut reuşi să dezvolte arma înaintea celui de-al doilea Război Mondial, atâta timp cât Tesla ar fi reuşit să o ducă la bun sfârşit.

Raza morţii a lui Tesla, acceleratorul său gravitaţional în care particule subatomice erau agitate de un câmp energetic şi direcţionate către o ţintă prestabilită la viteze apropiate de cea a luminii nu a fost dezvoltat în timpul vieţii sale. Totuşi, doar su gestia că teoriile sale ar fi putut ajunge la germani sau la ruşi a îngrijorat guvernul federal (în special FBI-ul), încât, la moartea lui Tesla, în ianuarie 1943, FBI-ul i-a confiscat imediat toate documentele tehnice, schemele, desenele şi planurile şi le-a predat OAPC (Office of Alien Property), unde au fost clasificate oficial până la predarea ambasadorului Iugoslaviei, reprezentant al averii lui Tesla.

Proprietatea lui Tesla a fost confiscată oficial de guvernul SUA la două zile după moartea sa. Deşi FBI-ul ştia că Tesla recunoscuse public faptul că îşi perfecţionase raza morţii – nu exista vreo atestare independentă a acestui fapt – nu fusese luată nicio măsură spre a-l împiedica să-şi transfere planurile unei puteri străine. Totuşi, vicepreşedintele Henry Wallace informase FBI-ul de interesul special pe care guvernul îl avea pentru toate documentele lui Tesla şi îi instruise să le confişte cu orice preţ.

Acesta e motivul pentru care FBI-ul îndrumase OAPC să intre şi să pună stăpânire asupra camerei de hotel a lui Tesla în 9 ianuarie 1943. Şi restul documentelor lui Tesla, care se

aflau într-un depozit, au fost confiscate de OAPC.

În următoarele câteva săptămâni, în ianuarie 1943, după o perioadă de freamăt diplomatic între ambasada iugoslavă şi biroul lui J. Edgar Hoover, FBI-ul a lăsat întreaga chestiune în seama CAP, care dorea, de asemenea, să iasă din lupta diplomatică decisivă dintre Belgrad şi Departamentul de Stat. CAP, protestând încă împotriva instrucţiilor vicepreşedintelui ca documentele care ar putea ajuta inamicul să nu părăsească ţara, l-a contactat pe preşedintele a ceea ce avea să devină Oficiul R & D, Comitetul de Cercetare al Apărării Naţionale al Oficiului de Cercetare Ştiinţifică şi Dezvoltare, Dr. John Trump. Acesta a examinat documentele şi a stabilit că nu multe dintre ele erau folositoare, însă a decis să facă nişte fotocopii ale unor lucrări scrise de Tesla în ultimii ani ai vieţii sale.

Trump a scris şi abstractele acestor lucrări, incluzând o monografie nedatată, scrisă de Nikola Tesla, intitulată „O nouă modalitate de proiectare a energiei concentrate non-dispersive prin mediul natural”, în care acesta descrie modul în care ar genera şi dirija un fascicul de electroni cu energie ridicată către un anticatod. Deşi respinsă de Trump pe motiv că ar fi nerealizabilă, lucrarea prezenta, totuşi, ultimele idei ale lui Tesla despre o armă cu energie dirijată, dispozitivul pentru un fascicul de particule dirijate.

Întrucât OPS a făcut şi fotografii abstracte ale lucrărilor lui Tesla, întreaga proprietate a lui Tesla a fost păstrată, până în anii 1950, când a fost trimisă înapoi la Belgrad. Aceasta ar fi trebuit

să pună capăt problemei. Cu toate acestea, în 1945, imediat după terminarea războiului, Serviciul Tehnic al Comandamentului Aeronautic din Wright Field, de la marginea Daytonului, în Ohio, a cerut copii de-ale lucrărilor lui Tesla de la Oficiul de Proprietate Străină şi a trimis un mesager militar să le ridice şi să le aducă înapoi la Wright. Deşi, în următorii doi ani, a existat corespondenţă despre starea documentelor între OPS şi Serviciul Tehnic al Comandamentului Aeronautic, cel puţin unul dintre ofiţeri, gen. Nathan Twining de la Air Materiei Command a contactat CAP în noiembrie 1947 pentru a-i informa că CMA din Wright Field se afla în posesia documentelor lui Tesla şi avea să rămână în posesia lor până după 1 ianuarie 1948. După aceasta, documentele, inclusiv monografia lui Tesla despre arma sa cu flux de particule încărcate, par să fi dispărut.

Interesante sunt spusele col. William Corso din cartea sa „După Roswell”, şi anume că, în 1961, Biroului Tehnologii Străine din Departamentul de Cercetare-Dezvoltare al Armatei avea în posesie copii fotostatice ale documentelor lui Tesla.

Corso scria că cel puţin încă o copie a monografiei lui Tesla rămăsese în mâinile grupului de lucru condus de gen. Twining şi că, în următorii zece ani, ajunsese la Agenţia pentru Proiecte de Cercetare Avansată (Advanced Research Project Agency) din Washington. A fost scoasă la iveală după lansarea programului Sputnik atunci când grupul de lucru şi-a dat seama că Statele Unite nu

se putea apăra în nici un fel în cazul unui război spaţial iniţiat de ruşi, nici împotriva extratereştrilor din OZN-uri.

Corso a semnalat un indiciu important, singurul proces care ar fi putut bruia energia câmpului magnetic pe care extratereştrii erau suspectaţi a-l folosi: o armă cu flux de particule încărcate direcţionată care ar fi putut întrerupe unda electromagnetică din jurul navei spaţiale şi, astfel, străpunge scutul antigravitaţional. Şi nici nu era nevoie să radieze electromagnetic nava prin agitarea moleculelor în materialul din care era confecţionată.

Arma cu particule încărcate având un puls electromagnetic puternic (EMP), efectul acestuia – acelaşi efect pe care EMP-urile îl au asupra oricărui tip de echipament electric – era întreruperea câmpului antigravitaţional rezultată din distrugerea integrităţii undei electromagnetice a navei. În acest fel, fluxul de particule îi distrugea capacitatea de a se opune gravitaţiei şi o forţa să se prăbuşească, fără a o determina să explodeze.

Tesla a înţeles că arma cu flux de particule era asemenea unui fulger, avea aproximativ aceeaşi forţă distructivă, doar că mult mai controlată. Fulgerul este o rază de electroni. Cercetătorii au teoretizat posibilitatea obţinerii aceleiaşi forţe distructive prin intermediul unei raze de protoni. Alţi cercetători susţin că electronii fiind purtători ai unei sarcini negative iar protonii ai unei sarcini pozitive, pot fi deformaţi în interirul câmpului magnetic al Pământului deoarece raza va fi ori atrasă de

sarcina opusă, ori respinsă de cea de acelaşi semn. În plus, o rază de particule similare va avea o forţă de dispersie naturală datorată respingerii reciproce a sarcinilor asemănătoare din rază.

Din punctul de vedere al lui Corso, confluenţa dintre munca şi descoperirile lui Tesla şi tehnologia stabilită ca dezvoltată de extratereştri în urma examinării resturilor din cazul Roswell este ironică. Tesla făcuse experimente cu transmiterea wireless a energiei, iar extratereştrii păreau a fi folosit un tip de transmitere wireless a energiei în scopuri navigaţionale şi defensive. Tesla a scris despre teoriile din spatele distorsiunii sau manipulării unui câmp gravitaţional prin intermediul undelor electromagnetice, iar extratereştrii păreau a fi folosit tocmai acel tip de tehnologie pentru un sistem de propulsare.

De asemenea, descrierile făcute de Tesla în domeniul razei morţii, despre care el spunea că o perfecţionase, a devenit, în final, punctul de plecare pentru crearea armelor defensive construite cu scopul de a apăra spaţiul aerian al planetei de intruziunea extratereştrilor. Ceea ce ne-a dezvăluit un mare pericol la Roswell şi ceea ce am învăţat, în final, din scrierile lui Tesla s-a transformat în două mulţimi congruente de literatură ştiinţifică care a stat la bazele Iniţiativei Strategice de apărare, o rachetă antibalistică şi o armă spaţială.

Aceste temelii se întorc în timp până la viziunea lui Tesla şi la ceea ce cercetătorii au considerat a fi tehnologie a energiei direcţionate

scoasă din vehi-colul spaţial prăbuşit la Roswell, raportări despre acesta apărând în dosarul din pivniţa Pentagonului ajuns în biroul lui Corso în 1961.

Întreruperea mersului tehnologiei

Nu este nicio mirare că ideile lui Tesla privind energiile alternative sunt trecute sub tăcere. Vreme de un deceniu, conspiraţia nu a permis intrarea pe piaţă a tehnologiilor noi şi inovatoare (chiar tehnologii vechi, aşa cum au fost cele imaginate de Tesla). Acele invenţii, pe drept cuvânt numite inovatoare, doar înlesnesc realizarea scopurilor conspiraţiei, prin simpla demitizare a tehnologiei, calificând-o drept „perpetuum mobile" – un „asasin" garantat al noilor dispozitive, mai bune, care ar putea pune capăt dependenţei naţiunii de petrolul din Orientul Mijlociu.

Secolul 21 a fost martorul unei creşteri considerabile de preţuri la petrol şi gaz. Între timp, s-a format o mai bună înţelegere în rândurile publicului larg, aceea că consumul nostru de petrol din diferite părţi ale lumii, îmbogăţeşte, de fapt, tocmai acele organizaţii teroriste care ameninţă acum lumea apuseană. De aceea, se observă un interes reînnoit pentru dezvoltarea unor abordări noi ale problemei energiei.

Cu toate acestea, din momentul scrierii acestei lucrări, în anul 2008, cu administraţia Bush actuală din Washington implicată în industria petrolului, există slabe şanse să se îngăduie vreodată dezvoltarea a ceva care „să dea petrolul jos de pe piedestalul său". Există câţiva

contestatari, dar aceştia sunt doar nişte umbre de posibilitate în comparaţie cu ceea ce s-a dezvoltat în trecut şi a fost apoi trecut sub tăcere de o conspiraţie care face imposibil accesul la energia liberă.

(Prea) Puţin, prea târziu

Se pretinde în ultima vreme că etanolul ar fi noua sursă de energie care să ne elibereze din lanţurile combustibililor fosili. Folosind porumb cultivat pe plan intern, numeroase companii mari investesc milioane de dolari în construirea de instalaţii de prelucrare pe cuprinsul întregii ţări, în speranţa că şi-i vor recupera în următorul mare val de energie. După ce preţurile în SUA au crescut la peste 5 dolari galonul în 2008, etanolul părea o variantă din ce în ce mai atractivă.

Totuşi, etanolul nu este sub nicio formă o soluţie pentru reducerea preţurilor la benzină. De fapt, aceasta este doar o distragere a atenţiei de la sursele de energie curate şi ieftine, cu scopul de a susţine dominanţa constantă a petrolului.

În SUA, preţurile la etanol au atins recent o valoare mai ridicată ca oricând, de peste 3 dolari galo-nul. Pentru a împiedica competiţia etanolului, companiile petroliere au aranjat în aşa fel încât SUA să pună un tarif de 0,54 de cenţi pe galon la importurile de etanol, care menţine preţurile biocom-bustibilului alternativ nefiresc de ridicate. Brazilia, care a devenit de curând autosuficientă energetic în 2006, este cea mai mare producătoare de etanol pe bază de zahăr din lume şi ar beneficia de o reducere semnificativă de tarif în SUA. Se pare că producţia de etanol din trestie

de zahăr este mai ieftină şi mai eficientă energetic decât producţia etanolului pe bază de porumb.

Interesul actual în descoperirea unor noi surse de energie vine doar prea târziu, şi în măsură prea mică. În anii 1970, în timpul administraţiei Carter, guvernul SUA a susţinut finanţarea a numeroase studii importante, în scopul găsirii şi dezvoltării unui nou tip de energie. Preşedintele Carter a mers până într-acolo încât să dispună instalarea de panouri solare la Casa Albă, pentru a dovedi cât de serioasă era administraţia în proiectele sale de a ne scăpa de dependenţa secolului 19 de a produce energie prin ardere.

Din nefericire, după ce a venit la putere, Ronald Reagan şi-a arătat dispreţul faţă de tehnologia nouă şi dragostea pentru banii obţinuţi de marile concerne petroliere, întrerupând finanţarea şi cercetarea în domeniul energiilor alternative. Ba chiar a dat jos panourile solare de pe Casa Albă. Criză energetică? Ce fel de criză energetică?

Din cauza acestei vederi înguste şi a tentaţiei implicării politice în afacerile cu petrol, SUA au pierdut potenţialul a 30 de ani de cercetare pentru găsirea şi dezvoltarea de noi surse de energie. Acum, încă o dată, ne confruntăm cu perspectiva preţurilor foarte ridicate la benzină şi încălzire. Nu putem da vina pe nimeni altcineva decât pe noi înşine pentru că îngăduim ca oficialii aleşi de noi să se prefacă că nu observă dependenţa noastră de petrol.

Însă asta nu e tot. Guvernul nostru este de

condamnat pentru actuala ameninţare cu terorismul, care ne stăpâneşte gândurile şi constituie subiectul primelor pagini din ziare. Fiecare dolar pe care marile concerne petroliere l-au băgat în buzunarul politicienilor pentru a menţine petrolul şi gazul ca sursa noastră principală de energie este recuperat împătrit din profiturile care ies din buzunarele noastre şi intră în tezaurele teroriştilor. De fiecare dată când ne umplem rezervoarele SUV-urilor sau ale Hammer-elor noastre, finanţăm al-Qaida şi plătim bombele care vor fi folosite împotriva noastră – toate acestea cu aprobare de la Washington DC.

Ce este cu adevărat devastator în legătură cu actuala criză energetică, este faptul că aceasta nu trebuia să se întâmple vreodată. Preţurile exorbitante, 11 septembrie, războiul împotriva terorismului, şi invazia din Irak – niciunul dintre acestea nu s-ar fi întâmplat dacă anumitor tehnologii li s-ar fi îngăduit să se dezvolte firesc şi să intre pe piaţă. Din păcate, această încercare de a face imposibil accesul la tehnologia energiei libere are în spate o istorie lungă şi murdară de ameninţări, reprimări, muşamalizări şi chiar crime.

Un exemplu perfect de suprimare a alternativelor în favoarea marilor concerne este maşina electrică. Companiile petroliere au împiedicat dezvoltarea şi vânzarea maşinilor 100% electrice prin limitarea disponibilităţii acumulatoarelor de înaltă capacitate. General Motors şi-a cumpărat mai întâi drepturile la bateriile NIMH de la Toyota şi Panasonic, după

care au vândut acele patente giganticului concern petrolier Texaco, care s-a unit apoi cu Chevron. Chevron şi-a folosit apoi patentul ca să distrugă programul RAV4-EV pentru maşini electrice creat de Toyota.

Un program asemănător – pentru o maşină numită EV1 – era în curs de desfăşurare la GM. Maşinile pe bază de energie curată ar fi putut fi vândute din fabrică cu $25.000 fiecare. În schimb, GM a retras toate EVl-urile, le-a luat înapoi de la proprietari, pentru ca apoi să le distrugă în bucăţi, trimiţând resturile la turnătorie. Justificarea lor a fost că „nimeni nu îşi dorea maşini electrice”.

Pe lângă maşina electrică, îl mai avem pe William Bolon, care a dezvoltat în anul 1971 un model neobişnuit de motor pe abur care se spunea că ar putea ajunge la 50 de mile pe galon (4,7 litri la 100 km). Motorul utiliza doar 17 părţi mobile şi cântărea mai puţin de 20 kg. Acesta elimina obişnuita transmisie şi unitate de tren de la automobile.

După ce invenţia sa a fost prezentată în ziare şi la ştiri TV, fabrica inventatorului a fost explodată cu daune în valoare de $600.000. Nimeni nu a fost vreodată arestat pentru faptă. Scrisorile trimise la Casa Albă au fost ignorate, astfel încât, în cele din urmă, inventatorul a renunţat şi a vândut modelul în Indonezia.

Vieţi ameninţate, inovaţii distruse

În cartea sa Free Energy Pioneer: John Worrell Keely (John Worrell Keely, pionier al energiei libere), Theo Paijmans povesteşte viaţă inventatorului american John Keely, care, în

secolul al XIX-lea, făcea experimente cu vibraţii sonice, folosite de el pentru a obţine instantaneu energie în urma procesului de evaporare a apei. El numea această energie forţă eterică. Deşi Keely a demonstrat cu succes că pot fi create mecanisme care să funcţioneze pe acest principiu, el a fost atacat de către unii reprezentanţi „de vază” ai lumii ştiinţifice care i-au ridiculizat şi minimalizat eforturile, numindu-l escroc şi mincinos fără a avea măcar bunăvoinţa de a participa la o demonstraţie de-a lui.

Din păcate, nu era ultima dată când cercetători şi oameni de ştiinţă cu viziune aveau să fie ridiculizaţi şi umiliţi de către cei care îşi doreau să ridice obstacole în calea inovaţiilor.

Se pare că în 1940 T. Henry Moray ar fi reuşit să demonstreze în faţa membrilor Comisiei Serviciilor Publice din Utah principiul de funcţionare a generatorului său [netermodinamic] de energie liberă, capabil să producă o tensiune continuă de 250.000 de volţi, aparent fără alimentare cu vreo sursă externă de energie [într-o perioadă dominată de corporaţiile producătoare de cărbune]. A doua zi, Moray a fost găsit împuşcat în laboratorul său şi s-a constatat că toate însemnările sale, precum şi dispozitivul, fuseseră furate.

Ron Brandt este inventatorul motorului cu magnet permanent. În tinereţe, Brandt a inventat un carburator de 90 de MPG, imediat după care, susţine el, a fost vizitat de doi reprezentanţi ai companiei Standard Oil, însoţiţi de doi bărbaţi îmbrăcaţi în uniformă de şerifi federali.

Aceştia se pare că l-ar fi ameninţat că-i vor ucide pe el, pe soţia lui şi pe cei doi copii mici, dacă va mai construi vreodată un alt carburator. Au reuşit foarte repede să-l convingă de faptul că nu merita să-şi piardă viaţa pentru un „nenorocit” de carburator.

Brandt a reuşit să reţină numerele de identificare ale celor doi şerifi federali şi a angajat un avocat din Washington, DC, care să le verifice la Biroul şerifilor federali SUA. În mod incredibil, cele două numere nu apăreau în documentele oficiale ale Biroului.

În anii 1950, Phil Stone, un fost profesor de fizică din Florida, a primit brevet de inventator pentru un dispozitiv care permitea unui motor să funcţioneze cu apă. Dar imediat guvernul Statelor Unite a declarat acest brevet secret, ceea ce l-a împiedicat pe Stone să-şi dezvolte dispozitivul.

La sfârşitul anilor 1960, Frank Richardson lucra ca electrician la Nevada Test Site. În anii 1970, împreună cu alţi patru tehnicieni de la NTS, Richardson a inventat şi brevetat un generator electric pe bază de magneţi care nu necesita alimentare şi utiliza o turbină cu abur fără palete, aparent o variantă a turbinei fără palete a lui Tesla. Inventatorii au demonstrat cum un Volkswagen Beetle, echipat cu cele două dispozitive, se deplasa fără vreun aport de energie suplimentar.

Doi dintre tehnicieni au murit în circumstanţe suspecte, invenţia a fost aproape furată, iar Richardson a trebuit să se se ascundă până la moartea sa, care a survenit recent. De

atunci nu s-a mai auzit absolut nimic de invenţia lui Richardson.

În 2006, un tehnician, membru al echipei care testa la garaj un dispozitiv pe bază de hidrogen, a fost forţat să iasă de pe şosea lângă o intersecţie rurală din Ventura County, California, şi acostat de patru bărbaţi albi, de vârstă mijlocie, îmbrăcaţi în costume negre şi înarmaţi.

Victima acestui incident era un asociat al lui Ken Rasmussen, congresman pe probleme de noi forme de energie, cu care lucrase împreună la acest proiect, în mod absolut bizar, în chiar preziua incidentului, o persoană interesată de finanţarea proiectului lui Rasmussen, şi care încerca să-l contacteze încă din noiembrie, reuşise în sfârşit să ia legătura cu el.

Rasmussen a declarat că atacatorii se folosiseră de informaţii pe care nu le-ar fi putut obţine decât prin ascultarea telefoanelor mobile digitale şi monitorizarea e-mail-urilor, ei ameninţând victima cu faptul că aveau un control total asupra vieţii sale personale. I s-a spus să nu cumva să vorbească cu autorităţile guvernamentale, sub ameninţarea că dacă nu se va supune, îi va fi ucis un membru al familiei, despre care atacatorii cunoşteau o mulţime de detalii. Victima a fost de asemenea atenţionată că, dacă nu se va retrage imediat din proiect, atât el, cât şi familia şi toţi asociaţii săi se vor afla în pericol. De fapt, ameninţările vizau pe toţi cei care se ocupau de construirea unor dispozitive „overunity”.

„Motivul pentru care vorbesc public despre

acest incident este de a-i preveni şi pe alţii implicaţi în dezvoltarea unor astfel de tehnologii”, afirma Rasmussen. „Noi am primit ameninţări directe cu moartea. În momentul de faţă s-a oprit orice progres”.

Tot în 2006, după ce a anunţat public faptul că a reuşit să construiască un camion care funcţiona cu ajutorul tehnologiei Joe Cell, extrăgând energie din apă şi orgon, Bill Williams a declarat că a fost abordat de doi bărbaţi care i-au cerut să oprească cercetările, ameninţându-l cu consecinţe grave dacă refuza să se supună.

Dispozitivul Joe Cell se pare că funcţionează cu energie din orgon. Acest dispozitiv destul de simplu foloseşte apă încărcată electric ca şi „poartă” sau mijloc prin care energia eterică este extrasă din mediul înconjurător şi transferată către motorul automobilului.

Williams a fost abordat pe 6 aprilie 2006 de către doi bărbaţi care i-au cerut să oprească orice fel de activitate legată de energia alternativă, indiferent de tipul acesteia... Ei au ţinut să precizeze de asemenea că ştiau absolut tot despre Williams, familia sa şi toate proiectele sale din trecut şi prezent.

„În acel moment, cel de pe scaunul din dreapta se întinse şi scoase un dosar gros de vreo cinci centimetri”, declară Williams. „L-a deschis şi mi-a arătat tot felul de desfăşurătoare ale convorbirilor telefonice, e-mailuri şi mesaje de la membrii diverselor echipe cu care colaborasem”.

Cei doi ştiau exact unde lucrează copiii şi soţia lui Williams, programul lor de lucru, orarul

de la şcoală al nepoţilor etc, Ştiau absolut tot.

Unul dintre bărbaţi şi-a desfăcut apoi haina în partea stângă lăsând să se vadă tocul armei. Cei doi l-au ameninţat apoi pe Williams că, dacă nu va renunţa la experimentele sale privind energia alternativă, vor mai exista şi alte consecinţe. De asemenea, i-au cerut să declare public că nu va mai lucra niciodată în acest domeniu şi să distrugă tot ceea ce realizase până atunci: celulele de energie, schiţele, jurnalele de laborator, absolut tot.

După câteva zile de gândire, Williams a decis să se supună ordinelor celor care-l ameninţaseră. A distrus celula, precum şi toate datele şi documentaţia şi a desfiinţat site-ul web pe care postase o parte din planuri. La patru zile după incident, Bill a scris următorul mesaj membrilor grupului:

„Am crezut că sunt puternic, dar fiind vorba de ameninţări la adresa familiei mele, nu am mai putut să continui. Îmi pare extrem de rău. Nu voi mai avea nici un fel de activitate care să implice orice formă de energie alternativă. În seara aceasta am distrus dispozitivul la care lucram, precum şi toate datele scrise şi notele de laborator, după cum mi s-a cerut”.

O ameninţare la adresa marilor companii petrolifere!

Thomas Valone, fost angajat al Biroului de Brevete al SUA, care a fost concediat pentru organizarea în Washington DC a unei conferinţe pe tema noilor tehnologii în domeniul energiei, susţine că există la Biroul de Brevete un seif care

conţine mii de brevete declarate secrete de către guvern şi confiscate de la inventatorii lor. Conform legii confidenţialităţii, aceştia riscă o pedeapsă cu închisoarea de până la 20 de ani, în cazul în care dezvăluie informaţii secrete.

În cadrul Biroului de Brevete există o comisie formată din nouă membri, care verifică toate brevetele ca să nu existe probleme de încălcare a siguranţei naţionale. Mai există însă un motiv secret pentru această verificare, şi anume să fie identificate brevetele legate de producerea de energie alternativă, care ar putea pune în pericol supremaţia companiilor producătoare de energie convenţională prin arderea de combustibil fosil.

Tehnologia care permite producerea de energie liberă este deja disponibilă în momentul de faţă. De fapt este disponibilă de ani de zile. Vălul secreto-maniei a fost în sfârşit îndepărtat, şi asta în principal datorită Internetului şi altor forme moderne de comunicare. În întreaga lume, oamenii au început să-şi construiască dispozitive de energie liberă pentru uzul propriu. Însă marile companii petrolifere şi guvernele diferitelor state nu doresc să se întâmple acest lucru şi nu se dau înapoi de la nimic pentru a opri această tendinţă o dată pentru totdeauna. O mare mârşăvie!

Capitolul 12
Discurile zburătoare şi tehnologia Tesla

Am fost fascinat, destul de multă vreme, de teoria ce spune că Germania Nazistă a construit nave de zbor în formă de disc şi care arătau suspect de asemănătoare cu OZN-urile moderne. Atât scrierile şi arta antică cât şi cele de-a lungul

vremurilor arată că acele ciudate obiecte zburătoare au fost văzute pe cerul nostru timp de secole. Oricum, în 1947 numărul de apariţii ale OZN-urilor a crescut atât de mult încât a devenit un fenomen ce nu mai putea fi ignorat. O parte din inginerii, oamenii de ştiinţă şi laboranţii ce supravieţuiseră războiului au citit articolele de ştiri, au văzut uimitoarele fotografii şi şi-au dat seama că aceste ciudate obiecte ce se puteau vedea peste tot în lume arătau foarte asemănător cu navele de zbor top-secrete la care îi ajutaseră pe Nazişti să le construiască. Puţini, asemenea lui Renato Vesco, care era un inginer aeronaval diplomat şi specialist în aerospaţiu şi dezvoltarea motoarelor cu reacţie, a ieşit în faţă cu povestea lor dar a fost întâmpinat cu scepticism.

Nu pare posibil, gândea multă lume, că Naziştii să fi fost capabili să construiască asemenea incredibile nave de zbor. Cu toate astea, povestea persista, devenită mai plauzibilă când alte proiecte top-secrete naziste au ieşit la iveală. Oameni de ştiinţă germani lucraseră la bombe atomice, rachete orbitale, arme sonice, raze ale morţii, transmisia fără fir a energiei etc... Dacă luăm în considerare cât de departe ajunseseră aceste minţi faţă de restul lumii, o farfurie zburătoare germană nu mai pare atât de neplauzibilă.

Un aspect pe care l-am cercetat încă de la începutul publicării acestei cărţi (2000) este posibilitatea că oamenii de ştiinţă nazişti să fi fost ajutaţi de notele de cercetare ale lui Tesla, furate de spionii nazişti. Nu e un secret faptul că înainte

şi în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial, New York-ul a avut câteva enclave de spioni nazişti care au reuşit să strecoare afară din SUA tot felul de informaţii importante, unele dintre acestea ar putea să fi fost documentele lui Tesla de cercetare a experimentelor propulsiei câmpului.

Aşa cum am discutat în capitolul şase, nu se ştiu prea multe despre cum a procedat Tesla cu descoperirile lui. În interviul său din 15 octombrie 1911, publicat în New York Herald Tribune, a dat vagi descrieri despre cum voia să se folosească de a sa teorie a propulsiei câmpurilor.

„Maşinile de zbor ale viitorului – maşinile mele – vor fi mai grele decât aerul, dar nu vor fi un aeroplan. Nu vor avea aripi, vor fi grele, solide şi stabile. Ai putea să le vezi la sol şi să nu-ţi dai seama că sunt maşini de zburat. Şi totuşi vor fi capabile să se mişte la comandă prin aer în orice direcţie în perfectă siguranţă la viteze mai mari decât cele care au fost atinse până acum, indiferent de vreme, de „găurile din aer” sau curenţi descendenţi… Poate să rămână staţionar în aer, chiar şi pe vânt pentru o mare perioadă de timp. Puterea sa de ridicare nu va depinde de acele delicate dispozitive pe care pasărea trebuie să le desfăşoare, ci pe acţiuni mecanice pozitive. Aplicarea acestui principiu va da lumii o maşină de zburat cum nici măcar nu s-a sugerat vreodată înainte. Nu va avea aripi, nici elici sau altfel de dispozitive. Va fi mică şi compactă cu posibilităţi de mişcare extreme şi, deasupra a orice, perfect sigură în puternice furtuni. Poate fi construită la

orice dimensiuni şi poate căra orice greutate dorită”.

Pe PESW iki.com, în secţiunea intitulată „Maşina de zbor a lui Tesla, autorul scrie că sunt diferite speculaţii în jurul dezvoltării navei de zbor a lui Tesla. Prin colecţia sa de articole şi lecturi sunt referinţe la o maşină „ideală” de zbor. Această maşină, mai întâi, pare similară sistemelor moderne de propulsie pe verticală, dar cineva a observat că dispozitivul lui Tesla diferă fiindcă avea încorporate atât „un blocator de schimb de frecvenţă de înalt voltaj cât şi un variator” de curent continuu de înalt voltaj.

Alternatorul de câmp magnetic rotativ al lui Tesla cuplat cu turbina şi bobina de înalt voltaj erau perfecte pentru acest scop. Primul pas pe care l-a făcut a fost cu câmpul său magnetic rotativ şi a înţeles la modul intuitiv că legile electromagnetismului erau într-un fel conectate la gravitaţie; pasajul din Faust a lui Goethe o dezvăluie în mod clar. Cu această ocazie, el nu doar a rezolvat problemele câmpului său magnetic rotativ dar a făcut şi primul pas în înţelegerea „roţii naturii”.

„Veritabila frânghie de aer” la care se referă într-unul din interviurile sale era o analogie directă la eterul adus în „tuburile de forţă” pentru a menţine maşina sa de zbor exact acolo unde voia să o mişte în orice direcţie cu o viteză şi acceleraţie incredibilă. Este important să înţelegem viaţa şi munca lui Tesla ca şi un întreg, nu doar să o studiem şi să o interpretăm pur şi simplu – ca nişte evenimente izolate. A fost în

permanenţă preocupat de dezvoltarea teoriilor sale şi translatarea lor în practică, nefiind satisfăcut decât atunci când atingea o esenţă practică.

Au fost câteva discuţii în capitolul şase despre felul în care cercetarea lui Tesla în domeniul propulsiei electrice s-a bazat pe ceea ce astăzi este cunoscut drept „electrocinetică” şi „electrogravitică”.

Electrogravitica este, practic, interpretată ca şi acţiunea de forţe asupra obiectelor materiale (asupra cărora pot să acţioneze şi alte forţe fizice). Levitaţia electrostatică este procesul care utilizează un câmp electric pentru a ridică un obiect cu greutate şi să contracareze efectul gravitaţiei. Tehnologia levitaţiei plasmagnetice care implică utilizarea de energie radiantă de înaltă frecvenţa pentru a transforma aerul într-o coloana de plasma conductivă, este utilizată în momentul acela pentru a susţine o construcţie dând naştere unei forme de levitaţie – poate fi de asemenea utilizată în cazul acesta.

Spionajul nazist şi tehnologia avansată a lui Tesla.

Este puţin probabil că Tesla a reuşit vreodată să transforme teoriile maşinii sale de zbor într-o reală construcţie. Oricum, această poveste nu moare odată cu cele mai iubite idei ale lui Tesla. Cred că este o foarte mare probabilitate ca germanii să fi creat într-adevăr o aeronavă cu câmp de propulsie către sfârşitul celui de-Al Doilea Război Mondial şi că conceptele şi desenele de bază ale acestor nave veneau din notele de

cercetare furate de la Tesla de către un cerc de spioni cu baza la New York.

Înainte ca Statele Unite să intre în Războiul European, agenţi germani baleiau efectiv Coasta de Est a ţării. Şase luni înainte ca cel de-Al Doilea Război Mondial să înceapă, FBI-ul a arestat treizeci şi trei de spioni germani în New York City. Numit „Cercul de spioni Duquesne”, după numele comandantului Fritz Duquesne, spionii germani erau plasaţi în poziţii cheie pentru a obţine informaţii ce ar fi putut fi folosite în caz de Război şi fiind gata pentru acte de sabotaj. Un spion a deschis un restaurant ca să filtreze informaţia venită de la clienţi; un alt spion lucra la o linie aeriană pentru a raporta câte nave ale Aliaţilor traversează oceanul; alţii lucrau ca şi poştaşi pentru a putea comunica mesaje secrete.

Fără îndoială că au fost şi alţi spioni nazişti nedetectaţi, erau foarte bine infiltraţi, în special în oraşe mari precum New York şi Philadelphia. Scopul acestor reţele de spionaj era să găsească tehnologii noi şi inovative care puteau fi trimise înapoi înspre nazişti pentru ca maşina de război să beneficieze de pe urma lor. Mult timp au fost zvonuri cum că un vechi asociat al lui Tesla, George H. Scherff Sr., fura documentele de cercetare ale lui Tesla pentru a le vinde guvernului german.

William R. Lyne, autorul cărţii „Extratereştrii de la Pentagon” stipulează că OZN-urile nu sunt nave spaţiale venite de pe alte planete ci în realitate sunt aeronave/nave spaţiale făcute de mâna omului pe baza teoriilor inovatoare ale lui

Tesla. Lyne spune că propulsia secretă a farfuriilor zburătoare pleacă din teoria dinamică a gravitaţiei a lui Tesla care a fost terminată de acesta între anii 1893 şi 1894, dar niciodată publicată. Teoria dinamică a gravitaţiei este în continuare clasată de guvernul SUA pentru că în această teorie se află secretele tehnologiei electropropulsiei. Germanii au achiziţionat tehnologia electropropulsiei cel mai devreme în 1934 şi imediat au încercat să dezvolte această nouă ştiinţă pentru a construi noi arme de distrugere în masă. Oricum, se pare că, chiar dacă Tesla a avut dreptate în ceea ce priveşte teoria sa asupra gravitaţiei şi câmpului de propulsie, construirea unei nave care ar fi funcţionat la modul efectiv pe aceste principii este un lucru total diferit.

Oameni de ştiinţă şi inginerii germani erau complet nepregătiţi pentru o ştiinţă atât de avansată precum cea formulată de Tesla. O altă problemă era faptul că însemnările lui Tesla aveau o mare lipsă a detaliilor de care era nevoie pentru construcţia unor modele funcţionale. Tesla ştia ceea ce avea nevoie pentru ca invenţiile sale să fie funcţionale şi asistentul său a încercat să pună pe hârtie cât mai multe detalii dar inventatorul lucra cu o aşa mare rapiditate încât deseori detalii mici, chiar extreme de importante, se pierdeau. Doar în apropierea sfârşitului războiului inginerii nazişti au reuşit să testeze primele lor prototipe rudimentare. Chiar şi atunci, este foarte probabil ca aceşti oameni de ştiinţă să nu fi avut o detaliată înţelegere asupra muncii lor.

Discurile zburătoare ale naziştilor

Povestea din spatele discurilor zburătoare ale naziştilor este extrem de controversată. O serie de oameni de ştiinţă şi ingineri susţin că au lucrat la diferite design-uri de discuri zburătoare cu diferite sisteme de propulsie. Flugkapitan Rudolph Schriever a venit cu ideea unui „flugkreisel” (flight-gyro) care funcţiona pe baza tehnologiei turbo-jet.

Victor Schauberger, un pădurar austriac care a studiat efectele naturale, în special al apei, a dezvoltat un motor vortex revoluţionar în 1940 aşa numitul Repulsin tradus ca şi Repulsor. Primul model Repulsin A, a fost un motor cu disc coloidal care utiliza aerul şi apa conţinute de un vas de cupru pentru a produce o mini-tornadă sau vortex în interiorul maşinii, dând naştere astfel, la un anumit moment, levitaţiei.

BMW a început să dezvolte pe cont propriu o nouă tehnologie „disc-fan” numită „flugelrad” care funcţiona cu ajutorul a două motoare BMW 003, poziţionate în partea de jos, de o parte şi de alta a corpului maşinii. Forma „flugelrad”-ului avea un corp central care putea să adăpostească doi piloţi acoperiţi de o semisferă înconjurată de un disc cu rotor cu lame.

În timpul anilor 1940 Dr. Richard Miethe a produs multe feluri de „flugscheiben” (discuri-zburătoare) pentru SS străduindu-se să îmbunătăţească sau să înlocuiască eşecul prototipului disc-fan flugkreisel. El nu a fost singur, întrucât design-ul original al lui Schriever i-a fost înmânat atât lui cât şi lui Klaus Habermohl, Dr. Juseppe Bellutzzo şi a încă şase

ingineri necunoscuţi – toţi producând câteva design-uri radicale bazate pe această tehnologie de motoare ce tocmai apărea.

Dar probabil că cel mai neortodox sistem de propulsie ce a fost vreodată încorporat într-unul dintre design-urile lui Miethe s-a bazat pe munca unui fizician austriac, doctor Karl Nowak, care folosea oxygen şi nitrogen. Dispozitivul, în timpul testelor, nu a ars decât aer. Prin aceasta, oamenii de ştiinţă au reuşit să construiască un motor cu piston care să utilize oxygen atmospheric ca să oxideze nitrogenul (azot – grea limba română pentru unii!) atmosferic.

Era nevoie de scântei cu un foarte intens voltaj electric pentru a produce temperaturi apropiate de 50.000 de grade în interiorul camerei de combustie – cu acelaşi efect natural precum fulgerul. Aerul motorului de asemenea injecta helium extrem de răcit, direct în camera de combustie cu scopul dual de a răci camera şi să producă în acelaşi timp o extraordinară expansiune în timpul încălziri, astfel ajutând puterea motorului în sine.

Acest design pe care Bruno Schwenteit l-a patentat după război, s-a spus că este discul lui Miethe

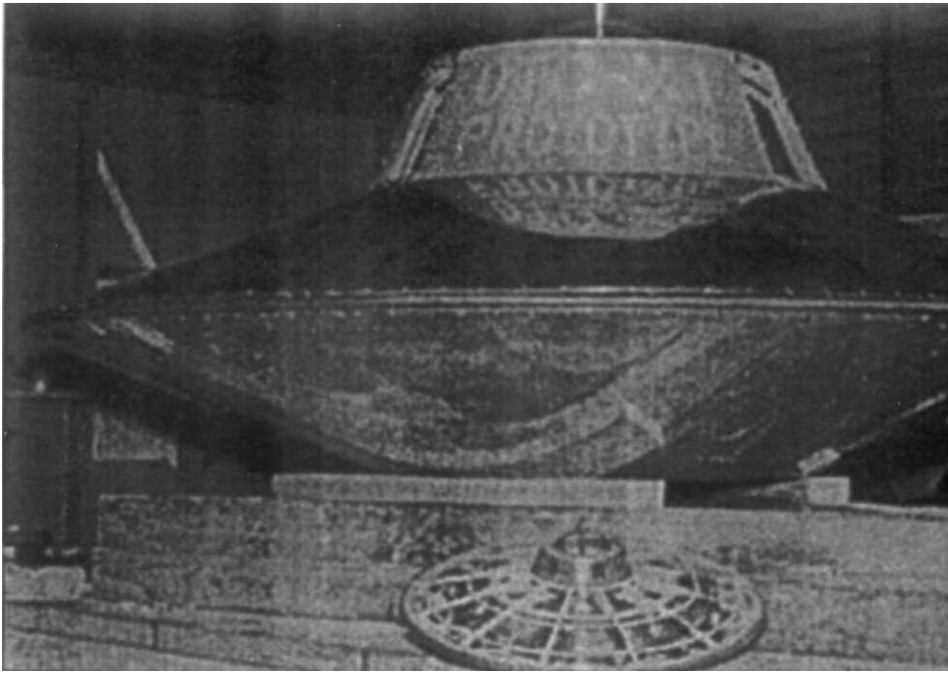

„O.Z.N”. german

— Schriever atât de deseori catalogat drept misterioasa armă secretă V-7. Schwenteit însuşi, a spus că discul chiar a fost construit în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial.

O altă versiune a acestei poveşti complexe zice că Dr. Miethe a găsit soluţia atunci când s-a răspândit zvonul că Schauberger a terminat de realizat modelul său Repulsin cu motor în formă de disc în 1943 şi care avea un sistem de propulsie prin vortex inovator putând fi mărit într-un disc de o incredibilă putere.

Lucrul a început imediat şi către aprilie 1944, aeronava lui Miethe ce fusese construită la Breslau şi-a luat zborul pentru teste deasupra Mării Baltice. I s-a raportat lui Hitler, în 17 aprilie 1944 de către SS că discul lui Miethe este un

succes.

Victor Schauberger a declarat după război că a lucrat în cadrul lagărului de concentrare Mauthausen conducând prizonieri cu profesii tehnice şi oameni de ştiinţă germani pentru construirea cu succes a unei aeronave în formă de farfurie: „farfuria zburătoare” care a avut teste de zbor în 19 februarie 1945 lângă Praga şi care a atins înălţimea de 15.000 de metri în trei minute având o viteză pe orizontală de 2200 de km pe oră, a fost construită după modelul 1 realizat în lagărele de concentrare Mauthausen în colaborare cu ingineri de propulsie şi analişti de anduranţă de prima mână, ce-mi fuseseră încredinţaţi acolo”.

Inovatorul Flugkreisel al lui Schriever, a fost raportat, zburând în februarie 1945 cu o viteză de vârf de 1300 mph şi ridicându-se la peste 50.000 de metri în două minute. Spre deosebire de acestea, Flugelrad-ul BMW-ului abia putea să se ridice de la pământ, era foarte instabil şi făcuse deseori aterizări forţate. Doar un singur Flugelrad ÎI V-2 (sau V-3), într-un final, a reuşit să atingă un puternic nivel de zbor în aprilie 1945 cu puţin timp înainte ca Flugelrad-urile şi Flugkreisel-ele lui Schriever să fie distruse de avangarda rusească.

În căutarea „legendei”.

Chiar dacă teoria nazistă a originii navelor cu formă de disc făcute de oameni este de obicei luată considerabil în derâdere de cercetătorii OZN şi de sceptici, Nick Cook, un editor al Jane Defense Weekly tratează subiectul cu mare respect în celebra sa carte „Vânătoarea Punctului

Zero”. Cartea lui Cook este o cronică personală aducând într-un mod anedoctic propriile sale cercetări asupra proiectelor americane „antigravitaţie” – o „vânătoare” aşa cum o numeşte el – care l-a dus foarte repede la o sursă nebănuită: Germania nazistă. Cook a recalculat câte dintre cele mai bune rapoarte asupra „foo fighters” sau OZN-uri, înregistrate în timpul războiului de către escadronul 415 Night Fighters s-au întâmplat într-un triunghi de deasupra sudului Germaniei, mai exact Frankfurt-am-Main, Metz şi Strasbourg în anul 1944. Cook descrie descoperirea cărţii care a dat naştere legendei: „Armele secrete germane din cel de-Al Doilea Război Mondial” a maiorului german Rudolph Lusar. „Căutând indicii despre misterul „foo fighter” am descoperit o copie în sala de lectură a Muzeului Imperial al Războiului. În ea, Lusar descrie cu detalii minuţi oase, într-un limbaj din care străbate deseori clara sa amărăciune, „realizările tehnice ale unei mici, întreprinzătoare şi oneste naţiuni ce a pierdut războiul”. Armele secrete au dat naştere la lecturi sumbre chiar dacă realizările tehnice germane, vizibile în dezvoltări precum bomba zburătoare VI – un strămoş direct al modernelor rachete sol – sol şi racheta balistică – V2, erau o extensie a bazei tehnologice germane de vârf, după spusele lui Lusar, arătând doar cât de înaintea Aliaţilor au fost naziştii în anumite domenii.

Motoare turbo, rachete, sisteme de vizualizare termică şi infraroşu, rachete teleghidate... tehnolo-gii care sunt parte

integrantă din majoritatea aeronavelor şi sistemelor de armament aeriene moderne, toate acestea au fost clasificate şi descrise. La sfârşitul anilor ’50 când a apărut prima dată cartea lui Lusar, aceste tehnologii erau încă în copilărie în America şi Marea Britanie

Chiar dacă germanii au lucrat la ele cu cincisprezece ani înainte. Dar mai era încă o latură a cărţii, cea care era atât de senzaţională încât imediat după apariţia ei s-au declanşat semnale de alarmă la Washington.

Această parte reiata despre aşa-zisele „arme minune” ce erau dincolo de VI ŞI V2. Alte dezvoltări esoterice detailate de către Lusar au arătat că germanii lucraseră pentru a doborî avioanele Aliaţilor prin intermediul undelor sonice, vortex-uri de aer şi raze de lumină extrem de focalizate şi jeturi de aer comprimat. În 1958 U.S. Air Force a angajat un grup special de studiu din interiorul serviciilor secrete ale Air-Force conduse de un consultant tehnic austriac numit Stefan Possony pentru a duce la bun sfârşit un studiu amănunţit al cărţii lui Lusar. Această cercetare a fost clasificată a fi secretă şi doar recent a ieşit la lumină. O secţiune a cărţii lui Lusar a fost dedicată „farfuriilor zburătoare”, secţiune în care găsim afirmaţia, în termeni foarte clari, că acestea erau produsul inventatorilor germani din timpul războiului. „Experţi şi colaboratori ai acestor lucrări confirmă că primul proiect numit „discuri zburătoare” a început în 1941” scrie Lusar. El a mers până la a denumi indivizii implicaţi aici. „Aceştia erau experţii

germani Schriever, Habermohl, Miethe şi italianul Bellonzo”.

Cook a descoperit că cercetările asupra antigravitaţiei au fost conduse de oameni de ştiinţă germani ce lucrau sub comanda generalului Hans Kammelar. În câteva locaţii aproape de Wenceslas, Polonia, naziştii au construit o platformă de testare a aplicaţiilor de vârf din cadrul fenomenelor fizice şi teoretice conceptualizate atât de teoria dinamică a gravitaţiei a lui Tesla cât şi a teoriei câmpului unificat a lui Einstein.

Un dispozitiv utilizat în experimente era cunoscut drept „clopotul nazist”, şi o speculaţie modernă a lui John Decring, un om de ştiinţă american ce lucrează în proiecte de avangardă indică faptul că cercetarea germană din cel de-Al Doilea Război Mondial intenţiona să creeze un puternic efect de propulsie prin realizarea aplicaţiilor ecuaţiilor lui Tesla. În interiorul teoriilor lui Tesla şi Einstein există o legătură între „vectorul magnetic potenţial” şi torsiune. Spus pe şleau, efectele spaţiu-timpului curbat (rezultând dintr-un corp masiv asemenea Pământului) poate fi compensat local prin crearea „torsiunii”. Prin urmare, utilizând teoria gravitaţională a lui Tesla, se reuşeşte strângerea interacţiunilor electromagnetice pentru inducerea torsiunii ce, la rândul ei, anulează gravitaţia. Rezultatul este un fel de contra-reacţie la gravitaţie a câmpului „antigravitaţional”.

„Dispozitivul „clopotul nazist” consta în două containere cilindrice ce se roteau invers unul faţă

de celălalt. Containerele care erau poziţionate unul deasupra celuilalt măsurau aproximativ un metru în diametru şi erau umplute cu mercur răcit şi îngheţat după metoda criogenică. Avea un miez dintr-o pastă metalică care servea drept material de mare permeabilitate pentru câmpul EMG (electromagnetic – gravitaţional)".

— Nick Cook „Vânătoarea Punctului Zero".

În mod clar proiectul a fost considerat de către nazişti de o atât de mare importanţă încât securitatea sa a fost clasificată ca „decisivă pentru Război", la fel de importantă precum cercetările lor în realizarea bombei atomice. Cook notează de asemenea, că acest clopot se pare că necesita o foarte mare putere electrică pentru a fi operaţional, fapt de care Tesla devenise foarte conştient datorită experimentelor sale iniţiale.

În timpul folosirii lui, clopotul putea să funcţioneze pentru aproximativ unul sau două minute deoarece se pare că emitea o foarte mare radiaţie şi / sau alte efecte ale câmpului electromagnetic sau de o natură necunoscută.

Din cauza acestor înalte radiaţii electromagnetice câţiva oameni de ştiinţă au murit în timpul primei sale funcţionări. Teste ulterioare au inclus diverse plante sau animale dar toate s-au descompus într-o materie negricioasă fără o putrefacţie normală, într-un interval de câteva minute, până într-o oră după expunerea lor la efectele câmpului. Tehnicienii care se aflau în apropierea clopotului în timpul acestor experimente au raportat despre faptul că aveau un gust metalic în gura lor după ce se expuseseră,

fapt pe care inclusiv Tesla l-a mărturisit.

Cred că este la fel de interesant faptul că, în perioada târzie a vieţii lui, Tesla a avut probleme mentale care se poate să fi fost rezultatul direct al acestor supra-expuneri la puternicele câmpuri electromagnetice prin care voia să-şi dezvolte câmpul său de propulsie. Oricum, spre deosebire de oamenii de ştiinţă nazişti care au murit repede după expunerea lor, Tesla a ştiut cum să se împământeze şi să se protejeze pe sine împotriva puternicelor câmpuri electrice dar, din păcate, efectele cumulate s-ar putea să fi fost cauza unor afecţiuni permanente ale creierului.

Toţi oamenii de ştiinţă şi martorii care au văzut sau au lucrat la clopot, se spune, au fost ucişi de SS în momentul în care războiul se apropia de sfârşit. Clopotul a fost transportat din Silezia, Polonia, şi dus către o destinaţie pe care nu a mai descoperit-o nimeni. Clopotul împreună cu generalul Kammler au dispărut de-a dreptul din istorie nemaifiind văzuţi niciodată. Se crede totuşi, că atât clopotul cât şi generalul Kammler au fost transportaţi de către un U-boat într-un loc ce se afla în afara Reichului. Câţiva cercetători chiar au teoretizat posibilitatea ca generalul Kammler s-a predat forţelor aliate şi şi-a continuat munca în secret în Statele Unite ale Americii.

Tehnologia discurilor zburătoare părăseşte Germania

În cartea mea „Călătoria secretă dincolo de poli a amiralului Byrd” (2008, Global Communications), este o dovadă clară că clopotul nazist împreună cu câteva prototipuri funcţionale

de nave au fost trimise la baza nazistă 211 din Antarctica. Pe lângă aceasta, armata americană trebuie să fi descoperit o (câteva) aeronavă (e) funcţionale pe baza câmpului de (!) propulsive, fiind capabili să o refacă utilizând unele dintre „jurnalele pierdute” ale lui Tesla ce fuseseră confiscate la moartea inventatorului. Conform documentelor FOIA, Statele Unite au început cercetările în ceea ce priveşte câmpul de propulsie la baza aeriană Wright de lângă Dayton, Ohio. Dar oameni de ştiinţă care lucrau la această tehnologie de vârf au fost şocaţi când s-a descoperit că un disc zburător se prăbuşise în deşertul New-Mexico în 1947. S-a descoperit că acest disc (şi altele ce s-au prăbuşit mai târziu) e de origine nazistă şi controlat de germanii care reuşiseră să evadeze din Europa către locaţii secrete din America de Sud şi Antarctica.

În 14 septembrie 2000 o veste lansată de Reuters stipulează că, conform unor documente recent de-clasificate de către serviciile secrete americane, lideri nazişti s-au întâlnit cu industriaşi germani de vârf să plănuiască o reţea secretă internaţională postbelică ce urma să-i readucă la putere. Aceasta după ce şi-au dat seama că vor pierde războiul în 1944.

Acest document ce, aparent, confirmă o întâlnire pe marginea căreia istoricii s-au disputat multă vreme, spune că un general SS şi un reprezentant al ministrului german al armamentului le-a spus unor companii precum Krupp şi Roehling că trebuie să fie pregătiţi să finanţeze partidul nazist după război când va intra

în umbră. De asemenea, li s-a mai spus că „rezervele financiare existente în ţările străine trebuie să fie la dispoziţia partidului astfel încât un puternic imperiu german să poată fi creat după înfrângere” documentul, detaliind întâlnirea din august 1944 a fost obţinut de la Congresul Mondial Evreiesc ce lucra cu Senatul Comitetului Bancar şi cu Muzeul Holocaustului pentru a determina ce s-a întâmplat cu banii şi proprietăţile evreieşti jefuite în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial.

Ca rezultat al acestei probe sute de documente ale „operaţiunii Cer Sigur” au fost făcute publice. Această operaţiune a fost încercarea serviciilor secrete americane de a afla cum a utilizat guvernul german băncile elveţiene în timpul războiului pentru a ascunde bunurile evreieşti furate. Documentul de trei pagini scos la iveală de arhivele naţionale a fost trimis de la cartierul general al forţelor expediţionare aliate către secretarul de stat american în 1944. El descrie o întâlnire secretă ce a avut loc în Casa Roşie din Strasbourg din Franţa ocupată în data de 10 august 1944. Sursa acestui raport a fost un agent ce a participat la întâlnire şi care „a lucrat pentru francezi pe problemele germane încă din 1916”. Jeffrey Bale, un expert în reţelele naziste clandestine de la Universitatea din Columbia spune că istoricii au îndoieli dacă o astfel de întâlnire ar fi avut loc pentru că ea s-a întâmplat la o lună după atentatul asupra lui Adolf Hitler, atentat ce a dus la izbucnirea discuţiilor asupra unei posibile înfrângeri militare a Germaniei. Bale

spune că întâlnirea de la Casa Roşie este menţionată de către vânătorul de nazişti, Simon Wiesenthal, în cartea sa „Criminalii printre noi” publicată în 1967 şi în cartea unui comunist francez, Victor Alexandrov – „Mafia SS” (1978).

O analiză a Departamentului Trezoreriei Americane din 1946 dezvăluie faptul că germanii au transferat 500 milioane de dolari în afara ţării înainte de sfârşitul războiului în ţări precum Spania, Elveţia, Lichtenstein, Portugalia, Argentina, Turcia unde au fost folosiţi să cumpere sute de companii. „Îndată ce partidul (nazist) devine destul de puternic să-şi restabilească controlul asupra Germaniei, industriaşii vor fi plătiţi pentru eforturile şi cooperarea lor prin concesiuni şi comenzi”, spunea acest document secret. Întâlnirea a fost prezidată de un anume Dr. Scheid, descris că fiind un general S.S. Şi directorul Companiei Hermsdorff & Schonburg. Au participat la această întâlnire reprezentanţii a şapte companii germane printre care Krupp, Roehling, Messerschmidt, şi Volkswagenwerk şi oficiali ai Ministerului Armamentului şi Marinei.

Industriaşii făceau parte din companii cu mari interese în Franţa iar Dr. Scheid este citat ca zicând despre bătălia pentru Franţa cum că a fost pierdută şi „de acum înainte industria trebuie să realizeze faptul că războiul nu mai poate fi câştigat şi trebuie să se facă paşi în pregătirea campaniei comerciale postbelice”.

El a spus că industria trebuie să-şi facă contacte şi alianţe cu firme străine şi să pună bazele pentru a împrumuta sume considerabile în

ţări străine. El a pomenit de compania Krupp care împărţea brevete cu companii americane astfel încât acestea din urmă vor trebui să lucreze cu Krupp. Un reprezentant al ministrului Armamentului a luat prezidiul unei a doua întâlniri, mai mici, cu Dr. Scheid şi reprezentanţii lui Krupp şi Roehling, cărora li s-a spus că războiul a fost pierdut dar că va continua până când unitatea Germaniei ar fi fost garantată. Acesta a mai spus că trebuie să se pregătească să finanţeze partidul nazist când va intra în umbră.

Raportul secret adăuga că întâlnirea a semnalat o nouă politică nazistă în care industriaşii, cu ajutorul guvernului, vor exporta cât mai mult posibil din capitalul lor. Sybil Milton istoric principal la Muzeul Holoaustului din Washington, spune că de multă vreme se ştia că naziştii plănuiau să facă ceva după război şi că importanţa documentului este legată de posibilitatea de a îndruma cercetătorii într-o direcţie în care ar putea să afle ceea ce s-a făcut.

Cercetătorii, mult înaintea apariţiei acestui document, erau deja pe urmele lăsate de naziştii fugari. Aceste urme i-au condus peste tot în lume, în S.U.A., America de Sud şi în Antarctica. Guvernul American era foarte conştient că un mare grup de nazişti s-a stabilit în Antarctica.

Din acest punct povestea devine dificil de urmărit din cauza campaniilor de dezinformare făcute de C.I.A. Şi al căror scop era implementarea ideii că O.Z.N-urile erau de origine extraterestră. Dar este clar că măcar câteva O.Z.N. – un sau discuri zburătoare sunt făcute de

mâna omului şi utilizează tehnologii avansate ale căror origini duc direct la Nikola Tesla.

Cu toate acestea, ca om de ştiinţă, Tesla era extrem de împotriva războiului şi a încercat realmente să utilize invenţiile sale pentru binele omenirii. Este strigător la cer gândul că cele mai mari idei ale sale au fost luate şi utilizate de acelaşi tip de oameni care l-au subminat pe Tesla de-a lungul întregii sale vieţi.

Concluzii

Deşi au trecut mai mulţi ani, Dale Alfrey continuă să încerce să recupereze însemnările pierdute ale lui Tesla care i-au aparţinut lui cândva. El crede că undeva există documente suplimentare şi însemnări, uitate probabil în pivniţa sau mansarda cuiva. Alfrey a pierdut mai multe ore căutând pe Internet oameni care ar putea să-i ofere informaţiile de care are nevoie. Din nefericire, n-a găsit nimic.

E sigur că celelalte documente ale lui Tesla care lipsesc sunt încă „pe-aici pe undeva”. Potrivit cărţii Tesla – Dincolo de speculaţii, publicată în 1928, prietenul lui Tesla, John O’Neill, a dat din întâmplare peste un anunţ cu conţinut juridic dintr-un ziar New Yorkez în care se făcea public faptul că şase cutii depozitate de Tesla aveau să fie vândute de către depozitul care le înmagazinase din cauza facturilor neachitate de acesta.

Considerând că un asemenea material trebuia păstrat, O’Neill s-a dus la Tesla şi i-a cerut permisiunea să încerce să obţină fonduri necesare pentru a recupera materialul.

„Tesla s-a făcut foc şi pară”, îşi aminteşte el. „M-a asigurat că e în stare să-şi vadă de propriile afaceri. Mi-a interzis să cumpăr materialele sau să fac orice altceva cu acestea”.

La scurt timp după moartea inventatorului, O’Neill a luat legătura cu Sava Kosanovic, i-a spus despre cutii, şi l-a îndemnat să aibă grijă de acestea. O’Neill n-a putut să-l facă pe Kosanovici să spună dacă a obţinut cutiile şi dacă le-a examinat conţinutul. Kosanovici fost destul de evaziv când m-a asigurat că n-aveam motiv să mă îngrijorez”.

În ciuda însemnărilor incomplete pe care Tesla le-a lăsat în urmă, Alfrey crede că a reuşit să-şi facă o idee vagă despre ceea ce cerceta Tesla şi de ce făcea acest lucru. Unele din aceste însemnări se refereau la munca lui Tesla la un aparat de zbor cu decolare şi aterizare verticală (VIOL), schiţe ciudate ale unor maşinării neobişnuite, dirijabile cu motor cu reacţie şi un hidroglisor precum şi o combinaţie de elicopter/avioan pe care inventatorul le-a schiţat. Tesla este fără îndoială unul din întemeietori avionului Harrier care poate pluti şi decola în plan vertical precum şi unul din întemeietorii elicopteru-lui-avion Osprey.

După primele experimente de la Colorado Springs din 1899, Tesla a început să facă experimente cu radio transmiţători şi receptori mai buni pentru a putea repeta captarea de semnale neobişnuite pe care le recepţionase în Colorado. Tesla considera că metodele sale de recepţie şi transmisie nu foloseau unde Hertz

(iene), sau ceea ce noi numim unde (radio) electromagnetice transversale, ci un alt tip de transmisie de semnal.

El le-a descris ca fiind transmisii de undă longitudinale şi mai rapide decât lumina (FTL). Se poate ca Tesla să fi primit semnale în spectrul de Frecvenţe Extrem de Scurte (ELF). Acest spectru este sub limita de frecvenţe stabilite la nivel internaţional de 10 KHZ. Acest spectru corespunde de obicei frecvenţelor cuprinse între 3 şi 30 de Hz. (Frecvenţă foarte scurtă între 3 şi 30 Hz); (Frecvenţă ultra scurtă (!!!) 300 şi 3000Hz); (Frecvenţă extrem de scurtă între 3 şi 30 Hz). (!!!) Lungimile de undă din cadrul frecvenţei extrem de scurte definesc benzile de la 100.000 km până la 1.000 km iar lungimea de undă pentru circumferinţa Pământului (care e de 40.000 km) se include în această ultimă categorie. (!!!)

Tesla a reuşit cu siguranţă în asemenea măsură că a început să recepţioneze transmisii vocale. El a presupus că aceste transmisii proveneau de la oameni din alte lumi. Tesla a făcut câteva aluzii publice referitoare la aceste transmisii interplanetare, cum ar fi cea din 1937, în care anunţa faptul că: „Mi-am dedicat mult timp în anul ce-a trecut prefecţionării unei noi aparaturi mici şi compacte prin care energia poate fi acum emisă în cantităţi impresionante în spaţiul interstelar la orice distanţă fără a se dispersa deloc” (New York Times, Duminică, 11 iulie, 1937). (Pasajul de deasupra e o varză – vezi anexa!)

Comunicările interplanetare ale lui Tesla au

primit o oarecare confirmare din partea lui Arthur Matthews care a susţinut faptul că Tesla a construit Teslascopul în secret cu scopul de a comunica cu planeta Marte. Tatăl lui Matthews a fost asistentul de laborator al renumitului fizician Lord Kelvin în perioada anilor 1890. Tesla s-a deplasat o dată în Anglia pentru a se întâlni cu Kelvin şi pentru a-l convinge pe acesta de eficienţa mai mare a curentului alternativ (CA) faţă de curent continuu (CD). Când Matthews avea şaisprezece ani, tatăl lui i-a aranjat să intre ucenic pe lângă Tesla. Matthews a lucrat pentru Tesla şi a continuat această alianţă până la moartea lui Tesla în 1943.

„Nu se prea ştie că Tesla avea de fapt două transmiţătoare imense care măreau imaginea, construite în Canada”, a mărturisit Matthews. „Eu îl foloseam pe unul dintre ele. Oamenii ştiu mai multe despre transmiţătoarele din Colorado Springs şi despre cel neterminat din Long Island. Am văzut cele două transmiţătoare canadiene. Toate dovezile sunt acolo”.

„Teslascopul e instrumentul inventat de Tesla pentru a comunica cu fiinţele de pe alte planete. În principiu, acest instrument recepţionează semnale ale razelor cosmice. Aceste semnale sunt transformate în cele din urmă în semnale audio. Vorbeşti la un capăt, iar semnalul iese prin celălalt capăt ca emiţător de raze cosmice”.

Cu excepţia afirmaţiilor făcute de Tesla, nu au existat dovezi concrete referitoare la faptul că Tesla a reuşit să comunice cu extratereştrii sau cu cine-o fi fost care transmitea semnale în

receptorul de Frecvenţe Extrem de Scurte al lui Tesla. Cu toate acestea, Tesla a reuşit să strângă multe informaţii valoroase din aceste transmisii, suficiente pentru a-i influenţa cercetările şi invenţiile pentru cei patruzeci şi trei de ani care-i mai rămăseseră de trăit.

Aceasta a fost perioada în care Tesla s-a simţi dat la o parte de către cei mai mulţi oameni de ştiinţă din comunitatea ştiinţifică. Eforturile sale de a le stârni interesul altor oameni cu invenţii destul de excentrice cum ar fi energia liberă, armele cu raze, transmisii de energie fără fir, mecanisme an-tigravitaţionale, scuturi anti-război, rezonanţă şi o mulţime de alte invenţii, au condus fără îndoială la ideea că Tesla era nebun. Din nefericire, Tesla devenise întruchiparea omului de ştiinţă nebun.

Şi totuşi, era evident că scrisorile sale trimise guvernului şi armatei stârniseră un oarecare interes. Un tânăr inginer american care se ocupa cu probleme de război l-a consultat pe Tesla în legătură cu o problemă de inginerie balistică pentru că nu găsea timpul necesar să lucreze pe un calculator suprasolicitat, şi era un lucru ştiut că mintea lui Tesla oferea cele mai bune soluţii pentru problemele întâmpinate. În scurt timp, inginerul a fost fascinat de documentele ştiinţifice ale lui Tesla şi i s-a permis să ia mai multe asemenea documente acasă, în camera lui de hotel, unde el împreună cu un alt inginer american le-au studiat atent în fiecare noapte. Documentele erau returnate în ziua următoare, procedură care a continuat timp de aproximativ două săptămâni,

înainte de moartea lui Tesla.

Tesla a primit oferte de muncă din partea Germaniei şi a Rusiei. După moartea inventatorului, ambii ingineri erau îngrijoraţi de faptul că informaţii ştiinţifice de maximă importanţă căzuseră pe mâini străine şi au alertat agenţiile de securitate ale Statelor Unite ale Americii şi pe înalţii oficiali ai guvernului.

Nu se ştie cât din munca lui Tesla a rămas ascunsă în arhivele secrete ale armatei. Se poate deduce faptul că teoriile lui Tesla despre extratereştri şi încălzirea globală au fost luate în serios de către unele persoane influente deoarece se ştie că guvernul Statelor Unite şi armata au fost primele structuri care au dat crezare faptului că OZN-urile erau nave spaţiale de pe alte planete.

E interesant de observat faptul că între anii 1945 şi 1948 a avut loc un schimb de scrisori şi telegrame între Comandamentul Serviciului Tehnic Aerian de la Wright Field din Dayton, Ohio, Serviciul Informaţiilor Militare din Washington, şi Biroul Proprietăţii Extraterestre, (străine!) subiectul referindu-se la documentele defunctului Nikola Tesla.

Pe data de 5 septembrie 1945, colonelul Holliday din cadrul Subdiviziei de Echipament de Laborator, Propulsie şi Accesorii, i-a scris lui Lloyd L. Shaulis de la Biroul Proprietăţii Extraterestre (!) din Washington, confirmând o discuţie şi solicitând copii fotostatice ale însemnărilor şi documentelor decedatului Tesla. Se specifica faptul că materialul respectiv urma să fie folosit

„pentru proiecte de apărare naţională de către acest departament”.

Shaulis a pus materialul la dispoziţia Comandamentului de Serviciu Tehnic Aerian, dar nu există nici un document oficial care să precizeze câte copii au fost trimise. Şi nici materialul n-a mai fost returnat vreodată. Copiile au constat din documente fotostatice întregi, nu doar din rezumatele acestor documente. Marina militară n-are nici un raport justificativ care să ateste existenţa documentelor lui Tesla; nicio arhivă militară nu are rapoarte justificative privind aceste documente.

La patru luni după ce copiile fotostatice au fost trimise la Wright Field, Colonelul Ralph Doty, Şeful Serviciului de informaţii militare din Washington i-a scris lui James Markham de la Biroul Proprietăţii

Extraterestre (!) precizând faptul că aceste documente nu intraseră în posesia lor niciodată: „Acest Birou a primit un comunicat de la Cartierul General, Comandamentul Serviciului Tehnic Aerian, Wright Field, solicitând ca noi să stabilim unde se află dosarele omului de ştiinţă care a murit, Dr. Nikola Tesla, care pot conţine informaţii extrem de valoroase pentru mai sus-numitul Cartier General. S-a indicat faptul că Biroul dumneavoastră ar putea deţine aceste documente în custodie. Dacă acest lucru e adevărat, am dori să vă cerem permisiunea ca un reprezentant al nostru de la Comandamentul Serviciului Tehnic să le revizuiască. Având în vedere importanţa deosebită a acestor fişiere pentru mai sus-numitul

comandament, am dori să vă solicităm să ne ţineţi la curent cu orice încercare făcută de altă agenţie de a intra în posesia acestor documente.

Datorită caracterului urgent al acestei probleme, acest comunicat vă va fi înmânat de către un Ofiţer de Legătură al biroului nostru cu speranţa de a urgenta obţinerea fişierelor solicitate".

„Cealaltă" agenţie care avea fişierele, sau care ar fi trebuit să le aibă era însuşi Comandamentul Aerian al Serviciului Tehnic. Pe data de 24 octombrie 1947, David L. Bazelon, Procuror General Adjunct şi Directorul Biroului Proprietăţii Extraterestre, (!) i-a scris ofiţerului comandant al Comandamentului Serviciului Tehnic Aerian în legătură cu documentele fotostatice. Aceste documente nu fuseseră returnate iar Biroul Proprietăţii Extraterestre (!) le voia înapoi. În mod cert cel puţin un set din documentele lui Tesla au ajuns la Wright Field pentru că pe data de 25 noiembrie 1947 a fost trimisă o scrisoare de răspuns Biroului Proprietăţii Extraterestre (!) din partea colonelului Duffy, Şeful Departamentului de Planuri Electronice, al Secţiei Electronice, al Departamentului de Inginerie, al Comandamentului de Echipament Aerian de la Wright Field. El a răspuns: „Aceste rapoarte se află acum la Secţia electronice şi sunt evaluate. Acest proces ar trebui să se termine înainte de 1 ianuarie 1948. În acel moment biroul dumneavoastră va fi contactat în legătură cu dispoziţiile finale referitoare la aceste documente". Acestea n-au mai fost niciodată

returnate iar existenţa lor n-a mai fost recunoscută vreodată!

Ca răspuns la o cerere referitoare la Legea Libertăţii Informaţiilor din 1980, baza aeriană Wright-Patterson a declarat: „Organizaţia (Echipamente de Laborator) care a realizat evaluarea documentelor lui Tesla a fost dezactivată acum câţiva ani. După efectuarea unor cercetări amănunţite asupra unor liste de documente justificative retrase de către organizaţie, în care nu s-a pomenit nimic referitor la documentele lui Tesla, am concluzionat că documentele au fost distruse la vremea când laboratorul a fost dezactivat”.

Epilog la Nikola Tesla, Străinul printre Noi de Diane Tessman

Nikola Tesla a fost un străin într-o lume dură şi plină de cruzime. El a fost un om blând şi umil iar obiectele de prost gust pe care banii le pot cumpăra nu l-au impresionat câtuşi de puţin. Era în afara spaţiului şi a timpului. Era genial din moment ce nimeni n-a reuşit să-l egaleze în creativitate ştiinţifică şi geniu.

Lui Tesla nu i-au plăcut compromisurile, lăcomia şi minciunile „marilor concerne de afaceri” din zilele sale. Gândiţi-vă cât de mult s-au înrăutăţit lucrurile în zilele noastre! Mulţi dintre noi se simt aşa cum s-a simţit Tesla, dar vocea singuratică a individului reverberează într-un ţinut pustiu. Ne putem vedea de viaţa interioară în continuare aşa cum a făcut şi Tesla, dar ne simţim nişte străini în această lume meschină.

Tesla a dat dovadă de integritate, demnitate

şi un simţ înnăscut de fair-play. Nedreptatea îl scotea din minţi. Cu toate acestea, dacă invenţiile sale extraordinare ar fi fost folosite de marile corporaţii pentru promovarea energiei electrice şi a celorlalte inovaţii ştiinţifice ale sale, el ar fi trebuit să servească interesele meschine ale acestora. Aşa că n-a făcut-o!

Şi a avut mult de suferit din cauza atitudinii faţă de marile corporaţii şi faţă de lăcomie. N-avea practic un loc unde să locuiască, trăia în hoteluri pe care le tot schimba pe măsură ce i se terminau banii şi trebuia să se uite la alţii cum deveneau bogaţi şi cunoscuţi pentru invenţii care nu se comparau cu ale lui; lui i s-a furat o tehnologie de mare succes. Tesla a trăit în sărăcie şi anonimat dar şi-a păstrat integritatea. I-a rămas spiritul.

W.B. Yeats scrie despre un „spirit inovator" iar termenul i se potriveşte lui Nikola Tesla. Era o personalitate mult prea dezvoltată pentru vremea sa; chiar şi astăzi lumea i s-ar părea lacomă, ignorantă şi haină. El aparţine viitorului, o perioadă în care omenirea va învăţa să simtă, să gândească şi să acţioneze la un nivel mai înalt şi mai luminat. El aparţine viitorului când va face altora aşa cum am vrea ca alţii să ne facă nouă.

Mulţi căutători ai adevărului, atât ştiinţific cât şi metafizic, au fost atraşi de Nikola Tesla. El ne vorbeşte. Suntem uimiţi de invenţiile şi cunoştinţele sale şi inspiraţi de geniul său blând şi tăria de caracater. Tesla are o individualitate nemuritoare, misterioasă care intrigă pe oricine care nu acceptă lucrurile la valoarea lor de suprafaţă.

Albert Einstein a crezut că adevăratul geniu ştiinţific îşi are originile în lumea mistică; pe măsură ce suntem atraşi de Tesla iar el ne vorbeşte, percepem din nou acest adevăr: geniul ştiinţific al lui Tesla îşi are originea în elementul spiritual şi mistic.

Am fost mediu timp de 18 ani şi am primit mesaje de la o mulţime de fiinţe interdimensionale. În acest moment, Nikola Tesla a transmis prin mine, următorul mesaj umanităţii pe măsură ce noul mileniu se iveşte la orizont: „Omenire, aceasta e fiinţa pe care o cunoşti sub numele de Tesla. Te salut cu cele mai bune intenţii. Nu mai sunt în acel corp fizic „Tesla". Am părăsit cu mult timp în urmă anii pământeşti pentru a păşi într-o altă lume din Spaţiu/Timp. Sunt fericit aici; aici sunt acasă.

Am venit în lumea voastră aşa cum aţi venit şi voi pentru a o transforma într-un loc mai bun. Poate că pentru un timp aţi pierdut din vedere faptul că aţi venit pe Pământ pentru a-l transforma într-un loc mai bun. De ce s-a întâmplat acest lucru? Pentru că sunteţi aşa de ocupaţi să încercaţi doar să supravieţuiţi acolo. Sunteţi epuizaţi în majoritatea timpului. Şi dacă tot vorbim despre timp, ce repede zboară! Şi eu am avut această problemă de foarte multe ori şi m-am simţit de multe ori singur şi deprimat. Dar mi-am trăit viaţa omenească pentru a o ajuta să-i lumineze pe oamenii ei, iar voi aţi ales aceeaşi cale.

Dacă vă puteţi desprinde pentru moment de problemele voastre şi să zburaţi deasupra

copacilor, veţi vedea Pământul şi viaţa voastră dintr-o perspectivă mai clară. Perspectiva voastră de la înălţime referitoare la „pădure” vă va indica faptul că sunteţi acolo dintr-un motiv bine întemeiat: ca să faceţi o diferenţă.

De aceea, nu vă pierdeţi integritatea. Păstraţi-vă demnitatea şi sentimentul acela de fair-play. Puterea de care dispuneţi se află în adâncul fiinţei dumneavoastră, nu în marile corporaţii care încearcă să vă conducă viaţa. Acestea nu vor putea să vă aibă în proprietate niciodată atâta timp cât vă păstraţi spiritul pentru dumneavoastră. Ele n-o să poată să vă controleze mintea atâta timp cât vă veţi lăsa mintea să fie liberă şi luminată.

Va veni, în curând, vremea când zilele „lor” se vor sfârşi! Marile corporaţii internaţionale nu trăiesc o veşnicie. Lăcomia, cruzimea cu care calcă peste alte fiinţe umane, peste creaţiile naturii, peste mediul înconjurător, şi peste planeta însăşi se vor termina în curând.

Va veni şi ziua noastră, camaradul meu spirit inovator. Spiritul meu, individualitatea mea pluteşte în jurul Pământului, ajutându-vă când şi acolo unde pot. De aceea sunteţi surprinşi pe de-o parte de munca şi caracterul meu. Încerc să transmit mesaje inventatorilor şi oamenilor de ştiinţă care sunt pe cale să fie cunoscuţi, şi încerc să-i inspir şi pe căutătorii spirituali.

Începe o nouă epocă şi va apărea o lume în care noi n-o să fim străini. Vibraţiile blândeţii, ale luminării, ale curiozităţii, integrităţii şi dreptăţii vor fi AŞA CUM TREBUIE SĂ FIE. Mulţumesc

pentru interesul vostru”. (Transmisie de la) TESLA.

Îi puteţi scrie Dianei Tesseman la căsuţa poştală 352, St. Ansgar, Iowa, 50472. Cereţi broşura gratis a Star Network Heartline. Puteţi să vizitaţi şi pagina de Internet a portalului Dianei referitor la Star People: http://www.members, tripod.com/ starpeople. Dacă aveţi orice informaţie despre locaţiile altor cutii „pierdute” care conţin însemnări şi jurnale de-ale lui Nikola Tesla – vă rugăm să ne trimiteţi un email cuprinzând detalii referitoare la

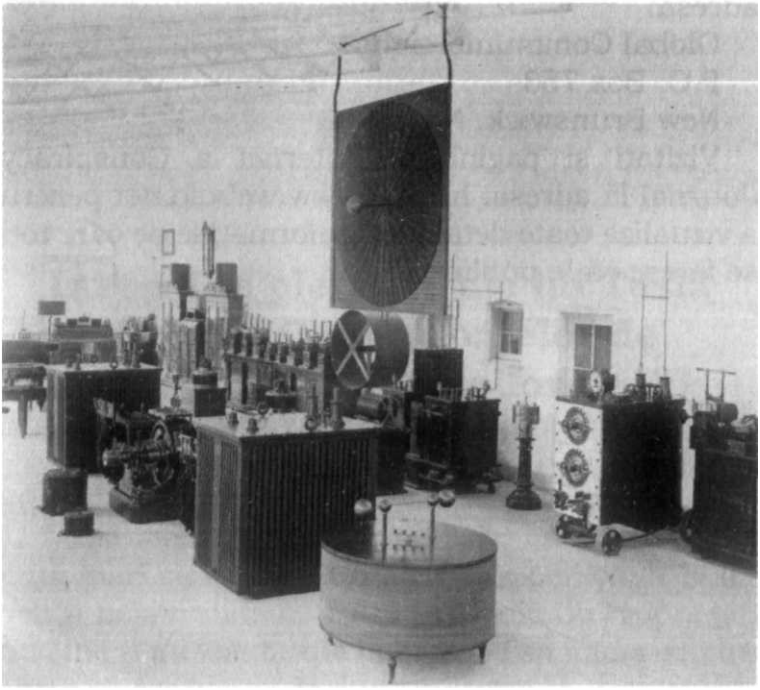

Interior din laboratoarele Tesla din Long Island aranjat sub forma unei expoziţii a numeroaselor invenţii Tesla aceste locaţii la Conspiracy Journal, la următoarea adresă: commanderxzotmail.com

Puteţi trimite şi o scrisoare scrisă de mână la adresa:

Global Communications
P.O. Box 753
New Brunswick, NJ 08903

Vizitaţi şi pagina de Internet a Conspiracy Journal la adresa: http://www.webufo, net pentru a vizualiza toate detaliile şi informaţiile pe care toţi se feresc să le publice.

FINAL

Invenţiile pierdute ale lui Tesla şi secretul Generatoarelor de armonie violetă (plăcilor de energie violetă)

După moartea lui Nikola Tesla, au fost reţinute cutii mari conţinând jurnalele sale personale şi invenţii nebrevetate de către Custodia de Proprietăţi Străine şi au fost ţinute în secret. Din informaţii interne culese în anii de după moartea sa, s-a constatat că oficialii de la Baza de Forţe Aeriene Wright-Patterson (de asemenea adăpostul, timp de mulţi ani, al Proiectului Cartea Albastră, reşedinţa încercării de acoperire a OZN-urilor de către guvern) s-au repezit la depozitele Custodiei de Proprietăţi Străine şi au luat în posesie toate documentele lui Tesla şi alte materiale, toate fiind secretizate la cel mai înalt nivel. Până în ziua de azi, o mare parte a lucrărilor lui Tesla se află în posesia guvernului şi sunt încă considerate foarte secrete. Sunt, fără exagerare, tone de notiţe, documente, desene şi planuri, cât şi până în douăzeci de cutii cu presupuse materiale „pierdute” ale lui Tesla. Guvernul a răspândit zvonuri false cum că Tesla

nu ar fi păstrat niciodată notiţe, ceea ce este o minciună sfruntată.

De-a lungul timpului – în mare parte în ultimul deceniu – câteva dintre jurnalele lui Tesla au fost descoperite şi o parte din „invenţiile secrete" ale sale au fost realizate în privat. Una dintre aceste invenţii este Generatorul Tesla de Armonie Violetă – cunoscută şi sub denumirea de Placa Tesla de Energie Violetă. Deşi „generatoarele" există de câţiva ani, abia acum se bucură de atenţia internaţională pe care o merită, în domeniul energiei alternative. Într-un articol publicat în ediţia din august 2000 a renumitei reviste FATE, autoarea Corrie DeWinter menţionează că a devenit conştientă prima dată de generatoare în timp ce citea o carte numită SEMNE ASTRALE, de Linda Goodman. „Goodman menţionează că persoana care a creat aceste plăci alături de Tesla a preferat să rămână anonimă. Totuşi, după moartea inventatorului, compania care a realizat plăcile a decis să-i acorde acesteia meritul cuvenit. Inventatorul, Ralph Bergstresser s-a născut în 1912, în Pueblo, Colorado, din părinţi germani, care au emigrat în Statele Unite. Acesta era foarte interesat de energia autonomă, sau „Energia de Punct Zero" cum este numită astăzi în cercurile ştiinţifice. Bergstresser a studiat în amănunt fiecare scriere despre experimentele lui Nikola Tesla şi a participat la multe prelegeri ţinute de Tesla. La un moment dat cei doi s-au cunoscut şi au devenit de îndată prieteni, datorită interesului lor comun pentru energia autonomă".

Potrivit articolului din FATE, Bergstresser şi-

a continuat munca timp de mulţi ani, iar, după moartea lui Tesla, a intrat în posesia câtorva caiete ce l-au ajutat să dezvolte în continuare plăcile de armonie. În esenţă, aceste plăci par destul de inofensive, într-o gamă largă de dimensiuni, sunt de culoare violetă şi se spune că sunt „în rezonanţă, sau în ton cu energia fundamentală a Universului. Funcţionează ca un transmiţător-receptor – formând un câmp de energie în jurul lor care va penetra orice substanţă materială prin osmoză. Energia este foarte benefică pentru orice formă de viaţă... plantă, animală sau om. Poate fi considerată Energie Pozitivă". Într-un fel sau altul – potrivit concepţiei actuale în ceea ce priveşte plăcile – atomii iniţiali ai structurilor de aluminiu anodizat sunt restructuraţi când sunt supuşi unui proces brevetat, în care frecvenţa vibraţională a atomilor şi a electronilor este schimbată.

Testele neaprobate de FDA (Administraţia Alimentelor şi Medicamentelor din SUA) au arătat, conform relatărilor, că procesul de vindecare este accelerat în cazul arsurilor şi al fracturilor osoase atunci când cel rănit, prin purtarea unuia dintre generatorii autonomi, devine punctul focal al câmpului de forţă generat de plăcile violete. Durerile şi suferinţele se spune că dispar, calitatea somnului poate fi îmbunătăţită, apa şi mâncarea devin mai gustoase (pentru a dovedi asta, pur şi simplu puneţi o placă violetă pe un raft în frigider). Calitatea vinului ieftin este îmbunătăţită în mod remarcabil. Au fost puse plăci sub plantele de apartament ofilite şi lângă bolul de mâncare al

animalelor mici de companie. În articolul său din FATE, Corrie De Winter oferă câteva sugestii de folosire a plăcilor: „Plasaţi o placă de mici dimensiuni în portofel sau în poşetă pentru energie... o mică placă (este adeseori) plasată pe frunte pentru a alina durerea de cap, pe încheieturi pentru a atenua guta sau durerea cauzată de artrită, pe stomac pentru a opri senzaţia de greaţă... Pusă pe frunte dimineaţa vă va ajuta să vă amintiţi visele... De asemenea, am citit mărturii ale utilizatorilor de plăci care susţin că îi ajută în caz de crampe, dureri de cap, probleme stomacale, articulaţii înţepenite, înţepenire a gâtului, umflături, pecingine, clănţănit al mandibulei, alcoolism, anxietate, colici şi depresie”.

Probabil unul dintre cele mai influente teste a fost realizat de către Districtul Şcolar Perrysburg, test ce le-a permis să încetează folosirea pesticidelor periculoase în jurul elevilor Şcolii Elementare Frank şi soluţionând problema în mod natural, folosind generatoarele sau plăcile Tesla. Potrivit cus-todelui şcolii, plăcile au fost instalate la cantină şi în alte locuri din jurul clădirii, lucru ce le-a permis să controleze considerabil numărul dăunătorilor. Unul dintre cele mai folosite pesticide a fost dezvoltat de Hitler în Al Doilea Război Mondial pentru a penetra măştile împotriva iperitei (gaz muştar)... plăcile violete reprezintă un mod complet sigur de a ataca problema dăunătorilor. Plăcile Tesla de Armonie Violetă există într-o gamă largă de dimensiuni şi sunt disponibile prin editorii acestui

raport intern special. Testează-le singur!

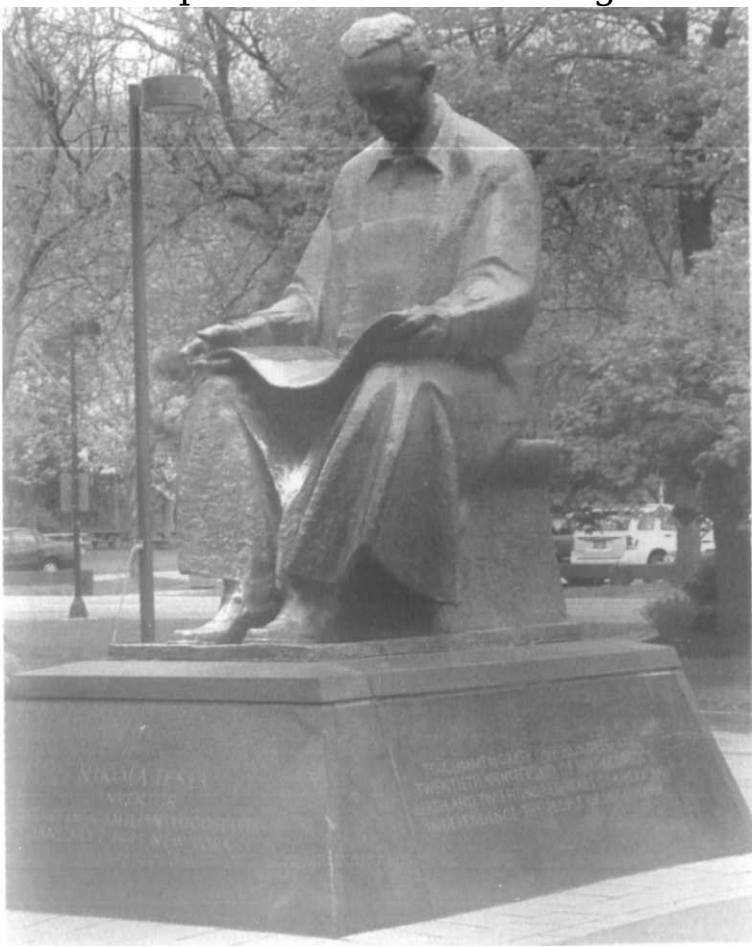

Statuia lui Tesla din faţa Muzeului Memorial – Belgrad

ANEXA

Lungimea de undă scade odată cu creşterea frecvenţei:

Dimeniul de frecventă	**Frecventa**	**Lungimea de undă**	**Perioada sau durata oscilaţiei**
Foart	Su	Pest	pest

e joasă (VLF very low frecvency)	b 30 khz	e 10 km	e 33 is
Joasă (LF-Low Frecvency)	30 – 300 khz	10 km – 1 km	33 – 3 is
FM-Medii MI-Medium frecvency)	300 – 3.000 khz	1 km – 100 m	3 is – 300 ns
Înalte (HF-High Frecvency)	3.000 – 30.000 khz	100 în – 10 m	300 – 30 ns
FIFI foarte înaltă frecvenţă (VHI – Very High Frecvency)	30 – 300 MHZ	10 în – 1 m	30 – 3 ns
UIF ultraînaltă frecvenţă (Ultra High Frecvency)	300 – 3.000 MHZ	1 m – 1 din	3 ns – 300 ps

SIF supraînaltă frecvenţă (SHI – Super High Frecvency)	3 – 30 GHZ	1 dm-1 cm	300 – 30 ps
EIF extraânaltă frecvenţă (EHI – Extra High Frecvency)	30 – 300 GHZ	1 cm – 1 mm	30 – 3 ps
Microunde	300 – 3.000 GHZ	1 mm – 1 im	Sub 3 ps

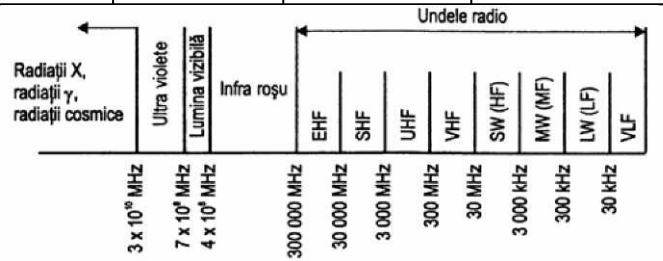

Figura 13.5 Undele electromagnetice, spectrul frecvenţelor

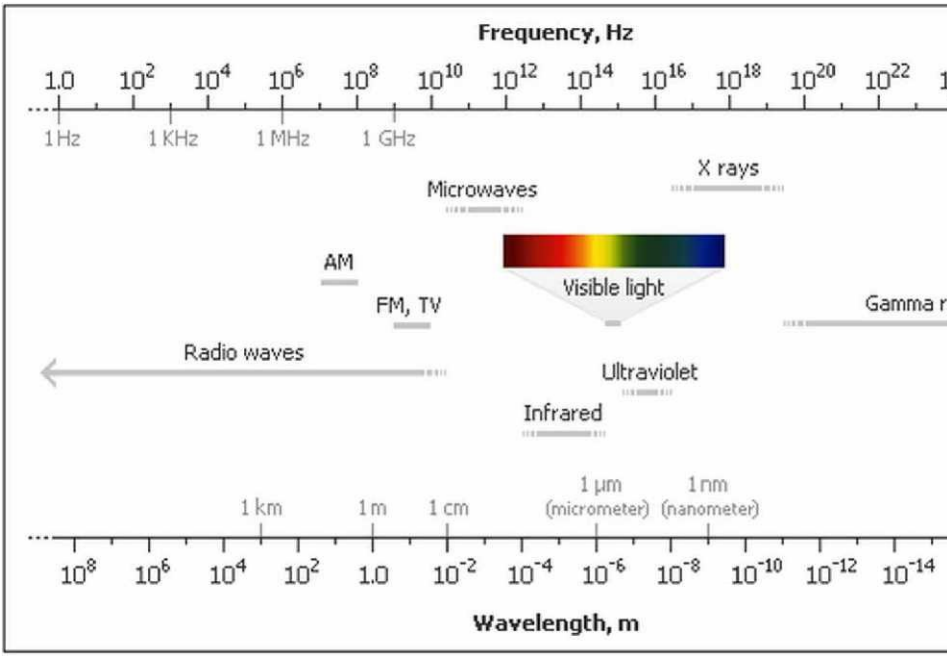
Frequency, Hz
1.0
10^{2}
10^{4}
10^{6}
10^{8}
10^{10}
10^{12}
10^{14}
10^{16}
10^{18}
10^{20}
10^{22}
1 Hz
1 KHz
1 MHz
1 GHz
X rays
Microwaves
AM
Visible light
FM, TV
Gamma r
Radio waves
Ultraviolet
Infrared
1 km
1 m
1 cm
1 µm
(micrometer)
1 nm
(nanometer)
10^{8}
10^{6}
10^{4}
10^{2}
1.0
10^{-2}
10^{-4}
10^{-6}
10^{-8}
10^{-10}
10^{-12}
10^{-14}
Wavelength, m

„Ne rotim într-un spaţiu infinit, cu o viteză imposibil de imaginat, totul se roteşte în jurul nostru, totul se mişcă, peste tot există energie. Trebuie să existe o modalitate prin care să ne folosim de această energie mai direct. Apoi, cu lumina obţinută din mediu, cu energia rezultată din acesta, cu fiecare formă de energie obţinută fără efort, din „depozitul" inepuizabil, umanitatea va face mari progrese.

Simpla contemplare a acestor minunate posibilităţi ne lărgeşte orizontul, ne întăreşte speranţa şi ne umple sufletele de încântarea supremă."

Nikola Tesla, 1891

* * *

Dacă aceste însemnări uluitoare se dovedesc a fi adevărate, ele ar putea demonstra faptul că Tesla a fost într-adevăr primul om care a primit mesaje de la forme de viaţă care nu sunt de pe această planetă!

Aceste mesaje l-au înspăimântat atât de mult pe Tesla încât şi-a petrecut ultimii ani de viaţă dedicându-se în secret descoperirii adevăratului scop al pretinşilor extratereştri şi concepând noi tehnologii care să-i permită omenirii să se protejeze de o posibilă subjugare de către o rasă de creaturi care numeau cândva Pământul „acasă" şi considerau omenirea „copiii lor".

Timothy Green Beckley

ISBN 978-606-8293-01-1

9 786068 293011

SOLARIS PRINT